

Hrka s ohněm

L. I. SHEN

Přeložila:
EVA BROŽOVÁ

L. J. Shen: Hra s ohněm

Vydání první

Copyright © 2020. PLAYING WITH FIRE by L. J. Shen

Published by arrangement with Brower Literary & Management.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2021 jako svou 2481. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Playing With Fire vydaného v roce 2020

Český překlad © 2021 Eva Brožová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Dana Chodilová

Cover by RBA Designs

Motiv předělů Pixabay.com

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-1731-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-269-1732-8 (Formát MobiPocket)

BARONET

Praha 2021

L. J. Shen

Hra s ohněm

Pro Chele a Lulu.

Hra s ohněm

Zlomený mladík na cestě do záhuby.
Zjizvená dívka bez jasného cíle.
Milostný příběh vytesaný do tajemství,
poznačený bolestí a zpečetěný lží.

Grace Shawová a West St. Claire jsou naprosté protiklady.

Ona je divná holka z food trucku.

On je tajemný rváč nelegálních zápasů, který jednoho dne vtrhl na motorce do jejího ospalého texaského univerzitního městečka a od té doby za sebou nechává spoušť.

Ona je pro svět neviditelná.

On je městem milovaný „zlý hoch“.

Ona je vadné zboží.

On je potíživista.

Když West vpadne do jejího poklidného života, Grace se snaží zjistit, jestli jí přinese štěstí, nebo zklamání.

Ale čím víc ho odhání, tím víc ji West vytahuje z její ulity.

Grace toho moc neví o životě za hranicemi svého města, ale ví tohle:

Je zamilovaná do nejpřitažlivějšího kluka na Sheridanské univerzitě.

A když si člověk hraje s ohněm – zřejmě se popálí.

„Nikdy není pozdě stát se tím, kým byste mohli být.“

GEORGE ELIOT

Playlist

My Chemical Romance – „Helena“

Bikini Kill – „Rebel Girl“

Blondie – „Atomic“

Sufjan Stevens – „Mystery of Love“

Rag’n’Bone Man – „Human“

Healy – „Reckless“

Powfu – „Death Bed“

Úvod

Grace

Jediná věc, které se plameny nedotkly, byl ohnivý prsten mojí mrtvé mámy.

Vypadal lacině. Ten druh, který dostanete v plastovém vajíčku, když strčíte dolar do automatu v obchodě. Babča Savvy tvrdila, že máma vždycky chtěla, abych ho dostala.

Oheň symbolizuje krásu, divokost a znovuzrození, vysvětlila. V mém případě nesymbolizuje nic než zánik.

Babča mi vyprávěla pohádky o fénixech vstávajících z vlastního popela. Po tomhle prý toužila moje máma – povznést se nad své poměry a zvítězit.

Moje máma chtěla umřít a začít znovu.

Podařilo se jí jenom jedno z toho.

Ale mně? Mně se podařilo obojí.

17. listopadu 2015

Šestnáct let

Když jsem se na nemocniční posteli probrala poprvé, poprosila jsem sestru, aby mi navlékla ten prstýnek zpátky na prst. Přitiskla jsem si ho na rty a zašeptala přání, jak mě to naučila babča.

Nepřála jsem si, aby co nejdřív dorazily peníze z pojistky nebo aby na světě skončila chudoba.

Chtěla jsem zpátky svoji krásu.

Krátce potom jsem omdlela, vyčerpaná svojí pouhou existencí. Ve spánku jsem vnímala útržky hovorů, jak se v mém pokoji střídali návštěvníci.

„... nejhezčí holka v Sheridanu. Elegantní nosík. Smyslné rty. Blondýnka s modrýma očima. Je to neštěstí, Heather.“

„Klidně z ní mohla být modelka.“

„Chuděra neví, co ji čeká.“

„Bude to mít těžké.“

Pomalu jsem se probírala z kómatu navozeného léky, nejistá, co mě čeká na druhé straně. Měla jsem pocit, jako bych plavala v rozdrceném sklu.

Sebemenší pohyb mě příšerně bolel. Návštěvníci – spolužáci, moje nejlepší kamarádka Karlie a můj kluk Tucker – přicházeli a odcházeli, hladili mě, chlácholili a vzdychali, ale já nechávala oči zavřené.

Slyšela jsem, jak brečí, zajíkají se a koktají, protože netušili, že jsem při vědomí.

Můj starý život – školní představení, tréninky roztleskávaček a chvatně ukradené polibky s Tuckerem pod tribunami – mi připadal nedosažitelný, neskutečný. Moje sladce kruté prokletí vyprchalo.

Nechtěla jsem čelit realitě, a tak jsem oči neotevřela, i když jsem mohla.

Do posledního okamžiku.

Do chvíle, než do mého pokoje vešel Tucker a mezi ochablé prsty spočívající na příkrývcu mi zastrčil dopis.

„Promiň,“ zamumlal. Poprvé v životě byl rozpačitý, nejistý. „Už dál nemůžu a nevím, kdy se probudíš. Není to vůči mně fér. Jsem moc mladej na to, abych...“ Odmlčel se, a když vstal, jeho židle zaskřípala po podlaze. „Prostě promiň, jo?“

Chtěla jsem mu říct, aby přestal.

Přiznat se, že jsem při vědomí.

Živá.

V pořádku.

Tak trochu.

Že se snažím získat čas, protože nechci čelit svému novému já.

Nakonec jsem nechala oči zavřené a slyšela ho, jak odchází.

Cvakly dveře a já teprve po několika minutách otevřela oči a rozbřečela se.

Den potom, co se se mnou Tucker prostřednictvím dopisu rozešel, jsem se rozhodla postavit situaci čelem.

Sestra vklouzla do mého pokoje jako myška, chvatně a efektivně.

Zadívala se na mě se směsicí ostražitosti a zvědavosti, jako bych byla zrůda připoutaná k posteli. Ale podle rychlosti, s níž se objevila, jsem pochopila, že čekali, až otevřu oči.

„Dobré ráno, Grace. Čekáme na tebe. Vyspala ses dobře?“

Pokusila jsem se přikývnout a okamžitě jsem toho náročného pohybu zalitovala. Zatočila se mi hlava. Připadala mi oteklá a rozpálená. Celé tělo jsem měla zafačované, všimla jsem si toho, hned jak jsem se poprvé

probrala. V obvazech byly maličké škvírky pro nosní dírky, oči a pusy. Pravděpodobně jsem vypadala jako mumie.

„Páni, беру to přikývnutí jako souhlas! Nemáš náhodou hlad? Rádi bychom ti vytáhli sondu a nakrmili tě. Můžu sem někoho poslat, aby ti přinesl pořádné jídlo. Myslím, že dneska máme placky s hovězím masem a rýží a banánový chlebiček. Dala by sis, zlato?“

Odhodlaná zvednout se z vlastního popela jsem sebrala všechny své fyzické i psychické síly a odpověděla: „To by bylo skvělé, sestři.“

„Hned ti to přinesou. A mám pro tebe další dobré zprávy. Dneska je *ten* den. Doktor Sheffield ti konečně sundá obvazy!“ Snažila se do těch slov vložit falešné nadšení.

Nepřítomně jsem zatočila prstýnkem na prstě. Ani zdaleka jsem nebyla připravená spatřit svoje nové já. Nicméně nastal čas. Byla jsem při vědomí, při smyslech a musela jsem čelit realitě.

Sestra si vyplnila formulář a zmizela. O hodinu později přišel doktor Sheffield s babčou. Babča vypadala příšerně dokonce i ve svátečních šatech. Vyzáblá, vráscitá, nevyspalá. Věděla jsem, že od požáru bydlí v hotelu a vede lítý boj s naší pojišťovnou. Mrzelo mě, že jí s tím nemůžu pomoci. Obvykle jsem všechny úřední záležitosti vyřizovala já.

Babča mě vzala za ruku a přitiskla si ji na prsa. Srdce jí divoce naráželo do žeber.

„Ať se stalo cokoli –,“ kožovitými, roztřesenými prsty si otřela slzy, „– jsem tady pro tebe. Slyšíš mě, Gracie-Mae?“

Když se dotkla mého prstýnku, ztuhla.

„Zase sis ho navlékla.“ Ohromeně otevřela pusy.

Přikývla jsem. Bála jsem se, že když otevřu pusy já, rozbrečím se.

„Proč?“

„Znovuzrození,“ odpověděla jsem prostě. Neumřela jsem jako máma, ale *musím* povstat ze svého popela.

Doktor Sheffield si odkašlal a přistoupil k posteli.

„Připravená?“ vrhl na mě omluvný úsměv.

Zvedla jsem palce nahoru.

Tohle je začátek zbytku mého života...

Pomaloučku mi sundal obvazy. Metodicky. Jeho dech, který mi vanul do obličeje, byl cítit kafem, slaninou, mátou a tím aseptickým nemocničním oděrem gumových rukavic a dezinfekce. Z jeho výrazu se nedaly odhadnout

jeho pocity, i když jsem pochybovala, že nějaké má. Pro něj jsem byla prostě další pacient.

Zatímco jsem sledovala, jak se mi před očima odvíjí dlouhý smetanový pruh látky a pořád se prodlužuje, neřekl jediné povzbudivé slovo. Doktor Sheffield mě spolu s obvazem zbavoval mých nadějí a snů. Cítila jsem, jak mi s každou otočkou jeho ruky slábne dech.

Snažila jsem se spolknout knedlík v krku, zadívala jsem se na babču a hledala u ní útěchu. Stála vedle mě, záda jako pravítko, bradu zvednutou, a držela mě za ruku.

Pátrala jsem v jejích očích po vodítkách.

Jak se obvazy stáčely na podlaze na hromádku, tvář se jí zkrivila hrůzou, bolestí a lítostí. V okamžiku, kdy se objevil celý můj obličej, vypadala, jako by se chtěla scvrknout a zmizet. Chtěla jsem udělat totéž. V očích mě pálily slzy. Instinktivně jsem s nimi bojovala, říkala si, že na tom nezáleží. Krása je dočasná; nakonec o ni člověk vždycky přijde – a nikdy se nevrátí, když ji skutečně potřebujete.

„Řekni něco.“ Hlas jsem měla zastřený, tichý a nesnesitelně skřípavý.
„Babi, prosím. Mluv.“

Od narození jsem si uvědomovala výhody svého vzhledu. Celá sheridanská střední škola se točila kolem Grace Shawové. Když jsme s babčou jely do Austinu, zastavovali nás skauti modelingových agentur. Byla jsem nejjobsazovanější herečkou ve školních představeních a členkou týmu roztleskávaček. Všichni předpokládali, dokonce očekávali, že díky své kráse budu mít před sebou zářnou kariéru. Věděla jsem, že husté vlasy, zlaté jako toskánské slunce, drzý nosík a smyslné rty jsou mojí jednosměrnou jízdenkou z tohoto města.

„*Její máma nestála za nic, ale Grace po ní naštěstí zdědila její krásu,*“ slyšela jsem, jak jednou řekla paní Phillipsová v krámě s potravinami paní Contrerasové. „*Snad dopadne líp než ta malá coura.*“

Babča se podívala jinam. Je to vážně tak strašné? Všechny obvazy už byly dole. Doktor Sheffield zaklonil hlavu a studoval můj obličej.

„Chtěl bych vám připomenout, že jste měla obrovské štěstí, slečno Shawová. To, co se vám stalo před dvěma týdny... Mnoho lidí by zemřelo. Vlastně žasnu, že jste pořád tady.“

Před dvěma týdny? Strávila jsem v týhle posteli čtrnáct dní?

Bezvýrazně jsem se na něj dívala, protože jsem netušila, co vidí.

„Infikované oblasti jsou stále živé. Nezapomeňte, že po zhojení se vám pokožka zklidní a že existuje celá řada možností, které můžeme zvážit, pokud jde o plastickou chirurgii, takže nepropadejte prosím zoufalství. Chtěla byste se tedy na sebe podívat?“

Lehce jsem přikývla. Toužila jsem to mít za sebou. Zjistit, s čím se budu potýkat.

Když vstal, došel na protější stranu pokoje a vytáhl ze skříňky zrcátko, babča se na mě svezla a ramena se jí otrásla vzlykem, který jí projel vychrtlým tělem. Lepkavou dlaní mi křečovitě sevřela ruku.

„Co si počnu, Gracie-Mae? Panebože.“

Poprvé od mého narození do mě vjel vztek. Tohle je moje tragédie, můj život. Můj *obličej*. Já potřebuju utěšit. Ne ona.

S každým dalším krokem, který doktor Sheffield udělal, se mi propadlo srdce o něco níž. Než došel zpátky k mojí posteli, bylo někde u mých nohou a jen slabě tlouklo.

Podal mi zrcátko.

Zvedla jsem ho k obličej, zavřela oči, napočítala do tří a pak je otevřela.

Nezajíkla jsem se.

Nevykřikla jsem.

Ve skutečnosti jsem ani nehlesla.

Jen jsem zírala na tu osobu před sebou – cizince, kterého jsem neznala, a na rovinu, s nímž se asi nikdy nespřátelím – a sledovala, jak se mi osud směje do obličeje.

Tohle byla ta ohavná, nepříjemná pravda: když mi byly tři, máma umřela na předávkování.

Nepotkalo ji znovuzrození, po němž toužila. Nikdy nepovstala z vlastního popela.

A já jsem při pohledu na svoji novou tvář pochopila, že se to nepodaří ani mně.

West

17. listopadu 2015

Sedmnáct let

Nejlepší příležitost se zabít se naskytla na té temné silnici.

Byla tma jako v pytli. Vozovku pokrývala tenká vrstva ledu. Vracel jsem se od tety Carrie a cucal zelené lízátko. Teta Carrie posílala našim každý týden jídlo, potraviny a modlitby. Bylo mi trapné to přijímat, ale oba mí rodiče se nedokázali zvednout z postele – ať už s jejím zbožným modlením, nebo bez něj.

Klikatou silnici k naší farmě lemovaly borovice a vedla do strmého kopce, kde motor skučel námahou.

Věděl jsem, že by to vypadalo jako dokonalá nehoda.

Nikdo by o tom nepochyboval.

Jen strašná shoda okolností, tak brzo po jiné tragédii, která postihla domácnost St. Clairových.

Skoro jsem si představil zítřejší titulek v místních novinách.

Chlapec, 17, srazil na Willow Pass Road jelena. Na místě zemřel.

Ten jelen stál přímo přede mnou, uprostřed silnice, a jak jsem se k němu stále větší rychlostí blížil, prázdně zíral na moje auto.

Nebliknul jsem předními světly. Nedupnul jsem na brzdu.

Když jsem sešlápl plyn až na podlahu, klouby bílé, jak jsem křečovitě svíral volant, jelen na mě dál zíral.

Auto se řítilo po ledu tak rychle, až se otrásalo, letělo smykem. Už jsem ho nedokázal ovládat. Kola nereagovala na volant.

Dělej, dělej, dělej.

Pevně jsem zavřel oči, zatnul zuby a nechal tomu volný průběh.

Auto začalo pokašlávat a zpomalilo, i když jsem znovu dupnul na plyn. Otevřel jsem oči.

Ne.

Vůz ztrácel rychlost, každý další metr urazil pomaleji než ten předchozí.

Ne, ne, ne, ne, ne.

Pick-up zhasnul půl metru od jelena a úplně se zastavil.

To tupé zvíře se konečně rozhodlo mrknout a opustit silnici, jeho kopýtko dopadala na led s tichým ťukáním.

Pitomej jelen.

Pitomý auto.

Já jsem pitomec, protože jsem z toho zatraceného pick-upu nevyskočil, dokud to ještě šlo, rovnou dolů z útesu.

Několik minut bylo ticho. Jen já, ten chcíplý pick-up a moje bušící srdce – potom jsem zařval.

„Kurvaaaaa!“

Praštil jsem do volantu. Jednou, dvakrát... třikrát, až mi začaly krváčet klouby. Zapřel jsem se nohama o palubní desku, vytrhnul volant z pick-upu, hodil ho na vedlejší sedadlo a přejel si prsty po obličeji.

Jak jsem ničil vnitřek auta, pálily mě plíce a na sedadla kapala krev. Vyrval jsem rádio a mrštil ho z okna. Nohou jsem rozmlátil čelní sklo. Roztřískal jsem kastlík. Zdemoloval jsem auto tak, jak by jelen nedokázal.

A přesto jsem byl pořád naživu.

Srdce mi stále tlouklo.

Zazvonil mi telefon, jeho veselá melodie se mi vysmívala.

Zvonil pořád dál a dál a dál.

Prudce jsem ho vytáhl z kapsy a zkontroloval, kdo volá. Zázrak? Zásah nebes? Nepravděpodobný zachránce, kterému to není u prdele? Kdo to může být?

Scam Likely. Rizikový číslo.

Jasně.

Každýmu to bylo u prdele, i když tvrdili opak. Odhodil jsem mobil do lesa, potom jsem vylezl z auta a vyrazil na deset mil dlouhý pochod zpátky na naši farmu.

Fakt jsem kurva doufal, že narazím na medvěda a nechám ho tu podělanou práci dokončit.

Kapitola první

Současnost

Grace

„Nejlepší vynález devadesátek: záclonková ofina, nebo samonavíjecí náramek. Na odpověď máš pět vteřin. *Pět.*“

Karlie se napila margaritové tříště a zírala do mobilu. Nad stropem food trucku se vznášely vlhké mraky vedra. Růžovou mikinu jsem měla propocenou. Nacházely jsme se uprostřed texaské vlny veder, i když do léta ještě pár měsíců chybělo.

Na boty značky Fila mi v oranžových přívalech kapal make-up. Ještě že jsme před pěti minutami zavřely. Nesnášela jsem, když jsem na veřejnosti neměla na obličej naplácané přinejmenším dvě tlusté vrstvy.

Po příchodu domů jsem si chtěla dát studenou sprchu, něco teplého k jídlu a zapnout klimatizaci na maximální výkon.

„*Čtyři,*“ počítala Karlie v pozadí, zatímco jsem psala inzerát. Byla jsem natočená k výdejnímu okýnku, kdyby dorazili pozdní zákazníci.

Karlie se definitivně rozhodla pracovat na kratší úvazek, z čehož nebyla její máma a majitelka food trucku paní Contrerasová nadšená. Pochopitelně mě mrzelo, že s ní už nebudu dělat tak často. Karlie byla moje nejlepší kamarádka od chvíle, co jsme se spolu batolily v plínách po našich zahradách. Dokonce máme odněkud společnou fotku – asi z obýváku paní Contrerasové –, jak s nahým zadkem trůníme na stejných fialových nočnicích a culíme se do objektivu, jako bychom právě odhalily velká tajemství vesmíru.

Strachovala jsem se, že ten, kdo nastoupí místo Karlie – pro mě Karl –, neocení moji sarkastickou povahu a nepřátelský postoj k životu. Ale taky jsem naprosto chápala, proč to musela udělat. Karl měla šíleně učení. A to i bez všech těch stáží, které absolvovala, aby si vylepšila životopis pracovními zkušenostmi v žurnalistice.

„*Tři.* Správná je jenom *jedna* odpověď a naše kamarádství je v ohrožení, Shawová.“

Zuby jsem zavřela fix, vyklonila se z výdejního okýnka a na stěnu food trucku přilepila inzerát.

That Taco Truck hledá BRIGÁDNÍKA!

Potřebujeme výpomoc.

Čtyřikrát týdně.

Včetně víkendů.

16 dolarů na hodinu + spropitné.

V případě zájmu se obraťte na vedoucí.

Otevřela jsem pusu, abych Karlie odpověděla, a současně jsem zvedla oči. Okamžitě jsem ztuhla, tělo mi ochromil příval děsu a ostražitosti.

Sakra.

K trucku se loudal houf prominentů ze Sheridanské univerzity. Bylo jich celkem osm. Nešťvalo mě, že chodí na moji školu. Byla jsem zvyklá obsluhovat svoje vrstevníky.

Kopřivka mi naskákala z toho, *kdo* se ke mně blížil.

Tihle kluci byli hvězdami čtvrtáku. Smetánka.

Easton Braun, totálně sexy zadák, který si prsty pomaličku pročesával vlasy slámového odstínu jako v reklamě na šampon proti lupům. Vypadal nechutně dokonale. Jako ti chlápci s ostře řezanými rysy, kteří žili v zemi Pinterest a měli žíly na pažích tlusté jako hotdogy.

Reign De La Salle, vysunutý obránce s měkkými černými kudrnami a našpulenými rty. Člen studentského spolku SigEp, který se údajně vyspal se vším, co dýchalo (a když byl jako dělo, nebylo podmínkou ani tohle).

Pak tu byl West St. Claire, totálně jiný týpek než Braun a De La Salle. Legenda Sheridanské univerzity. Ten byl kapitola sama pro sebe.

Nehrál fotbal, ale byl ze všech tří nejproslulejší. Cholerický rváč, který bez porážky ovládal místní nelegální zápasnický ring. Neurvalý, primitivní a naprosto lhostejný vůči lidem, kteří nepatřili do jeho úzkého kruhu.

Dokonce ani já, přestože jsem už nebyla moc zasvěcená do městských drbů, jsem neznala *nikoho*, kdo by si St. Claira znepřátelil.

Ani jeho vrstevníci.

Ani obyvatelé města.

Ani jeho profesori nebo kamarádi.

Navíc West St. Claire splňoval všechna klišé ze seznamu sexuální boha.

Tmavé vlasy měl vždycky rozčuchané a ve smaragdových očích ten nebezpečný lesk, který vám sliboval, že po projíždce na jeho motorce váš život už nebude jako dřív. Sto devadesát centimetrů zlatavé pokožky a vypracovaných svalů. Statný, urostlý a nefér krásný, s hustým, dramatickým obočím, řasami, pro které by většina začínajících hereček vraždila, a úzkými rty stisknutými do tvrdé, hrozivé čárky. Nosil špinavé džíny Diesel, vybledlá trika naruby, zaprášené kotníkové boty Blundstone a z koutku pusy mu vždycky trčelo zelené lízátko s jablečnou příchutí jako cigareta.

Všechny holky věděly, že je to nejlepší úlovek na Sheridanské univerzitě, jenomže ho zatím žádná neulovila – a ne že by se nesnažily.

Ty buchty, co šly s nimi, jsem taky znala. Jedna z nich byla dokonce moje kamarádka – Tess, kráska s havraními vlasy, která měla víc křivek než klubko hadů. Studovala divadelní umění, stejně jako já.

„Dvě! Už bych chtěla slyšet odpověď, Shawová.“ Karlíe mi vrazila do obličeje imaginární mikrofon, ale já ze sebe nedokázala dostat jediné slovo, jako bych byla v transu.

„Jedna. Správná odpověď zní záclonková ofina, Grace. *Ofina. S pěšinkou. Uprostřed.* Chápeš, Kate Moss kolem roku devatenáct set devadesát osm. Módní ikona.“

Všichni mířili k food trucku ze Sheridan Plaza, opuštěného obchod'áku přes ulici. Ten takzvaný obchod'ák byla holá betonová konstrukce, kterou před pěti lety začala stavět parta chytrolínů, než jim došlo, že tu nevydělají ani dolar. Všichni totiž nakupovali přes internet, hlavně studenti. Rozhodlo se, že ty dvě rafinerie, co se měly nedaleko otevřít, se přesunou do Asie, takže masové stěhování do Sheridanu, na které vsadili, se nekonalo.

Ted' jsme měli uprostřed města obludnou, úplně prázdnou stavbu.

Jenomže ve skutečnosti prázdná nebyla. Studenti ji využívali pro rave party, jako legální zápasnickou arénu a k muchlování, zdarma.

Tihle lidi se pravděpodobně vraceli ze zápasu.

Tess se rozesmála, přehodila si vlasy na jedno rameno, vyskočila Reignovi na záda a objala ho kolem ramen.

„Gumový medvídky? V ledový tříšti? To je prostě boží.“

„*Orgasmický*,“ souhlasil Easton s dlaní zastrčenou v zadní kapse nějaké blond'até Daisy Dukesové. „Nechápu, že jsem tady ještě nikdy nebyl.“

„Místní na tohle místo nedají dopustit. Chodí sem dokonce i Bradley, který si jen tak nějaký tacos nedá,“ vpadla mu do řeči další holka. Sklonila jsem hlavu, přitiskla si na rty prstýnek a zašeptala modlitbu.

Nesnášela jsem, když mi lidi civěli přímo do obličeje.

Hlavně lidi v mém věku.

Hlavně lidi jako Easton Braun, Reign De La Salle a West St. Claire.

Hlavně, když jsem věděla, že zareagují dvěma možnými způsoby: budou v šoku z té krvavé jizvy pod mým make-upem, nebo hůř... budou mě litovat.

I když to pravděpodobně bude směsice obojího.

Stáhla jsem si kšiltovku níž do čela. Jejich hlasy sílily. Vzduch kolem mě vibroval chraplavým smíchem a tlumeným holčičím chichotáním. Zjezily se mi chloupky na šíji.

Reign, který nesl Tess na zádech a ani se nezapotil, hlasitě škytl. „Než zapomenu. Až dojdeme k prodejně, pořádně si prohlídněte tu buchtu, co vás bude obsluhovat. Gail nebo Gill nebo jak se sakra jmenuje. Celou levou půlku ksichtu má znetvořenou. Fialovou jako hroznový víno. Taky má kůži jako Rice Krispy. Teda, *nic* z toho není vidět, protože má na sobě tunu make-upu, ale je to tak. Její kámoši jí asi říkají Topinko.“

Reign nechtěl, abych to slyšela. Byl evidentně namazaný. Ne že by na tom záleželo. Do krku mi stoupla žluč. V puse jsem ucítila kyselou pachut'. Čekal mě další okamžik „odlož obvazy“, a já na něj nebyla připravená.

Tess ho pleskla do zátylku. „Jmenuje se Grace, ty idiote, a je strašně milá.“

Easton probodl Reigna pohledem. „Slyšíš? Co to do tebe vjelo, blbečku?“

„Ale má pravdu.“ Tess ztišila hlas a zapomněla na ozvěnu, kterou vytvořila rozlehlá prázdnota kolem nás. „Máme stejnou specializaci, takže se často vídáme. Je to smutný, protože jinak je *děsně* hezká. Jen si představ, jaký to pro ni musí být, když měla skoro všechno. Ani nezvládne herecký praktika, jak se za ten obličej stydí.“

Tess mluvila o tom, jak jsem v prváku přišla na konkurz a sesypala se před režisérem, když mě požádal, abych spustila. Bylo to šíleně veřejné, šíleně trapné a celý semestr se ve městě nemluvalo o ničem jiném.

„Ježíši.“ Blondýna vedle Eastona si přitiskla ruku na srdce. „To je tak smutný, Tess. Mám z toho husinu.“

„Zajímalo by mě, co se jí stalo,“ utrousila další holka.

„Pozemní letová kontrola, majore Shawová? Slyšíte mě?“ Karlie mi strčila hlavu přes rameno, aby viděla, proč tam stojím jako solný sloup.

Zastavili se před námi. Už jsem se naučila tvářit klidně, otráveně, ale srdce mi bušilo tak zběsile, až jsem si myslela, že mi rozerve hrudní koš a vyletí ven.

Štípla jsem Karlie do zápěstí pod výdejním okýnkem, abych jí naznačila, *že přišli po zavíračce*, a modlila se, aby mi dovolila poslat je pryč.

Karlie si přitiskla dlaň na pusu, jako by k food trucku dorazil celý klan Kardashianovců.

„Obsloužíme je. Zbyla nám spousta ingrediencí. Víš, že máma Contrerasová nemá ráda, když zůstanou zbytky. Navíc –“ taky mě štípla, „– to jsou *oni!*“

Bydlely jsme v malém univerzitním městečku, kde se všichni znali, fotbalový tým byl uctíván jako náboženství, dny, kdy se hrálo utkání, byly kostel, Easton Braun a Reign De La Salle byli zbožňovaní světci a West St. Claire byl Bůh. Nemohly jsme je odmítnout, ani kdyby přišli ve tři ráno a platili lidskými vlasy.

„Čauky, Grace!“ Tess seskočila Reignovi ze zad, a zatímco studovala nabídku pod výdejním okýnkem, bubnovala prsty na neonově zelené auto.

„Ahoj, Tess. Fajn večer?“

„Super, díky. Tady Reign říká, že máte margaritovou tříšť s gumovými medvídkama. Máte?“

Spoustu zákazníků zklamalo, že tomu nápoji říkáme margarita, i když v něm není tequila. „Jasně že máme. Ale bez alkoholu.“

„Od tebe bych ani nic jinýho nečekal,“ zavtipkoval Reign a znovu škytl. Holky vyprskly smíchy. Kvůli tomu, abych si udržela práci – a nešla do vězení –, jsem jeho poznámku ignorovala.

Tess ho praštila do ruky. „Nevšímej si ho. Můžeme jich dostat deset s sebou? A dvacet tacos, por favor.“ Znovu pohodila lesklými vlasy. „Jé, ahoj, Charlie.“

Karlie za mnou Tess zamávala a neobtěžovala se ji opravit. Nesnášela jsem, když jsem musela obsluhovat, ale paní Contrerasová a Karlie na tom trvaly. Chtěly, abych vylezla z ulity, čelila světu atd. atd.

„Měkký, nebo křupavý?“ zeptala jsem se.

„Půl na půl.“

„Hned to bude.“

Natáhla jsem si černé gumové rukavice a pustila se do práce. Začala jsem s tacos. Byly složitější na přípravu. Pořád se mi lámaly, a tak jsem to chtěla mít co nejdřív za sebou. Babča vždycky říkala, že lidi jsou jako tacos – čím jsou tvrdší, tím snáz se zlomí. Být měkký znamená být přizpůsobivý, pružnější.

„Když jsi měkká, zvládneš toho víc. A když toho zvládneš víc, svět tě nedokáže zlomit.“

Zatímco jsem do tacos strkala natrhaný salát, smetanový sýr a domácí guacamole paní Contrerasové, cítila jsem, jak se mi všichni dívají na obličej. Karlie hodila rybu na gril a nadšeně tančila kolem.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak Reign šťouchl jednu holku loktem a šklubnul hlavou mým směrem.

„Psst. Domácí násilí?“

„Žhářství,“ prohodila holka ve snaze uhodnout, jak jsem k té jizvě přišla.

„Nepodařená plastika,“ odkašlala si třetí do dlaně. Všichni se zahihňali. Cítila jsem, jak rudnu.

Ještě pět minut a bude to. Máš za sebou fyzioterapii, operace a rehabilitaci. Tyhle idioty přežiješ.

Právě když jsem si myslela, že to nemůže být horší, West St. Claire se konečně rozhodl zjistit, kvůli čemu je tu takový rozruch. Udělal krok směrem k autu. Zaostřil na levou půlku mého obličeje a poprvé za ty dva roky, co jsme chodili na stejnou školu, si všiml mé existence, i když jsme měli společné tři předměty. Polkla jsem a snažila se z krku odstranit ten knedlík o velikosti baseballového míčku.

Dodělala jsem křupavé tacos a pustila se do těch měkkých. West udělal další krok dopředu a ani se neobtěžoval zamaskovat nepokrytou fascinaci mojí jizvou. Pod jeho pohledem jsem si připadala obnažená a zranitelná a skoro jsem si oddychla úlevou, když ode mě odtrhl oči a upřel je na inzerát. Nenápadně jsem se na něj podívala. Nepoznala jsem, jestli dneska večer zápasil. Vypadal uvolněně a klidně. Skoro mírumilovně.

„Hledáš práci?“ uchechtl se Reign.

„Nech toho, Reigne,“ vyštěkl Easton, který byl ze všech tří asi nejhodnější.

West strhl papír z food trucku, zmačkal ho v ruce a strčil si ho do zadní kapsy džínů.

„Primitive,“ mlaskl Reign, znovu se zasmál a obrátil obličej k nebi.

„Tos přehnal, Weste.“ Tessin hlas postrádal ten vyčítavý tón, kterým mluvila s Reignem. „Proč jsi to udělal?“

West je oba ignoroval, otočil hlavu a podíval se přímo na mě. Převalil lízátko v puse jako párátko a vrhl na mě pohled, který obsahoval otázku.

Co s tím provedeš, Topinko?

V rekordním čase jsem nalila margaritovou tříšť a připravila pro Tess účet, zatímco Reign, Easton a zbytek holek zamířili na kraj parkoviště, aby se pustili do jídla. West zůstal stát vedle Tess a dál upíral oči na moji jizvu.

Přichystala jsem se na urážku, moje ulita ztvrdla jako taco.

„Totiž, chtěla jsem se zeptat,“ zavrňela Tess, vzala ho za zápěstí a otočila mu ruku dlaní nahoru, takže jsem viděla jeho vnitřní biceps. „Co znamená to tetování? Co je to A?“

Oči mě zradily a nenápadně jsem se podívala, o čem Tess mluví. Šlo o jednoduše vytetované A. Žádný speciální font nebo design. Jen jedno písmeno v Times New Roman.

„Asi *atrapa*,“ zamumlala jsem tiše.

Oba se na mě podívali.

Proboha. Řekla jsem to nahlas. Brzy bude po mně. Co jsem si myslela?

Myslela sis, že je atrapa. Protože je.

„Grace.“ Tess si přitiskla ruku na pusu. „Do hajzlu.“

West vyplivl lízátko na zem a upřel na mě svoje přimhouřené, divoké oči. Málem se mi rozletěla hlava, jak se mi do ní nahrnula krev. Po dlouhém tichu konečně hodil Tess do natažené dlaně dvě stodolarovky, otočil se, a potom co za všechny zaplatil jídlo a pití, s kočičím půvabem odešel. Tess obrátila oči v sloup a podala mi peníze.

„Omlouvám se za ten inzerát. West je trochu náladový. Pracuju na něm.“

„Ty za to nemůžeš.“

Stáhla jsem si rukavice, abych vrátila Tess drobné. Popadla mě za ruku a nadšeně vyjekla. Z toho nečekaného doteku mi naskočila husí kůže. Nebyla jsem zvyklá, aby se mě někdo dotýkal.

„Super prstýnek! Odkud ho máš?“

„Patřil mámě. Tady máš drobný.“

„Nech si je.“

Skepticky jsem povytáhla obočí. Ten tuzér byl obrovský.

„Myslíš to vážně?“

Přikývla.

„Kašli na něj. West má sice špatnou pověst, ale ve skutečnosti je to dobrák. Umí být moc milý, když chce.“

Nepřesvědčila mě, že West je něco jiného než zuřivý psychopat, ale nechtěla jsem to dál rozebírat. Chtěla jsem odtud vypadnout, vymazat tenhle večer z paměti a sledovat *Přátele* tak dlouho, dokud se zase dostatečně neobnoví moje víra v lidstvo.

„Jasně,“ přitakala jsem mechanicky. „Díky za zastavení a nákup v That Taco Truck.“

Tess se na mě oslnivě usmála, otočila se a rozběhla se za kamarády.

Sledovala jsem ji pohledem. Vzala to zkratkou mezi zlatými dunami, které lemovaly parkoviště, rovnou ke svým hvězdným kámošům. Přitukávali si ledovou tříští, smáli se, klábosili a jedli. Sevřel se mi žaludek.

Mohla jsem být Tess.

Oprava: *Byla* jsem Tess.

Tohle je asi ta část, kterou na svém životě nesnáším nejvíc. Kdysi jsem byla Tess. Předváděla jsem nohy v mrňavých kraťasech. Poflakovala jsem se s takovými kluky, jako je West, Easton a Reign. Sedávala jsem za nimi na motorce, když na staré prašné cestě na kraji města vedle vodárenské věže zkoušeli jízdu na zadním kole. Vysvětlovala jsem obyčejným smrtelníkům, jak funguje mozek a duše Westa St. Claire, a zasvěcovala je do nějakého exotického tajemství.

Stáhla jsem okýnko food trucku. Když jsem se otočila, Karlie vyjekla, protože už nedokázala ovládnout vzrušení. Tleskla mi do dlaní. Moje nejlepší kamarádka byla metr a půl vysoká, opálená a pěkně stavěná. Měla půvabný, kulatý obličej posetý pihami, které se táhly z jedné tváře na druhou. Za dávných časů, když jsem byla královnou naší školy, jsem ji seznámila s cool lidmi. Ale to bylo před čtyřmi lety. Tuhle výsadu jsem jí už nabídnout nemohla.

„Páni, Easton Braun a Reign De La Salle. Chtěla bych být pastrami v jejich sendviči.“ Ovívala se rukou. „Ale West St. Claire byl čedar na taco. Myslím, že měl dneska zápas.“

„Nepřipadal mi moc potlučený.“ Vypnula jsem gril a ze skříňky vedle lednice vytáhla čisticí prostředky.

„Protože těm klukům vždycky nakope zadek. Ale slyšela jsem, že jim občas dovolí jednu nebo dvě rány, jen aby si lidi vsadili na někoho jinýho. Bůh mi pomáhej, ty jeho *oči*.“ Karlie dopila zbytek ledové tříště a hodila kelímek do odpadu. „Jsou, no, radioaktivně zelený. A jeho lícníma kostma bys mohla kovat železo. Vážně, klidně by mi mohl zničit život, a já bych mu ještě poděkovala.“

Zabrblala jsem a chrstla vodu na gril. Plivl mi do tváře výpary.

„No tak. Vyklop to. Přes ten gril jsem tě neslyšela. Říkali něco zajímavýho? Nějakej drb?“ Šťouchla do mě.

Řekli, že jsem zrůda.

„Byli dost nalitý, takže si s nima člověk zrovna nepokecal. Ale z tý margaritový tříště byli hotový.“ Vydrhla jsem gril.

„Páni. To je bomba.“ Protočila panenky. „Myslíš, že spolu Tess a West spí?“

„Asi jo. Ale bude z nich srandovná dvojka. Rýmujou se jim jména, proboha.“

„Dvojka? O tom se může Tess jenom zdát. West vyznává vztahy na jednu noc. To je o něm všeobecně známý.“

Pokrčila jsem rameny. Karlie do mě podrážděně šťouchla.

„Panebože, jsi ta nejmizernější drbna ze všech. Vlastně ani nevím, proč se namáhám. Poslední otázka: Čistě terapeuticky, radši by sis na internetu našla všechny ty lidi z klipu Michaela Jacksona ‚Black or White‘ a šlela z toho, jak jsou dneska starý, nebo udělala Barbie stejný sestřih, jako má Joe Exotic?“

„To druhý,“ odpověděla jsem s unaveným úsměvem a došlo mi, jak moc mi bude chybět, až najde nového zaměstnance, který převezme většinu jejích směn. „Ostříhala bych Barbie, potom ji oblékla za kovbojku, strčila do jejího luxusního kabria a na TikTok bych nahrála, jak zpívá Panenky Bratz mi sežraly hafíka.“

Karlie zaklonila hlavu a rozchechtala se. Podívala jsem se do jejího kapesního zrcátka, které stálo na parapetu, a zkontrolovala si make-up.

Jizva nebyla skoro vidět.

Ulehčeně jsem si oddychla.

Křupavý taco přežije další den. Popraskaný, ale ne zlomený.

Domů jsem dorazila v jedenáct. Babča seděla u stolu v kuchyni ve své roztrhané zástěře z kalika a rádio vedle ní hrálo na plné pecky Willieho Nelsona.

Babča Savvy byla vždycky výstřední. Každý Halloween vítala koledníky v šílených kostýmech. Na květináče v předzahrádce kreslila legrační – často nevhodné – postavičky, na svatbách tančila, jako by se nikdo nedíval, a při sledování reklam během Super Bowlu brečela.

Babča byla vždycky svérázná, ale v poslední době byla i zmatená.

Moc zmatená na to, aby zůstala doma sama déle než těch deset minut mezi tím, co její pečovatelka Marla odešla domů a já zajela do garáže.

Byly mi tři, když se moje máma Courtney Shawová předávkovala. Ležela na lavičce v centru Sheridanu. Našel ji školák. Zkusil do ní šťouchnout klackem. Když se neprobrala, začal vyšilovat a ječet, že se stala vražda, a přilákal na místo polovinu dětí z našeho města a několik jejich rodičů.

Rozneslo se to, objevily se fotky a Shawovi se definitivně stali sheridanskými černými ovce. Do té doby byla babča jediná máma, kterou jsem znala. Courtney spala s celou řadou svých fetišáckých kumpánů. Usoudila jsem, že jeden z nich je můj táta, ale nikdy jsem ho nepoznala.

Babča se nezeptala, kdo je můj otec. Zřejmě do toho nechtěla vrtat a pak se s bůhvíkým soudit o opatrovnictví. Šance, že je můj táta slušný člověk nebo chodí v neděli do kostela, nebyla moc velká.

Babča mě vychovala jako vlastní dceru. Bylo jen fér, že teď, když už nebyla úplně soběstačná, jsem tady zůstala a starala se o ni. Navíc, ne že by se na mě valily nabídky z Hollywoodu a přicházela jsem o skvělou kariéru.

Reign De La Salle byl hnusný, ale měl pravdu. Se svým obličejem bych mohla hrát jediné zrudu.

Vešla jsem do kuchyně, dala babče pusu na chomáč bílých vlasů, které připomínaly cukrovou vatu. Chytila mě za paži a přitáhla si mě do náruče. Vděčně jsem si povzdychla.

„Ahoj, babi.“

„Gracie-Mae. Upekla jsem buchtu.“

Opřela se o stůl a se zasténáním se zvedla. Babča si pamatovala moje jméno. To bylo vždycky dobré znamení a pravděpodobně důvod, proč ji tady Marla nechala do mého příjezdu samotnou.

Náš dům byl skladištěm věcí ze sedmdesátých let a vyskytovaly se tu všechny interiérové ohavnosti typické pro tohle období: zelené dlaždičky na pracovních deskách, dřevěné táflování, všude samý ratan a elektronika, co vážila skoro stejně jako rodinný vůz.

Dokonce i potom, co jsme po požáru velkou část domu předělaly, babča zajela do obchodu Armády spásy a nakoupila ten nejstarší a co nejvíc nesourodý nábytek, jaký objevila. Jako by byla alergická na dobrý vkus, ale stejně jako u všech výstředností, když se týkají člověka, kterého máte rádi, naučíte se v nich najít to hezké.

„Ani nemám hlad,“ zalhala jsem.

„Je to nový recept. Našla jsem ho v jednom z těch časopisů, co mají v čekárně u zubaře. Marle nebylo dobře, chuděře. Ani nemohla tu buchtu ochutnat. A měla na ni takovou chuť.“

Poslušně jsem se posadila ke stolu a babča ke mně přisunula talíř s kouskem třešňového koláče a vidličkou. Popleskala mě po ruce.

„No tak, nestyď se, Courtney. Ne před svojí mámou. Jez.“

Courtney.

No, netrvalo to dlouho. Babča mi říkala Courtney často. Potom, co mě tak párkrát oslovila poprvé, jsem ji vzala na nějaké testy, aby zjistili příčinu její zapomnětlivosti. Doktor prohlásil, že to není Alzheimer, ale kdyby se to zhoršilo, ať přijdeme příští rok.

Od té doby uplynuly roky dva. Odmítla se tam vrátit.

Strčila jsem si do pusy sousto koláče. Jakmile jsem ho ucítla v krku, ucpal se a vyslal mi zprávu do mozku:

Ukončit misi.

Udělal to zase.

Spletla si sůl s cukrem. Sušené švestky s třešněmi. A – kdo ví – možná i jed na krysy s moukou.

„Povedl se mi, co?“ Předklonila se a opřela si bradu o sepnuté ruce. Přikývla jsem, sáhla pro sklenici vody vedle talíře a jedním hltém ji vypila. Podívala jsem se na mobil na stole. Blikala mi zpráva.

Marla: Varovani: Dneska se babicce kolac obzvlast nepovedl.

Slzely mi oči.

„Věděla jsem, že ti bude chutnat. Koláč s třešněmi zbožňuješ.“

Nebyla to pravda, zbožňovala ho Courtney, ale neměla jsem to srdce ji opravit.

Spolkla jsem každé sousto, do posledního drobečku, i když se mi z koláče zvedal žaludek. Potom jsem si s ní zahrála deskovou hru, odpovídala na otázky o lidech, které jsem neznala, co se znali s Courtney, uložila babču do postele a dala jí pusu na dobrou noc. Než jsem se zvedla k odchodu, chytila mě za ruku a oči jí ve tmě zářily jako světlušky.

„Courtney. Jsi moje zlatíčko.“

Jediný člověk, který mě miloval, si myslel, že jsem někdo jiný.

Kapitola druhá

Grace

Další den ráno jsem přijela k food trucku brzy, abych si před otevřením všechno připravila. O sobotách se konal v Sheridanu farmářský trh, což znamenalo větší konkurenci, víc food trucků, větší interakci s lidmi a v důsledku toho – víc válečného malování. V sobotu jsem si dávala na obličej tolik make-upu, že bych strčila do kapsy klauny, kteří se zvou na dětské oslavy.

Světlá stránka: nebyl to den, kdy se konalo rodeo. Tuhle směnu jsem odmítla sloužit. Od té doby, co zákazník přirovnal můj obličej ke koni a vysvětlil, že ten hřebec by vyhrál soutěž krásy.

Karlie měla zpoždění, což bylo běžné. I když byla jedním z nejcílevědomějších a nejpilnějších lidí, jaké jsem znala, dokázala by všechno zaspát, včetně světové války. Její nedochvilnost mi nevadila tak, jak by asi měla. Contrerasovi mi dobře platili, vycházeli mi vstříc se směny a během minulých čtyř let se mi potvrdilo, že Karlie je úžasná kamarádka.

Umyla jsem a naporcovala ryby, nakrájela zeleninu, vyrobila margaritovou tříšť a přepsala a pověsila na food truck inzerát. Moje nejlepší kamarádka se vpotácela dovnitř ve tři čtvrtě na devět. Na uších měla velká růžová sluchátka a na sobě tílko s Bartem Simpsonem.

„Čauky. Všechno v poho?“ Vyfoukla mi do obličeje růžovou bublinu a sundala si sluchátka. Než vypnula hudební appku, vyřvávala z nich „Rebel Girl“ od Bikini Kill. Vrazila jsem jí do ruky kleště.

„Od rána mám zlý tušení.“

Nelhala jsem. Když jsem se ráno probudila, všimla jsem si, že ohnivý prsten konečně podlehl svému stáří, půlka plamene se ulomila a na prstě mi zůstal jen kroužek s druhou půlkou.

Venku bylo 45 stupňů – takové vedro, že byste usmažili vejce na chodníku – a v autě ještě asi o pět stupňů víc. Dnešek mi připadal jiný. Něčím zásadní. Jako by mi nad hlavou visela budoucnost a hrozilo, že se na mě zřítí.

„Dnešek bude v pohodě.“ Hodila batoh na zem a cvakla mi kleštěmi před nosem. „V pohodě, ale mákneme si. Venku už stojí fronta. Radši zvedni zadek a mazej k okýnku, Julie.“

„Jestli Romeo jí v devět ráno masový tacos, radši zůstanu singl.“ Rozesmála jsem se a zase se cítila trochu víc jako já a trochu méně jako ta chudák holka, jak jsem si včera večer připadala kvůli Westu St. Clairovi.

Paní Contrerasová trvala na tom, abychom podávali jenom rybí tacos podle jejího speciálního receptu. V tomhle food trucku nebyla žádná texasko-mexická kuchyně. Měli jsme jenom jeden druh tacos, ale dělali jsme je nejlíp ze všech.

„Tehle úhel pohledu Shakespeare neřešil. Romeo umřel z toho, jak Julii táhlo z pusy po rybích tacos, ne na otravu.“

„A její dýka?“ Vrhla jsem na Karlie pobavený pohled. Předstírala, že si zabodává kleště do břicha, jako by to byla dýka, a pak se chytila za krk, jako by se dusila.

„Kleště můžou taky zabít.“

S úsměvem jsem otevřela výdejní okýnko, odhodlaná vytěsnit včerejší večer z hlavy.

„Dobrý ráno a vítajte v That Taco Truck! Co pro vás mů—“

Když jsem uviděla jeho obličej, poslední slovo mi uvízlo v krku. Za ním se vinula dlouhá fronta lidí.

West St. Claire.

Můj úsměv zmizel.

Proč sem přišel?

„Chceš vrátit to spropitný, co tu včera nechala Tess? Protože ho můžeš mít. A třeba si za něj koupit slušný vychování.“ Sevřel se mi žaludek, mluvila jsem rychleji, než myslela.

Proč se chci za každou cenu společensky odrovnat? Mám podvědomě sebevražedné sklony? Každopádně jsem toho, co jsem řekla, nelitovala. Pochybovala jsem, že West stojí o tacos nebo o zdvořilý rozhovor. Věděla jsem, že zneprátnit si kluka, jako je on, je špatný nápad, ale včera se choval hnusně a já mu to prostě musela připomenout.

West vypadal, jako by celou noc nespál. Pořád měl na sobě stejné džíný a vyšísované triko a pod jeho upřeným, znuděným pohledem jsem si připadala špinavá. Oči měl podlité krví.

Beze slova mi podal zmuchlanou kuličku papíru. Okamžitě jsem ji poznala. Zamračeně jsem ji rozbalila. Byl to ten inzerát, který včera strhl z food trucku.

„Sežeň vedoucího,“ utrousil.

Zaskočilo mě to. Zaprvé to, že vůbec umí mluvit. Ještě nikdy jsem ho totiž mluvit neslyšela. Jeho hlas odpovídal jeho vizáži. Primitivní, zakouřený, drsný. Zadruhé, byla jsem v šoku, že promluvil na *mě*. Ale nejvíc ze všeho mě vykolejilo, že má tu drzost mě komandovat.

„Prosím?“ Povytáhla jsem obočí. Svoje zdravé, pravé obočí. To levé už neexistovalo. Ale nakreslila jsem si ho tužkou, a protože jsem pořád nosila šedou kšiltovku, lidi to skoro nepoznali. Zákazníkům za jeho zády docházela trpělivost, potřásali hlavou a přešlapovali z jedné nohy na druhou. Westu St. Clairovi pochopitelně nikdo nic *neřekl*. Bůh chraň, aby ho kritizovali.

„Vedoucí. To je člověk, co má tenhle truck na starosti. Seš natvrdlá?“

„Ne, znechucená.“

„No, tak hejbní kostrou a hned se mě zbavíš. Zavolej mi šéfa.“

Upíral na mě temný pohled. Zblízka neměl oči úplně zelené. Byla to divoká směska fialové a modré, lemovaná temně zelenou.

Včera večer se se svojí partou bavili hádáním, co se mi stalo s obličejem. West si mě prohlížel, jako bych byla cirkusová zrůda. Připadala jsem si jako trojhlavé zvíře v kleci. Přála jsem si ty mříže roztáhnout, vrhnout se na ty mlad'ochy a ostrými drápy je rozsápat na kusy.

Ted' jsem jen uhladila celofán na vaničce s guacamole v chladicím boxu.

„Omlouvám se za otevřenost, ale šance, že bys chtěl pracovat ve food trucku, je asi stejná, jako že bych jednou tančila ve Velkém divadle v Moskvě. A ted' vyklop objednávku a dej si odchod. Mám tu další zákazníky.“

„Šéfa. Hned,“ zopakoval a moje slova ignoroval. Cítila jsem, jak se mi vzteky rozšířily nosní dírky. Slyšela jsem o něm, že je neústupný, ale když jsem to zažila na vlastní kůži, měla jsem pocit, jako by mi někdo strčil srdce do mixéru a přinutil mě dívat se, jak se mění v pyré.

Karlie mi vykoukla přes rameno. Když St. Claira uviděla, překvapeně vyjekla: „Panebože. Teda, ahoj. West, že jo?“

Super. Poznala by ho i v krabím kostýmu maskota Sheridanské univerzity.

Podíval se na ni, ale neobtěžoval se potvrdit svoji totožnost. Karlie vystrčila ruku z okýnka. Předstíral, že si toho nevšiml.

Se zahihňáním ji stáhla zpátky.

„Já jsem Karlie. Chodíme spolu na Sheridanskou. Jsem ta vedoucí. No, každopádně její dcera. Co potřebuješ?“

„Jsem tady kvůli té práci.“

„Vážně?“

„Jako infarkt.“

A stejně tak smrtící. Odmítني ho, Karl.

„Bezva. Beru tě,“ zašvitořila okamžitě.

Hystericky jsem se rozesmála. Karlie s Westem se na mě otočili, jako bych byla šílená. Počkat... Myslí to vážně? Podívala jsem se z jednoho na druhého a přejel mi mráz po zádech. Starší ženská za Westem si odkašlala a zamávala na mě, jako bych za to zdržení mohla já.

„Děláš si srandu, vid’?“ vyštěkla jsem na Karlie.

Škubla sebou.

„Vždyť *potřebujeme* dalšího brigádníka...“

West se mi zadíval za záda a soustředil se na moji kamarádku. „Co kdybysme to probrali někde v soukromí?“

„Pojď dovnitř.“

Dalších několik minut šel čas šejdrem. Karlie s Westem se stáhli do zadní části auta, zatímco já zůstala u okýnka a obsluhovala zákazníky. O deset minut později vyšla Karlie z food trucku, strhla inzerát a vrátila se dovnitř.

„Blahopřeju! Máš nového parťáka,“ zazpívala, dotančila zpátky ke grilu a obrátila plátek ryby, který byl už před deseti minutami spálený na uhel.

Ignorovala jsem ji, co nejrychleji chystala tacos a v duchu se přesvědčovala, že můj život nekončí a West St. Claire mě nezabije jako součást nějaké komplikované sázky.

„Shawová, slyšelas mě?“ Treska, kterou Karlie obracela, se neustále lámala na malé, rozbředlé kousky. Byla jsem rozpálená horkem, zpocená, vzteklejší než zmoklá slepice a plná tmavého, trpkého bahna. Byla jsem si jistá, že kdybych se rozpárala tím nožem, co držím, abych otevřela sáček se strouhaným sýrem, uvidím přesně tohle. Jak mi z žil vytéká černé bláto.

„Slyšela jsem tě naprosto zřetelně. Jen jsem si myslela, že počkáš na můj názor, když jsem to já, kdo bude dělat s tvým náhradníkem.“

„Poslouchej. Je to nejvyhlášenější týpek ve škole. Mohl by k prodejně přilákat davы zákazníků. Nemohla jsem ho odmítnout, ale tušila jsem, že tě to namíchne.“

„Namíchlo.“ Předklonila jsem se a s falešným úsměvem podala zákazníkovi jeho spálené rybí taco. Když jsem odmaturovala, rozhodovala jsem se, jestli půjdu na vysokou. Intuice mi napovídala, abych se schovala před světem, stáhla se do tmy a žila v osamění. Jenže mi brzy došlo, že nemám moc na vybranou. Musela jsem odsud vypadnout a vydělávat peníze. Protože už jsem byla stejně nucena předvádět lidem svůj obličej, usoudila jsem, že vysoká je praktické, i když drsné řešení, jak si zajistit slušné zaměstnání.

„Chce práci, že jo?“ rozjela jsem se. „Vsadím se, že ty prachy nutně potřebuje, protože Plaza mu určitě nevynáší.“

Věděla jsem, že West St. Claire vydělal na těch zápasech balík. Vloni mu prý Plaza vynesla osmdesát táců – za prodej vstupenek, příjem sázek a čepování nekřesťanský drahého piva říznutého vodou.

„Zeptala jsem se ho na to. Prý potřebuje vylepšit příjmy.“

„Potřebuje vylepšit chování,“ odsekla jsem.

„Proč? Byl na tebe hnusnej?“ Karlie se zamračila.

Už jen pomyšlení na včerejší večer mě rozzuřilo. Uhnula jsem pohledem a změnila téma.

„A navíc, co myslíš tím, žes věděla, že mě to namíchne?“

„Ale no tak.“ Rozhodila paže do vzduchu, jako bychom odpověď na tuhle otázku obě znaly.

„Ale no tak, *co*?“

„Vážně to chceš slyšet? Tak fajn. Řeknu ti to. Ale slib mi, že nebudeš vyvádět.“

„Nebudu vyvádět.“

Už jsem zuřila.

„Víš, připadá mi, že se stráníš lidí, Shawová. A pak svůj názor na ně založíš na svý *domněnce* o tom, jaký jsou!“

„To není pravda!“

„Je. Jen se na sebe podívej. Jsi nepřičetná, že jsem přijala někoho, koho ani neznáš, jen proto, co se o něm povídá. A víš co? O každým se něco povídá. Promiň, Grace, ale je to tak. Já jsem superinteligentní všeználek se slabostí pro devadesátý léta; ty jsi emo holka s jizvou. Všichni jsme

v nějaký škatulce. Charakterizují nás naše nedostatky a negativní vlastnosti. Vítej do života. Nestojí za nic a pak umřeš.“

Protože jsem se bála říct něco, čeho bych pak litovala, držela jsem jazyk za zuby. Karlie si přestala pohazovat obzvlášť mrtvou rybou, otočila se, stiskla mi ramena a obrátila mě k sobě. Skrz růžovou mikinu s kapucí mi masírovala deltové svaly.

„Podívej se na mě, Shawová. Posloucháš?“

Zafuněla jsem.

„Třeba je fajn.“

„Spíš to bude hajzl.“

Věděla jsem, že se tak chovám kvůli své nízké sebedůvěře, ale vzhledem k jeho vzhledu, pověsti a společenskému statusu byl West St. Claire dokonalý kandidát na to, aby mi zničil život.

„Hned po první šichtě mi dej vědět, jestli je to hajzl, a já ho vykopnu. Žádný otázky. Ani jednu.“ Karlie mě přinutila, abych jí podala ruku, a zpečetila se mnou jednostrannou dohodu. „Máš moje slovo. Víím, že si myslíš, že mě fascinují slavní osobnosti, ale pro mě je West jen student, který si chce vydělat pár babek navíc. Nestíhám školu, a až skončí semestr, čekají mě stáže. Moc ten zástup potřebuju. Můžeš už přestat trucovat?“

Karlie měla bohužel pravdu. West mi nijak neublížil. Naopak, dal mi obrovské dýško a ani ho nechtěl zpátky.

„Dobře.“

Usmála se a otočila mě zpátky k frontě lidí čekajících na svoji objednávku.

„Hodná holka. Dělej, řekni mi, jestli ho vidíš na parkovišti. Zeptala jsem se, jestli může začít hned dneska, že mu ukážu, jak se obsluhuje gril, ale prohlásil, že už má nějaký plány. Je tam ještě?“

Natáhla jsem krk a neochotně jí vyhověla. Okamžitě jsem ho uviděla, což byl důsledek toho, že byl o hlavu vyšší než všichni ostatní. Opíral se o svoji červenou motorku Ducati M900 Monster z roku 2016 a na očích měl sluneční brýle Wayfarer.

Tu holku, co byla s ním, jsem poznala dokonce i zezadu. Havraní vlasy, nekonečně dlouhé opálené nohy a tytéž titěrné kratásky, které by nedokázaly zakrýt tužku. Tess. Živě si s ním povídala, pohazovala vlasy a chichotala se. Zřejmě spolu strávili noc. West nereagoval na nic z toho, co říkala. Otočil se, jediným prudkým pohybem si nasadil na hlavu helmu, zapnul si ji pod

bradou a naskočil na motorku. Tess se uvelebila za ním a omotala mu paže kolem těla.

On ji vzal za jednu ruku a položil si ji do rozkroku.

„Jo. Chystá se jet do západu slunce nebo na nejbližší venerologii, s Tess Davisovou.“ Jak uháněli přes parkoviště a jejich postavy zahalila oblaka prachu, nechtěně jsem rozdrtila křupavé taco.

Karlie se ušklíbala. „Tess vždycky sbalí nejlepšího kluka. Zajímalo by mě, s kým si to West udělá příště.“

Snad se svojí rukou. Nikdo nechce, aby naši planetu zalidnili mini-Westové.

Dalších pět hodin jsem poslouchala, jak Karlie hloubá nad Westovým vkusem ohledně holek, obsluhovala jsem a vyšilovala nad katastrofálním směrem, který nabral můj život.

Když jsem při odchodu domů otevřela dveře, na schodech food trucku ležely baletní špičky. Zamračeně jsem je zvedla. Byly asi mojí velikosti, zbrusu nové, ale bez krabice. Byl na nich přilepený lístek s naškrábaným vzkazem.

„Co to sakra...?“

V hlavě mi naskočila moje slova z dnešního rána.

„Šance, že bys chtěl pracovat ve food trucku, je asi stejná, jako že bych jednou tančila ve Velkém divadle.“

West St. Claire si ze mě utahoval.

Bohužel jsem měla pocit, že se stanu oblíbeným terčem jeho vtípků.

==

Kapitola třetí

West

Bzzz.

Bzzzzz.

Bzzzzzzzzzzz.

Mobil mi tančil po nočním stolku, spadl na zem a trhavě se točil dokola jako brouk na zádech.

Sehnul jsem se, zvedl ho a přešel prstem po displeji, abych vypnul budík. Ušní bubínek mi probodl tlumený výkřik.

„Zlato? Jsi to ty? Larry! Pojd' sem! Vzal to.“

Zkurvenej. Život.

Deset hodin jsem byl v bezvědomí, takže jsem si nevšiml, že monotónní zvonění budíku „tak-se-kurva-vzbud“ je i můj vyzváněcí tón.

Zlomek vteřiny jsem si pohrával s myšlenkou, že zavěším, potom jsem usoudil, že jsem včera splnil svoji kvótu blbostí na tenhle týden, protože jsem Eastovi snědl všechno to předpřipravené vyvážené jídlo pro sportovce. Kousl jsem se do ruky, až mi tekla krev, a přitisknul si mobil na ucho.

Přichází Nicota a její podělaná idiotská sestřenice Kalamita.

„Mami.“

„Ahoj! Ahoj!“ vykřikla máma zoufale. „Westie, nemůžu uvěřit, že jsi to vzal.“

Tak to jsme dva.

„Děje se něco?“ Překulil jsem se na matraci a posadil se. Na budíku vedle postele byly dvě hodiny odpoledne. Taky bylo jasné, že jsem totální kretén, který zase zaspal. Blížily se státnice a já věděl, že vypadnu ze Sheridanské univerzity s titulem, který mi bude k ničemu, ale bylo by slušné aspoň předstírat, že mi na něm záleží.

„Nic, zlato! Všechno je v pořádku. Prostě fajn. Jen jsme s tebou chtěli mluvit. Zeptat se, jak se máš. Easton nás průběžně informuje, ale rádi slyšíme tvůj hlas.“

„To je on?“ Táta si v pozadí popotáhl. Slyšel jsem šoupání. Věci shozené ze stolu. Byli štěstím bez sebe. Dorazila Provinilost, následovaná svojí

věrnou kamarádkou Lítostí. „Dej mi ho, promluví si s ním. Westie? Jsi tam?“

„Tati. Ahoj.“

„Rád tě slyším, synu.“

Strčil jsem nohy do blundstonek pod postelí a dovlekl se do koupelny. Zatímco mi táta líčil historku o tom, že se ten chlápek, co mu slíbil, že mu pomůže pohnout půdu, pořád ještě nevrátil z Wyomingu a že kvůli tomu přišel o další zakázku, vyčural jsem se a vyčistil si zuby. Pochopil jsem podtext – musím poslat další prachy, než jim odpojí elektřinu.

Pronikavý pocit provinilosti, který mě zaplavil před vteřinou, otupěl.

„Řekl bych, že tě v bance nemají moc rádi.“ Vyplivl jsem mátovou pastu do umyvadla a opláchl si obličej. Do zrcadla jsem se nepodíval. Neviděl jsem se celé roky – proč s tím začínat teď?

„No, totiž... situace nevypadá moc dobře. Ale –“

Nenechal jsem ho větu dokončit.

„Ještě dneska vám pošlu nějaký peníze. Tak zatím.“

Zavěsil jsem, právě když začal něco říkat. Popadl jsem klíče, skočil na motorku a vyrazil do školy. O osm minut později jsem vpochoďoval do Lawrence Hall na přednášku o sportovním managementu, která začínala v půl třetí.

Zase pozdě, čemuž se už nikdo nedivil.

Profesor Addams (vysloveno s dvojitým D, což pasovalo k jeho mužským kozám) se naštěstí právě snažil zprovoznit tu kouzelnou věcičku zvanou iPad. Se skloněnou hlavou útočil mastnými prsty na displej a snažil se, aby se na bílé stěně za ním objevila jeho prezentace. Vplížil jsem se do zadní části posluchárny a vklouzl na místo mezi Reignem a Eastem. Na stěně se konečně objevila Addamsova prezentace a on se s úlevou zasmál.

„Překvápko.“ Pozdravil jsem Reigna t'uknutím pěsti. Muchloval se s neznámou buchtou. Zatímco ho hryzala do krku, šátral jí rukou pod sukní.

East mě pleskl po zátylku. „Zase pozdě. Mimochodem, díky, žeš mi sežral jídlo.“

„Rádo se stalo.“

To byla pravda.

„Už to nikdy nedělej.“

„Víš, že výzvě nikdy neodolám.“

Všichni měli vytažené laptopy a notebooky. Já ne. Nepřinesl jsem si batoh. Chodil jsem do školy, jen když mi hrozilo propadnutí. Z útroh posluchárny se ozval hlas profesora Addamse.

„Pane St. Claire, vidím, že jste se nás konečně rozhodl poctit svou návštěvou.“

Lhostejně jsem se na něj podíval a mlčel jsem.

Když se na nás všichni zahleděli, holka vedle Reigna měla dost rozumu na to, aby mu vytáhla ruku zpod sukně.

Addams opřel svoje obtloustlé tělo o stůl a se zafuněním si posunul brýle na nose.

„Povězte mi, pane St. Claire, máte aspoň nepatrný zájem získat vyšší vzdělání?“

Popravdě, nemám. Jenže tahle díra je dost daleko od Maine, abych nepřitahoval pozornost a dělal, co potřebuju, aby moje rodina nepřišla na mizinu.

„Tak prosím,“ pobídl mě povýšeně. „Určitě umíte mluvit, že?“

Ušklíbl jsem se. Mě jen tak někdo nerozhodí. To je běžná součást celkové otupělosti. Lidi se mě nemohli dotknout, když se o to snažili.

A snažili se.

Často.

„Vystudovat mi připadalo jako skvělá záminka, abych vypadnul z té díry, kde jsem bydlel, a Sheridanská univerzita je pro studenta z jinýho státu celkem finančně dostupná. Ale pořád ještě jsem nedospěl k závěru ohledně kvality vyučujících.“ Posadil jsem se a založil si paže na prsou.

„To je mazec!“ Někdo se zasmál.

„Do hajzlu,“ vykřikl další student. „St. Claire to každému natře v ringu i mimo něj!“

Ze všech rohů místnosti vybuchl smích. Profesoru Addamsovi spadla čelist a zrudnul jako ředkvička. Trvalo mu celou minutu, než se vzpamatoval.

„Uveďte mi jediný důvod, proč by vám mělo projít to, co jste mi právě řekl.“

„Protože vás sem přeložili z Břečťanový ligy za záhadných okolností, o který se nikdo nezajímal. Víte co?“ Teatrálně jsem roztáhl paže. „Mám nekonečně času. Stačí vám to jako odpověď, profesore Addamsi?“

„*Finito.*“ Reign zvedl paži do vzduchu a rozevřel dlaň, jako by pouštěl mikrofon.

„Rozsekanej na hadry.“ East se zachechtal.

„Myslíte si, že jste chytrý, vidíte, Weste St. Claire?“ vyštěkl Addams.

„Potrestejte mě, nebo to nechte bejt. Protahujete to.“ Zívl jsem.

Vrátil se ke své prezentaci a potřásl hlavou. *Idiot.*

O půl hodiny později jsem vyšel ze třídy. Reign objímal tu neznámou buchtu a East projížděl mobil, pravděpodobně si psal s holkou, se kterou si chtěl večer vyrazit. Rozhodl jsem se jim tu zprávu oznámit. Teď byla stejně blbá chvíle jako každá jiná.

„Zejtra začínám dělat v That Taco Truck.“

Prakticky vzato jsem začínal dneska. Karlie mi měla odpoledne ukázat, jak se obsluhuje gril.

Nejdřív nikdo nereagoval. Když jsem věc nerozvedl, protože k tomu nebylo co říct, Reign se zachechtal.

„Uhm, kurva, proč?“

„Potřebuju prachy.“

„Copak nemáš dost škváry ze zápasů?“ Pokrčil nos. Reign neměl finanční starosti. Když se nehonil za balonem, honil baby. Škola pro něj byla nekonečnou řadou večírků a utkání, prokládanou sexem na jednu noc a následnými obavami z těhotenství. Já ale splácel půjčky svých rodičů, financoval si vzdělání a šetřil, abych se po letošní promoci nemusel vrátit domů.

Neznámá buchtu lapla po dechu. „To je blbost. Všichni tvrdí, že jsi v balíku.“ Neodpověděl jsem. To, že ji šoustá jeden z mých údajných kámošů, ještě neznamenal, že je autorizovaná účetní.

„Jak myslíš, kámo. Dej mi vědět, kdybys potřeboval píchnout.“ East si přehodil přes rameno sportovní tašku a tím to pro něj skončilo.

„Možná mu padla do oka Topinka,“ utrousil Reign. „A připravuje si manévrovací prostor. Když jí narazíš pytel na hlavu, bude to kočka.“

„Mluvíte o tý popálený holce?“ Neznámá buchtu si přitiskla ruku na srdce. „Je to tragédie. Jedna kámoška ze spolku ji zná ze střední. Dřív prý dělala roztleskávačku a divadlo. Taky prý byla děsně hezká.“

Je mi jasné, že jednou Reignovi vyrazím všechny zuby. Je to hajzl a pořád se do někoho navází. Hlavně aby se jeho debilní kámoši smáli. A zdá se, že má stejně mizerný vkus, i pokud jde o holky.

Reign se zachechtal.

„Sakra, kámo, sklapni.“ Easton ho popadl pod krkem a škubnul s ním, až Reign málem narazil do zdi.

Dorazili jsme ke dvoukřídłym vchodovým dveřím a rozdělili se. Reign s Eastem měli trénink a neznámá buhta se vypařila. Právě když jsem chtěl vyjít ven, uslyšel jsem z pootevřených dveří vedle východu výkřik.

„Hoří! Hoří!“

Vycházel z provizorního sálu, kde teď zkoušel obor Divadelní umění, protože na opačné straně kampusu se stavělo úplně nové divadlo.

Vklouzl jsem dovnitř.

Zkoušeli. *Páni.*

Dveře byly pootevřené, prakticky mě vybízely, abych se šel podívat. Ne že bych měl na práci něco lepšího. Musel jsem zabít půl hodiny, než se sejdu s Karlie u food trucku.

Opřel jsem se ramenem o futro a založil si ruce. Na pódiu byla Tess, pod noční košilí se jí vzdouvalo protetické těhotenské břicho, vlasy měla vyčesané nahoru, a jak utíkala na opačný konec jeviště, kvílela, že by z toho ohluchla velryba.

Pronásledoval ji casanova z divadla v roli domácího násilníka a z koutku pusy mu viselo cígo. Snažil se mluvit s jižanským přízvukem, ale spíš to vypadalo, že má na jazyku puchýře velké jako moje kulky. O divadle nic nevím, nicméně poznám mizerný výkon, když ho vidím před sebou. Nic proti Tess, v posteli byla super, ale spíš bych zbaštil konspiraci, že je Hitler pořád naživu a žije s Tupacem – ať jdou logika s matikou k čertu –, než bych uvěřil jejich hraní.

Přešel jsem očima hlediště. Byla tam ta bloncka z food trucku. Greer nebo Gail nebo jak. *Topinka.* Zhlédl jsem její zátylek. Seděla v jedné zadní řadě. Bílé tenisky si opírala o opěradlo sedadla před sebou. Měla na sobě vybledlé skinny džíny a stejnou růžovou mikinu s kapucí a šedou kšiltovku jako v trucku. Po zádech a ramenou jí splývaly dlouhé zlaté vlasy, takže vypadala jako gotický anděl.

Reign byl stejně bystrý jako plechovka vepřového, ale měl pravdu. Greer-Gail byla děsně šukézní. Ne že bych si to s ní chtěl rozdat. Nemělo to nic společného s jejím obličejem. Zjizvená tkáň mi nikdy nevadila – celé moje srdce tvořily podobné sračky. Ale byla otravná jako osina v zadku a já mrchy zásadně nešukal.

Ty baletní špičky jsem jí přinesl jako malé „jdi do hajzlu“. Upřímně, nevěděl jsem, co jsem se jí těmi piškoty snažil naznačit. Když jsem je kupoval, připadal jsem si jako idiot, a ještě hůř, když jsem je nechal na schodech food trucku. To je fuk. Koho zajímá, jestli to bylo trapné? Nesnažil jsem se jí nadbíhat.

Režisér představení Cruz Finlay – další student, který si myslel, že v baretu a šále bude v texaském vedru vypadat jako umělec, a ne jako totální magor – herce požádal, aby sjeli tu scénu od začátku. Popošel jsem dál do sálu, abych měl nerušený výhled na tvář Greer-Gail-Nebo jak. Všechny ty kecy o její jizvě, a já si jí stěží všiml, ale ona z ní byla tak nesvá, až jsem skoro uvěřil, že je ohavná.

Viděl jsem jen pravou polovinu jejího obličej. Tu takzvanou „normální“ polovinu. Oči měla přilepené na jeviště. Opakovala všechna slova s herci, jak Tessin text, tak text toho pitomce. Směšné bylo, že oni ho četli ze scénáře, a ona ho znala celý nazpaměť.

Bylo mi jasné, že Greer-Gail hraní zbožňuje, ale pochyboval jsem, že by se odvážila postavit na jeviště. Člověk nemusel být génius, aby pochopil, že se zasekla ve své roli „jsem oběť“.

„*Nechci skutečnost. Chci kouzlo,*“ šeptala Greer-Gail současně s třetí herečkou na jevišti a já měl pocit, že ty věty na ni platí víc než cokoli jiného ve hře. Připadalo mi, že ji vlastní skutečnost šíleně trápí.

Byl jsem tak fascinovaný Greer-Gail, jak recituje celou tu zatracenou hru, aniž si toho někdo všimnul, nebo si dokonce uvědomil, že je v hledišti, že mi chvíli trvalo, než mi došlo, že zkouška skončila.

„První zkoušku máme za sebou a je to totální a naprostý průser. Zítra. Na stejném místě. Ve stejnou dobu. Bože.“ Finlay zvedl paže a zadíval se vzhůru, jako by Bůh Všemohoucí neměl na práci lepší věci než sledovat tuhle blbost. „Dej mi pořádný herce.“

Nebo pěstí mezi oči, pomyslel jsem si. *I ty mu můžeš dát pěstí mezi oči a nikdo, včetně jeho rodičů, ti to nebude vyčítat.*

„Weste!“ vykřikla Tess, seskočila z jeviště a vrhla se ke dveřím. Cestou odhodila na jedno sedadlo falešné břicho. Stál jsem laxně, uvolněně, klidně. Všichni se na mě podívali. Díky Tess to vypadalo, jako bych se právě vrátil z mise v Iráku. Greer-Gail otočila hlavu. Naše oči se střetly, když mě Tess objala a začala mě zběsile líbat na krk a tváře.

Řekl jsem Tess, že jí nemůžu nabídnout víc než jednorázovou šukačku, a minulý víkend jsme si to spolu rozdali. Prohlásila, že to chápe, ale tohle holky většinou nechápaly. Odstrčil jsem ji a uložil si do paměti, že jí musím připomenout, že spolu nechodíme.

Greer-Gail nehnula brvou, když nás sledovala, ale ani nás sledovat nepřestala. Tvářila se lhostejně. Její modré oči měly odstín, který jsem viděl jen na psychedelických obrazech. Světlý a studený jako sněhová vločka. Měl jsem pocit, že se na nás podívala, jen protože nebyla zvyklá, že si jí někdo všímá.

No, já to udělal.

Všimnul jsem si, že je děsně nasupená.

Zeptal jsem se očima: *Našla jsi ty baletní špičky?*

Stejným způsobem odpověděla: *Trhni si, idiote.*

Možná parafrázuju, ale ať řekla očima cokoli, byla v tom nadávka.

Greer-Gail se otočila zpátky k prázdnému jevišti a znovu si opřela nohy o sedadlo před sebou. Měl jsem chuť k ní dojít a zeptat se, v čem je sakra problém, ale jak se mě Tess snažila zatáhnout do sálu a žvanila o svojí roli ve hře, v kapse mi zavibroval mobil.

Vytáhl jsem telefon ze zadní kapsy.

Máma.

Fakt? Dneska už podruhé? Odmítl jsem hovor, otočil se a beze slova zamířil k motorce. Tess věděla, že jít za mnou by nebyl dobrý nápad. Otevřel jsem appku svojí banky, a než jsem se rozjel za Karlie, všechny prachy, co jsem měl na účtu, jsem převedl rodičům.

Několik příštích týdnů se budu živit nudlemi. Nebude to poprvé ani naposled.

Celou cestu jsem proklínal naše, Tess, Reigna, profesora Addamse, a dokonce i Greer-Gail-Genevievu.

A v každé zatáčce jsem měl šílenou chuť se naklonit na stranu, zřítit se z motorky, sjet z útesu.

Jedna moje část pořád chtěla umřít.

Přestat existovat.

Přestat se starat o naše.

Přestat předstírat, že je škola důležitá.

Ale uměl jsem to dobře skrývat.

I když mě to stálo spoustu sil.

Kapitola čtvrtá

Grace

„Grace, drahoušku, musíme si promluvit.“

Profesorka McGrawová se napila kávy z hrnku s nápisem *Jíst. Spát. Divadlo*. Den po naší první zkoušce jsem se vplížila do její kanceláře, hlavu dole, ramena svěšená, připravená na svůj verdikt. Batoh Jansport s obrázkem fénixe jsem položila pod stůl a nasadila svůj nejnevinnější úsměv „nevím, proč tady jsem“.

Věděla jsem, proč tam jsem.

„Posaďte se.“ Ukázala na židli před sebou. Posadila jsem se. Profesorka McGrawová byla štíhlá, asi padesátiletá zrzka s výstředními puntíkatými brýlemi na čtení a zálibou v šatech à la padesátá léta. Zbožňovala jsem ji a chtěla věřit, že i ona mě má ráda. Rozhodně jsem patřila k jejím horlivějším studentům. Měla jsem skvělé známky z teorie, vždycky jsem ochotně obětovala pár hodin navíc, abych uklidila po zkouškách, a divadlo jsem upřímně milovala.

Začala se probírat hromadou dokumentů rozházených po stole a s olíznutým palcem listovala papíry. Její kancelář v průběhu let zaplnily plakáty představení, která nastudovala Sheridanská univerzita. Škola byla proslulá tím, že uváděla klasické hry a přitáhla lidi ze sousedních měst. Zisky šly městské radě a na vylepšení univerzitního kampusu. Zatímco hledala to, co mi chtěla ukázat, se závistivým bodnutím v hrudníku jsem si plakáty prohlížela.

Fantom opery.

Chicago.

Jako zabít ptáčka.

Sbíhaly se mi sliny, když jsem se dívala na fotky herců a hereček, kteří se uprostřed jednání usmívali na horizont. Vypadali vzrušeně. Rozzářeně.

Šťastně.

Hlas profesorky McGrawové pronikl zeleným oblakem závesti, který mě obklopoval. Nehtem poklepala na jeden papír. „Tady to je. Dívala jsem se

na herecké obsazení *Tramvaje do stanice Touha*. Všimla jsem si, že vaše jméno chybí. Můžete mi to vysvětlit?“

„Ehm. Ano. Samozřejmě.“ Zavrtěla jsem se na židli. Herci na plakátech se dívali přímo na mě. Jejich pohledy mě hřály na kůži. „Lauren hraje Blanche a Tess Stellu. Menší role obsadili ve dnech, když jsem byla s babičkou v Austinu na EKG. Zapsala jsem se na výpravu a asistentku inspicienta. Takže mám dvě role.“ Zvedla jsem dva prsty, jako by neuměla počítat.

Profesorka McGrawová si sundala brýle na čtení, zavřela oči a stiskla si kořen nosu. „Probraly jsme to, Grace. Už kvůli vám nemůžu ohýbat pravidla. Každý student se musí postavit na jeviště a ukázat mi, co v něm je.“

„Jistě, madam. Ale doufala jsem –“

„Chápu vaši situaci a snažila jsem se ji dva roky zohlednit, ale abyste získala bakalářský titul v oboru Divadelní umění, musíte *reálně* hrát. Od chvíle, kdy jste tady začala studovat, jste nevstoupila na jeviště. Předvést své herecké schopnosti je povinné, ne dobrovolné. Nikdo nečeká, že budete Meryl Streepová, ale musíte nám něco ukázat. Nechci, abyste nedokončila tenhle semestr, ale jestli v tom představení nebudete mít skutečnou roli, mohlo by k tomu dojít.“

„Jenže v té hře už žádná volná role není.“

„Požádejte pana Finlayho, aby vás obsadil.“

„Ale pak o roli přijde někdo jiný,“ namítla jsem.

„Někomu jinému nehrozí, že letošní semestr neuzavře,“ odpověděla.

Věděla jsem, že má profesorka McGrawová pravdu. Všichni ostatní druháci oboru Divadelní umění už své herecké výstupy předvedli. Já ne. Příští rok budu ve třetíáku, a ještě jsem se nepostavila na jeviště. Nedokázala jsem jít na konkurz. Snažila jsem se, ale vždycky jsem nakonec zvracela v umývárně nebo se sesypala už v pick-upu.

S touhle novou hrou to bylo stejné. Chtěla jsem roli. Vážně chtěla. Ale fyzicky jsem to nedokázala.

Ne že bych hrála špatně. Do té osudné noci, která všechno změnila, jsem byla hvězdou každého školního představení. Jeviště mě nabíjelo a fascinovalo. Jenže vrátit se tam po tom, co se stalo, mi připadalo jako smířit se se svým novým obličejem a ukázat ho světu, a na to jsem ještě neměla. A asi na to nikdy mít nebudu. Ne že by na tom záleželo. Už jsem se

nechtěla stát herečkou. Ten sen skončil v popelnici spolu s kusem mého obličeje tu noc, kdy mě přivezli do nemocnice. Chtěla jsem v divadle pracovat, dělat něco, co mi umožní schovat se ve tmě.

Režisérku, producentku, scénografku. Sakra, klidně bych dělala v divadelním baru, kdyby to znamenalo, že budu každý den blízko jeviště.

„Profesorko McGrawová, prosím.“ Roztřeseně jsem se nadechla, ale pořád jsem měla pocit, že se dusím. „Nejde jen o to, jak vypadám. Mám k tomu i jiné důvody.“

Babča na tom nebyla v poslední době dobře, ale nechtěla jsem ji použít jako další výmluvu, proč jsem se nepřihlásila v té hře o roli. Měla jsem spoustu práce s tím, abych se o ni postarala, takže škola musela jít stranou.

„Například?“ Profesorka McGrawová se předklonila a propletla si prsty.

„Je to... osobní.“

„Život je osobní.“ Usmála se. „Jestli chcete opět odklad pro splnění praktické části, musím vědět proč.“

Nedokázala jsem jí říct o babče. O tom, že je paranoidní a zapomnětlivá a vyžaduje stálou péči. Kdybych přiznala, že má babča problém, musela bych si vyslechnout nevyžádané rady, a já ji nechtěla dát do ústavu. Kromě toho mi bylo proti srsti, abych vylíčila ženu, která mě vychovala, jako potíž.

Zavrtěla jsem hlavou a nacpala si ruce do kapsy mikiny.

„To je jedno. Neměla jsem nic říkat. Promiňte.“ Vstala jsem a židle za mnou se odsunula se zaskřípěním, ze kterého mi naskočila husina.

„Chápu, že mi nemusíte uznat tenhle semestr, profesorko McGrawová. Pochopitelně budu vaše rozhodnutí respektovat, jakékoli, ale doufám, že dostanu odklad a budu hrát v další hře, ve třetím ročníku. Dáte mi prosím vědět?“

Dívala se na mě s lítostí v očích. Poznala jsem, že jsem ji zklamala. Že chtěla, aby mě tenhle rozhovor donutil něco udělat.

„Dám. Je to opravdu *tak* vážné?“ Ztišila hlas do šepotu.

Nemáte zdání.

Potřásla jsem hlavou a zavřela oči. Přehodila jsem si batoh přes rameno a otočila se k odchodu.

„A Grace?“

Zastavila jsem se, pořád zády k profesorce McGrawové.

„Ať už vás trápí cokoli, snažte se mít někoho, o koho se budete moct opřít, až se situace zhorší. Protože se vždycky horší. Někoho jiného, než je

babička. Někoho, koho si vyberete, ne člena rodiny. Někoho, kdo by pro vás skočil do ohně.“

Trpce jsem se usmála. Zнала jsem jenom jednoho člověka, kdo by něco takového udělal.

Sebe.

West přijel k food trucku o pět minut dřív.

Překvapilo mě, že se vůbec objevil. Pořád jsem si myslela, že je to nějaký vtip.

Odmítala jsem připustit, že dohoda platí. Že neměl skrytý motiv.

Jak jsem k němu stála blíž než v pátek, kdy byla tma, všimla jsem si, že není úplně bez šrámů. Měl rozseknutý ret, monokl, který přecházel z fialové do zelené, a po krku se mu táhl ošklivý škrábanec. Vypadal, jako by několik let nespál. Skoro jsem se rozesmála, jak jsme odlišní.

Uděkala bych všechno na světě, abych získala zpátky svůj dřívější obličej, zatímco on se každý týden pral, jezdil na motorce a provokoval osud, aby ho o jeho hezkou tvář připravil.

Protože jsem měla plnou hlavu babči a profesorky McGrawové, neměla jsem čas vyšilovat kvůli tomu, že budu večer dělat se St. Clairem. Dokonce jsem zapomněla i na ty stupidní baletní střevíce. Jakmile se v otevřených dveřích food trucku objevil jeho obličej, vyhrnula jsem si pravý rukáv mikiny, ukázala bradou k hromadě krabic, které čekaly venku, a začala krájet kapije na tenké proužky.

„Mohl bys je přinést a vybalit vevnitř?“ Neobtěžovala jsem se na něj podívat.

Místo aby West komentoval moji nevychovanost nebo mi předvedl, že je lepší než já, a sám se slušně představil, zvedl těžké krabice, naštosované na sobě, jako by v nich byl vzduch, a ne pětadvacet kilo guacamole, citronů a ryb. Všechno naskládal do ledničky pod výdejním okýnkem.

Mlčky jsme chystali jídlo, on podle mých úsečných pokynů.

Když jsme všechno připravili, West zapnul gril a začal opékat ryby a kapije, jako by to dělal celý život. Měl uvolněné, lenivé pohyby jako levhart. Přes svoji velikost se choval v tom malém food trucku naprosto nenuceně. Snažila jsem se být co nejvíc neviditelná a držela se ve svém koutě prodejny. Došlo mi, že jsem od šestnácti nebyla v tomhle stísněném

prostoru sama s hezkým klukem a že mi chybělo to sladké, rozpačité napětí, které viselo ve vzduchu, když k tomu došlo.

West opanoval celý prostor. Byl všude, i když stál na opačném konci auta.

Podle toho, jak se postavil k práci, to nevypadalo, že má v plánu protáhnout mě devíti kruhy Dantova Pekla, a jestli jo, moc mu to nešlo.

Otevřeli jsme a obsluhovali zákazníky, kteří se trousili dovnitř, hlavně středoškoláky a vysokoškoláky, co se vraceli z odpoledního vyučování a tréninku, a několik pracujících matek, které se rozhodly nevařit večeri. Promluvili jsme na sebe, jedině když jsem ho požádala, aby něco udělal, a on se mě zeptal, kde jsou nějaké ingredience, a oba jsme přitom použili svůj nejchladnější, nejméně přátelský tón.

West se neflákal, nestěžoval si a až na to, že mi chyběla Karlie a její otázky *bud', anebo* na devadesátá léta, práce s ním se dala v pohodě přežít.

„Může se člověk upotit k smrti?“ utrousil West po hodinách hlubokého mlčení. Popadl lem trika a otřel si jím čelo. Když promluvil, trhla jsem sebou, jako bych dostala facku. Byla jsem tak zvyklá nosit v tomhle vedru svoji obrovskou růžovou mikinu s kapucí, že jsem horko už nevnímala.

„Jo.“ Zvážila jsem jeho otázku. „Napadá mě dehydratace.“

„Žádná klima?“ Obrátil na grilu řadu ryb a všechny byly celé a krásně opečené.

Zavrtěla jsem hlavou. „Oprava historický klimatizace v autě vyjde na několik tisíc a paní Contrerasová tvrdí, že to za to nestojí, protože okýnko je pořád otevřený, takže studený vzduch uniká ven. Radši nám dává příplatek k minimální mzdě.“

„No, radši bych neumřel. Co kdybychom se vyměnili?“

To myslí vážně? Je tady celou půlvteřinu a už se snaží zavést změny?

„V Texasu máme jedno přísloví, St. Claire. Nikdy neprošvihni šanci držet jazyk za zuby. Navrhuj, aby sis ho vzal k srdci.“

„Díky za radu. Cestou ven ji hodím do odpadu. A ty máš na sobě *mikinu*.“ Poprvé za směnu se na mě podíval. „Seš cvok?“

„Není mi horko.“

„A kromě toho, že seš popudlivá, i lžeš.“

Proč je všechno, co mu vyjde z pusy, urážlivé? Měla jsem pocit, že kdybych se ho na to zeptala, řekl by něco šokujícího už jen ze zásady.

„Tak jo. Je mi trochu horko, ale mikiny nosím celý roky a při práci tady mi to nikdy nevadilo. Nemůžu za to, že mi to jde,“ odsekla jsem.

„Mně to jde.“ Povytáhl obočí, strčil si do pusy jablečné lízátko, které vylovil bůhví odkud, a drze se uculil. „Jen bych radši nerozebíral co.“

Nabídl mi další lízátko, které vytáhl z batohu. Zavrtěla jsem hlavou, která mi, mimochodem, z jeho sexuální narážky málem vybuchla.

Schválně mě provokoval, utahoval si z Topinky předstíráním, jako by u něj měla šanci. *Povídej si s obětí požáru o horku... to by měla být sranda.* Skoro jsem ho slyšela, jak to s De La Sallem plánují jako dva megapadouši v elegantní kosmické lodi a hladí přitom dvě stejné černé kočky.

„Na to horko si zvykni. Bude čím dál větší. V červnu si dáváme na obličej pytlíky s ledem. V červenci a srpnu nám z vedra třestí hlava a máme sebevražedný myšlenky. Radím ti, abys to tady do letních prázdnin zapíchnul.“

„Asi tě zklam, ale přes léto tu zůstanu. Radši udělej led do zásoby a najdi číslo na místní linku pro sebevrahy.“

Řekl to věčně, úsečně a šíleně drsně. Ale ne tak, jako by mě chtěl zabít, což byla podle mě dobrá zpráva.

„To je škoda.“

„Pro mě ne.“ Převalil lízátko v puse a přešel hadrem pracovní desku. Všimla jsem si, že je úzkostlivě čistotný. „Doma to stojí za prd.“

„Kde je doma?“ Napila jsem se ledové tříště.

„V Maine.“

„Proč tam nepojedeš?“

„V Prdelákově není moc práce.“

„Fakt se to město takhle jmenuje?“

„Kéž by.“ Přešel si klouby po bradě a odhodil hadr na pult. „To by byla jeho jediná přednost.“

Znovu jsem se podívala jinam a cítila se pod psa – když o tuhle práci projevil zájem, myslela jsem si, že si v zápasnické aréně vydělá dost. Kdo jsem, abych si vytvářela domněnky o jeho finanční situaci? Vycházela jsem z jeho pověsti totálního idiota, i když mě štvalo, že mě lidi soudí na základě fám.

Neměli jsme do čeho píchnout. Byla ospalá doba mezi večerí a hladem po večírku. Zásada paní Contrerasové zněla, že nesmíme používat mobil,

pokud nejde o naléhavý hovor, takže bylo dost těžké se navzájem ignorovat, když pro nás byl jediným zdrojem zábavy ten druhý.

O pár minut později West znovu promluvil: „Nevadilo by ti, kdybys si sundal triko?“

„Hmm, *cože?*“ Prudce jsem se otočila a probodla ho pohledem.

„Jinak se proměním v louži. Pochybuju, že bych ti byl v tekutém stavu něco platnej.“

„Ehm...“ Bloudila jsem očima po food trucku. „Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad. Zprvů, je to strašně nehygienický.“

„Nebudu držet kleště bradavkama,“ prohlásil ironicky. „Pokud nám to nevynese vyšší dýško. V tom případě bych to zkusil.“

Ohromeně, hystericky jsem se zasmála. Nechtěla jsem vidět jeho bradavky ani jeho jinou část. Nechtěla jsem totiž vzít na vědomí, že má pod oblečením víc toho snědé, svalnatého těla. Už stačilo, že jsem měla celou směnu před očima jeho dokonalou postavu a hezký obličej.

„Mluvila jsem o tvých chlupcích na hrudníku.“

Přestaň mluvit o jeho hrudníku. Přestaň úplně mluvit, Grace.

„Žádný tam nemám,“ prohlásil s texaským přízvukem, který by mě urazil, kdyby nebyl tak přesný. Zvedl lem vybledlého trika a vytáhl si ho k hnědým bradavkám. Tělo měl hladké, opálené a bez chloupků. Břišáky měl jako z reklamy na spodní prádlo Armani. Zatoužila jsem mu přejít ukazovákem po žebrech mezi břišními svaly, což bylo naprosto nečekané a současně k smíchu.

Nezamilovávala jsem se.

Totíž, už jsem se nezamilovávala.

„Poslední slovo?“ Spustil triko a čekal na odpověď.

Cítila jsem, jak rudnu. Nechtěla jsem vypadat jako puritánka.

„Ne.“

„Kašlu na to: choval jsem se zdvořile. Sundám si to pitomý triko, a abych byl upřímněj, měla bys to udělat taky.“

Vzápětí měl West triko dole a jeho břišáky doplnily vyrýsované prsní svaly, žíly Adonisova pásu a záda, za která jste se chtěli provdat. Otočil se ke grilu a pokračoval v práci. Dole na zádech měl vybledlou fialovožlutou podlitinu.

„Žasnu, Panna Marie pořád žije.“ Když si všiml, že se na něj zírám, uculil se na mě.

Odkáslala jsem si a uhnula pohledem.

Prošel kolem mě a nenuceně mě plácl do ramene.

„Neboj, zlato. Abych tě zbouchnul, museli bysme se aspoň držet za ruce. Se mnou jsi v bezpečí.“

West St. Claire se mě dotkl. *Dobrovolně.*

V krku jsem měla najednou knedlík, choval se tak normálně, že jsem se na zlomek vteřiny cítila jako kdysi. Ne že by mě kvůli jizvě šikanovali. Kvůli ní ne.

Svým způsobem to bylo mnohem horší. Holky se ke mně chovaly mile tím falešným, povrchním způsobem „jsme v pohodě, ale moc se k nám nepřibližuj“. Bylo evidentní, že mě už neberou jako konkurenci. Kluci mě ignorovali úplně. Znervózňovala jsem je. Pořád jsem měla tělo roztleskávačky a dlouhé blond vlasy, ale taky jsem měla jizvy a oni věděli, že to, co je v nepořádku s levou stranou mého obličeje, krvácí pod oblečením do zbytku mého těla.

Nejdřív, po požáru, jsem se snažila předstírat, že se nic nestalo. Snažila jsem se kladivem vyprostit fénixe z jeho vajíčka. Chodila jsem na stejné večírky, poflakovala se se stejnými lidmi. Mí spolužáci uvedli věci nadzvukovou rychlostí na pravou míru. Za pomoci špitání, chichotání, lapání po dechu a drbů. Můj tehdejší kluk Tucker, se kterým jsem přišla o poctivost, potvrdil fakt, že už nejsem jako dřív, tím, že mě rychle vyměnil za Rachele Muirovou, další roztleskávačku. Všichni se z mého života vypařili jako pot pod mojí mikinou. Zůstaly mi jen Karlie a babča Savvy.

„Halóóóóó?“ ozval se zvenku dívčí hlas. „Je tam někdo?“

Jo, já a moje trapné pubertální myšlenky.

Otočila jsem se k výdejnímu okýnku. Stály tam čtyři středoškolačky v džínových kraťasech, kovbojských botách a sladěných kloboucích. Hihňaly se, strkaly do sebe lokty a tiskly si mobily na prsa. Jedna z nich si poručila margaritovou tříšť a ostatní mi zatím nakukovaly za záda a natahovaly krk.

„Je tam?“ zašeptala jedna, když jsem nalévala pití.

„Jo, vidím ho. Panebože. *Panebože*, Kelly. Je prostě nádhernej.“

Holce, která si objednala ledovou tříšť, jsem podala drobné a kelímek, ale ty pubertáčky neodprejskly.

„Nemá tričko,“ vzdychla ta nejhezčí, Kelly, která měla dlouhé medově hnědé vlasy a pod krátkým bílým tílkem se jí rýsoval piercing v bradavce.

„Jo.“

„Zeptej se ho.“

„Ne, ty se ho zeptej.“

„Děláš si srandu? Udělej to ty.“

„Vsadily jsme se.“

„Sklapni, tys tvrdila, že se nebojíš!“

Dívala jsem se z jedné na druhou. Drb, že tu West St. Claire pracuje, se bleskurychle rozšířil. Usoudila jsem, že tohle bude odteď běžné. Na výdejní okýnko budou klepat zástupy fanynek a pak blábolit: *Jo, tahle fotka? To jsem já, když jsem si cestou od kadeřníka zašla v minikrat'asech koupit taco, normálka.*

Nelíbila se mi představa, že k nám budou chodit davy lidí, ale nemohla jsem s tím nic dělat, a vlastně to nebyla Westova vina.

„Dáte si ještě něco?“ Popadla jsem hadr a utřela pult. Strkaly do sebe jako štěňata, co se učí hrát si. Jedna z nich se konečně odhodlala.

„Můžeš nám prosím tě zavolat Westa?“

„Jasně. Weste?“ Otočila jsem se a mávla na něj, aby přišel k okýnku. Zamračil se, ale šel. Když se opřel lokty o parapet, vyklonil se a já znovu uviděla jeho tělo a to A vytetované na vnitřní paži, zaplavil mě nesmyslný majetnický pocit. Napadlo mě, jak Tess našla sílu vylézt z jeho postele.

Napadlo mě, jaký asi je sex s Western St. Clairem, celkově.

A to mě děsně namíchlo, protože West St. Claire by se mi neměl líbit. Ztělesňoval všechno, co jsem nesnášela. Byl oblíbený, hezký a měl před sebou skvělou budoucnost. To, že byl švorc, ještě neznamenal, že máme něco společného. Až vypadne z tohoto texaského městečka, bude zářit jako supernova, a já budu ten popel, co nechá za zády – hvězdný prach, který se za ním bude pomalu snášet k zemi.

„Ahoorej, Weste.“ Kelly vyfoukla bublinu a omotala si kolem prstu pramen vlasů. Odhadla jsem, že je tak ve třetáku. Totální lolitka. Stáhla jsem se do hlubin food trucku a na hrudní kost mi dolehlo něco těžkého. Možná se ukázalo, že se dá s Western v pohodě pracovat, ale stejně jsem věděla, že je to kretén.

Vrhl na ni znuděný pohled a čekal na pointu.

„Ségra mi řekla, že tady děláš. Můžeš mi doporučit něco z nabídky?“ Temně růžovým nehtem poklepala na seznam jídel.

„Jo,“ utrousil suše. „Přečti si ji.“

Její kamarádky vyprskly smíchy. Kelly zrudla a stiskla rty, jak se snažila spolknout ponížení. West si prohrábl zpocené vlasy. Při každém pohybu se mu napnuly svaly.

„Ehm. Máš dneska večer zápas?“

Zíral na ni, jako by jí právě narostla třetí ruka a dvě lesklá, pestrobarevná křídla.

„Dělám si srandu. Není pátek!“ Našpulila pusku a hryzala si spodní ret.

„Max tvrdí, že příští rok budeš zápasit profesionálně. Je to pravda?“

Neodpověděl. Věděla jsem, že neodpoví. West nerad mluvil. Popadl moji ledovou tříšť, vyplivl lízátko, napil se, jako by mu patřila, a začal se vracet ke grilu.

„Já... uhm...“ Ta hezká holka si prohrábla kudrny. Tlak na mé hrudní kosti zesílil. Marná snaha je důvod, proč se duše rozbije. Právě proto jsem nechtěla hrát v *Tramvaji do stanice Touha*. A ona to zažívala právě teď.

„Vsadila jsem se s kámoškama. Tvrdila jsem, že mě svezeš na svý motorce,“ vyhrkla a přichystala se na odmítnutí. West ztuhl a pomalu se otočil.

„Páni, to je ale blbá sázka.“ Usmál se. Najednou měl jeho hlas jiný, predátorský rytmus. Jako by konečně udělala faux pas a bylo načase ji umravnit. Hodlal si vychutnat každou minutu.

„Prostě jsem si myslela... totiž, *doufala* jsem, že třeba...“

Kamarádky se začaly hihňat.

„Sveze tě moc rád!“ zasáhla jsem a zářivě se na ni usmála. Nemohla jsem se dívat, jak trpí. Strašně jsem doufala, že se poučí a už nikdy podobnou věc neudělá, ale nechtěla jsem, aby odsud odešla jako spráskaný pes.

West ke mně otočil hlavu a znuděný výraz vmžiku vystřídal vztek.

Zvedl jedno obočí. Skoro jsem slyšela, jak mu blesklo hlavou: *Co to, kurva...?*

Snažila jsem se mu telepaticky sdělit, že to musí udělat. Kvůli ní. Kvůli *sobě*. Napnula se mu čelist. Oči mu potemněly. Neocenil, že jsem se do toho vložila – *ani* moje telepatické schopnosti.

„Netušil jsem, že mi děláš pasáka, Kšiltovko.“

Oslovoval mě Panno Marie nebo Kšiltovko, protože netušil, jak se jmenuju. Mrzelo mě to, nicméně jeho pohled jsem vydržela.

Nevěděla jsem proč, ale nevadilo mi, že se na mě díval. Možná proto, že mi zíral přímo do očí, a ne na jizvu.

„No tak, potřebuje si zachovat tvář,“ zašeptala jsem. Z kombinace „zachovat“ a „tvář“ se mi zvedl žaludek.

West se obrátil zpátky k holce. Připadalo mi, že zatajila dech.

„Odpověď zní ne. Ten trapas je gratis a to pítí taky.“ Podal jí *moji* ledovou tříšť. Zatřásla jsem zuby. Holka si ji vzala a sklesle sklonila hlavu.

„Protože je mi sedmnáct?“ zeptala se a snažila se udržet nenucený, koketní tón.

„Šestnáct,“ ucedila její kámoška.

„Ne, protože jestli tě svezu, zejtra tu bude stát padesát školaček. Nemůžu si dovolit benzin, potíže ani namíchnutý fotříky. Nehledě na to, že z toho nebudu nic mít, protože lolitky nešoustám. Nejsem Netflix. Nejsem tu pro tvoji zábavu. A teď zmiz.“

„Ty vyučuješ ve volném čase etiketu?“ vyštěkla jsem, opřela se čelem o stěnu auta a zavřela oči.

„To záleží na okolnostech. Máš zájem?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Choval ses hnusně, St. Claire.“

„Jsem nejhorší noční můra jejich rodičů, důvod, proč si fotříci kupují baseballovou pátku a dávají na dveře bezpečnostní zámek. Vidí mě jako exotický zvíře, rebela. Nejsem poník, kterýho si můžou popořadě osedlat,“ odsekl a zněl fakt našťavaně.

„Říká se o tobě pravý opak,“ zamumlala jsem, stále se zavřenýma očima.

Teď dělám sexuální narážky já? Co to říkám a *proč* to říkám? Do jeho pověsti mi nic není. Nehledě na to, že dokonce i já jsem začínala chápat, že Karlie měla pravdu. Totálně jsem se v něm spletla.

„Chceš vědět, co se říká o tobě?“ popichoval mě, ale bez nadšení. Měl chladný tón. Bez emocí.

„Nechci.“

„To je dobře, protože nejsi dost zajímavá na to, aby se o tobě mluvilo.“

Otočila jsem obličej k oknu, aby neviděl, že jsem zrudla, a změnila jsem téma. Měl pravdu. Chovaly se k němu jako k věci. Kdyby byl holka, urazila bych se za něj. Ale protože byl kluk, usoudila jsem, že si tu pozornost užívá. Taky jsem mu dlužila omluvu za to, jak jsem ho sekýrovala. Vlastně za spoustu věcí.

„Asi jsem to přehnala,“ utrousila jsem, potom co jsem několik minut hadrem roztržitě dobývala ze škvíry ve výdejním okýnku kousek hlávkového salátu.

Neodpověděl. Napadlo mě, že mě asi neslyšel, nebo se rozhodl omluvu nepřijmout, ale pak promluvil.

„Asi jsem se s tím inzerátem zachoval jako idiot. Prostě jsem tu práci potřeboval.“

Otočila jsem se, právě když se na mě usmál přes rameno. Vyděsila mě představa, že Karlie měla pravdu.

Že jsem s ním nechtěla pracovat, protože jsem se ho bála.

Že mě svět tak děsí, že se vyhýbám všemu, co by mě přimělo vystoupit z komfortní zóny.

„Vlastně ani nevím, jak se jmenuješ.“ Vypnul gril a přehodil si utěrku přes rameno.

„Grace.“ Odkášlala jsem si. „Ty jsi Warren, vid’?“

Oba jsme se zasmáli.

„Wallace,“ opravil mě.

„Bezva.“

Chvilé ticha a pak...

„Mír, Grace?“ Natáhl ke mně malíček. Z jeho chraplavého hlasu mi přešel mráz po zádech. Roztřásla jsem se. To není dobré.

Zahákla jsem za něj svůj malíček a připadala si hloupě a nebezpečně nešťastná.

„Mír.“

Když jsem nastoupila do svého pick-upu, čekala na mě zpráva od Karlie.

Karlie: No? Mam ho vyrazit?

Já: Muze zustat.

Karlie: JA TO VEDELA. PRIZNEJ TO. JE MILY. VEDELA JSEM, ZE BUDE.

Vzpomněla jsem si na jeho výměnu s těmi holkami. Neřekla bych, že je West milý. Sakra, ani bych neřekla, že je slušný. No, možná je.

Já: Je v pohode.

Karlie: Holka, JE v pohode. Hlavne se do nej nezabouchni. To by bylo totalni klise a je to ten typ, co by ti zlomil srdce.

Já: Toho se neboj, ledaze bych se prastila do hlavy a mela pak tezky otres mozku. Co skola?

Karlie: Des bes. Co babca?

Já: Jde to.

Jen tak tak.

Položila jsem mobil na vedlejší sedadlo a zavřela oči.

Když jsem je zase otevřela, na opačné straně parkoviště jsem zahlédla Westa. Seděl sám na obrubníku vedle své motorky a soumrak ho orámoval zuřivě oranžovou, červenou a zlatou barvou. Cucal to svoje příšerné lízátko a zamyšleně zíral do prázdna.

Jak jsem ho pozorovala, neviděla jsem nejpopulárnějšího kluka ve škole.
Boha sexu.

Ilegálního zápasníka.

Viděla jsem nejosamělejšího kluka na světě.

Milého, zmateného a ztraceného.

A já si s trpkostí uvědomila, že ani neví, že na druhé straně parkoviště sedí holka, která je stejná jako on.

Kapitola pátá

Grace

Další dva týdny připomínaly rozmazanou šmouhu. Mezi testy, jednou přednáškou za druhou a snahou zvládnout všechny svoje školní povinnosti jsem se skoro neměla čas nadechnout.

Vykašlala jsem se na žádost profesorky McGrawové, abych si zajistila roli v *Tramvaji do stanice Touha*, a při každé zkoušce jsem si okousala nehty do krve, protože jsem čekala, že vpadne dvoukřídlými dveřmi dovnitř a přede všemi mě vyhodí. To se pochopitelně nestalo. Ve skutečnosti mi profesorka McGrawová nedala vědět, jestli mi poskytne další odklad pro praktickou část zkoušky – evidentně spoléhala na to, že zajdu za Cruzem Finlaym a o tu roli ho požádám.

Což jsem neudělala.

Měla jsem pocit, jako bych visela ve vzduchu, nohy těsně na kraji útesu, a sbírala síly ke skoku.

S babčou to bylo navíc čím dál horší. Marla tvrdila, že si skoro nic nepamatuje. Že ji už skoro nepoznává a má pořád špatnou náladu.

Kupodivu jediná věc, která *nebyla* totální průšvih, byla práce s Westem. Ne že by se z nás stali nejlepší kamarádi nebo tak. Od té doby, co začal dělat v That Taco Truck, nám začaly klepat na okno davy nových zákazníků. Došlo to tak daleko, že jsme museli vyvěsit ceduli s upozorněním, že pokud touží po selfie s Božským St. Clairem, musejí si něco objednat.

Jenže Karlíe měla pravdu. *Objednali si.*

Dvakrát jsem musela volat paní Contrerasové, aby přivezla další ingredience, protože nám došly, a většinu dní jsme se skoro nestačili nadechnout, natož spolu prohodit pár slov. Směny ale ubíhaly rychle, a když jsem přijela domů, cítila jsem všechny kosti v těle.

West pracoval celý první týden bez trička. Druhý týden přitáhl přenosnou klimatizaci. Připadalo mi, že je úplně nová a musela být ztraceně drahá. Předstíral, že o nic nejde, že jen koupil (*štípnul?*) přístroj, který nám pravděpodobně zachrání život. Položil ho přesně mezi nás, zapnul na plný

výkon a nenuceně se vedle něj postavil. Tenkrát mi došlo, že ne všichni hrdinové mají plášť. Někteří nosí špinavé džíny Diesel, blundstonky a otrhaná trička.

Navzdory svojí nevysvětlitelné snaze nemít ho ráda jsem musela zamumlat rychlé „díky“.

„Cože?“ Přiložil si dlaň k uchu a v očích se mu uličnický zablýsklo.

Běž do hajzlu, St. Claire.

„Řekla jsem, že děkuju,“ odsekla jsem.

„Páni, není zač. Teď po mně můžeš přestat vrhat zamilovaný pohledy. Už si připadám jako sexuální objekt.“

Rozesmála jsem se tak šíleně, že jsem hlasitě zachrochtala. Oba jsme věděli, že jsem se snažila vyhnout pohledu na jeho nahý trup.

Bože. *Zachrochtala* jsem. Před Westem St. Clairem. Ještě nikdy mi nepřišla smrt ponížením tak reálná.

„Promiň. Zněla jsem jako čuně.“ Oběma rukama jsem si zakryla obličej.

Hodil po mně kus ryby.

„Kdybys byla zvíře, co bys byla?“

„Fénix,“ odpověděla jsem bez nejmenšího zaváhání. Zvedla jsem ruku k ulomenému ohnivému prstenu a otočila ho na prstě. West přikývl. Nevěděla jsem proč, ale nějak jsem měla pocit, že přesně ví, o čem mluvím.

„Ty?“ zeptala jsem se.

„Koala. Celej den bych prospal, ale pořád byl šíleně roztomilej, takže sex by nebyl problém.“

„Slyšela jsem, že koalové jsou ve skutečnosti strašně zlé. A smrdí. A prý rádi kadí na lidi.“ Nabídla jsem mu svoje nepoužitelné znalosti o přírodě. Ještě že jsem se nesnažila flirtovat. Bavit se s pěknými kluky rozhodně nebyla moje silná stránka.

Zamyslel se nad tím. „No, o to víc jsou mi koalové sympatický.“

Až na *tyhle* rozhovory jsme se k sobě chovali zdvořile, ale profesionálně. Postupně jsem si zvykala na představu našeho soužití, jako když sestupujete do tmavého, divného sklepa. Neexistoval bezprostřední důvod k obavě, že se mi něco stane, ale stejně jsem měla strach.

Nemohla jsem si pomoci, zírala jsem na něj však pokaždé, když jsem si všimla, že má na těle novou podlitinu nebo modřinu. Ovšem nikdy jsem o tom nemluvila. A když jsem ho několikrát zahlédla mimo food truck, jak

sedí ve školním bufetu nebo na trávníku u fontány nebo jak nakupuje v potravinách, jen jsme na sebe kývli a odvrátili pohled.

Dva a půl týdne potom, co jsme spolu začali dělat, mi život připravil další zkoušku a připomněl mi, že mě nečeká normální osud.

Bylo pozdě večer. Nečekaně nudná směna po Westivalu (West Festivalu) několika posledních týdnů. O dvě města dál se konal jarní trh a každý obyvatel Sheridanu a jeho matka jako by využili příležitost a vyjeli si do Foothillu užít rodeo, okoralý popcorn, cukrovou vatu, horskou dráhu a rozkvetlou lupinu.

Za potměšilými žlutými dunami vybuchoval ohňostroj. S dětským úžasem jsme ho s Westem sledovali z okýnka food trucku. V kapse mikiny mi zavibroval mobil. Podívala jsem se, kdo volá. *Marla*. Přijala jsem hovor, protože jsem věděla, že Marla by mě neobtěžovala v práci, kdyby to nebylo důležité. Otočila jsem se zády k ohňostroji, naklonila se dovnitř a přitiskla si prst na ucho, abych ji přes ty výbuchy slyšela.

„Zdravím, Marlo.“

„Zlato, nechci tě strašit, ale nemůžu tu bláznivou ženskou najít. Hledám ji už deset minut, jenže myslím, že ani doma není.“

Marla mluvila o babče s hlubokým pohrdáním, které jsem se naučila mít ráda.

Zadrhl se mi dech v krku. Opřela jsem se o ledničku, protože jsem ucítila mravenčení, které se mi šířilo od chodidel do celého těla.

„Připadala vám při smyslech, když jste ji naposled viděla?“

„Dneska strávila spoustu času v pokoji a parádila se. Napadlo mě, že chce jít na trh, a tak jsem ji nechala, šla uklízet kuchyň a čekala, až přijde dolů. Rádio bylo puštěné nahlas – vždyť víš, jak špatně slyší – asi jsem přeslechla, že klaply dveře. Moje auto stojí v garáži, takže nemůže být daleko. Půjdu se po ní podívat. Jen jsem chtěla, abys o tom věděla.“

„Díky.“ Zlomil se mi hlas. Zaplavila mě panika a ztuhla mi krev žilách. „Zavolejte mi, prosím, kdybyste ji našla.“

Ukončila jsem hovor a mrskla mobil na pult. Chtělo se mi ječet. Něco roztrískat. Mlátit rukama kolem sebe.

Už ne, babčo. Zažily jsme to už tolikrát.

Vždycky mě rozsekalo, jak jsme ji všude hledali, našli u sousedů nebo v centru – jak něco nesouvisle mumlá –, a zatímco jsem se z celého srdce omlouvala, odvedli ji domů.

Cítila jsem v zádech Westův pronikavý pohled. Mlčel, ale věděla jsem, že mě pozoruje. Přišli dva zákazníci, objednali si tacos, nachos a ledovou tříšť, a West je obsloužil a bez řečí udělal práci i za mě.

Znovu jsem se podívala na mobil a napsala Marle zprávu.

Já: Kde by mohla byt?

Já: Muzete se prosim podivat do kulny?

Já: Zavolam serifu Jonesovi. Treba neco vi.

Vytočila jsem číslo šerifa Jonese a nervózně přecházela sem a tam.

„Grace?“ Podle rámusu v pozadí byl s rodinou na trhu.

„Šerif Jones? Omlouvám se, že volám tak pozdě. Babička se zase ztratila.“

„Jak je to dlouho?“

„Pár hodin.“ Možná mín, ale věděla jsem, že to nebude brát vážně. Babča se ztrácela často a vždycky se našla pár mil od domova.

„Zavolám klukům, Grace,“ zaváhal a pak si povzdychl. „Hlavně nepanikař. Vždycky to dobře dopadne, ne? Do rána ji najdeme.“

„Ano, pane. Děkuju za pomoc.“

Zavěsila jsem a v očích mě štípaly slzy. Jako vždycky jsem je zadržela. Tuhle část jsem nenáviděla. Když jsem musela prosit lidi o pomoc. Marla za to nemohla. Babča se mockrát vyplížila z domu, i když jsem ji měla na starost já.

Svezla jsem se na převrácenou přepravku a sevřela si hlavu v dlaních.

„Je to průser ,chci si o tom promluvit‘, nebo průser ,starej se sakra o sebe‘?“ uslyšela jsem Westa nad hlavou a znělo to spíš otráveně než ustaraně.

To první.

„To druhý.“

„Díkybohu.“

„Kreténe.“

„Dej mi vědět, kdyby se to změnilo.“

„Že jsi kretén? Chabá šance.“

„Nenavážeš se do šance. Nic neprovedla.“ Lemem trika si otřel pot, ale pořád mě koutkem oka sledoval. Byla jsem divné, nepředvídatelné stvoření a on nevěděl, co se mnou. Nešťastná holka.

„Nenavážela jsem se do šance. Navážela jsem se do *tebe*.“

„Pořád sarkastická. To je dobrý znamení.“

Chtěla jsem odsud vypadnout a hledat babču, jenže celá rodina Contrerasových byla na trhu, a než mě někdo z nich bude moct vystřídat, směna mi skončí.

Uběhlo třicet minut, a o babče žádné zprávy. Když mi West položil ruku na rameno, byla jsem už totálně mimo. Měl ji těžkou, teplou a podivně uklidňující. Jako bych se vznášela ve vzduchu s nohama nad zemí a on mě stáhl zpátky.

„Už mám tý tvójí blbý nálady po krk. Dej mi klíče. Po šichtě zamknu a hodím ti je do poštovní schránky. Nevím, co tě žere, ale měla bys s tím něco udělat, a ne tady zabíjet čas.“

Zavrtěla jsem hlavou, protože jsem zjistila, že k tomu, abych se poprvé od svého pobytu v nemocnici rozbřečela, stačilo, že poznal, že se něco děje. Byla jsem lidem ukradená. V Sheridanu jsem byla nula. Bláznivá babička, feťácká máma. Proto se šerif Jones ani nepokusil předstírat, že odjede z trhu a pomůže mi babču hledat.

Všem to bylo jedno.

Po tváři mi tekly proudy slz. Rukávem jsem si otřela obličej, rozpačitá, že brečím před ním, a ještě vydešenější, že jsem si pravděpodobně rozmazala make-up.

West mě studoval s klidnou zvědavostí. Intuice mi napověděla, že není zvyklý utěšovat holky. Obvykle se s nimi bavil, když byly veselé a snažily se mu zalíbit.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jsem v pohodě. Fakt. Do konce šichty zbývá ještě třicet minut.“

„Přesně tak,“ utrousil. „Třicet minut je nic. Od toho telefonátu jsi byla užitečná jako jeptiška v bordelu. Nech na mně úklid a zmiz odsud.“

Podívala jsem se na něj ze svého místa na přepravce. Jsem nezodpovědná, když přijmu jeho nabídku? Věděla jsem, že kdyby o tom průšvihy věděly Karlie s paní Contrerasovou, určitě by mi řekly, abych mu ty klíče od food trucku dala, ale kdyby se něco zvirtlo...

West mi četl myšlenky a zaúpěl. „Nic neprovedu. Řekni mi, kde bydlíš.“

Dál jsem na něj zírala.

Naštvaně si skousl tvář zevnitř. „Ani ti v noci nevlezu do pokoje, abych tě ojel.“

„Proč bych ti měla věřit?“

„Neměla bys,“ pronesl bez obalu. „Důvěra znamená vložit svůj optimismus do někoho jinýho, teda přesná definice hlouposti. Měla bys mi *věřit*, protože bych z toho nic neměl, kdybych štípnul prachy z kasy. A protože tohle je Texas a v tvý domácnosti by měl bejt aspoň jeden maník s nabitou pistolí, kterej by mi vystřelil mozek, kdybych se ti bez pozvání rozhodnul vyšplhat do okna.“

Připadalo mi šílené svěřit mu ty klíče. Pracoval tady necelý měsíc. Ale zoufalá situace si žádala zoufalá řešení a já byla přesná definice zoufalství.

Musela jsem najít babču. Už bylo pozdě, a čím víc času uběhne, tím dál se může zatoulat. Marlina směna oficiálně skončila a navíc nebyla placená za to, že bude uprostřed noci běhat po okolí a hledat babču.

„Tak jo.“ Popadla jsem kus papíru a naškrábala tam svoji adresu. „Peníze hod’ do schránky Karlie a mně přines klíče. Máš to u mě.“

Vzal papír, strčil si ho do zadní kapsy džínů, kopnutím otevřel dveře a nervale mě vystrčil ven.

Klopýtala jsem ke svému autu a snažila se ovládnout roztřesené nohy.

Teprve když jsem zajela do garáže, došlo mi, co je za den.

Přesně před deseti lety umřel děda Freddie.

Babča moc dobře věděla, co dělá.

Kam jde.

Chtěla být s ním.

Při pátém okruhu kolem našeho bloku za mnou někdo opakovaně zablikal reflektory, abych zastavila. Šla jsem dál a objímala se kolem břicha.

Hledala jsem babču po celém Sheridanu. Nejdřív jsem zašla na hřbitov, protože jsem si myslela, že bude u hrobu dědy Freddieho. Potom jsem zamířila do centra, zkontrolovala místní park a z obchodu zavolala paní Serlové, abych se zeptala, jestli se u ní babča neukázala. Obešla jsem všechny naše sousedy a známé. Jako by země otevřela čelisti a babču spolkla.

Slyšela jsem za sebou brumlat motorku. Vzápětí se vedle mě objevil West na ducati a zpomalil, aby se přizpůsobil mojí chůzi.

„Hodil jsem ti klíče do schránky.“ Černá helma mu ztlumila hlas.

Na obou stranách ji zdobily červené plameny a já sevřela prstýnek na prstě a pomyslela si přání, jak mě to naučila babička.

Prosím, ať tě najdu.

Plíce mi spaloval horký vzduch. Toužila jsem si lehnout na chodník a vykašlat se na všechny svoje problémy.

„Díky. Užij si večer, St. Claire.“

Neodjel a lenivě, nenuceně si mě prohlížel. „Průser pořád probíhá?“

Motorka podrážděným vrčením protestovala proti pomalé jízdě, k níž ji West přinutil. Bylo půl jedenácté. Byla jsem přesvědčená, že existuje spousta míst, kam by mohl jít, a lidí, se kterými by se mohl vidět. Lidí jako Tess. Vtipných, nekomplikovaných, bez problémů, co mám já.

„Musím ho vyřešit.“

„Na to jsem se neptal.“

„Ale tohle je moje odpověď.“

„Seš vždycky tak příšerně paličatá?“

„Jen sedm dní v týdnu.“

Dupnul na brzdu, jako tygr seskočil z motorky a sundal si helmu. Přerostlé vlasy měl vlhké a v lesklých, chaoticky ostříhaných pramíncích mu trčely do všech stran. Zastavila jsem se, protože mi to připadalo jako slušnost.

Jedna moje část si pomyslela, že dneska večer to možná dopadne jinak. Že ji možná vůbec neobjevím. Ještě nikdy jsem ji nehledala tak dlouho. Ještě nikdy se mi nestalo, že bych ji nikde v Sheridanu nenašla.

„Tak dělej. Vyklop to, Texas.“

„*Texas?*“

Dal mi jen přezdívku, nebo mi definitivně hrabe?

Pokrčil rameny.

„Mluvíš jako Texasanka. Polykáš koncovky a používáš jiný výrazy. Šumluješ některý hlásky, jako by ti anglina osobně ublížila.“

„Vzdávám poctu místu, kde jsem se narodila, no a?“

„Seš holka z malýho města, která možná ve volným čase stahuje veverky z kůže, sedává na verandě na houpačce a žvejká tabák. Přiznej to, Texasanko, seš... *Texas.*“

„Ta přezdívka se mi nelíbí.“

„Blbý. Mně jo. A teď mi vyklop, co tě tak rozhodilo.“

Povzdychla jsem si, zlost ze mě vyprchala. „Ztratila se mi babička. Prostě vyšla ze dveří a neřekla pečovatelce kam. Má to v hlavě popletený a...“ *Asi mě z ní trefí.* „Může se jí něco stát. Snažím se ji sehnat.“

„Vidíš?“

„Co?“

„*Sehnat.*“

„To je všechno, cos pochopil z toho, co jsem ti právě řekla?“ Přimhouřila jsem oči, abych se nerozbrečela. Strašně, *strašně* se mi chtělo brečet. Bude to první věc, co udělám, až babču najdu.

Strčil si helmu do podpaží. „Kde by mohla bejt? Zuž okruh.“

„Přesně před deseti lety umřel děda, a tak mě napadlo, že obejdu obvyklý místa. Bufet, kde pracovali, hřbitov, kde leží, jejich starý známý...“

Odmlčela jsem se, protože mi to najednou došlo. „Jasně.“

„*Jasně?*“ Zíral mi do obličeje a hledal nápovědu.

„To bistro u hlavní silnice. Mohla jít tam. Tam se seznámili. Dělala za kasou. Děda Freddie obsluhoval gril.“

„Určitě ne polonahej.“ Mlaskl. Ale já byla tak pohlcená novou myšlenkou, že mi ta shoda okolností naprosto unikla. Luskla jsem prsty.

„Měli tam první rande. *Jo.*“ Přikývla jsem. Babča mi to podrobně vylíčila. Jak tam zůstali po směně. Jak ho zatáhla za pult a líbala ho do bezvědomí. „Babča půjde tam. Určitě.“

„Tak se tam podíváme.“

„Dobrý nápad.“

Otočila jsem se a vyrazila domů pro svého chevyho, ale pak jsem se zastavila, pořád zády k Westovi.

„*Blbost.*“

„Hmm?“ Skoro jsem slyšela, že se usmívá. Nepohnul se, věděl, že mě má v kapse.

„Je to asi deset mil za Sheridanem. Kvůli dnešnímu trhu silnici zavřeli. Dá se tam dostat jedině po té starý cestě, a tudy s pick-upem neprojedu.“

Chevy byl stejně starý jako já a stejně jako já nebyl v nejlepší kondici. Navíc to byla spíš stezka než cesta. Určitě bych se tam s pick-upem nevešla.

Jít po té cestě pěšky taky nebyl nejlepší nápad. Z obou stran ji lemovala kukuřičná pole. V okolí se potloukali rysové, kojoti a další nebezpečná zvířata.

„Pojedeme na motorce.“ West se znovu objevil na kraji mého zorného pole.

„Odkdy jsme společný *my?*“ Otočila jsem se na podpatku, abych se na něj podívala, a povytáhla jsem obočí.

„Umíš řídit motorku?“

„Neumím.“

„V tom případě jsme společný *my*. Ježíši, Tex, na tak chytrou holku seš trochu tupá.“

Vrazil mi do rukou helmu. Chytila jsem tu těžkou věc, ale nehnula se, abych si ji nasadila na hlavu. Ohromeně jsem na něj zírala. Otevřela jsem pusy, abych tu šílenou, i když milou nabídku odmítla, on však zvedl dlaň a umlčel mě.

„Ušetři mě těch keců. Nejseš v situaci, abys mě mohla poslat do hajzlu, a já rozhodně nejsem natolik velkéj džentlmen, abych na tom trval.“

„Určitě bys mohl dělat něco lepšího.“

„Ne, mohl jsem dělat něco *zábavnějšího*.“ Mlaskl. „Ale nikdy nenechám kámošku ve štychu.“

Kámošku.

Něco na tom, jak to řekl, mě totálně dostalo.

Připadala jsem si slabá. Zranitelná. Nechtěla jsem přijmout jeho pomoc.

Jestli se do toho pustíme, musím ho varovat.

„Babča je... dost svérázná,“ zamumlala jsem opatrně.

„*Díkybohu*. Všichni v tomhle městě mi připadají šíleně nudný. Naskoč si.“ Popleskal kožené sedadlo motorky.

„Máš ještě jednu helmu? Pro sebe?“

„*Naskoč. Si. Kurva.*“

Rychle jsem si nacpala kšiltovku do zadní kapsy a sklonila hlavu. Helma byla nečekaně těžká a příšerně mě tlačila do tváří.

„Nechci, abys jel bez helmy.“

Nechtěla jsem, aby kvůli mně riskoval život. Tím, že se účastnil ilegálních zápasů a jezdil na motorce, jako by dělal všechno proto, aby umřel. Moji pomoc nepotřeboval.

Ignoroval mě, vrazil si prsty do očních dírek a podrážděně potřásl hlavou.

„Naskoč si, než tě přehodím přes sedadlo jako pytel brambor. Varování: bude tě to bolet.“

Udělala jsem krok k němu a cítila, jak se moje odhodlání drolí.

„A dej pozor, ať Christině nepoškrábeš lak,“ zavrčel.

„Christině?“

„Po Christině Hendricksový.“ Mozolnatou rukou pohladil lesklý červený bok motorky. „To jsou moje oblíbený zrzky.“

„Ještě že je jenom jedna tak blbá, že ti dovolí, abys ji ojížděl. A navíc je to věc,“ odsekla jsem.

Chvilku zíral na moji nasazenou helmu, potom zaklonil hlavu a rozesmál se s upřímnou radostí, která mi proudila v žilách, až mi bublala krev. Pohled na řadu jeho bělostných zubů mi potvrdil původní podezření, že má úsměv, ze kterého se holkám podlamují kolena.

Klukům pravděpodobně taky.

Přehodila jsem si nohu přes sedadlo za ním. Celé tělo mi vibrovalo úzkostí a adrenalinem. Ještě nikdy jsem se necítila tak vyděšená a tak živá.

„Posuň se dopředu,“ vyštěkl.

Posunula jsem se. Motor pode mnou vrčel jako divoké zvíře.

„A teď se ke mně přitiskni.“

„To je na mě při třetím randeti trochu moc hrr.“

West se znovu rozesmál. Jeho smích zněl hrdečně, zastřeně, skoro uměle – jako by to často nedělal.

„Bud' se přitulíš k největšímu grázlovi v kampusu, nebo budeš vlát ve větru jako splasklej balonek. Je to na tobě, Tex. Já se budu bavit v obou případech.“

West St. Claire měl zvláštní schopnost dělat hezké věci, a přesto se chovat jako totální pošuk.

Neochotně jsem mu přitiskla hrudník na záda a hlavu položila mezi lopatky. Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a připomněla si, že si právě teď nemůžu dovolit chovat se jako netýkavka.

„Chytni mě kolem pasu, pevně.“

Objala jsem ho. Mezi jeho břišáky jsem cítila každé žebro a srdce se mi rozbušilo tak rychle, že to určitě přes tenké triko cítil.

Prořízli jsme nehybný vzduch a jako šíp vystřelili přes silnici. West se naklonil dopředu. Sevřela jsem ho pevněji, vyděšená, jak balancujeme na motorce, i když se asfalt pod námi proměnil ve štěrk a nakonec v hrbolatou hlínu. Triko se mu nadouvalo jako vlajka a studený proud vzduchu na pokožce mi vyrazil dech. Na celém těle mi naskočila husí kůže.

„Pusť to z hlavy, Texas. Stejně to teď nevyřešíš.“ Vítr jeho slova rozmazal. Naštěstí jel tak pomalu, že jsem slyšela aspoň něco.

„Kdybych si všimla toho data, babča by byla doma a v bezpečí,“ zamumlala jsem do helmy. Zaplavila mě jeho vůně. Klučičí, mýdlová a nádherná, nebezpečně opojná.

Kdybych se tomu nebránila, mohla bych se v té vůni ztratit. Blesklo mi hlavou, jestli babča měla stejný pocit z dědy Freddieho. Jestli z něj byla jako opilá.

„To seš na sebe pořád tak přísná?“

„Musím se o ni starat. Vychovala mě.“

„Můžeš se o někoho starat a nevyčítat si všechny jeho průšvihy.“

„Jasně, ty ses nikdy o nikoho nestaral.“

„Jasně, plácáš blbosti,“ odsekl West a hlas měl najednou chladný a kousavý. Evidentně jsem ho naštvála.

„Určitě menší než ty,“ vyštěkla jsem.

A on se zničehonic zase rozesmál, že jsem tak urážlivá. Že mu odmlouvám.

„To nevím, zlato, ale máš moc pěkný zadek, takže tě rád poslouchám.“

Byl úplně jiný, než jsem si myslela. Jako by schoval svoji zábavnou, bezstarostnou povahu někam, kde ji lidi nenajdou, aby si je udržel od těla.

„Brzdi, kovboji. Jestli mi pomáháš kvůli tomuhle, můžeš mě tu vysadit a vrátit se do města. Nejsem ten typ.“

„Jakej typ?“ Najednou měl provokativní tón.

„Typ holky, která si před tebou lehne na záda, protože se na ni usměješ.“

„Mohla bys bejt i nahoře.“

„Ještě chvíli pokračuj a přejeďu tě pick-upem.“

„Dělám si srandu, Tex. Po tobě bych nikdy nevyjel. Nemíchám práci a soukromí. Navíc, vyznávám sex na jednu noc, a bez urážky, dostat tě do postele by dalo hodně práce. Tohle je čistě altruistická laskavost, kterou dělám pro kámošku.“

Řekl to znova. *Kámoška*. Už podruhé mě takhle nazval.

„Jo?“

„Čestný skautský. Nic za to nečekám, jen tvůj nekonečný obdiv.“

„Proč jsi na mě tak hodný?“

Věděla jsem o Westovi dost na to, aby mi bylo jasné, že není žádné dobrotisko, a nemělo to nic společného s jeho pověstí. Byl to zatrpklý surovec.

„Hodnejs je velký slovo.“ Blížili jsme se ke křižovatce, kterou městský úřad zavřel. Rozhlédla jsem se na obě strany a zoufale se snažila zahlédnout babču. „Jen se k tobě nechovám jako sráč. Asi na to nejsi zvyklá.“

„Lidi se ke mně nechovají hnusně,“ namítla jsem.

„Shodněme se, že se neshodneme.“

„Jestli mluvíš o Reignovi a těch holkách, se kterýma jsi byl tenkrát u food trucku, to byl jejich problém, ne můj.“

„Jejich problém je, že jsou všichni kretění. A tvůj problém je, že děláš mrtvého brouka.“

„Pokud si vzpomínám, ani ty ses tenkrát nechoval moc srdečně.“

„Nechoval,“ souhlasil beze stopy omluvy v hlase. „Příště máš moje svolení vylejt mi to pití na hlavu a Reigna kopnout do koulí.“

Chtěla jsem mu odpovědět, když vtom jsem zahlédla babču. V modročervených společenských šatech s flitry, vysokých lodičkách a se zářivě růžovou rtěnkou se nedala přehlédnout.

Vlasy měla natupírované a nalakované – *čím vyšší účes, tím blíže k Bohu* – a v ruce držela malou kabelku, kterou nosila každou neděli do kostela, když jsme tam ještě chodily. Přecházela silnici a mířila k bistru.

„Stůj!“ zavřískla jsem.

West zastavil, bez zpomalení dupnul na brzdu. Kolem vystříklo bahno, já jsem vyletěla dopředu a prudce mu narazila do zad. West mě neohrabaně objal kolem pasu.

„Našli jsme ji,“ zašeptala jsem a slezla z motorky. Nohy se mi trásly.

„Děkuju. Je to ta paní v šatech à la Diana Rossová na protější straně ulice. Hned ji odvedu domů.“ Sundala jsem si helmu, věděla jsem, že v ní musely zůstat šmouhy od make-upu, a podala mu ji. Na hlavu jsem si znovu narazila kšiltovku. „Dobrou, Weste.“

Přeběhla jsem silnici a skoro srazila babču na zem. Když uslyšela moje kroky, pomalu se otočila, ale jakmile spatřila moji blížící se postavu, přestala se usmívat a zamračila se.

„No to mě podrž. Co tady děláš, Gracie-Mae? Měla bys být v posteli. Zítra máš školu.“

Babča se plácla kabelkou o stehno. Čelo měla z té dlouhé cesty zpocené, v botách jí čvachtalo bahno.

Kolik si myslí, že mi je?

„Jen jsem se chtěla připojit.“ Zastavila jsem se a nasadila andělský úsměv.

„Zlatíčko, mám schůzku s tvým dědečkem. Nemůžeme to nechat na zítřka?“

Prudce jsem zavrtěla hlavou. Úsměv na mojí tváři byl bolestivý jako jizva a stejně tak napnutý. Myslela si, že je děda naživu.

„Prosím. *Vážně* chci jít s tebou, babi.“

Otevřela pusy, aby mi znovu vyhubovala, když vtom vykulila oči a upřela je na něco za mnou. Otočila jsem se. A okamžitě jsem ztuhla.

Proboha, to ne.

„Dobrý večer, paní Shawová. Jak se máte?“ West si k nám vykračoval s lízátkem mezi dokonalými zuby a zářivě se usmíval. Vrásky kolem jeho zelených očí mi připomněly Scotta Eastwooda.

Blesklo mi hlavou, co na tom pitomým lízátku má. Vždycky cucal zásadně zelené, s jablečnou příchutí. „Příjemné počasí, že?“

„Překrásné.“ Načechrála si nalakované vlasy, které se ani nehnuly. „My se známe?“

Babča Savvy natáhla k Westovi ruku. Uchopil ji, sklonil hlavu, a než ji lehce políbil, na chvíli si vytáhl lízátko z pusy.

„Neznáme, bohužel. West St. Claire. Pracuju s Grace.“

„Páni, myslím, že se mi o vás nezmínila.“

Pohled, který po mně střelil, mě málem rozesmál. Její poznámka ho totálně vykolejila. Měla jsem pocit, že je to poprvé, kdy o něm holka, kterou znal, od rána do večera nebájila.

„Takže?“ Přimhouřil na mě oči, strčil si lízátko zpátky do pusy a začal ho chroupat. Pokrčila jsem rameny.

„Nechtěli byste se k nám s Gracie-Mae připojit a dát si se mnou a Freddiem něco dobrého?“ zeptala se babča.

Bylo po půl jedenácté a babča vypadala příšerně. Musely ji strašně bolet nohy; nebyla zvyklá dlouho chodit. Navíc jsem opravdu nechtěla, aby největší gauner ze Sheridanské univerzity trávil čas s mojí zmatenou babčou bez ohledu na to, jak trapně a nevděčně jsem se kvůli tomu cítila.

„Ne!“ vykřikla jsem, právě když West nenuceně odpověděl: „To je báječný nápad.“

Babča se podívala z jednoho na druhého a povytáhla obočí.

„Potřebujete chvíli na rozmyšlenou, děti?“

Tváře jsem měla tak horké, až mě překvapilo, že nemám hlavu v plamenech. Umřít rozpaky by bylo kruté, ale v tuhle chvíli bych to uvítala.

„Westovi právě skončila směna. Určitě chce jít domů.“

„West dokáže myslet sám za sebe a to, co chce, je stejný a dobrý společnost.“ West mě hulvátsky odstrčil stranou, provokativně si přehodil lízátko v puse a vrhl na babču natrénovaný frajerský úsměv.

„Kde jsou tvoje slušné způsoby, Gracie-Mae? Ten mladík má hlad a chtěl by se k nám připojit. Přísahám, že jsem ji vychovala líp, než teď předvádí.“

„O tom ani na vteřinu nepochybuju, madam.“

West před námi otevřel dveře bistra. Babča vešla dovnitř jako první. S pobaveným úsměvem na mě zakýval obočím.

„Dámy mají přednost.“

„Co to do tebe vjelo?“ ucedila jsem mezi zuby.

Utrápeně si povzdychl.

„Kolik máš času, dítě?“

Praštila jsem ho do ruky a prošla dveřmi.

Rozesmál se.

Opravdu se rozesmál.

Jako by ho pobavila představa, že bych mu mohla ublížit.

„Přišel jsi o sázku?“ sykla jsem, když se mnou srovnal krok.

„Přišla jsi o rozum?“ odsekl a číselo z něj tiché nebezpečí – nechápala jsem, že si toho babča nevšimla. „Jde jen o večeri a tvůj zadek ani není na jídelním lístku.“

„Neříkej mi, že není divný, že chceš trávit čas se mnou a s mojí babičkou.“

Já byla Topinka a ona totálně pomatená. Všichni to věděli. I kdyby to West ještě nevěděl, během předchozích deseti minut mu to určitě došlo. Proč se tak snaží se mnou skamarádit?

„Všechno se netýká jen tebe, Texas. Vlastně se tě týká jen málo věcí. Je to požehnání a současně prokletí. Pochopit, že se svět netočí jen kolem tvý rozkošný prdelky. Někdy chce chlap prostě stejný.“

„Já –“

Okamžitě mi skočil do řeči. „Mám hlad. Sklapni. *Hned.*“ Škubnul hlavou a naznačil mi, abych šla dál.

Babča vklouzla do červeného boxu ve tvaru podkovy a my ji následovali. Objevila se servírka středního věku, aby si zapsala objednávku. Měla růžovou uniformu s černo-bíle kostkovaným límečkem a odbarvené vlasy.

Ronda's Roost byl non-stop podnik, kde se stravovali hlavně kamionáci, kteří projížděli kolem. Seděla tu jen hrstka zákazníků, popíjeli filtrované

kafe a jedli ovocný koláč. Babča si dala ledový čaj a čili, zatímco West se rozhodl pro pálivá kuřecí křídýlka s dvojími hranolky, milkshakem a extra krvavým steakem, který, jak jsem později zjistila, vyřízli z půlky krávy. Já si objednala dietní pepsi z automatu a zázrak. Servírka vyfoukla bublinu a kdákavě se mému vtipu zasmála.

„Těžká noc, zlato?“

„Dalo by se to tak říct,“ zamumlala jsem a přimhouřila oči na Westa naproti. Nenuceně se usmál a zatvrzelý záblesk v jeho očích mě ujistil, že mu moje nepřátelství ani trochu nevádí.

Jako by mu přes noc transplantovali novou osobnost. Možná zešilel nebo tak něco, protože ani trochu nepřipomínal toho kluka, kterého jsem minulé dva roky vídala v kampusu.

Nepříjemného, mlčenlivého a vážného. Se skrytým proudem temnoty. Procházel posluchárnami, Studentským svazem, knihovnou a kolejemi jako člověk, který čeká, až do něj udeří blesk.

Ten drsný, násilnický, mlčenlivý, prchlivý kluk? West přede mnou s ním neměl *vůbec nic* společného.

Babča se nechovala, jako by tam byl děda Freddie s námi, a tak jsem usoudila, že jsem *přece jen* svůj malý zázrak dostala. Naklonila se dopředu, vhodila do jukeboxu minci a vybrala „At Last“ od Etty Jonesové. Očividně si užívala pánskou společnost a vyprávěla Westovi, jak v tomhle bistru kdysi pracovala.

„Věřte mi, že tenkrát jsme se tady nezastavili. Přesto bych za nic neměnila. Tady jsem se totiž seznámila se svým mužem.“

„Určitě byl výjimečněj.“ West se na ni usmál a já si zkoušela vybavit, kdy jsem ho viděla usmát se ve škole. Chodili jsme spolu na kombinovaná média, takže jsem ho často potkávala. Nedokázala jsem si vzpomenout na jedinou příležitost, což mě děsilo.

„Chlapče...“ Babča se předklonila a poplácala ho po ruce. „Byl chytrý jako čert, nebezpečný jako ďábel a dvakrát tak hezký.“

Byla jsem šťastná, že je šťastná, a tak jsem se nakonec uvelebila na lavici potažené vrzajícím vinylem a přestala je řešit.

„Takže, pane St. Claire, vám se líbí moje malá Gracie-Mae?“ zeptala se po chvilce a sklonila bradu, aby si ho prohlédla přes brýle na čtení.

Pepsi mi zaskočila v krku a vyprskla jsem ji přes stůl.

West se uculil, naklonil se přes desku, takže se babči skoro dotýkal nosem, a ztišil hlas. „Upřímně?“

„Upřímnost je nejlepší cesta.“

„Nepotrpím si na vážný vztahy, paní Shawová. Grace si zaslouží mnohem lepšího kluka, takže ji nechám na pokoji. Navíc, vaše dcera mě moc nemusí.“

„Dcera?“ Babča si přitiskla ruku na srdce a zasmála se. „Drahoušku, jste vedle jak ta jedle. Já jsem její *babička*.“

„Páni...“ Uličnický se na mě usmál. Měla jsem chuť ho zaškrtit. *Věděl*, že je to moje babička. „No to mě podržte. Vypadáte jako její sestra.“

„Mladší, předpokládám,“ ucedila jsem a potáhla z brčka. Dobromyslně se rozesmál.

Ten kluk umí tak lichotit, že bych ho chtěla místo kouzelného zrcadla.

Babča s Westem jedli a dál si nenuceně povídali.

Mluvili o počasí v Maine (podle něj stálo za prd), o jídle v Maine (totéž, až na mořské plody), o jeho rodině (West byl zdvořilejší, než aby řekl, že *oni* jsou taky na prd, ale podle jeho úsečných odpovědí mi došlo, že je nemá moc v lásce). Než jsme dojedli, West babče slíbil, že ji vezme zase na večeři, a brzy, a ona se zapřísáhla, že mu upeče jeden ze svých neblaze proslulých koláčů. Protože jsem se hovoru neúčastnila, oznámila jsem, že si odskočím, abych si opravila make-up. Když jsem se vrátila ke stolu, všimla jsem si, že West zatáhl účet a zvedá se k odchodu. Babička klábosila se servírkou a vyprávěla jí, že v tomhle bistru kdysi pracovala.

„Neměl jsi to platit. Ale díky.“

Zastrčil si peněženku do zadní kapsy a zatahal za řetízek, který na ní visel. Oba jeho talíře byly vylízané do posledního sousta a dojel i zbytky po babče. Musel umírat hlady.

„Objednal jsem vám taxík.“ Ignoroval moje díky a zase se začal chovat jako nevrlý bručoun. „Zamykej přední dveře a klíč dávej někam, kde ho babča nenajde.“

„Může chodit kolem domu,“ protestovala jsem, jen abych protestovala. Štvalo mě, že mi říká, co mám dělat, i když jsem věděla, že má pravdu.

Vážně se na mě podíval. „Schovej ho na místo, kam se nikdo nebude chtít podívat.“

„Kam by to mělo být?“ Založila jsem si ruce na prsa a probodla ho pohledem.

„Co třeba k sobě do postele?“

Zvedl helmu z lavice a nacpal si ji do podpaží. Políbil babču na rozloučenou a bez ohlédnutí odkráčel. Sledovala jsem ho okny. Přehodil nohu přes motorku a nastartoval. Babča se objevila vedle mě. Sledovaly jsme, jak se červené světlo jeho motorky pořád zmenšuje, až se z něj stala tečka ve tmě.

„Dej si na něj pozor, zlato. Je divočejší než klubko hadů.“ Zavěsila se do mě a popleskala mě po předloktí. Zase to byla moje normální, milá babča Savvy a já si přála, abych ji mohla ještě chvíli mít a vyprávět jí o svém životě, trápení a vztazích.

Abych mohla slyšet její chytrý názor nezávislé jižanky.

Přemýšlela jsem o holkách, které chodily k okýnku našeho food trucku. O Westově pravidle jedné noci. O jeho pověsti a zkrvavených kloubech, protřelých, ďábelských úsměvech a bezedných zelených očích, které byly pečlivě bezvýrazné, kdykoli je na někoho upřel.

Babča měla pravdu.

Moje srdce si nemůže dovolit otevřít se Westu St. Clairovi.

A udělám všechno pro to, aby to pochopil i zbytek mého těla.

Kapitola šestá

West

„Weste, kámo, jak jde život?“

Max se mě snažil dohnat, když jsem mířil do bufetu. Funěl jako jeden z těch ratlíků, kteří nedokážou doběhnout z kuchyně k jídelnímu stolu. Byl malý, podsaditý, s uhry na bradě a nepoddajnými zrzavými kudrnami, které se vytrvale pokoušel zkrotit gelem na vlasy.

Kvůli téhle kombinaci nepřitahoval nikoho s párem fungujících očí, což, bohužel pro něj, bylo devadesát osm procent obyvatel kampusu.

Ten idiot byl známý jako bookmaker zápasů v Sheridan Plaza – a jako dychtivý sběratel holek, o které jsme já, East a Reign během nocí po zápasech nestáli. Max dostával za organizaci mého vystoupení slušné prachy. On obstaral práci, při které byly třeba nohy; já tu, která vyžadovala pěsti.

Každý týden přivedl do arény všechny svoje kámoše ze studentských spolků Pike, Beta Théta Pí a SigEp a přinutil je vyklopit prachy za sázky, vstupenky a pivo.

Dělal pro mě, protože já byl ten, kdo inkasoval na konci každého večera balík.

„Přejdi k věci, Maxi. Na kecy nemám čas,“ vyštěkl jsem.

Byl jsem na cestě do bufetu, kde jsem měl sraz s Eastem. Telefon mi tančil v kapse, jak se teď stávalo zatraceně často. Ignoroval jsem ho. Nemusel jsem se dívat, kdo mi volá – máma –, a zjišťovat, co chce – další prachy.

Max sepal ruce a prakticky poskakoval nadšením. Měl na sobě vintage kecky Jordan Airs, značkový pásek a na vlasech tolik gelu, že by se z něj dalo vymodelovat šestileté dítě. Byl jsem sjetý už jen z výparů, které mu z vlasů vycházely.

„Jasně. Ranař, v pohodě,“ zaskřehotal. Vešel jsem do bufetu a on se za mnou táhl jako pšouk. „Mám pro tebe novejš zápas. Mohla by to bejt senzace. Něco exkluzivního, co se nenaskytne každěj den. Šíleně lukrativního, ale je to na poslední chvíli.“

„Tak už se konečně vymáčkneš?“ Rozhlédl jsem se po Eastovi. Můj nejlepší kámoš mi každé ráno přichystal sendviče jako malá zamilovaná horalka s hvězdami v očích a přinesl mi je do školy. Podezíral jsem ho, že se bojí, že umřu hladem, když se o mě nepostará. Možná protože mě znal natolik dobře, aby věděl, že ve mně vždycky bude malá část, které by smrt nevadila.

Pak by přišla vítaná posmrtná nicota. Vzhledem ke svému současnému způsobu života jsem se rozhodně aktivně nesnažil zůstat naživu.

„Slyšel jsi někdy o Kadeu Appletonovi?“ zeptal se Max.

Appleton byl profesionální zápasník MMA a sheridanský rodák, který se asi před pěti lety přestěhoval do Vegas. Vědělo se o něm, že má teď stopku, protože v ringu porušoval pravidla. Všichni se shodovali, že si zaslouží vydělávat tím, že dostává rány do ksichtu. Každý obyvatel Sheridanu, co ho znal od dětství, měl krvavou historku o zvířeti, které zabil, pušce, kterou na někoho namířil, nebo ráně, po které skončil nějaký chudák na pohotovosti.

Kade Appleton byl typický křupan. Překvapilo by mě, kdyby vlastnil aspoň jeden pár bot.

„Prej je ve městě a je ochotnej proti tobě dneska večer nastoupit. Pořád máme v záloze toho kluka z Pensylvánský univerzity, ale na chvíli ho můžeme dát k ledu. Když do toho zápasu s Appletonem půjdeš, máš jen malou šanci na vítězství. Už jsem to hodil do tabulky.“ Max vytáhl mobil a strčil mi pod nos excelovou tabulku. Uprostřed kroku jsem se zastavil, a jakmile jsem uviděl čísla, tiše jsem hvízdal.

Jeden z hlavních problémů, s nímž jsem se potýkal od chvíle, co jsem si začal vydělávat mlácením lidí, byl, že jsem rozdrtil všechny své soupeře. I když jsem jim dovolil si jednou nebo dvakrát bouchnout, aby to diváky bavilo, byl jsem natolik soutěživý, že jsem zápas nikdy schválně neprojel. Bylo to dost na hovno – sázky se snižovaly, protože všichni věděli, že vyhraju.

Kade Appleton byl profesionálně trénovaný zápasník s několika tituly. A pro mě to byla jedinečná příležitost vydělat těžké prachy.

Vzduchem přiletěl banán, praštil Maxe do prsou a spadl mi k nohám. Zvedl jsem oči od Maxova mobilu a podíval se, odkud to přiletělo. Na opačné straně bufetu jsem uviděl Easta s Reignem shrbeným nad stolem. Mávli na mě, abych šel k nim.

Vydal jsem se jejich směrem.

„No?“ naléhal Max. „Co ty na to?“

„Jdu do toho.“

Vklouzl jsem na lavici naproti Eastovi, který mi podal mastný vaječný sendvič. Doufal jsem, že jeho kočky jsou stejně mokré jako jeho omelety. Měl by ten olej přestat používat.

„Jdeš do toho?“ East povytáhl obočí. Reign telefonoval, otočený zády k nám. „Do čeho? Do kina? Domů? Do hajzlu?“

„Večer si to rozdá s Kadem Appletonem,“ oznámil Max s nadšením v očích.

East se zamračil a potřásl hlavou.

„Zbláznil ses? Ten zmrď porušuje pravidla a všichni to vědí. Celá jeho parta jede v levárnách. Nestojí to za to, Westie.“

Nesnášel jsem, když mi tak říkal. *Westie*. Ale taky jsem věděl, že East je jedním z několika málo lidí na Zemi, které jsem snesl, a co je důležitější – který snesl *mě*. Na Sheridanskou univerzitu jsme přišli z našeho malého města v Maine spolu. Rozdělit se po tom všem, co jsme spolu zažili, nám přišlo jako blbost.

Bydleli jsme spolu. Všechno jsme sdíleli: minulost. Současnost. Budoucnost.

Byli jsme nerozluční.

Vždycky jsme byli East a West – zázračné děti.

Přinejmenším do chvíle, kdy jsem jím přestal být.

Ignoroval jsem Easta, ukousl si sendviče a ukázal na Maxe. „Napiš mě na zápas.“

„Brácho.“ East na mě vytřeštil oči. Reign ukončil hovor. Odhodil mobil na stůl a zuby si utrl kus grilovaného sýra. „Dobrý odpoledne, dámy. Můžu se zeptat, proč máte tak utažené korzety?“

„West si to dneska večer rozdá s Kadem Appletonem.“ East na mě ukázal prstem, jako by říkal *koukni na toho idiota*.

Reignovi vyjelo obočí až k vlasům. „Kurva. Kdybych se chtěl zabít já, vybral bych si radši psychedelický drogy, ale každé podle svého gusta, kámo.“

„Kdybys někdy změnil názor, rád přiložím ruku k dílu.“ Znovu jsem si ukousnul nacucaného sendviče s omeletou a snažil se nemyslet na italskou

kuchyni mojí mámy. Přes všechny svoje chyby byla fantastická kuchařka. Kromě té večere v bistru jsem tenhle týden neměl domácí jídlo už celé roky.

„West se nechce zabít,“ řekl East, spíš pro sebe než někomu jinému u stolu. Vrhla na mě tázavý pohled. Zavrtěl jsem hlavou. Neměl jsem v plánu se zabít, ale kdybych umřel, nevadilo by mi to.

Reign se rozesmál. „Ty fakt uvažuješ, že vlezeš do ringu s Appletonem? Můžu zdědit tvoje bezdrátový sluchátka? Na těch svých mám tolik ušního mazu, že by na něj nestačila sklenice od hořčice.“

East ho pod stolem kopnul a pak udeřil do holeně mě.

„Easte – nechci to slyšet. Reigne – nechci slyšet *tebe*. Maxi – dej si odchod. Večer tam budu. Pusť to do éteru. Ať mi to za to stojí.“

„Tohle řekla,“ zavtipkoval Reign.

Ted’ jsme ho praštili s Eastem do ruky.

Když jsem vzal tu brigádu ve food trucku, řekl jsem Karlie, že chci mít volné pátky. Věděla, jak se věci mají. Byla jednou z několika málo buchet na Sheridanské, spolu s Texas, které na zápasy nechodily. Líbilo se mi, že moje práce ve food trucku zůstane oddělená od pátečního přerážení nosů.

Max odprejsknul. U stolu se rozhostilo ticho a pak si Reign odkašlal.

„Žerty stranou, existuje důvod, proč Appletona nedávno vyloučili z Ligy spravedlnosti. Loni ho zatkli za útok na jeho buchtu. Mámu jeho dítěte. Fotky toho, jak jí zmaloval ksicht, není nic, co by chtěl člověk vidět při jídle. Jen pro zajímavost.“

„A jeho manažer prej organizuje psí zápasy. Byl za to v base, tři roky,“ dodal East.

„To je pravda. Shaun Picker. Mezi náma, mají trestní rejstřík delší, než je *Vojna a mír*.“ Reign na mě ukázal prstem ruky, ve které držel grilovaný sýr. „Kterou jsem, jen pro úplnost, nikdy nečetl, ale slyšel jsem, že je šíleně tlustá a šíleně nudná.“

„Nehodlám se s ním ženit, jen si to s ním rozdat.“ Zamračil jsem se.

„Hele, už jsem to odkejval, takže byste mohli změnit téma.“ Přestal jsem si jich všimnout a rozhlédl se po bufetu.

Potřeboval jsem prachy.

Zoufale.

Byl to ten nejkrutější druh ironie.

V dětství jsem si sliboval, že nebudu takový idiot, který žije, aby pracoval, ale bude pracovat, aby žil. Na druhou stranu, dodržování slibů mi

nikdy moc nešlo.

Pak jsem to podělal, udělal chyby a musel za ně platit.

Ted' jsem sháněl prachy jako každý kretén, kterého jsem v dětství litoval, a ani jsem nevydělával peníze pro sebe.

Zápas s Appletonem jsem nemohl odmítnout. Vyhraju. I kdybych musel toho parchanta zabít, abych dostal slušný balík.

V kapse mi posté tenhle den zavibroval mobil. Vytáhl jsem ho, odmítl hovor a napsal mámě textovku.

West: V pondeli poslu dalsi prachy. Nech me na pokoji.

Na displeji naskočilo oznámení o vzkazu v hlasové schránce. Vymazal jsem ho, dřív než jsem podlehl pokušení si ho poslechnout. Podíval jsem se na Reigna s Eastem. Tvářili se ustaraně.

„*Vyserte se na to,*“ vyštěkl jsem.

„Když si to rozdáš s Appletonem, můžeš dostat všechny kolem sebe do průseru,“ varoval mě Easton. „Ten chlápek je v podstatě člen gangu. Chová se jako mafián.“

„Jestli půjde do tuhýho, víš, kde jsou dveře.“ Upřeně jsem se na Eastona díval a čelist se mi napnula stěží ovládaným vztekem. „Prostě jdu do toho.“

Reign vstal a lenivě se protáhl.

„Tak jo, já padám. Easte, uvidíme se na tréninku, Weste – rád jsem tě poznal. Budu ti nosit kytky na hrob a utěšovat tvoje fanyanky, kdyby potřebovaly v noci zahřát.“ Rozloučil se úklonou hlavy, popadl tašku a zmizel.

East ho chvíli provázel pohledem a pak se podíval zpátky na mě.

„Je to doma tak špatný?“

Moc dobře věděl, proč chodím každý pátek do ringu a že to není kvůli hrdosti nebo slávě. Jo, byl jsem soutěživý parchant – měl jsem to v krvi. Kdykoli jsem spatřil výzvu, skočil jsem po ní, ale do zápasení bych se nikdy nepustil, kdyby se nestalo to, co se stalo.

Nacpal jsem si do pusy zbytek sendviče.

„Znáš tátu. Vůbec neumí podnikat. Nemůžu dopustit, aby přišli o farmu. Nic jim nezbyde.“

East přikývl. „Jsem tady, kdybys mě potřeboval.“

I když to bylo nejtrapnější kliše, jaké jsem kdy slyšel, věděl jsem, že to myslí vážně, a i když mi bylo jasné, že mi *nemůže* pomoci, cítil jsem se trochu líp.

„Kdes byl včera večer?“ Změnil téma.

„Ta holka z food trucku měla průser. Potřebovala vypadnout dřív, a tak jsem musel zavřít já.“

Nehodlal jsem mu líčit podrobnosti. Ne, protože jsem slušňák, chraň bůh, ale protože nedrbu. Navíc, kdybych byl na jejím místě a někdo se prokecnul o mý pošahaný babče, podal bych si ho a jeho zbytky pověsil jako dekoraci na vánoční stromek.

Texas to určitě neměla lehké.

„Zkus to znova. Vrátil ses v půl druhý. Byl jsem ještě vzhůru.“ East zabubnoval prsty o stůl a vrhl na mě *znechucený* pohled.

„Pak jsem si zašel na věcu. Nenapadlo mě, že se chceš pomuchlovat.“

„Nikdy venku nejíš. Seš takovej škrt, že si nekoupíš ani pitomý fusekle.“

Měl pravdu. To, že jsem před pár týdny koupil všem tacos a ledovou tříšť, byla výjimka. Jedna z holek, které byly s námi, byla ségrou kluka, co skončil po zápase se mnou na jipce. Vyhrožoval, že mě zažaluje, a já ji potřeboval zmáknout, aby ho přesvědčila, ať se na to vykašle. Poslechl ji.

„Řekněme, že jsem si vyrazil se Shawovou.“ Provokativně jsem zívł.

„No a co? Dal jsem si stejk, ne její číču.“

„Ty si na lízačku nepotrpíš,“ podotkl East.

To byla taky pravda. Cumlat cizí genitálie mi připadalo jako olizovat veřejnou toaletu. Netušil jsem, kde ty holky měly vaginu, a vzhledem k tomu, že tohle byla vysoká škola, a ne moc dobrá, můj zkušený odhad byl: *všude*.

„Ani sis nikdy s žádnou nevyrazil,“ dodal a přichystal se ke smeči.

„Večeře zní *hodně* jako rande.“

„Neměl jsem s ní rande. *Pomáhal* jsem jí.“

„Směšný, nevzpomínám si, že bys měl supermanskej komplex.“

„Za úplňku mívám chuť páchat dobro. No a co, Braune?“

„Kecy, St. Claire. Ta holka se ti líbí a oba víme proč.“

To podělal. Praštil jsem pěstí do stolu.

„Chceš něco říct? Tak to vyklop.“

Šlo jen o pitomou večeři. Texas mě přes půl hodiny probodávala svýma ledově modrýma očima a v duchu se modlila, ať na bistro spadne bomba.

„Podle mě máš zájem.“ Zazubil se na mě. „Netvrd’ mi, že ti z ní netvrdne klacek.“

„Netvrdne mi z ní klacek,“ zopakoval jsem nenuceně. „A i kdyby jo, nedotknul bych se jí.“

Texas byla hezká, a hezkých bylo osmdesát procent holek v kampusu. A přicházely bez dramatu, komplikací a odpálené sebeúcty. Body k dobru: nepracovaly se mnou. Dát se s dohromady s někým, s kým se musím čtyřikrát týdně vídat, znamenalo jasné NE.

Navíc skoro určitě stála v posteli za prd.

„To mi právě dělá starosti.“ East se poškrábal na hladké bradě.

„Nevzbuzuj v ní velký naděje. Jestli jí začneš věnovat speciální pozornost, bude si myslet bůhvíco. Rozumíš mi?“

Texas byla moc zdeptaná svými jizvami, než aby myslela na sex. To bylo evidentní. Neměl se čeho bát. Byla to jediná holka v kampusu, kterou bych nedokázal dostat do postele, a i když jsem soutěživý, nevadilo mi to.

Takhle to prostě je, když člověk neví, co se životem. Přestal jsem stát a usilovat o věci, které bych jinak chtěl a vážil bych si jich. Život už neměl chuť, náboj ani barvy.

Na ničem už nezáleželo, radost a bolest nahradila celková otupělost.

„Mám to pod kontrolou.“ Utřel jsem si pusou nadloktím. „Není můj typ.“

„Ty nemáš typ. Všechny nenávidíš.“ East zmačkal papír od svého sendviče a hodil mi ho do obličeje. Chytil jsem ho v letu. *Zabijácké instinkty*. Mrsknul jsem ho po něm zpátky a zasáhl ho do oka.

„Přesně tak.“

„St. Claire. Počkej,“ pípl za mnou tichý hlas.

Za zády jsem uslyšel holčičí kroky. Nezvolnil jsem ani se neotočil, abych cestou do místní posilovny zjistil, kdo to je. Nikdy jsem si v ringu nenechal nakopat zadek a měl jsem v plánu zachovat si svůj nezpochybnitelný rekord nedotčený.

Přestože East s Reignem pochybovali, že na Appletona mám, tvrdě jsem makal a byl připravený ho rozdrtit s jednou rukou přivázanou za zády.

„Sakra, co to s tebou je?“ pokračoval ten hlas udýchaně.

Texas mě ještě nikdy ve škole neoslovila. Nebyla ten typ, aby mi nadbíhala jen proto, že spolu děláme, a bylo osvěžující poznat holku, kterou neoslňovala moje pověst, jizvy ze rvaček nebo výbušná povaha.

Srovnala se mnou krok, ruce zastrčené v kapse mikiny. Její teplé oblečení vypadalo mezi kraťasy a krátkými tričky nemístně. Na hlavě měla stejnou

otrhanou šedou kšiltovku a po zádech jí splývaly dlouhé blondáté vlasy.

„Ty mě ignoruješ?“ Zamžourala.

Beze slova jsem pokračoval v cestě. Musel jsem jí naznačit, že nejsme nejlepší kámoši. To, že jsme spolu strávili včerejší večer, ještě neznamenal, že mi na ní záleží. Byl jsem jí ochotný pomoci, když potřebovala, ale nebudeme spolu zpívat u táboráku „Kumbayu“ nebo oba nosit stejná rovnátka à la Taylor Swiftová. East měl pravdu. Musel jsem jí dát najevo, že nemám zájem, pro případ nepravděpodobné možnosti, že by si dělala naděje.

„Mohl by ses zastavit?“ Rozhodila ruce.

„Jasně,“ utrousil jsem kousavým tónem. „Až dorazím na místo.“

„Kam? Doufám, že do pekla.“

„Proč chodit do pekla, když si můžu užít stejně super vedro ve food trucku a přitom poslouchat tvoje blbý kecý?“ zeptal jsem se nahlas.

Klimatizace, kterou jsem přinesl, moc platná nebyla, ale přestal jsem pracovat svlečený, protože Texas se na mě nedívala, když jsem neměl triko, a mě nebavilo, že mluví k mým keckám, kdykoli mě oslovila.

Nebyl jsem zvyklý vtipkovat, zejména ne s holkami – zejména ne s holkami, které jsem nechtěl sledovat přitom, jak mi kouří péro –, ale s touhle buchtou jsem si z nějakého důvodu připadal jako na střední škole. Nikdy si neodpustila pubertáckou, ironickou poznámku, vždycky měla na jazyku rýpnutí a podle mě nám bylo oběma fuk, co si o nás ten druhý myslí.

„Protože bys tam byl jako čestný host,“ sykla.

Vidíte? Namíchnutá s velkým N.

Pak, zničehonic, se mi zabořil do žeber ostrý loket, přesně tam, kde jsem měl podlitinu po zápase z minulého pátku. Bezděčně jsem se zastavil, ne protože to bolelo – i když to zatraceně bolelo –, ale protože mi bylo jasné, že přesně ví, co dělá, a bylo to od ní nefér. Hlavně potom, co jsem jí včera večer zachránil zadek.

Praštila mě do ledvin, kde, jak *taky* věděla, jsem měl modřinu. Potom se vrhla přede mě a zablokovala mi cestu.

„Co se kurva děje?“ zeptal jsem se lhostejně a díval se na ni, jako by byla něco, co jsem měl vyhodit do tříděného odpadu, ale byl jsem líný se pro to sehnout.

Nasupeně stiskla rty. Vypadala jako pětileté dítě, které se snaží vypadat drsně. Tak trochu jsem si přál, aby si sundala tu ohavnou kšiltovku a ukázala mi obličej.

Byl to fakt takovej průser?

Obrovskej, jestli jí říkají Topinka.

Sklouzla mi pohledem po triku, potom mě popadla za paži a bouchla do ní.

„Nech toho.“

Bouchla mě do druhé paže.

Potom do břicha.

Ta malá zmije se se mnou snažila *prát*.

Uprostřed kampusu, s lidmi roztroušenými po lavičkách a trávníku, kteří na nás zírali. Všichni v budově Studentského svazu na nás civěli oknem, co sahalo od podlahy ke stropu.

Mlátila mě do hrudníku a žaludku. Vztekla *a* jako smyslů zbavená. To druhé byl nový, nevítaný posun.

Zvedl jsem ji za kapuci jako myš za ocas, až měla nohy nad zemí. Byla lehká jako pírko a stejně tak nebezpečná. Kopala nohama ve vzduchu a snažila se mě – marně – praštit do obličeje. Bylo to směšné, jak se zoufale snažila, a stejně se jí to nepodařilo.

Kolem nás se zvětšoval hlouček zvědavců jako flek po předčasné ejakulaci na trenkách pubertáka. Nesnášel jsem, když se na mě někdo díval. Snesl jsem to jen v případě, že lidi zaplatili za požitek, aby mě viděli v ringu. Ale kvůli ní jsme byli největší událostí pátečního odpoledne.

Přehodnotil jsem všechno hezké, co jsem si o Texas myslel.

Byla otravná jako osina v zadku.

„Pusť mě,“ zaječela a zahrozila na mě pěstí.

„Když tě pustím, budeš se chovat jako dáma, a ne jako vzteklý zvíře?“

Povytláhl jsem obočí a mluvil pomalu a pohrdavě, abych ji ještě víc vytočil.

„Ty hajzle!“ vyštěkla.

„Špatná odpověď!“

„Jsi idiot!“

„Jejda. Zase špatně.“

„Polib mi prdel!“

Byl jsem čím dál netrpělivější a otrávenější. „To je nabídka, Texas? Nemusíš se chovat tak agresivně. Stačilo mě požádat,“ protáhl jsem.

Texas byla jako Trója. Měla vysoké, pevné, střežené hradby a nestála za dobytí. Vklouznout dovnitř nepřipadalo v úvahu a probíjet se tam jen proto, abych ji ojel, bylo proti mým zásadám.

„Nikdy mě *nedostaneš*, St. Claire.“

„Počkej, pokusím se s tím zklamáním vyrovnat.“ Zvedl jsem prst a na okamžik se odmlčel. „Hotovo. A teď, když tě postavím na zem, vysvětlíš mi, proč se chováš jako sjetej jezevec?“

Založila si ruce na prsou, ale přikývla. Pustil jsem ji. Všichni nás pozorovali z uctivé vzdálenosti. Věděli, že přiblížit se a bezostyšně poslouchat není ten nejlepší nápad. Radši jsem ji neupozornil, že jsme středem pozornosti. Jestli jsem nesnášel obecnost, Texas ho přímo nenáviděla.

Proto mi připadalo naprosto šílené, že studuje divadelní umění.

Každopádně jsem nemohl riskovat, že omdlí. Něco mi řeklo, že bych neodolal nutkání ji překročit a bez ohlednutí odkráčel do posilovny.

„Hele.“ Zhluboka vydechla. „Nechci, aby to znělo nevděčně –“

„Ale...“

Zavrčela na mě. „Přisahám bohu, St. Claire, jestli někomu řekneš o včerejším večeru... o babičce Savvy...“

„To stačí,“ přerušil jsem ji znovu. „Neřeknu.“

Skepticky se na mě podívala. „Slibuješ?“

„Neslibuju nic. Nikdy. To je moje zásada,“ odsekl jsem. „Nemám v plánu prát na veřejnosti tvý špinavý prádlo. Ale nenechám si to vyrýt na čelo, abych tě uklidnil.“

„To je hezká představa.“ Skousla si spodní ret. „Nerozmyslíš si to?“

Málem jsem se usmál. Byla praštěná. A lezla mi na nervy. A měla zadek, který si zasloužil oslavnou báseň od Lila Wayne, nejlepšího básníka jednadvacátého století.

„Tvý tajemství jsou u mě v bezpečí.“

Ticho. Napjaté. Rozhlédl jsem se a chystal se ukončit konverzaci. „Ty jsi ještě tady? Proč?“

Zhluboka se nadechla a zvedla bradu. Slunce jí svítilo přímo do obličeje, její silueta zářila na pozadí zapadajícího slunce jako požár a já konečně viděl její jizvu. Ne že by tam byla jen tmavší kůže – přechod mezi fialovou a růžovou –, ale plet měla i jinou texturu. Byla hrubá a hrbolatá. Přes

obličejové kosti se táhla tenká vrstva tkáně a snažila se všechno udržet pohromadě.

Měla pravdu. Tahle její část nebyla hezká.

„Jsem jedno velký ucho.“ Opřel jsem se ramenem o stěnu knihovny.

„Přestaň mi pomáhat. Nechci, abys mě litoval.“

„Nelituju tě,“ ucedil jsem.

„Proč bys na mě byl jinak hodný?“

„Znova, nejsem na tebe *hodnej*. Proč si myslíš, že bych se choval jinak, kdyby včera byly ve stejný situaci jako ty Tess, Hailey nebo Lara?“

Ta poslední dvě jména jsem si vymyslel. Neznal jsem žádnou Hailey ani Laru, ale byl jsem přesvědčený, že na Sheridanské univerzitě je spousta holek, které se takhle jmenujou.

Pamatovat si jména holek, se kterými jsem se vyspal, nepatřilo k mým přednostem. Tvář, možná. Zadek, pravděpodobně.

„Ke všem se chováš hnusně.“ Oči jí plály. „Chci, aby ses ke mně taky choval hnusně. Jinak si připadám jako chudinka.“

Měl jsem pocit, jako by mě štípla. Ne že bych se k lidem nechoval hnusně – vím, že jo –, ale její neustálá touha být normální mě rozhodila.

V tu chvíli jsem jí zatoužil jednu vrazit, aby se vzpamatovala. Bohužel, tuhle čaru si nikdy nedovolím překročit. Přestože Grace Shawová si fakt zasloužila na zadek.

Naklonil jsem se k ní a nasadil svůj nejlepší úsměv „uvidíme, jestli se mi to podaří“.

„Zapiš si to za uši, Texas: jsem mizera. Nejsem tu proto, abych tě zachránil. Nesnažím se tě vytáhnout z tvojí ulity a zvednout ti sebevědomí nebo nějaký jiný kecy doktora Phila. To, že tě nenechám ve štychu, když jsi v průseru, ještě neznamená, že jsem tvůj kámoš, a bylo by dobře, kdyby sis to zapamatovala. Chovám se teď k tobě dostatečně hnusně?“

Zírala na mě, tvář zkřivenou znechucením. Nic, co bych už tisíckrát neviděl na tváři svých rodičů. Jen další pátek. Což mi připomnělo – mám dneska zápas a musím se na něj připravit. Popadl jsem ji za paže, zvedl ji do vzduchu, odsunul si ji z cesty, jako by byla dopravní kužel, a zamířil do fitka.

„Jsi zrůda!“ zahulákala za mnou vztekle.

Vešel jsem do dveří posilovny a ignoroval ji.

Nepletla se.

Jasně, Kade Appleton nebyl procházka růžovým sadem.

Ledaže by byl ten sad v Černobyli.

Neustále porušoval těch několik pravidel, která u nás v ringu platila, abych ho nerozsekal na hadry, takže jsem dostal největší nakládačku za celé ty tři roky, co jsem zápasil.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi to vadilo. Kolem ringu se hemžili diváci jako červi lezoucí ze zkaženého masa. Pivo cákalo z plastových kelímků na beton špinavý od krve, prachu a sexuálních výměšků. Takhle narváno tu ještě nikdy nebylo. Všichni fandili, ječeli a hvízdali. Holky seděly klukům na ramenou, aby líp viděly.

V jednu chvíli klukům, co prodávali vstupenky, došla razítková barva, kterou označovali platící diváky. Museli jim čmárat na ruce fixem. Max byl v sedmém nebi. Skoro jsem viděl, jak se mu mozkiem zblblým Pornhubem honí jeho fotky v županu à la Hugh Hefner.

V ringu byl masakr. Během prvních deseti vteřin jsem tvrdým zvedákem přerazil Kadeovi nos, abych lidi vybudil, a pak mu vrazil koleno do ksichtu, takže mu z každé cévky v puse stříkala krev. Vzápětí se mu dvěma prudkými údery podařilo rozseknout mi ret a obočí. Žíněnka pod námi byla kluzká a při každém našem pohybu hlasitě vrzala.

Reign s Eastem stáli za mnou a hulákali na mě nevyžádané rady. V očích mě štípaly krev a pot a byl jsem si naprosto jistý, že jsem po deseti minutách zápasu vyplivl zub. Zavrával jsem a narazil do jedné kartonové krabice, která vyznačovala ring.

Kroužili jsme s Kadem kolem sebe. Začínalo páté kolo. Během své amatérské kariéry zápasníka jsem se k pátému kolu nikdy nedostal, jenže Appleton byl zkušený rváč. Ne že by mě zaskočila jeho velikost nebo technika. Byl jsem stejně dobrý zápasník a boxer jako on a Kade to pochopil ještě před koncem prvního kola, kdy jsem mu zlomil žebro tak prudkým kopem, že odletěl jako papírový drak.

Proto mi vrážel prsty do očí, mlátil mě pod pupek a zkoušel další podpásovky, aby mě zbrzdil.

I zraněný jsem dokázal toho hajzla drtit.

„*St. Claire! St. Claire! St. Claire!*“

Skandování vibrovalo žíněnkou pod mýma nohama. Kade zaostřil na můj obličej, už se mohl pochlubit dvěma monokly. Měl tvář, kterou nemohla

milovat ani máma (pokud nebyla slepá), s přeraženým nosem, vypoulenýma očima a neexistujícími rty. Krk měl široký jako některé ulice.

Stáli jsme na protějších stranách provizorní arény.

Max pískl. „Pátý kolo! Ať to stojí za to, pánové!“

Přistoupili jsme k sobě v bojovém postoji. Několika úderům jsem se lehce vyhnul, tančil jsem kolem něj, péroval na bříškách chodidel a čekal na příležitost. Pravým hákem jsem ho zasáhl do spánku a knokautoval ho. Sledoval jsem, jak padá na žíněnku, kterou Max ukradl v univerzitní posilovně, a tělo mu na ní nadskakuje.

Ležel tam, oči zavřené, v bezvědomí. Dav vybuchl nadšením. Otočil jsem se na podpatku a rukou si přešel po nahém hrudníku, abych si setřel krev a pot. Reign chytil moji tvář do dlaní a v extázi mi ječel do obličeje.

Max vešel do ringu, popadl mě za paži a zvedl mi pěst do vzduchu.

Řev. Potlesk. Další hvízdání. Protože jsem nerad středem pozornosti, byl jsem už napůl cesty z arény, když jsem za sebou uslyšel hlas.

„To je hovadina!“ vykřikl mezi krabicemi Kadeův manažer, tupoun jménem Shaun, a ukázal na mě. „Kade nebyl připravenej.“

„Kecy.“ Vyškubl jsem láhev vody neznámé holce, která mi ji nabídla, napil se a zbytek si vychrstl na obličej. „Příště mu pošlu svoji strategii mailem.“

Easton do mě šťouchl loktem.

„Když jsi ho praštil, pátý kolo ještě nezačalo!“ zařval Shaun a kopl do něčeho, co mu překáželo v cestě. Když dloubl Maxe do prsou, do nosu mě udeřil jeho kuřácký dech. „Tahle Pipi Dlouhá punčocha nepískla.“

„Ehm, brácho, *písknul* jsem.“ Max se postavil mezi nás. „A nejdřív Kade zaútočil na Westa. Než ho West knokautoval, minimálně dvakrát se ho pokusil praštit.“

Shaun to tak neviděl. A Kade taky ne. Jakmile se Appleton zvedl ze země, začal na mě hulákat a tvrdit, že to byl podraz. Že Max nepísknul, že jsem ho praštil nečekaně. Chrlil ze sebe výmluvy a doufal, že se nějaká chytne.

Obklopil nás zvědavý dav, aby zjistil, jestli začne druhý zápas, zadarmo.

Místo abych tam jen tak stál a dohadoval se s těmi kretény, řekl jsem Maxovi, že se sejdem v jeho „kanclu“ nahoře, a srdečně jsem Kadeovi navrhl, aby šel do hajzlu, kam patří, a cestou tam si sehnal naslouchátko a brýle, jestli fakt věří, že něco na tom zápase nebylo košer.

Maxova kancelář se nacházela v poschodí původně určeném pro management obchodů.

„Tohle ti neprojde.“ Appleton si přejel prstem po krku. „Seš mrtvej muž, St. Claire.“

„Mrtvej, nebo živej, i tak jsem ti dneska napráskal prdel, a nejsem ten, kdo odtud pajdá ven.“

Prodral jsem se masou lidí, kteří mě chválili a poplácávali mě po zádech. Ta neznámá holka, která mi podala vodu, na mě s úsměvem zamávala a zatřepala řasami. Měla dlouhé blondě vlasy skoro až na zadek a její drobná postava mi připomněla jistou rozzuřenou buchtu.

„Už ti bylo sedmnáct?“ Bez zastavení jsem prošel kolem ní. Její kámošky mi ji strčily do cesty a hihňaly se do dlaní.

„Šestýho dubna mi bude dvacet!“

To upřesnění nebylo nutný. Ne že bych ti chtěl přinést kytky.

Ukázal jsem hlavou nahoru.

„Fakt?“ vyjekla.

„Bez keců.“

„Oukej. Jasně. Spolehni se.“

Tohle byly tři podělaný slova, ale já je vyslovil.

„Tímhle to skončí,“ varoval jsem ji.

„Já vím. Jsi West St. Claire. Já jsem –“

Probodl jsem ji pohledem. Nechápala to.

„Sakra. Fajn.“

O půl hodiny později přišel nahoru Max, zavrtěl hlavou a omluvil se. Poslal jsem bloncku zpátky dolů. Při šukačce jsem byl mimo, i když jsem dělal všechny příslušné pohyby, aby si to užila.

V duchu jsem myslel na jiné věci. Na to, jak naši pořád volají, na to, že Texas je bezdůvodně příšerná a nesnesitelná a že Appleton je kretén a neumí prohrávat.

Max mi vysvětlil, že Kade, Shaun a několik dalších kluků z jeho party ho po zápase odchytili a dělali dusno kvůli tomu, že prohrál. Prý se jich zbavil tak, že jim dal část svého podílu, aby to nedorozumění urovnal. Byla to hovadina s velkým H. Všichni na place věděli, že Max písknul, včetně samotného Maxe.

Ale jestli jim chtěl zacpat hubu škvárou, byl to jeho problém, ne můj.

Max mi podal můj podíl. Tolik peněz bych si normálně vydělal za dva měsíce. Ocenil můj výkon a vkus na buchtu („Melanie, co? Je šukézní.“) a rozloučil se se mnou. Těšil jsem se domů. Bylo pozdě, po všech těch nedovolených úderech, které Kade použil, mě bolelo celé tělo a další den jsem měl dopolední směnu na farmářském trhu.

Netušil jsem, v jaké náladě Texas najdu, ale jestli si myslela, že budu snášet její kecy, jen protože ji ostatní lidi litují, šeredně se spletla.

Vlekl jsem se k motorce, kterou jsem zaparkoval na opačné straně obchodáku, abych ji schoval před davem, který vcházel dovnitř hlavním vchodem. Brzy mi totiž došlo, že Christina láká fanyanky a děcka ze střední školy, který si na ni chtějí sednout a vyfotit se.

Christina byla moje jediná slabost. Vrazil jsem do ní prachy, protože jsem hrál roli někoho, kdo je v balíku. Nechtěl jsem, aby se lidi šťourali v tom, jaká je moje rodina, vyhrabali na mě špínu a zjistili, že jsem zlomený jako světový rekord. A tak jsem předstíral, že jsem někdo jiný.

Někdo, koho se musí bát.

Někdo, kdo má super mašinu a rád se rve.

Paradoxem bylo, že mě život unavoval ještě mnohem víc, když jsem předstíral, že jsem někým, kým nejsem.

Cestou k motorce jsem z křoví za sebou uslyšel zašustění. Zarazil jsem se a otočil hlavu. Šustění utichlo. Obrátil jsem se zpátky k Christině.

Šustot se ozval znovu.

Znělo to, jako by si za křovím hlasitě šeptali lidi.

Teď jsem se otočil úplně a povytáhl obočí.

„Jestli máte něco na srdci, přijďte mi to kurva říct. Uvidíme, jestli vám na konci proslovu zbydou v hubě nějaký zuby.“

Ticho.

„Jo, přesně tohle jsem si myslel.“

Rozhodl jsem se, že nebudu toho, kdo na mě čeká v křoví, přemlouvát k další rvačce, nasedl jsem na motorku a odjel.

Jakmile jsem dorazil domů, doplazil jsem se do pokoje a bez sprchy se svalil na postel. Zvedl jsem polštář, vytáhl zpod něj fotku, políbil ji a přejel prstem přes člověka, který na ní byl.

„Dobrou, A. Hezky se vyspi.“ Znovu jsem fotku políbil.

Strčil jsem fotku zpátky pod polštář a nenáviděl se za to, že pořád dýchám, žiju, bojuju, *šoustám*.

Neodpověděla.
Nikdy.

==

Kapitola sedmá

Grace

„Proboha, to, že jsem neohrabaná, ještě neznamená, že mám alzheimera.“ Babča, usazená na nemocniční posteli, houpala nohama ve vzduchu. Trucovala jako potrestané dítě a nasupeně sledovala doktorku, jako by hlavu potřebovala vyšetřit *ona*.

Doktorka středního věku s krátkými oříškovými vlasy a pršákem, která ji prohlížela, psala něco na podložku a mračila se na dotazník před sebou.

„To nikdo netvrdí, paní Shawová. Ale když už jste tady a vaše vnučka naznačila, že jste už dva roky nebyla na kontrole, myslím, že rychlé cétéčko nebude na škodu. Výsledky se dozvíme rychleji, než kdybyste se na něj později objednala.“

„Zbytečně se namáháte, doktorko.“ Babča umíněně zavrtěla hlavou a její milý jižanský přízvuk zněl najednou ostře. Podezíravě se na nás zadívala. „Nechci cétéčko. Popálila jsem si ruku o kamna. To se může stát každému. Všichni se ke mně chováte, jako bych byla nemocná, ale já nejsem. Hlavu mám úplně v pořádku. Jsem zdravá!“ Pěstí si poklepala na spánek, jako by to byl jasný důkaz, že je při smyslech.

Vyměnily jsme si s doktorkou bezmocný pohled. Tolik jsem toho chtěla doktorce Diffieové říct. Věci, které by potvrdily, že babča má známky pokročilého alzheimera. Jenže babča Savvy s CT nesouhlasila a já ji k tomu nemohla nutit.

Bylo jedno, že si babča spálila ruku, když ji položila na horký sporák – ne na zlomek vteřiny, ale přinejmenším na minutu –, a já vběhla do kuchyně, protože jsem ucítila důvěrně známý zápach spálené kůže, a sotva mi došlo, co se děje, odtáhla jsem ji odtud, i když se bránila a křičela.

Taky bylo jedno, že teď měla popálenou dlaň a kůže se jí pod obvazy loupala a byla samý puchýř.

A už vůbec bylo jedno, že babča zapomněla na ten večer s Westem v bistru, a když jsem se o něm další den ráno zmínila, myslela si, že si vymýšlím imaginárního přítele.

„Jsi hodná, chytrá holka, Gracie-Mae,“ řekla a štípla mě do tváře.
„Měla by sis konečně najít chlapce. Nemusíš si ho vymýšlet.“

Marla mi prozradila, že slýchá babču brečet v pokoji, když nejsem doma. Že je to s ní čím dál horší. Byla jsem tak na dně, že jsem si přála říct doktorce Diffieové úplně všechno a zeptat se jí, co mám dělat.

Místo toho jsem se podívala na mobil, kolik je hodin. Bylo skoro devět. Přijdu pozdě na směnu v den, kdy se koná farmářský trh. Sakra. Napsala jsem Marle a poprosila ji, aby přijela na pohotovost, ale taky jsem zavolala Karlie a požádala ji o Westovo číslo.

Grace: Tady Grace. Asi přijdu o 20 minut později a nestihnu přípravu. Vynahradím ti to. Promin.

Neodpověděl.

Jasně že ne.

Byl to stupidní, nevychovaný idiot.

I když jsi po něm chtěla, aby se k tobě choval stejně hnusně jako ke všem ostatním, potom co ti pomohl z bryndy, a dokonce o tobě několikrát mluvil jako o svojí kámošce.

To je fuk. Věděla jsem, že jsem udělala správnou věc. Nebyli jsme s Westem kamarádi. Litoval mě a sblížit se s ním byl debilní nápad. Takhle to bylo lepší.

Jediný problém byl, že jsem si přála, aby se nedozvěděl, jak mám podělanej rodinný život, a neviděl ty ohavný jízvy.

Za deset minut přiběhla do nemocnice Marla. Na odbarvených blond vlasech měla pořád natáčky, které jí visely na hlavě jako myči oken na mrakodrapech. Vypadala vyčerpaně. Ani jsem se tomu nedivila. Babča se během těch dvou let, co se o ni Marla starala, rychle zhoršovala. Samotné Marle bylo kolem pětadesáti a nepřihlásila se jako pečovatelka k ženám se speciálními potřebami.

Vyskočila jsem z postele naproti babče a vrhla se k pečovatelce.

„Díkybohu, že jste tady.“

„Přijela jsem, hned jak to šlo, zlatíčko. Co provedla ta bláznivá ženská tentokrát?“

„Já tě slyším!“ Babča Savvy zahrozila na Marlu pěstí.

„Dneska ráno jsem ji našla, jak tiskne ruku na rozpálenou plotýnku. Když jsem se ji snažila dostat z kuchyně, kopala a křičela. A teď nechce jít na CT.“ Ztišila jsem hlas a zadívala se na podlahu. „Co mám dělat, Marl?“

„Páni, myslím, že odpověď na tuhle otázku obě známe,“ pronesla Marla vlídně a stiskla mi paži. Snažily se mi s Karlie vtlouct do hlavy, že babča musí jít do ústavu. Myslela jsem si, že když se budu snažit, dokážu se o ni postarat, aniž bych ji poslala pryč.

Zasloužila si strávit zbytek života v domě, který postavili s dědou Freddiem a kde Courtney a mě vychovala. Ve městě, kde vyrostla.

„Odvezu ji odtud domů. Běž do práce.“ Marla mi strčila do ruky polystyrenový kelímek s kafem.

Přikývla jsem, napila se a zasalutovala jí kelímkem. „Díky. Nevím, co bych si bez vás počala.“

„Dělala bys totéž, co teď, jen s mnohem menším efektem. A teď utíkej.“

Za pětadvacet minut jsem zaparkovala pick-up před naším domem a rozběhla se po silnici k food trucku.

Než jsem dorazila do práce, lepilo se mi propocené oblečení na tělo. Když jsem vpadla dovnitř, West obsluhoval obě naše stanoviště. Před okýnkem stálo asi patnáct lidí a dva zákazníci přešlapovali po stranách a stěžovali si, že West popletl objednávku.

Šílená vedrem a panikou jsem si stáhla mikinu, hodila ji na přední sedadlo food trucku a jen v bílém tričku do V s krátkými rukávy si užívala vzduch na zpocené pokožce. Zadkem jsem odstrčila Westa od okýnka a pustila se do práce.

„Dlužím ti laskavost,“ zašeptala jsem.

„Dvě.“

„Cože?“

„Už dvakrát jsem ti zachránil zadek, a to tu nejsem ani měsíc. Ty tvoje laskavosti přibývají fakt rychle, Texas, vyberu si je. Brzo.“ Hodil rybu na gril a převrátil v puse zelené jablečné lízátko. Vždycky jím hezky voněl. Jako odrůda Granny Smith a zima.

„Existuje možnost, že se dneska můžeš přestat chovat jako kokot?“ odsekla jsem a navlékla si gumové rukavice.

„Ani ta nejmenší,“ odpověděl nenuceně, ale měla jsem dojem, že jsem v jeho uvolněném postoji zaregistrovala ještě něco. Vyčerpání. Ten samý kluk, kterého jsem viděla na parkovišti, zíral do prázdna a nemohl se dočkat, až bude mít po šichtě.

„Díky za pokec.“

„Komunikace je základ, bejby.“

„Nejsem tvoje bejby.“

„To mi spadl kámen ze srdce. Navzdory mým dobrým zásadám bys ze mě udělala tátu, kterej se vypařil.“

Zásady? *Cha.*

Naštěstí jsme neměli čas se další čtyři hodiny hašteřit. Pracovali jsme nonstop, dokud jsme všechno nevyprodali. West St. Claire byl možná grázl, ale je zatraceně dobrý pro byznys.

Když jsme obsloužili nekonečnou frontu zákazníků, zhluboka jsem se nadechla, otočila se a chytila se okraje pultu za sebou.

Jakmile jsem se na něj podívala – *opravdu* se na něj podívala – vytřeštila jsem oči.

„Do hajzlu. Co se ti stalo?“

Celý obličej měl pořezaný, jako by vzal někdo nůžky a snažil se mu ho rozstříhat na proužky. Škrábance pod očima naznačovaly, že se mu je tentýž člověk pokusil vydloubnout. Po celém krku měl ošklivé rudé, fialové a žluté modřiny, jako by ho někdo škrtil, a jeho spodní ret byl dvakrát větší než obvykle.

Podle mě dostal včera večer nakládačku. Patřil na pohotovost stejně jako babča.

„Spadl jsem ze schodů,“ oznámil příkře. Ironicky. Proč jsem si myslela, že od toho kluka dostanu jasnou odpověď?

„Jakou výmluvu máš ty?“ Opuchlýma očima zabloudil k mé zjizvené paži. Naklonila jsem hlavu na stranu, nejistá, o čem mluví, ale pak mi došlo, že tam stojím v tričku s krátkým rukávem a že West vidí *celou* moji fialovou ruku.

Hystericky jsem vyjekla a rozběhla se k sedadlu spolujezdce pro mikinu. Cestou jsem shodila několik hrnců a špachtlí a zakopla o prázdnou plechovku od limonády. Zápolila jsem s mikinou a snažila se ji na sebe co nejdřív natáhnout, ale čím víc jsem se snažila zjistit, jestli je naruby, nebo ne, tím jsem byla nervóznější.

Nakonec mi West mikinu vytrhl, obrátil ji nalic a nenuceným, skoro lenivým pohybem mi ji přetáhl přes hlavu.

„Tak.“ Stáhl mikinu dolů a naposledy za ni škubl, jako by oblékal dítě. „Není nad hezkou parku uprostřed šílenýho texaskýho vedra.“

„To není parka.“ Omotala jsem si ruce kolem pasu a celá se třásla.

Nemohla jsem dýchat.

Viděl moje jizvy.

Viděl moje jizvy.

Viděl moje ohavný, pitomý jizvy.

Těžko si jich mohl nevšimnout, ošklivých, rudých a hrbolatých, a napadlo mě, jestli některého z našich zákazníků přešla chuť k jídlu, když jsem ho obsluhovala.

Žasla jsem, že jsem se nevyzvracela Westovi do klína, jakmile mě na jizvy upozornil. Možná proto, že působil při pohledu na ně tak klidně a už toho o mně věděl tolik, že ho nešokovaly.

„Texas.“ Měl tichý hlas. Nevzrušený.

„Já... já... musím jít,“ zamumlala jsem, otočila se a chystala se vyběhnout z food trucku. Popadl mě za loket a bez námahy mě zatáhl zpátky dovnitř. Zmítala jsem se a křičela, protože jsem zoufale toužila vypadnout, ale sevřel mi paži pevněji, až mi skoro naskočila modřina.

Zatlačil mě do auta, až mi nezbylo nic jiného než se smířit s tím, že se odtud nedostanu, dokud si nepromluvíme.

Zase jsem se přistihla, že se ho snažím kopnout a praštit.

Zase marně.

Byl u mě tak blízko, že jsem cítila na tváři jeho dech, když promluvil. Začala jsem z plných plic vrískat. Jako by mě znásilnil. Jako by mi ubližoval.

„Přestaň, sakra.“ Stála jsem zády k ledničce a West se o ni opřel rukama a uvěznil mě mezi nimi. Pořád měl klidný hlas. „Nebo ti budu muset jednu vrazit, aby ses uklidnila.“

Okamžitě jsem ztichla. Věděla jsem, že by mě neuhodil – už jsem pochopila, že není ten typ –, ale nepřekvapilo by mě, kdyby mě potrestal jiným způsobem.

Předstírala jsem, že dýchám. Čím dřív to budeme mít z krku, tím dřív budu moct vypadnout.

„Už nevyšiluješ?“ Povytláhl obočí.

„Ne. Totální zen,“ ucedila jsem a dál lapala po dechu. „Můžeš mi teď vrátit trochu osobního prostoru?“

West o krok couvl, takže byla mezi námi nepatrná mezera. Opřel se zády o pult a založil si ruce v podpaží. „Takže.“

„Takže?“ zopakovala jsem našťvaně.

„Máš jizvy.“

Řekl to. Opravdu to *vyslovil* nahlas. Ještě nikdo se o mých jizvách nezmínil. Každopádně ne přede mnou. Lidi je obvykle ignorovali. Předstírali, že si jich nevšimli. Což pro mě bylo tak nějak ještě víc nepříjemné.

„Proč je schováváš? Všichni máme jizvy. Ty tvoje jsou vidět.“

„Jsou hnusný.“ Obrátila jsem oči ke stropu a vyhnula se jeho pohledu. Nechtěla jsem podruhé v týdnu brečet a rozhodně jsem nechtěla, aby to viděl.

„Říká kdo?“ zajímal se.

„Všichni. Hlavně když mě lidi znali jako někoho jinýho.“

Jako někoho hezkýho.

„Připadá mi to jako ufnukanej večírek. Mám něco donýst? Tyčinky? Pivo? Nafukovací erotický panny?“

„Kdo říkal, že jsem tě pozvala?“ Pořád jsem zírala na strop auta.

Vyprskl smíchy a koutkem oka jsem zahlédla, že se plácl utěrkou přes koleno.

Všimla jsem si, že se West směje často, když jsme spolu, ale nikdy ve škole.

Taky jsem si všimla, že je očividně cvok, protože ho ani trochu netrápil jeho vlastní příšerný stav.

„Děláš z komára velblouda. Je to jen zjizvená tkáň.“

„Není to hezký.“

„Není to nehezký natolik, abych tě nechtěl poplácat po zadku.“

Spadla mi čelist, zmateně jsem zamrkala a snažila se vymyslet vhodnou odpověď.

Občas naznačoval, že ho přitahuju.

Byla jsem pořád přesvědčená, že to říká buď ironicky, nebo protože chce zvednout chudince Topince sebevědomí. Každopádně jsem si už přestala myslet, že ho poslal De La Salle, aby ve mně vzbudil ničím nepodložené naděje. West mi nepřipadal jako typ, který plní něčí přání, natož aby od někoho přijímal pokyny a příkazy.

„Takhle si představuješ poklonu?“ zasyčela jsem.

„Ne,“ opáčil smrtelně vážně. „Takhle si představuju pravdu. Co to do tebe vjelo?“

Do hrudníku mě seklo něco euforického a vřelého. Poprvé jsem si pohrávala s myšlenkou, že nelže. Beze slova jsme se na sebe dívali. Čekala

jsem, že mi vysvětlí, proč vypadá, jako by na něj zaútočila smečka vlků. Když mlčel, povytáhla jsem obočí.

„Když už mluvíme o tom, jak kdo vypadá...“

Chytil se za srdce a předstíral zklamání, že kritizuju jeho dnešní vzhled. „Ranilas mě.“

„Zřejmě nejsem jediná. Měl jsi včera zápas?“

West obrátil dvě prázdné přepravky dnem nahoru, jednu na mojí straně food trucku a jednu na svojí, a posadil se. Taky jsem si sedla. Food truck byl v mnoha směrech naše bublina. Útulná zpovědnice.

Tady platila jiná pravidla. Jako bychom se zbavili vnější slupky, svých stigmat, pověstí a společenského postavení. Tady jsme to byli prostě... *my*.

„Zápasím každé pátek.“ Zapraskal klouby. Pod trikem Henley se mu napnuly svaly.

Uhnula jsem pohledem a odkašlala si. „Bez urážky, neříkej mi, že se na tebe lidi chodí dívat v pátek během fotbalové sezony.“

„Lidi jdou přímo z hřiště do Plazy, opijou se a pak se probudí na univerzitní fotbal. Vy Texasani si uvědomujete, že existují jiné sporty než fotbal, ne?“

„Snažíme se jiné sporty nepodporovat, protože mají tendenci drát se na sportovní kanály a lidi by pak kašlali na fotbal. Zápasíš odjakživa? I když není škola?“

„I když mám zápal plic a zlomený žebro.“

To neznělo jako řečnický obrat. Znělo to jako něco, co se v minulosti stalo. Musel opravdu potřebovat peníze. Nebo možná kašlal na to, že umře. Měla jsem nepříjemný pocit, že je to kombinace obojího.

„Obvykle nevypadáš tak příšerně.“ Skousla jsem si spodní ret a postupem času se mi zklidnil tep.

Takže viděl moje jizvy a věděl o babče. Super.

„Obvykle se peru s normálníma lidma. Tentokrát jsem měl za soupeře hajzla, kterej na mě zkusil všechno až na to, že nevytáhl pistoli. Kade Appleton.“ Zavrtěl hlavou. „Totální zmrd.“

„Ty jsi zápasil s Kadem Appletonem?“ Zadrhl se mi dech v krku.

Kadea Appletona znal celý Sheridan. Nikdy jsem se s ním nesetkala, ale slyšela jsem o něm spoustu historek. Už ve škole se rval, v šestnácti ji zabalil, spakoval si věci a přestěhoval se do Vegas zápasit. Proslýchalo se,

že se tam stal členem gangu. „Zbláznil ses? Tady má přezdívku Appleton Bad Apple. Chceš *umřít*?“

„Ne cíleně, ale určitě to nebude nejhorší věc na světě. Dělají to všichni. Kurt Cobain. Abraham Lincoln. Dr. Seuss...“

„Weste!“ vyjekla jsem a pleskla se do stehna.

„Fajn. Měním Dr. Seusse za Buddyho Hollyho, ale jen protože na mě tlačíš.“

Když jsem na něj vrhla přísný pohled, abych mu dala najevo, že mi nic z toho nepřipadá vtipné, škubnul ke mně bradou.

„Proč jsi dneska přišla pozdě?“

„Babča,“ zamumlala jsem, překvapená, jak přirozeně mi pravda vyšla z pusy. Byla úleva, že o ní můžu s někým otevřeně mluvit.

„Ráno se spálila o sporák. Ošklivě. Byla jsem s ní na pohotovosti, dokud mě nevystřídala Marla, její pečovatelka.“

„Určili jí diagnózu?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Když jsem ji vzala k doktorovi posledně, tak ne, ale to bylo před dvěma lety. Odmítá další cétéčko, i když se to s ní hodně zhoršilo.“

„Měla by brát léky.“

„Já vím.“

Nejen to, měla by mít víc pohybu, sluníčka a plánovaných činností. Marla tohle všechno nezvládala, a než jsem se večer dostala po škole a práci domů, byla jsem moc vyřízená, než abych dala babče všechno, co potřebuje.

West vstal a oběma nám udělal margaritovou tříšť. Do každé hodil hromadu želatinových medvídků a jednu mi podal. Když se zase posadil, současně, ve zvláštním souladu, jsme zvedli kelímky na pozdrav a dychtivě se napili brčkem.

„Zpátky k těm jizvám.“ Ukázal si rukou na obličej. „Proto nechceš jít na jeviště? Protože se ti nelíbí, jak vypadáš?“

Mluvil o tom, jak mě viděl na zkoušce, když jsem tiše odříkávala všechna ta slova, ale držela se stranou.

Cítila jsem, jak mi rudnou uši. „To je složitější.“

„Jsem chytřej kluk. Zkus mi to vysvětlit.“

„Vždycky jsem taková nebyla. Byla jsem něco jako královna školy. Fakt jsem hodně dřela, abych se dostala tam, kde jsem byla. Moje máma byla

feťáčka, která umřela, když jsem byla batole, a táta... No, ani nevím, kdo to je. I když to zní povrchně, jediná moje výhoda byla moje krása.“ Nervózně jsem se zasmála. „Dělala jsem roztleskávačku. Hrála divadlo. Byla jsem *ta* holka. S krásnými svátečními šaty do kostela a d'olíčky ve tvářích, vždycky připravená na focení. Brzy jsem se naučila hrát s kartama, který jsem dostala do ruky. Myslela jsem si, že mám výhru v kapse. Jenže pak...”

„Někdo převrhnul uprostřed partie stůl a všechny pravidla se změnila.“ West zamyšleně hryzal brčko. „Totéž se stalo mně, poznal jsem na vlastní kůži, jaký to je.“

„Fakt?“ Usmála jsem se, protože jsem se s ním cítila nebezpečně příjemně. Byla to blbost. Jako když si kotě myslí, že se může kamarádit s tygrem, protože jsou si trochu podobní. „Vzdal ses svého celoživotního snu stát se herečkou, protože jsi v pubertě zažil traumatickou tragédii, která tě nenávratně znetvořila?“

Špičkou boty odsunul moji přepravku dozadu. Prostředníkem se poškrábal na spánku. Rozesmála jsem se.

„Chci tím říct, že i pro mě se změnila pravidla uprostřed hry,“ objasnil.

„Nerozumím. Pořád jsi oblíbený.“

„Byl jsem oblíbenej jako Easton Braun. Vysunutej obránce. Král plesu. Nesnesitelný, báječný, dokonalej kluk typu Toma Bradyho, kterého lidi tajně podezírají, že je sériovej vrah.“

Přejela jsem pohledem jeho potlučené tělo. Nikdy by mě nenapadlo, že West hrál fotbal. Že měl milou, spořádanou stránku.

„Proč jsi přešel na stranu temna?“

„Stal se ze mě jedinej živitel v mojí rodině. No, naši teď pracujou, ale hlavně splácí účty.“

„Och.“

Řekla jsem právě och? Ze všech slov v anglickém jazyce jsem si vybrala právě tohle? Fakt? Zkus to líp! „To je... drsný.“

Pokrčil rameny. „Je to takový, jaký to je.“

„Máš nějaký sourozence?“

Zavrtěl hlavou. „Jsem jen já, naši a hora nesplacených půjček, která pořád roste. Ty?“

„Jen já, babča a moje sebevědomí v hajzlu.“ Unaveně jsem se usmála. „Jsme borci.“

Přitukli jsme si tříští.

Ticho se mezi námi natahovalo jako žvýkačka, prodlužovalo se skoro až k prasknutí. Jako první ho přerušil West. Pleskl se do svalnatého stehna.

„Ted', když jsme na tom stejně, uklidíme a vypadneme odsud. Mám ještě nějakou práci.“ Vstal a vyhodil kelímek do odpadu.

Vypnul gril a chystal se ho vyčistit. Ohromeně jsem se na něj podívala.

„Jak to sakra myslíš?“

„Od té doby, co jsem viděl tvoji ruku, ses na mě nepodívala, a já se musel shodit, abys zase měla pocit, že jsme si rovný. A tak jsem ti vyhověl. Svěřil ti tajemství, o kterém neví nikdo jinej než East. Jenže East se nepočítá: vyrostli jsme ve stejném městě a narodili se dva dny po sobě. Je to prakticky moje dvojče. Moje rodina je totálně švorc a já se neperu kvůli požitkům nebo číče. Naši nesmí přijít o střechu nad hlavou. Máma potřebuje antidepressiva, a jak jistě víš, zdravotní péče je zatraceně drahá.“

Polkla jsem a podívala se na zem. Připadala jsem si před ním tak trapně, s dementní babičkou a šílenou jizvou. Ale když jsem ted' věděla, že je jeho rodina na mizině a jeho máma bojuje s depresí, jeho život už mi nepřišel tak záviděníhodný. West nebyl nedotknutelný, nedosažitelný ani chráněný neviditelnou září.

„Vaši na tebe musí být pyšný,“ poznamenala jsem.

„Ani trochu.“ Suše se zasmál, hodil mi utěrku a gestem naznačil, abych zvedla zadek a pomohla mu. „Ale to je jinej příběh a budeš mi muset ukázat mnohem víc než jizvy, abych ti vyklopil *tohle* tajemství, Tex.“

Než jsem dorazila domů, Marla uložila babču do postele. Dnešní výlet na pohotovost ji vyčerpal. Už nebyla zvyklá trávit moc času mimo dům.

Zatímco Marla poklízela, dala jsem si rychlou sprchu. Potom jsem ji ve dveřích objala a pevně ji stiskla. „Díky, Marl. Nevím, co bych si bez vás počala.“

„Ale jdi ty. A ted' mi pověz, co budeš dělat, zlatíčko?“

„Asi si pustím Netflix a dám si nohy na stůl.“

„Nedělej, že mi nerozumíš. Mluvím o té bláznivé ženské. Výhledově. Tohle je neudržitelné, zlato. To přece vidíš. Už se o ni nemůžeš starat. Vážím si tě, že jsi to zvládla během střední školy, ale babička potřebuje stálou péči. Je sama sobě nebezpečná. A ostatním taky,“ dodala Marla významně a se zdviženým obočím se mi zadívala na levou polovinu obličeje.

Sklonila jsem hlavu a masírovala si šíji.

„Budu o tom přemýšlet,“ zalhala jsem.

Nehodlala jsem o tom přemýšlet. Nebylo o čem. Babča Savvy mě vychovala. Každý večer mě ukládala do postele a dávala mi pusinky na bebíčka, aby nebolela. Ušila mi kopii šatů, které jsem chtěla na školní ples, protože originál byl moc drahý. Obětovala mi celý život a já se na ni nevykašlu, když jde do tuhého.

Musím prostě máknout. Trávit s ní víc času, věnovat jí víc pozornosti.

Když jsem zavírala dveře za Marlou, v mezeře se objevila bota. Ten člověk na opačné straně vyjekl bolestí, ale nohu ze skuliny mezi dveřmi a prahem nevytáhl. Rozbušilo se mi srdce.

Nejdřív ze všeho jsem se vyděsila, že nemám na obličeji make-up.

Na rozdíl od toho, no, že se mi do baráku třeba dobývá vrahoun se sekerou.

„Kdo je?“ zeptala jsem se. Mezera byla moc úzká, než abych ho viděla.

„Karlie. Tajnej kód: Ryan Phillippe. Otevři.“

Neměly jsme *tajný* kód, ale kdybychom si nějaký zvolily, zněl by asi jako tenhle. Moje devadesátkové srdce poskočilo. Oddychla jsem si a otevřela dveře dokořán. Moje nejlepší kamarádka zahýbala se svůdným úsměvem obočím a zvedla ruku s taškou plnou jídla. Protože máme ve městě jenom bistro, food truck a pizzerii, tipla jsem to na Italy.

Karlie za mnou přišla, protože z naší esemeskové výměny – kdy jsem ji poprosila, aby mi poslala číslo na Westa – věděla, že jsem měla náročné dopoledne.

Vtáhla jsem ji dovnitř a málem ji udusila v objetí. Neohrabaně mě popleskala po zádech.

„Už ti někdo řekl, že jsi senzační kámoška?“ Dechem jsem jí načechrala husté tmavé kudrny.

„Všichni a říkají to často. Přináším dary. Špágy, laciný víno a drb. Začneme jídlem. Jak to zní?“

„Zní to *super*.“

O hodinu později jsme ležely na gauči v obýváku v pokročilém stavu jídelního kómatu a v pozadí blikala telka.

Poplácala jsem se po tvrdém, zaobleném břiše a podívala se na něj. Byla jsem štíhlá a malá a občas, když jsem se přecpala jídlem a měla břicho jako buben, objímala jsem si ho před zrcadlem a představovala si, že jsem Demi

Mooreová na obálce *Vanity Fair* (další oblíbený střípek z devadesátek). Normálně bych se rozesmála. Ale dneska večer, trochu opilá z vína a hodně ustaraná kvůli babče, jsem se neubránila myšlence, jestli *budu* někdy těhotná. Jestli někoho potkám a stvořím s ním nový život.

Obvykle jsem tyhle věci strčila do zadního šuplíku v mém mozku. Jenže od chvíle, kdy mi do života vpadl West se svým potlučeným tělem a zlomenou duší, ten šuplík otevřel a všechny věci z něj vyházel ven.

Chtíč.

Romantiku.

Touhu.

A tu nejnebezpečnější ze všech – *naději*.

Nebyla jsem si jistá, jestli je to, co ve mně probudil, dobré a optimistické, nebo katastrofální a skličující. Tak či tak bezmezně věřit někomu, kdo nestojí o žádný druh vztahu a nejeví moc zájmu o to, aby zůstal *naživu*, bylo hloupé a riskantní.

„Tak jaký drb jsi mi chtěla říct?“ vzpomněla jsem si najednou a šťouchla Karlie nohou do ramene.

Karlie na mě zavrtěla hlavou z opačné strany pohovky tak prudce, až jí tmavé vlasy poskočily kolem srdcovitého obličeje. „Jasně, znáš Melanii Bushovou? Taková malá? Blond'atá? Modré oči?“

„Do písmene jsi popsala šedesát procent místních studentek.“ Rozesmála jsem se. „Co je s ní?“

„Takže, moje kamarádka Michelle se v pátek vybodla na přednášku a šla na Westův zápas s Kadem Appletonem. Prý byl brutální. Žíněnký byly tak nasáklý krví, že je pak museli spálit vzadu na dvoře. V každém případě se málem porvali i *po* zápase. Za Westem přišli nějaký chlápci od Appletona, ale on se s nima nebavil, byli mu totálně ukradený. Ale hádej, co udělal cestou z ringu?“

„Co?“ Snažila jsem se zachovat lehký tón, ovšem ztuhla jsem a cítila, jak mi jídlo, které jsem právě snědla, stoupá do krku. Člověk nemusel být génius, aby pochopil, jak ten příběh skončí.

„Prakticky odvedl Mel po schodech nahoru, z brady mu kapala krev, opřel ji o výtahovou šachtu a ošoustal ji do bezvědomí. Byl tak mimo, říkala Michelle, až Mel pochybovala, že je West, no, při smyslech. Prý do ní zběsile bušil jako Hádes. Dvakrát ji udělal, ale ani se jí nepodíval do obličeje.“

„Páni.“

Musela jsem něco říct, a tak jsem použila slovo, které znamenalo absolutně všechno a nic. *Páni* mohlo být buď špatné, nebo dobré. Šokované, nebo sarkastické. *Páni* bylo přesně to, jak jsem se cítila, když se mi srdce roztříštilo na maličké kousky.

„Pochop – West je prostě úchyl. Mel tvrdila, že jí při sexu pořád sahal na vlasy a pořád mlel něco o Texasu.“ Karlie pokrčila nos. „Co má West proti Státu osamělý hvězdy? Vymysleli jsme Dr. Peppera, kukuřici na špejli a silikonový prsní implantáty. Díky tomu jsme jednoznačně nejlepší stát v Americe.“

„Jasně. Úchyl,“ zamumlala jsem.

Na víc jsem se nezmohla. Kdybych ještě něco řekla, selhal by mi hlas. *Texas.*

Mluvil o Texasu.

Ale já věděla, že nemluvil o tom státu, a zaplavila mě nechutná směsice prudké žárlivosti a euforie.

„Hele, nemáš náhodou zmrzku?“

„Kouknu se,“ nabídla jsem se, šťastná, že mám záminku zmizet do kuchyně a uklidnit se.

Věděla jsem, že žárlím, ale taky jsem věděla, že k tomu nemám důvod.

West se mnou nechodil. Nic v jeho chování, špičkování ani povaze nenaznačovalo, že mě někdy pozve na rande. Naopak mi na rovinu sdělil, že se mnou nebude flirtovat, i když se mu líbím.

Tahle historka potvrdila jen to, že se mi chce dostat do kalhotek – ne do srdce –, a já bych si měla zapamatovat, jaká část mého těla ho zajímá.

Proboha, musím se té stupidní zamilovanosti zbavit. Rychle.

Vytáhla jsem z mrazáku kelímek se zmrzlinou, z příborníku vyndala dvě plastové lžičky. Jednu jsem zabořila do zmrzliny a cítila, jak se mi v krku zadrhl výkřik.

Vlastní naivita mě rozzuřila. No a co, že se ke mně West nechoval jako idiot? To ještě neznamenal, že idiot není. Vyjel po Melanii. Prostě si musím zapamatovat, že se od něj mám držet dál.

Texas.

Ten kluk měl drzost říkat moji přezdívku, když měl ptáka v jiný holce. Měla jsem chuť ho zabít. Uškrtit ho.

„Shawová! Co se děje? Ty tu zmrzlinu vyrábíš?“ zahulákala Karlie z obývacího pokoje. Podívala jsem se do kelímku a zjistila, že zmrzlina už není úplně bílá. Byly na ní rudé kapky krve. *Mojí* krve.

Krev růžověla, klouzala po kopečcích sněhobílých vanilkových svahů. Podívala jsem se na ruku. Spadla mi čelist. Nedržela jsem lžičku. Vyndala jsem ze šuplíku pitomej nůž.

Rychle jsem odstranila všechnu potřísněnou zmrzlinu, hodila ji do koše a vytáhla čisté lžičky.

„Hned jsem u tebe.“

Sakra. Sakra. Sakra.

Vrátila jsem se k pohovce s náplastí, které si Karlie nevšimla. Strčila si do pusy vrchovatou lžící zmrzliny, zavřela oči a slastně zasténala.

„Víš, co bychom měly udělat?“

Výrobit Westovu panenku vůdů a ubodat ji k smrti?

„To je další kvíz *bud', anebo?*“ zeptala jsem se s předstíranou dychtivostí. Otevřela oči a vrhla na mě skeptický pohled. Nikdy jsem entuziastická nebyla.

„Cha, to děláme pořád. Měly bychom se jít podívat na jeho zápas. Příští pátek. V každém případě mají službu máma s Victorem. Bylo by fajn někam vyrazit. Ještě nikdy jsme tam nebyly.“

Nebyly. Karlie měla plné ruce práce se školou a stážemi a já buď pracovala, nebo se věnovala babče. Jenže vidět Westa v akci bylo asi to nejhorší, co jsme spolu mohly podniknout.

„To těžko.“ Strčila jsem si zmrzlinu do pusy, ale vůbec jsem nevnímala její chuť. Celý večer mi zkazily představy, jak West šoustá Melanii Bushovou, opřenou o stěnu výtahové šachty, a já ani nevěděla, jak ta holka vypadá. „Klub rváčů není nic pro mě.“

„Ale polonahý sexy kluci, který se mlátí hlava nehlava, jsou, ne? Ledaže bys byla asexuální. Nebo lesba.“

„Asi jsem asexuální.“

Holky mi fakt nic neříkaly.

„Ale no tak. Zнала jsem tě ještě ty-víš-před-čím a bylas klukama posedlá stejně jako my ostatní. Tucker, kdokoli?“

No jo. Tucker. Jeden z hlavních důvodů, proč jsem se klukům vyhýbala. To, že mi dal kopačky v okamžiku, kdy jsem přišla o svoji krásu, mě bolelo ještě dlouho potom, co se mi zahojily popáleniny.

Nakonec jsme se s Karlíe domluvily, že to necháme otevřené. Moje kamarádka odešla domů, což bylo hned přes ulici.

Vlezla jsem si do postele a klíče od domu strčila pod matraci – jak mi poradil ten idiot West tehdy večer v bistro –, aby babča nemohla zdrhnout, když spím. Zatím to fungovalo.

Poslední věc, na kterou jsem myslela před usnutím, byl zápasník, který si přestal věřit.

Kapitola osmá

West

V neděli jsem si vybral jednu z toho milionu laskavostí, které mi Texas dlužila, a dorazil jsem na směnu pozdě. Předchozí večer byl v kampusu mejdan. Mejdany byly moje představa pekla, ale občas jsem na nějaký zašel, když mě East prudil, že jsem nespolečenský. Měl nesprávný dojem, že dostanu depku stejně jako moje máma. Někdy mě napadlo, že taky ví, že si pohrávám s myšlenkou narazit s motorkou přímo do stromu nebo skočit z vodárenské věže. Celou noc jsem se držel stranou, držel v ruce láhev whisky, a kdykoli se se mnou někdo pokusil zapříst hovor, nasadil jsem výraz, který říkal „radši bych se napil rovnou ze záchodový mísy“. Nejhorší chvíle večera byla, když ke mně v jednom z domů bratrstva přišla nějaká holka a zeptala se, jestli vím, kdo je.

Asi jsme se spolu v pátek vyspali.

A asi jí připadalo v pohodě všem až na prezidenta rozhlásit, že jsme si to spolu rozdali.

„*Melanie!*“ vyjekla. „*Jmenuju se Melanie. Vzpomněl by sis, kdybys mě předtím nechal, abych ti řekla svoje jméno.*“

Melanie skučela, že si nemyslela, že je tak zapomenutelná. Zaskočilo mě to, protože se holek na jméno zásadně neptám.

„*A další věc. Ani nejsem z Texasu, jak jsi říkal. Jsem z Oklahomy!*“

Co jsem na to mohl říct? Holky byly nekonečná řeka tajemství, do který jsem nechtěl ponořit ani pitomej palec u nohy.

Ignoroval jsem ji, šel si s pár kluky zahrát biliár, a zatímco prudila, bavil jsem se s nimi o Národní fotbalové lize. V jistou chvíli se k nám přitočila Tess, odtáhla Melanii (nebo to byla Melody?) stranou a utěšovala ji kvůli předčasnému konci toho, co jí zřejmě připadalo jako láska na celý život.

V neděli byla Texas překvapivě zamlklá a odměřená vzhledem k tomu, že jsme si v sobotu na podlaze food trucku navzájem vylili srdce. Měl jsem moc velkou kocovinu, než abych zjišťoval, co ji žere tentokrát. Jako by si vždycky našla důvod, proč mě nenávidět. Neřekla mi víc než pět vět, a mně to vyhovovalo. Její náladovost mi lezla na nervy.

Ale v pondělí už jsem toho měl po krk a cítil neovladatelné nutkání někoho praštit.

Nejen že se East ráno probudil a našel na dně našeho odpadkového koše sedmnáct neotevřených dopisů, které mi poslala máma („*Hráblo ti? Ozvi se jí!*“), ale všichni jako by pořád jeli na víkendové alkoholové vlně a otupěle se potáceli po kampusu. Večírky bratrstva se protáhly do neděle a pondělí, což znamenalo, že polovina studentů měla na sobě tógy a sandály à la J-Lo.

Vypadali jako řeční bohové, pokud by přišli z Jersey Shore a nabrali pár kilo navíc během prázdnin s plnou penzí na Olympu. Každopádně to byla totální pruda. Půlka těch idiotů by nenašla Řecko na mapě, ani kdyby bylo obtažené pěti různě barevnými fixy. Šel jsem na první přednášku, odhodlaný, že dneska nikoho nezabiju.

Z toho podělaného víkendu jsem měl pořád špatnou náladu.

Minul jsem Reigna, jeho kámoše ze SigEpu, Tess, tu nepříčetnou blončku z Oklahomy – Mel-fúrii, jak ji překřtil po sobotě Reign – a několik dalších holek. Stáli v houfu na chodbě, mžourali krvavýma očima a klábosili. Právě jsem chtěl zahnout za roh a vejít do Addamsovy třídy, když vtom jsem uslyšel za zády zahulákat Reigna.

„Čau, Topinko! Spadla jsi z nebe? Podle tvýho ksichtu to tak vypadá.“

Všichni vybuchli smíchy.

Zastavil jsem se a sevřel ruce v pěst.

„Jen vtipkuju. Vypadáš sexy, zlato!“

Další výbuch smíchu. Texas neodpověděla. Měl jsem co dělat, abych se neotočil a nepodíval se na ni.

Ovládej se. Ona o tvůj soucit nestojí.

„No tak, Topinko. Myslím to vážně. Sex se mnou by tě rozpálil.“

Další smích.

Blesky foťáků v mobilu, jak si ji fotili.

Hihňání, dlaně přes pusy, telefony venku.

Něco se ve mně zlomilo.

Promiň, Texas. Nejde to.

Otočil jsem se a vystartoval na něj. Pořád měl na sobě tu stupidní tógu a na hlavě nějaký zasraný hnízdo, co mělo představovat vavřínovej věnec. Když mu došlo, že dostane nakládačku, jeho idiotský úsměv zakolísal jako komín z kostek. Nepodíval jsem se, kde je Texas. Jestli je vůbec poblíž. Strčil jsem do Reigna ramenem, narazil ho na zeď a popadl ho za tógu.

Materiál se uvolnil a svezl se mu ke kotníkům, jen kolem hrudníku mu zůstal omotaný pruh bílé látky. Stál na chodbě jenom v boxerkách, já ho chytil za krk a zvednul do vzduchu. Čelist mi cukala tak silně, až jsem si myslel, že mi z pusy vypadne jeden zub za druhým.

„Proboha, kámo!“ vyjekl Reign zdušeně, jak jsem mu dlaní drtil průdušnici. Zvedl ruce a zoufale se mi snažil odervat prsty z krku.

„*Tbbblfóoor!*“ zachroptěl s pěnou u pusy.

Vycenil jsem zuby. Chtěl jsem ho vyděsit k smrti. Aby mu bylo jasné, že si to šeredně odskáče, jestli se příště naveze do Texas.

„Nech ji na pokoji, vtipálku.“

„Vždyť jí to bylo *u prdele!*“ Oči mu lezly z důlků, jak jsem zesiloval tlak. Cítil jsem, jak mu lupou kůstky v krku, když jsem na ně přitlačil.

„Ale mně ne,“ ucedil jsem tiše.

Mohl jsem ho zabít. Věděl jsem to. Už nějakou dobu jsem si uvědomoval, že jsem schopný někoho zabít. Ani by to nebyl první člověk, který kvůli mně skončil v pytli na mrtvoly.

Jenže to bylo tajemství, které jsem neměl chuť někomu věšet na nos.

Naklonil jsem se mu do obličeje. „Neopovažuj se ji znovu šikanovat, Reigne. Jinak tě rozsekám na hadry a spláchnu do hajzlu. Tak trochu si přeju, abys byl takovej debil a prudil ji, jen abych ti mohl konečně zakroutit krkem.“

„Brácho, vždyť ho udusíš,“ zamumlal někdo nalevo ode mě.

„Už je skoro úplně rudej!“ Tohle se ozvalo zprava.

„Rychle, udělejte někdo něco!“

Slyšel jsem kolem sebe výkřiky, ale ignoroval jsem je. Sledoval jsem, jak Reign mění barvu, jak se pod mýma rukama přestává vzpouzet, jak mu začíná docházet, že z toho možná nevyjde živý.

Několik rukou mě popadlo zezadu za triko a odtrhlo od Reigna. East, Grayson a Bradley mě přitiskli na protější zeď. Střelil jsem po Eastovi vražedným pohledem, odstrčil ho a znovu se na Reigna vrhl.

East mě prudce odhodil dozadu. „Málem jsi ho udusil. Co to do tebe kurva vjelo?“ East se ostře nadechl a za ramena mě přišpendlil ke zdi.

Lhostejně jsem se na Reigna podíval. Seděl shrbený na podlaze, lapal po dechu, masíroval si krk, který měl temně fialový, a kolem ohryzku se mu objevil flek připomínající oprátku.

Dav kolem nás zhoustl, slyšel jsem, jak si lidi šeptají. Texas stála vzadu a křečovitě svírala popruhy batohu s fénixem.

Dívala se na mě, jako bych byl zrádce.

Měl jsem toho plné zuby.

Jí.

Svojí rodiny.

Světa.

Otočil jsem se na podpatku a vyrazil opačným směrem. Za ty potíže nestála. Udělal jsem všechno proto, abych jí pomohl, ale tím to definitivně skončilo. Nemohl jsem si dovolit kamarádit s Grace Shawovou, i když mi s ní bylo dobře.

Což, pro úplnost, nebylo. Už ne.

Moc problémů. Ne, díky.

Došel jsem k Addamsově třídě. Jedna moje část byla přesvědčená, že se za mnou Texas rozběhne. Poděkuje mi. Omluví se, že se chová hloupě.

Bude škemrat a plazit se přede mnou jako každá jiná.

Dožadovat se mojí nedosažitelné náklonnosti.

Když jsem byl ve dveřích, podíval jsem se na chodbu a čekal, že ji uvidím.

Byla pryč.

„O čem přemejšlíš?“ Později ten večer mě Reign dloubl nohou do ramene. Sedl si vedle mě k bazénu ve tvaru ledviny, potáhl z jointa a ve dvou hustých sloupcích vypustil kouř nosem.

Asi to byl jeho způsob omluvy za to, co se dneska ráno stalo na chodbě.

Napil jsem se piva a pohupoval nohama v teplé vodě. Jeden pohled na jeho krk a věděl jsem, že i já mu dlužím omluvu.

Jo, byl to idiot, ale já ho dneska málem zabil. Kvůli holce, která o to ani nestála.

Zatraceně, Texas.

„Přemejšlím o tom, že mám šíleně chlupatý prsty na nohou,“ přiznal jsem upřímně a zíral na svoje úzké, dlouhé chodidlo.

Reignovi se roztrásla ramena smíchy. Zavrtěl hlavou a kopnul mě ve vodě do nohy. „*Kurva*, brácho. To teda máš.“

Chvilku bylo ticho. Pořád jsem viděl rudě, kdykoli jsem si vzpomněl, jak Texas šikanoval. Ani jsem nevěděl proč. Už dala najevo, že nejsme kámoši,

a já si řekl, že se jí nedotknu.

Nebylo to poprvé, kdy se Reign choval k ostatním lidem jako kokot s kvasinkovou infekcí, ale tentokrát to fakt přehnal.

„Chtěl bych bejt jako ty.“ Kroužil ve vodě prsty u nohou, na kterých, jak jsem zaregistroval, potřeboval ostříhat nehty. „Silnej a mlčenlivej. Nemusíš mlátit hubou, aby si tě někdo všimnul. Já musím ostatní bavit. Lidi očekávají, že budu mlít blbosti.“

„Jestli je tohle omluva za dnešek, tak se seber a vypadni, než tě utopím.“ Znovu jsem si loknul piva.

Byli jsme na narozeninové párty u bazénu, na kterou mě dotáhnul East. Oslavenkyně, co bydlela kousek od Sheridanu, nás prosila, abychom přišli na mejdan (a případně si to s ní rozdali). Papínek ropný magnát. Rodiče mimo město. Ta párty byla totálně zběsilá. Všichni si přinesli nafukovací hračky a trsali u bazénu. Z aparatury řvala hudba, až se země otřásala. Nechyběly ledové bary a fontány s chlastem.

Oslavenkyně se tam promenádila v růžovo-bílých bikinách, na podpatcích a se šerpou Sladkých jednadvacet. Dorazil jsem sem, abych rychlou šoustačkou upustil páru, ale jakmile jsem prošel tou tepanou bránou, došlo mi, že budu radši sedět u bazénu a zírat na svoje chlupatý prsty než bušit do nějaký holky beze jména a obličeje, která mě bude pozdějc prudit.

Pokud šlo o sex, v poslední době vždycky převážily záporny nad klady.

„Nezeptáš se mě, proč jsem to Zlatovlásce udělal?“ prohodil Reign.

Když pochopil, že neodpovím, pokračoval.

„Udělal jsem to, protože vím, že se ti Topinka líbí. Kurva, můj *pes* ví, že se ti Topinka líbí, a to žije v Indianě. Proto sis vybral Melanii, ne? Zezadu vypadá v podstatě jako Topinka.“

Jestli ji ještě jednou nazve Topinkou, zatluču ho do země tak hluboko, že se objeví v Číně.

„Dlouhý, blondatý vlasy. Rozkošná, kulatá prdelka.“ Vypočítával na prstech, v čem se podobaly. „Seš děsně průhlednej, St. Claire. Jen jsem chtěl, abys na vlastní kůži poznal, jaký to je, když se k někomu chováš hnusně.“

Napil jsem se piva. Byl sjetej, jestli si myslel, že se mi Texas líbí. Až na těch pár příležitostech, kdy mě rozesmála, byla nesnesitelná.

East se posadil z druhé strany a sebral Reignovi jointa. „Chvilka upřímnosti? Reigne, tak už ses přiznal?“ Usmál se na Reigna, který ho se smíchem pleskl po zátylku.

„Právě jsem mu řekl, že jsem si z Topinky utahoval, protože se vybodnul na Tess.“

„Fakt?“ Zvedl jsem mu pěsti do obličeje. Reign se přikrčil a ucukl.

„Kurva, promiň. Zvyk je železná košile.“

„*Brzy* umřeš, jestli s tím nepřestaneš.“

„Nesnáším, když se táta s mámou hádají.“ East si dal šluka a podal joint zpátky De La Sallovi. „Ale vážně. Ta věc s Topinkou byla fakt trapná, Reigne. Ještě jednou se do ní navezeš a osobně se postarám, aby se o tom dozvěděl trenér. Vyhodí tě dřív než hovno po mejdanu s projímadlem.“

„Už jsem Westovi řekl, že jsem to podělal,“ naštvál se Reign. „Moje chyba, stačí? Mám teď blbý období.“

„Takže, Westie ví, že seš zabouchnutej do Tess?“

„Neví. Díky za spoiler.“ Reign obrátil oči v sloup.

O tohle šlo? O zkurvenou Tess Davisovou?

„Je tvoje.“ Dopil jsem pivo, právě když se k nám sklonila nějaká prvačka v červených jednodílných plavkách à la Pobřežní hlídka, ze kterých jí přetékal kozy, a nabídla nám podnos plný panáků. East vzal tři a rozdál je mezi nás.

„Nic ti nestojí v cestě. Jen tvůj hnusnej ksicht a mozek plnej hoven,“ povzbudil jsem Reigna svým typickým sarkastickým způsobem.

Reign potřásl hlavou.

„Teď už to není tak jednoduchý. Porušil jsi kodex mezi kámošema.“

Přitukli jsme si a hodili do sebe tequila. Nevzpomínal jsem si, že by Reign mluvil o tom, že chce Tess, ale věřil jsem mu, protože většinou nevěnuju moc pozornosti řečem ostatních. A pro úplnost – Reign jenom za tenhle měsíc opíchal asi šedesát procent osazenstva kampusu, takže tvrdit, že se zabouchnul do Tess, bylo skoro stejné, jako když ta bláznivá Melanie dostala hysterák, sotva zjistila, že jsem nevytisknul naše svatební oznámení.

„Proč ne?“ zeptal se Easton Reigna.

„Protože je udělaná do toho ubožáka.“ Reign na mě ukázal bradou.

„No, já nejsem udělanej do nikoho, takže to nebude problém.“

„Chceš mi fakt tvrdit, že se ti ta holka z food trucku nelíbí?“ East mě dloubnul do žebra. Někdo skočil do bazénu a postříkal nás. Buchta. Než se vynořila jako zhýralá nymfa nad hladinu, laškovně nás pod vodou zatahala za palce. Reign ji taky postříkal. *Prej zabouchnutej*. Nepoznal by lásku, ani kdyby na něj seslala zlatý déšť – v šoku by sjel z mostu a totálně zrušil svoje Alfa Romeo.

My s Eastem jsme pokračovali v hovoru.

„Jmenuje se Grace,“ opravil jsem ho stroze, protože mi nějak připadalo důležité, aby o ní ti bastardi přestali mluvit v souvislosti s její jizvou nebo prací. „A ne, nechci ji.“

Hlavně potom, co mě během včerejší směny ve food trucku ignorovala a ztrapnila mě před celou školou, když jsem se jí zastal.

East se nad tím zamyslel.

„Jen že to už nejsi ty – vždyť víš, dejte mi okamžitě pistoli, abych si mohl vystřelit mozek z hlavy – od té doby...“

„Od té doby?“ pobídl jsem ho.

„Od té doby, co se s ní znáš.“

Můj nejlepší kámoš byl takový idiot, že jsem měl chuť nacpat mu do huby plechovku Friskies, aby sklapnul. Zachechtal jsem se. To se povedlo. Já. Změnit se. Kvůli holce.

„Naposledy, Grace Shawová je mi ukradená.“

„Fakt?“

V bazénu se potápěly další holky, šimraly nás na chodidlech a snažily se upoutat naši pozornost. Ignorovali jsme je.

„Kolikrát to mám sakra ještě opakovat?“ Nasupeně jsem se na svého nejlepšího kámoše podíval. „Můžu ti to zatančit nebo vyťukat morseovkou nebo ti třeba nakopat prdel.“

„Takže by ti nevadilo, kdybych ji pozval na rande?“ East mě pozorně studoval. Cítil jsem, jak mi cuká čelist. Ze všech holek na škole chtěl ošoustat právě tu, se kterou jsem dělal. Všimnul jsem si, že Reign přestal cákat na tu holku v bazénu a čekal na moji reakci.

Trhnul jsem ramenem. „Posluž si. Nezapomeň si vzít šprcku. Připadá mi jako ten typ, co tě dostane do chomoutu, protože jí uděláš dítě.“

Záleží na tom? Texas s ním na rande nepůjde, ani kdyby to byl poslední chlap na Zemi. Je pravděpodobně panna. Nerandí a dává si majzla

na fotbalisty. Zvlášť potom, co Reign v jejím případě předvedl chování smaženého kuřecího křídýlka.

„Takže, abych to shrnul.“ Reign se usmál a ohromně si tu debatu užíval. „Zabil bys každého, kdo ji urazí, ale nebudeš s ní chodit?“

Hupsnul jsem do bazénu a nastříkal si vodu na obličej.

„Chceš si to s ní rozdat?“ ucedil jsem.

„Řekl bych, že věk na to má,“ odsekl Reign jízlivě.

East za mnou skočil do vody. Už jsem se nehodlal o Grace Shawové bavit. Sebrala mi spoustu času, života a *myšlenek*.

„Max říká, že Appleton na tobě nenechá nit suchou.“ East zamžoural do sluníčka. To pro mě byla novinka. Na druhou stranu, jen málokdy sleduju, co kdo žvaní.

„Řekl by mi to do očí, jenže pak by neměl zuby, aby mě mohl pomlouvat.“

„Vsadím se, že Max chce zorganizovat druhý zápas.“ Reign za námi skočil do bazénu, vynořil se z vody a zatřepal hlavou jako pes. „Šel bys do odvety, kdyby byla na stole?“

„V žádném případě,“ vyštěkl East a varovně se na mě podíval.

„Za dobrý prachy bych zabil Appletona, jeho tupounského manažera i samotného Maxe.“

Oba kamarádi se rozesmáli.

Já taky.

Ale nevěděli, že to myslím vážně.

Kapitola devátá

Grace

Když prší, říká se, že leje jako z konve.

V mém případě byl tenhle týden bouřkou uvnitř tornáda.

Rozervalo všechno v mém životě, a zatímco jsem se propadla do hlubin své soukromé tragédie, nemohla jsem dělat nic než sledovat, jak to víří ve větru.

„Zlatíčko, moc mě to mrzí. Vím, že jsem si vybrala tu nejhorší dobu, ale považuj to prosím za moji oficiální výpověď.“ Marla mě na konci týdne přinutila, abych si sedla a vyslechla ji.

V tuhle chvíli jsem mlela z posledního. S Westem jsme se během směn vůbec nebavili, babča držela hladovku, pořád našťvaná kvůli CT, které neabsolvovala, a celá škola si o mně špitala a vrhala na mě soucitné pohledy od chvíle, kdy West St. Claire v podstatě veřejně oznámil, že jsem pod jeho ochranou.

Všichni věděli, že se s Westem nemusíme, a tak automaticky usoudili, že je mu Topinky, jeho nejnovější kolegyně, líto a nechce, aby se oddělala.

To on nenávidí život, chtěla jsem jim zaječet do obličeje. *To on chce umřít. Ne já. Já jen chci, abyste mě nechali na pokoji.*

„Vy končíte?“ Zamžourala jsem na Marlu a snažila se zachovat neutrální tón. Marla přikývla, vzala do mastných, oteklých dlaní moje ruce a přitiskla si je ke rtům.

„*Jdu do penze*. Stěhuju se. Pete objevil na Floridě skvělé kondominium, hned u Miami. Moc pěkné a moderní, a přitom relativně levné. Budeme blízko Joanne, moje dcery, a jejích malých uličníků. Konečně se to podařilo. Už nejsem nejmladší. Chci si užít vnoučata, chodit na procházky a tloustnout se svým manželem.“

Nic z toho, co řekla, pro mě nebyla novinka. Přesto jsem měla vztek. Pochopitelně ne na Marlu. Jen stěží jsem jí mohla vyčítat, že se chce mít líp. Ale na svět. Byla jsem na Marle, která byla v tuhle chvíli spíš členkou rodiny než zaměstnankyní, závislá. Vždycky babče věnovala víc času, než musela, a byla k dispozici čtyřiašedesát hodin sedm dní v týdnu. Babča s ní

většinou vycházela a Marl ji brala takovou, jaká byla. Najít někoho jiného bude těžké. Marla bydlela v Sheridanu, ale jen málo lidí chtělo dojíždět do našeho městečka za prací a ti, kteří byli ochotní, požadovali odpovídající finanční kompenzaci.

I když jsem si odložila stranou nějaké peníze na zdravotní péči pro babču a díky její penzi jsme netrpěly nouzí, nemohla jsem si moc vyskakovat.

„Och, Marlo, to je skvělý.“ Vstala jsem, ovládla svoji paniku a objala ji. Vychutnala jsem si ten krátký, hořkosladký okamžik v jejím náručí a za očima ucítila štípnutí bolesti. „Zasloužíte si to. Tolik let jste těžce pracovala. Moc vám to s Petem přeju.“

Zaklonila hlavu a popleskala mě po tvářích, aby se ujistila, že jsou suché. Když se dotkla zjizvené tkáně, škusla jsem sebou. Pořád byla citlivá. Pokožka tam byla tenčí než na mojí pravé, zdravé straně.

„Neboj se, Gracie-Mae. Říkám ti to s dvouměsíčním předstihem. Máš spoustu času na to, abys za mě našla náhradu.“

Vydechla jsem. Dva měsíce *byly* spousta času.

„Díky. Hned začnu hledat.“

„I když, znáš můj názor na to, co bys měla doopravdy udělat.“ Rty jí zacukaly, jako by se snažila zadržet slova, která měla na jazyku.

„Já vím. Hlavně s tou hladovkou.“ Naježila jsem se. Marla se rozesmála.

„Jo. S tou hladovkou. Když si myslí, že se nedívám, tajně si nosí do pokoje škvarky. A, no –“ pronikavě se rozesmála, „– já předstírám, že to nevidím, aby se najedla.“

Potrásla jsem hlavou a s úlevou se zasmála. „Je neuvěřitelná. Co si s ní počnu?“

„Dej ji do ústavu!“ vyštěkla Marla. „Poděkuje ti.“

Babča vycítila, že se něco děje, a v kalikové zástěře a papučích se vkradla do kuchyně.

„Co tady probíráte?“ Vydala se přímo k zásuvce s příbory a pokusila se ji otevřít. Nešlo to. Na každou zásuvku s čímkoli, co by se dalo použít jako zbraň, jsem před pár dny připevnila magnety, které se používají v rodinách s batoletem. Nechtěla jsem riskovat. Ne po té nehodě se sporákem.

„Babi, Marla mi právě řekla, že od nás za dva měsíce odejde. Stěhuje se na Floridu, aby byla blíž Joanne a svým vnoučatům.“ Otočila jsem se k babče. Pořád stála zády ke mně.

„Krucí! Co to je?“ Zalomcovala úchytkou na šuplíku a postěžovala si:
„Nemůžu to otevřít!“

„Babi, slyšelas mě?“ zeptala jsem se.

„Co to sakra...“ zamumlala, ignorovala tu novinku – i mě – a dál zápolila se zásuvkou.

„Co potřebuješ?“ Rozběhla jsem se k ní, abych jí vynahradila návštěvu pohotovosti. „Podám ti to.“

„Potřebuju vědět, jak je možné, že nemůžu otevřít svoje vlastní šuplíky ve svém vlastním zatraceném domě, abych si vytáhla lžičku na čaj!“ Prudce se ke mně otočila a mávla rukou k zásuvce.

„To je součást tvého plánu, Courtney? Přesvědčit lidi, že mám bůhvíjaké nemoci? Že ani nedokážu otevřít šuplík? Chceš mě dát do blázince? Je to tak?“

Tentokrát jsem neměla na to, abych hrála její mrtvou dceru. Moc to bolelo.

„Babi, Courtney tu není. Tohle jsem já, Gracie-Mae, a nechci tě dát do blázince.“

„Chceš, abych tam umřela, takže by ti zůstaly všechny moje peníze i dům. Abys mohla od rána do večera fetovat. Vidím ti až do žaludku, mladá dámo. Celý život tě zajímali jen chlapi a drogy.“

„Já jen chci, aby ses uzdravila,“ ucedila jsem skrz zatnuté zuby. Tyhle tanečky mě už unavovaly.

„Jo, aby mi našli něco, co nemám, a nacpali mě hromadou prášků. Všichni netouží po sedativech. To, že miluješ prášky ty, ještě neznamena, že je chci brát já.“

„Babi.“ Položila jsem jí ruku na rameno. „Jsem *Grace*.“

Odstrčila mě. Prudce. Zavravorala jsem a narazila zády do zdi. Fotka mojí mámy a mě – jediná nás obou, kterou jsme v tomhle domě měly – spadla na zem a sklo se rozbilo.

Vytočilo mě to víc, než to bolelo.

To ponížení.

Ten vztek.

Moje bezmoc v té situaci.

Když Marla vyskočila ze židle a rozběhla se k babče, zvedla jsem zlomený ohnivý prstýnek ke rtům a zašeptala přání.

„Savannah!“ Z jejího ostrého tónu se mi zježily chloupky na pažích.
„Copak nepoznáváš svoji vnučku?“

Babča otočila hlavu k Marle a její zamračený výraz vystřídal sladký úsměv.

„Cože? Neblázni. Moc dobře vím, kdo to je.“

„Říkala jsi jí Courtney,“ namítla Marla.

„Dost!“ Babča zvedla hlas. „Přestaň mě neustále kritizovat, to platí pro obě.“

Marla ke mně přistoupila. „Běž do školy, zlatíčko. Dneska tady zůstanu déle. Slíbila jsem babičce, že jí pomůžu uklidit šatnu. Dobře?“

Podívala jsem se na babču, ale přikývla jsem.

Popadla jsem batoh, klíče a peněženku a vyběhla ven. Počkala jsem až do auta a pak se rozběhla.

Vzpomněla jsem si na *Tramvaj do stanice Touha*.

Na Blanchinu zoufalou osamělost, která se do ní vsákla tak hluboko, že už ani nevěděla, *kvůli* čemu je osamělá. Blanche – stejně jako babča – seděla celý den doma a jedinou společnost jí často dělali její démoni.

Myslela jsem na krutost, když dáte svobodu někomu, kdo neví, jak s ní naložit.

Babča Savvy vždycky říkala: *Jestli nemáš strach, nemáš odvahu*.

Právě teď jsem byla jedno z toho, ale kvůli ní jsem potřebovala být obojí.

Seděla jsem v zadní řadě divadla a sledovala, jak Tess s Lauren przní během zkoušky role Stelly a Blanche, v tomhle pořadí.

Tess nebyla špatná, ale přehrávala, aby si vynahradila, že Lauren má coby Blanche mnohem větší roli.

Taky si na to často stěžovala.

„*Blanche má mnohem víc textu! Stella je tichá a nesmělá.*“

„*Seber se, Tess. Nauč se přijmout prohru.*“ Lauren si odfrkla.

„*Nikdy neprohrávám,*“ odsekla Tess tak ostrým tónem, jaký jsem u ní ještě neslyšela.

Lauren pohodila vlasy a klidně se na ni usmála. „*Fakt? Tak jak to, že právě teď nejsi s Westem St. Clairem?*“

Aiden, který hrál Stanleyho, taky nebyl až tak hrozný, jen by se měl míň mračit a kabonit. Vypadal, jako by trpěl zácpou, takže jsem si dělala

starosti, že lidi budou na konci představení házet na jeviště místo kytek Pepto-Bismol.

Asi v polovině zkoušky někdo vklouzl na sedadlo vedle mě. Zvláštní, vzhledem k tomu, že všechna ostatní sedadla byla prázdná. I když jsem se na něj nepodívala, moc dobře jsem věděla, kdo to je. Vylekalo mě, že jsem ho tak rychle poznala.

Jeho vůni zimy, jablečného lízátko a alfa samce. Divokou a jedinečnou.

Opírala jsem se chodidly o sedadlo před sebou a snažila se znovu soustředit na herce na jevišti. Pořád jsem byla na Westa našťvaná. Hlavně proto, že se minulý pátek s někým vyspal a mumlal přitom moji přezdívkou. Ale oficiální důvod byl ten, že mě šíleně ztrapnil, když udělal takovou vědu z toho, že se mi Reign posmíval. Reign De La Salle byl jeden z mnoha idiotů, které jsem se naučila přehlížet. West mě znovu dostal do centra pozornosti a teď si o mně všichni povídali – o tom, co se mi stalo, o mém obličej, o mé beznadějně budoucnosti.

Připadala jsem si zase jako na střední škole.

West si přehodil svalnatou ruku přes moje opěradlo. Řeč jeho těla byla lhostejná, číselo z ní sebevědomí; vytáhl něco z přední kapsy – malý plánovač – a hodil mi ho do klína.

„Zakroužkuj datum.“

Ignorovala jsem ho a dál zírala na jeviště.

„Kdy mě vezmeš na milost,“ vysvětlil.

Stiskla jsem rty, abych se neusmála, a chrstla metaforickou lávu na motýly, kteří se mi třepotali v břiše a dobývali se mi do hrudníku.

Byli přesně ten důvod, proč bych se mu měla vyhýbat.

Z toho kluka číšel smutek.

„To nejde. Ten plánovač je jenom do poloviny příštího roku,“ odsekla jsem a dál upírala oči na jeviště. Nemusela jsem se podívat, abych věděla, že plánovače bývají jenom na dvanáct měsíců. Tess zaklonila během scény hlavu a snažila se zastínit Lauren.

Scéna drhla, protože Lauren klopýtala přes text.

„Sakra! Rozhodla mě!“ Lauren dupla a srolovala scénář v ruce.

Tess si dala ruce v bok a nafoukla tváře.

„Když jsi na jevišti, nemělo by tě rozhodit nic. Vyznávám Stanislavského přístup k herectví, Lauren. Jakmile jsem v roli, nic jiného nevnímám. Celý

týdny přesvědčuju profesorku McGrawovou, že bych měla hrát Blanche. Jsem pro tu roli stvořená.“

Zatímco se Lauren snažila zapamatovat si dalších několik vět, Tess, přesvědčená, že ji o tu roli okradli, začala svýma kočičíma očima bloudit po řadách v hledišti. Když si nás všimla, vykulila je a zalesklo se v nich vzrušení. Zamávala nám.

„Weste! Grace! Čauky!“

Zamávala jsem jí zpátky. West šklubnul bradou dopředu, stěží viditelný pozdrav, a znovu se podíval na mě.

„Co podmíněnej trest?“ zeptal se. „Je to můj první přestupek.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Třetí. Od prvního dne mi lezeš na nervy.“

„Sakra, ženská, myslíš, že dělat s tebou je procházka růžovým sadem?“ Naštval se.

„Určitě ne, ale nestrkám nos do tvých věcí a nepřitahuju k tobě nežádoucí pozornost,“ podotkla jsem.

„Z čeho jsem vlastně obviněn?“ Přeskupil na sedadle svoji mamutí postavu, takže teď byl celým tělem otočený ke mně.

„Udělal jsi obrovskou vědu z toho, co řekl De La Salle, a já jsem teď ta chudák emo holka, která je ti vydaná na milost. Kvůli tobě si připadám bezmocná. Slabá. Politováníhodná.“ Otočila jsem k němu hlavu a střetla se s jeho pohledem.

Bodavá bolest v mém hrudníku se změnila v trvalou.

„Takže ty jsi na mě naštvaná za to, že jsem se tě zastal?“ Zkrabatil čelo.

„Vlastní války si dokážu vybojovat sama.“

„Kecy. Zatím ses do žádný nepustila.“

„To není tvoje starost.“

„Ty seš moje starost.“ Studoval mě a očividně si užíval, jak jsem pod make-upem zrudla.

„To mi došlo. Jen by mě zajímalo proč. Potřeboval jsi novýho koníčka? Myslela jsem, že jich máš už dost.“

„Protože jsi moje *kámoška*.“ Oči se mu zúžily do dvou odhodlaných štěrbin. A bylo to tady zase. Byla jsem jeho kámoška, a nemohla jsem to ovlivnit. „Když někdo uráží moje kamarády, uráží mě. A mě *nikdo* urážet nebude. Je to jasný?“

Otočila jsem hlavu k jevišti, ale jen protože jsem se bála, abych ho neobjala nadšením. Ještě nikdo mi nevpadl do života, cestou dovnitř

nerozkopl dveře a nezůstal se mnou, potom co zjistil, jak jsem na tom mizerně.

West byl první člověk, který trval na tom, že je můj přítel, ať jsem měla zájem, nebo ne. Tohle pro mě bylo neznámé území. Intuice mi napovídala, abych ho odehnala, než to ze sebe vysypal, ale každá buňka v těle křičela, abych ho pustila dál.

Podrážděně rozhodil ruce do vzduchu. „Fajn. Chceš, abych odprejsknul? Máš to mít. Každopádně ten kretén už tě nebude obtěžovat.“

„Jemináčku. Díky, kapitáne St. Claire.“ Posměšně jsem zapumpovala pěstí ve vzduchu. Ted' mi West slíbil, že se mi nebude plést do života. Ale pořád jsem nebyla spokojená. Po prvotním nadšení, že mě vyhledal v divadle, jsem byla dokonce ještě našťavanější než předtím.

Moc dobře jsem věděla proč – Melanie –, ale to jsem mu říct nemohla.

„Víš, že jsi mrcha, vid'? Nemůžeš to nevědět.“

Věděla jsem, že se chovám příšerně, a deptalo mě, že nedokážu přestat. Moje lesklé červené tlačítko sebedestrukce bylo zapnuté a já měla zase chuť mlátit do toho hajzla pěstí, dokud z našeho přátelství nic nezůstane a budu moct být zase sama, neviditelná a v bezpečí ve své bublině nicoty.

V ruce mu zavibroval telefon. Odmítl hovor, než jsem stačila zahlédnout jméno na displeji.

Melanie touží po druhém kole? Řekl jsi jí, že jsi kluk na jednu noc?

„O co doopravdy jde, Texas?“ Zkoumavě se na mě zadíval.

Cruz Finlay, režisér hry, vykoukl ze zákulisí a zamával na nás scénářem.

„Promiňte, ale rušíte mi herce.“

„Tvoji herci ruší nás,“ zamumlala jsem tiše. West vedle mě vyprskl.

„Grace. West!“ Tess na nás zagestikulovala. „Co se děje? Přišli jste za mnou?“

Tess byla skvělá, ale měla tendenci si myslet, že se svět točí kolem ní. Asi mi to lezlo tak moc na nervy, protože jsem kdysi byla jako ona.

Sevřel se mi žaludek. Kdybych znervózněla vždycky, když se na Westa usměje nějaká holka, zhroutila bych se třikrát denně.

West vstal, škubnul mi paží a vytáhl mě na nohy.

„Ne, přišel jsem za Texas. Ted', když jsem ji našel, vypadnu.“

Zasalutoval šokované Tess a vyvlekl mě dveřmi ven jako jeskynní muž. Nechtěla jsem ztropit scénu, a tak jsem se ovládla a nevyškubla se mu. Jakmile jsme byli na chodbě, přitiskl mě ke zdi, opřel se o stěnu rukama

a uvěznil mě mezi nimi. Znovu mu zavibroval telefon. Ignoroval ho a naklonil se ke mně tak blízko, až měl rty nebezpečně blízko mých.

Zaplavila mě jeho zemitá, chlapecká vůně. Srdce mi bušilo tak divoce, až jsem se málem pozvracela.

„Zkusíme to znovu. Proč jsi na mě našťvaná, Texas? Reigna z toho vynech. Nejsem včerejší.“

„Lidi budou drbat, když jsi teď přišel do divadla a přede všema mi říkal Texas. Doufám, že z toho máš radost.“

Lhostejně pokrčil rameny. „Je mi to ukradený asi stejně, jako je mi to u prdele. Takže totálně, pro případ, že by tě to zajímalo. Drž se tématu.“

„Tobě je fuk, jestli si lidi myslí, že chodíš s holkou, která ti nesahá ani po kotníky?“ popichovala jsem ho.

„Bylo by mi fuk, i kdyby si lidi mysleli, že chodím s dobytkem. A nepodceňuj se. Teď se tě zeptám potřetí a naposledy – proč jsi našťvaná? Odpověď si pořádně rozmysli. Čtvrtou šanci nedostaneš. Obrátím tě nohama vzhůru a tu odpověď z tebe vytřesu.“

„To bys neudělal.“ Provokovala jsem ho.

Obočí mu vystřelilo nahoru a uličnický se usmál.

Sakra, udělal. Kapitulovala jsem. „Nejsem na tebe našťvaná. Jen chci, aby ses přestal chovat, jako bych byla chudinka. Samotný je mi dobře a nestojím o pozornost, kterou ke mně přitahuješ.“

Studoval mě a hledal praskliny v mojí fasádě.

Nakonec se smíloval a odstrčil se od stěny. Jeho ztrátu jsem cítila úplně všude.

„Když k sobě přestanu přitahovat pozornost, začneš se zase chovat normálně?“

„Já se *chovám* normálně.“

„O tom by se dalo diskutovat.“

„Řekni mi jednu věc, která na mně není normální.“

„Nosíš mikinu, když je venku pětadvacet stupňů, jsi posedlá devadesátkama, myslíš si, že nejsi hezká, jsi –“

„Dobře. Fajn, chápu. Řekla jsem *jednu*.“

Strčil si mezi zuby lízátko a ďábelsky se usmál.

„Jsem soutěživý. Jakmile začnu, nedokážu přestat. Mír?“ Nabídl mi malíček.

Dokázala jsem myslet jen na to, jak líbal Melanii, když jí rozepínal džíny a přitom šeptal moji přezdívku. Vlastní rty mě pálily, ale zahákla jsem malíček do jeho a skoro se rozesmála, jak byl oproti mému obrovský. Udělali jsme to už podruhé. Líbilo se mi, že spolu máme rituál.

„Připravená vyrazit?“ Šťouchl do mě.

„Vyrazit kam?“

„Do Austinu. Právě jsem dostal esemesku od Karlie, že se food truck porouchal a odpadla nám směna. Takže máme volno.“

Zamračila jsem se a zkontrolovala mobil. Jasně, dostala jsem stejnou zprávu. Ale trávit s Westem čas mimo práci? Totální NE s NIKDY V ŽIVOTĚ k tomu.

„To nejde. Mám jednu zkoušku za druhou.“

„Nevím, jak ti to vysvětlit, ale tuhle hru nic nespasí. Je to nejhorší katastrofa, která Texas postihla od Jonas Brothers.“ West udělal grimasu, kombinaci upřímné omluvy a sarkasmu.

„Neopovažuj se kritizovat Jonas Brothers. Jsou národní poklad.“ Zahrozila jsem na něj prstem a zahihňala se.

„To je ale překvápko.“ Popadl mě za prst a přitáhl k sobě. „Tipoval jsem tě spíš na fanynku My Bloody Valentine.“

„Neznám kapely, který vznikly po devadesátkách,“ namítla jsem.

„Dokaž to. Ale předtím vyrazíme na výlet.“

Vzhledem k tomu všemu, co se dělo, by bylo fajn se na všechno vybodnout a vzít si den volno. Navíc, už jsem se rozhodla, že se do Westa St. Claira nezamiluju, a před ním jsem byla ohromně úspěšná v tom, že se mi kluci ani trochu nelíbili.

Komu ublíží jeden krátký výlet do města?

„Ukecal jsi mě.“ Povzdychla jsem si.

„Víš se o mně, že pomáhám holkám objevit jejich přizpůsobivost.“

Pokrčila jsem nos, šťouchla do něj a vychutnala si kontakt své dlaně s jeho svalnatým hrudníkem.

„Super. Dojdu si pro batoh.“

„Ne-e. Nevěřím, že se vrátíš, a Cruze Finlayho by navíc z vyrušení trefil šlak. Přinesu ho.“

Vklouzl do sálu a vrátil se s batohem. Přehodil si ho před rameno a kolem prstu otočil klíčem na kroužku. Poskakovala jsem na bříškách prstů, abych s ním udržela krok.

„Hopsáš. Kdybych tě líp neznal, myslel bych si, že jsi to slovo na „š“.“
Zazubil se.

„Šílená?“ zeptala jsem se a bohužel dál hopsala.

Prostě se zastav. Ztrapňuješ se.

Rozesmál se a podíval se na mě. „Ne, ty trdlo. Šťastná.“

„Nejsem šťastná.“

„Ten tvůj nadšený úsměv říká něco jiného.“ Cvrknul mě do brady.

„Jsi drzej.“

„Ty jen záříš.“

Přehodila jsem si vlasy přes rameno a připadala si nečekaně krásná.

Srdce mi nabobtnalo, jako by bylo nacucané vodou, a celé tělo mě brnělo.

„*Kuuuurva*,“ protáhl. „Čirá radost. Kdo vůbec jsi? Nevodíš mě za nos?“
Zastavil se, zvedl mě ze země a natočil do strany. Zamračil se a předstíral, že mi čte něco na zádech. Instrukce nebo manuál. Hvízdal. Než mě postavil zpátky na zem, kopala jsem nohama ve vzduchu a smála se jako cvok.

Hodně jsme se jeden druhého dotýkali – bylo to víc doteků, než jsem zažila během minulých čtyř let – a motýli v břiše mě neustále šimrali a dělali přemety.

„Jo. Jsi opravdu Texasanka. Mám verzi dva nula. Jsi voděodolná?“

„V tuhle chvíli ne.“

„Škoda. Vsadím se, že ve dvojdílných plavkách vypadáš senzačně.“

„Z tebe bude dvacet dílů, jestli budeš plácet hlouposti.“

Připadalo mi, že se vrátilo moje staré já, a i když jsem nevěděla proč, měla jsem pocit, že on má ze sebe stejný dojem.

Že jsme z nějakého důvodu probudili v tom druhém člověka, kterým jsme kdysi byli a který nám strašně chyběl.

Zastavili jsme se u jeho motorky. Vytáhl dvě helmy a jednu mi vrazil do rukou. Tentokrát jsem se otočila, sundala si kšiltovku a poslušně si ji nasadila.

„Dvě helmy?“ S helmou na hlavě jsem se k němu obrátila zpátky.

Pokrčil rameny. „Věděl jsem, že tě ukecám.“

„Jsi vždycky tak sebejistý?“

„To si piš.“ Vyplivl lízátko a nasadil si helmu. „Jsi vždycky tak zvědavá?“

„Když mě něco hodně zajímá.“ Povytáhla jsem jedno rameno. „Když už se bavíme o mojí zvědavosti – co máš s tím lízátkem? Je to trochu retro,

ne?“

„Pro mě ne. Ty nemáš nějakou nostalgickou vzpomínku? Kousek své minulosti, která je pro tebe důležitá?“

Bezděčně jsem přejela prsty po ohnivém prstenu a udělal se mi knedlík v krku.

„Vlastně mám. Tenhle prstýnek –“ zvedla jsem ruku, „– patřil mojí mamě.“

„Je...“ Vzal moji malou, měkkou ruku do své velké, drsné pracky a prohlížel si ho. „*Ošklivej*. Každopádně ty lízátka jsou pro mě tohle.“

Vytáhla jsem mu jedno lízátko ze zadní kapsy, kam si je schovával, jak jsem věděla, a strčila si ho do pusy.

„Je... bez chuti.“

Bylo tak bez chuti, až mi blesklo hlavou, proč se k téhle cukrovince pořád vrací. Kdyby chtěl, abych znala důvod, určitě by mi ho sám prozradil.

West se usmál a lenivě potřásl hlavou.

Čekala jsem, až se uvelebí na motorce, a pak se posadila za něj. Vzal mě za paže a omotal si je kolem hrudníku. Motor se probral k životu. Letěli jsme po hlavní silnici, kličkovali dopravní zácpou a těla nám olizoval pouštní vítr. Tiskla jsem se k němu a nasávala jeho vůni. Líbilo se mi nosit helmu. Zakrývala mi celý obličej, takže jsem mohla být kdokoli. Takhle, když jsem zezadu objímala krásného kluka, vlály za mnou dlouhé blond vlasy a lidi viděli jen moje tělo, to vypadalo, že jsem normální. Prostě další holka, která si užívá den.

Nikdo nepoznal, že mám na těle a obličeji jizvy.

Že mám nemocnou babičku.

Že letos nedodělám semestr.

Celou tu dobu vibroval Westovi v kapse telefon. Cítila jsem ho na vnitřku stehna. Ale nechtěla jsem riskovat, že ten okamžik zničím dotazem, kdo volá.

Dojeli jsme do 2nd Street District, dali si ledovou kávu a chvíli se procházeli. Ulice byly plné vysokoškoláků, nakupujících a rozkvetlých květináčů; všechno lemovaly stromy zdobené vílími světýlky. V kavárnách klábosila omladina. Mluvili jsme o škole, pátečních zápasech a mém hraní, vtom se West prudce zastavil na chodníku, popadl mě za rukáv a způsobil za námi lidskou dopravní zácpu.

„*Bomba.*“

Podívala jsem se na vývěsní ceduli. Stáli jsme před obchodem s kšiltovkami. Nejistě jsem si na hlavě upravila svoji vybledlou šedivou čepici. Sundala jsem si ji, jen když jsem si nasadila helmu nebo byla doma. West mě vzal za ruku a zatáhl mě dovnitř.

„Jestli chceš navěky schovávat svůj obličej pod kšiltem, aspoň mě nedráždí stejným nikeovým logem. Ať to není nuda, Tex. To je recept na dobrou vztah.“

„Ale až si je budu zkoušet, musíš se otočit zády. Musím chránit svoji čest,“ opáčila jsem nenuceně a znovu si zastrčila ruce do kapes mikiny. Procházeli jsme mezi řadami čepic. Na rozdíl od ulice tu panoval klid. Kromě asi dvacetiletého kluka u kasy jsme tu byli jen my dva s Westem.

„Hodně ti záleží na tom, aby tě nikdo neviděl, co?“ West přejel rukou po několika kšiltovkách.

S pokrčením ramen jsem se probírala štosem čepic s univerzitními emblémy.

„Mám ráda soukromí.“

„Jsi ráda neviditelná.“

„V čem je problém?“

„Že neviditelná *nejsi*.“ Zastavil se a přejel si klouby prstů po ostře řezané čelisti. „Uděláme kompromis – zavřu oči pokaždý, když si zkusíš kšiltovku, a otevřu je, až budeš hotová. Věříš mi?“

„Proč ti na tom tak záleží?“ Zastavila jsem se vedle něj a zadívala se na světle růžovou kšiltovku s obrázkem třešně. Byla jsem typická holka a před *Požárem* jsem se tím netajila. Blesklo mi hlavou, že ta kšiltovka by vypadala super, a přemítala jsem, proč mě ještě nenapadlo koupit si novou. Jenže odpověď byla očividná – myslela jsem si, že se na mě nikdo nedívá, a když ano, pak jedině ze špatných důvodů.

„Texas, nechci o tom mluvit. Vnitřek týhle kšiltovky musí smrdět jako použitá zubní nit. Chci, abys měla minimálně deset čepic, který můžeš střídát. Kšiltovky na svatby, pohřby, mejdany, do práce, do školy...“ Všiml si té růžové, co jsem držela v ruce. Vyškubl mi ji z ruky a pleskl mě s ní o hrud’.

„Zkus ji.“

„Zavři oči.“

„Když to udělám, neotočíš se.“

„Hele, tohle jsme si nedohodli!“ namítla jsem.

„Byla jsi roztleskávačka, vid’?“

„Jo. Než –“

„Co trénujou, než se dostanou do týmu?“

Zamračila jsem se a snažila se vzpomenout si. „Ehm, pád důvěry?“

„Přesně tak. Tohle je náš pád důvěry. Věř mi, že neotevřu oči.“

„Tvrdil jsi, že věřit lidem znamená vložit optimismus na špatný místo,“ podotkla jsem.

Ušklíbl se. „Neposlouchej mě. Jsem prostě grázl, kterej se jen umí dobře prát.“

„Jenže...“

Přitiskl mi prst na rty. Usmál se a v koutcích očí se mu objevily vějířky vrásek. Poznala jsem, že mu na tom záleží. Abych mu věřila. I když jsem nevěděla proč.

„Můžeš se na mě spolehnout, Tex,“ řekl tiše.

„Slibuješ?“

„Neslibuju. Nikdy nic neslibuju.“ Podrážděně mlaskl. Copak to právě neudělal? Přemítala jsem, proč tak zatvrzele odmítá slíbit i ty nejmenší, nejtriviálnější věci. „Vyzkoušej mě.“

Když jsem uvažovala o jeho žádosti, rozhostilo se napjaté ticho. Pevně zavřel oči. Zatímco jsem si pomalu sundávala šedou kšiltovku, v žilách mi proudil adrenalin. Nervózně jsem ho pozorovala a užívala si ten malý osvobozující okamžik. Skoro jsem cítila jeho paže, jak jsem do nich metaforicky pozadu padala.

Jak mě chytil.

Jak dodržel slovo a nepodíval se na mě.

Popadla jsem růžovou čepici. Neměla po stranách ohnutý kšilt, takže West mohl pořád vidět o něco víc mého obličej, než mi bylo příjemné. Upravila jsem si ji na hlavě, zhluboka se nadechla a poklepala Westovi na rameno, abych mu naznačila, že může otevřít oči.

„Jsem slušňák?“ utahoval si ze mě.

„Ne podle mých představ,“ zamumlala jsem.

Otevřel oči.

„Tak co myslíš?“ I když šlo jen o kšiltovku, ukázala jsem na sebe a zapózovala jako Carrie Bradshawová v *Sexu ve městě*. Znělo to hloupě, ale já měla pocit, jako bych si zkoušela svatební šaty.

West na mě vrhl křivý úsměv, ze kterého se mi podlomila kolena, a obdivně hvízdal.

Pak natáhl ruku ke kšiltovce a mně vynechalo srdce. Na vteřinu jsem cítila, jak moje tělo dopadlo na zem, protože mě pustil. Ale ne. Nesundal mi ji. Ohnul kšilt tak, jak jsem to měla ráda, takže mi stínil obě strany obličeje.

„Jsi krásná,“ pronesl tišším hlasem. „A kšiltovka je taky v pohodě.“

„Díky.“ Něha v mém hlase mě rozhodila. „A moc se neraduj, frajere. Když jsi ji ohnul, musíš ji koupit.“

„Tomu nevěř. Zeptej se jakýkoli holky, se kterou jsem se vyspal.“

Chabě jsem se zasmála. Nepobavilo mě, že je vyhlášený děvkař.

„Ale koupíme ji,“ dodal nenuceně.

Otočila jsem se, abych si zase nasadila starou kšiltovku, podívala se na cenu a odfrkla si.

„Padesát pět babek? Děláš si srandu?“

„Dárek.“

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Už jednou jsi za mě zatáhnul večeri. Nemůžeme z toho udělat pravidlo.“

Ale on už šel ke kase, cestou tam točil růžovou kšiltovkou s třešní na prstě a vůbec si mě nevšímal. Vztekla jsem se za ním rozběhla. Věděla jsem, že udělá, co chce.

„To není pravidlo. Je to obchod. Dal jsem ti něco, o čem jsem si myslel, že to potřebuješ, a teď je na tobě, abys ty dala něco mně. Co ty na to?“

Škubnul za peněženku na řetízku (což, jak si všimlo moje devadesátkové srdce, bylo v souladu s mým oblíbeným obdobím), vytáhl ji z kapsy a na pult před prodavače hodil několik bankovek.

„Do hajzlu. Ty jsi West St. Claire. Ze Sheridanský, co?“ Rozzářil se mu obličej.

Ťukli si pěstmi jako rappeři.

„Vloni jsem viděl tvůj zápas s Williamsem. Nandal jsi mu to. Přežil to vůbec?“

„Na to bych nesázel.“ West si strčil do pusy zelené lízátko a už to byl zase ten arogantní idiot jako vždycky.

„Měl by ses tomu věnovat profesionálně. Jsi nejlepší zápasník, jakýho jsem kdy viděl. Máš na to.“

„Díky,“ řekl West.

„Podepíšeš mi kšiltovku?“

Udělal to a taky souhlasil, že se s tím klukem vyfotí. Vyšli jsme z krámků ve skvělé náladě.

„Tak co podle tebe potřebuju?“ Vrátil se k našemu výměnnému obchodu. Stiskla jsem rty a předstírala, že o tom přemýšlím. „Suspensor.“

Rozesmál se. „Děláš si srandu, Texas.“

„Hele, já ti nenechala baletní piškoty před dveřma, ještě než jsem vůbec znala tvoje jméno.“

West si zastrčil peněženku zpátky do kapsy a podal mi tašku s novou kšiltovkou. „Nikdy jsi o tom nemluvila. Nevěděl jsem, jestli se to vůbec stalo. Začínal jsem pochybovat o své přičetnosti.“

„To se nevylučuje. Ale ne, našla jsem je. Pořád je mám doma. Zatím jsem se nerozhodla, co s nima provedu, nicméně můj holčičí komplex mi nedovolí, abych je vyhodila,“ přiznala jsem se smíchem. „Chceš je vrátit?“

„Nech si je. Nejsem si jistý, jestli je balet můj šálek kávy. Jsem na něj trochu moc velký.“ Předstíral stydlivost a já vyprskla, když jsem si ho představila v baletní sukýnce.

Potom co jsem si v průchodu rychle vyměnila kšiltovky, vyšla jsem ven v té růžové. Když jsem proplula kolem něj a vrtěla zadkem, jako bych byla nějaká femme fatale, obdivně hvízdal.

Znovu mu zabzučel telefon. Zamáčkl ho.

„Nechceš to někdy vzít?“ Otočila jsem se a s pohledem upřeným na jeho tvář jsem k němu došla zpátky.

„Mám lepší zábavu,“ odsekl a zase měl otrávenou náladu.

„Třeba ti ten, kdo ti volá, chce říct něco důležitýho.“

Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc mi bylo jasné, že žádná holka by mu nevolala desetkrát denně. Stáhl se mi žaludek. Šlo o něco zásadnějšího.

„To nech na mně. Jsi na řadě, Tex,“ zavolal, když jsem vyrazila dopředu. „Kam teď?“

„Měl jsi někdy frito páj, *Maine*?“

Nádherně se usmál. Oči mu zářily jako dva drahokamy. Jednou jsem sledovala dokument o pádu Berlínské zdi. Viděla jsem tisíce lidí, kteří si k ní přinesli kladiva a dlažební kostky, a zatímco se vítězoslavně usmívali a vibrovali hlubokou, temnou touhou, rozebrali ji holýma rukama. Tohle jako by se dělo s mými obrannými zdmi v okamžiku, kdy se na mě upřímně usmál. Drolily se, cihla po cihle, jak do nich tisíce malých Westů bušily pěstmi, aby se zhroutily.

„Nemůžu říct, že jo.“ West naklonil hlavu na stranu.

„Tak zpátky k Christině. Je tady spousta krásných míst k vidění. A spousta frito pájů ke snědení.“ Když přikývl, roztříštila se poslední cihla v její zdi.

„Ved' mě.“

„Je to... *divný*.“ West se opřel do židle a pustil vidličku rovnou do frito páje. S povzdechem jsem si přitiskla ruku na srdce.

„Myslíš to vážně?“

Přikývl, zvedl vidličku a zamračeně s ní pitval jídlo.

„Co v tom vůbec je? Hovězí, fazole, sejra, omáčka enchilada, tortillový chipsy, kysaná smetana, kukuřice, pekanový ořechy...“ Začal vypočítávat všechny ingredience. „Připomíná mi to, jak se Rachel z *Přátel* k sobě přilepily dva recepty a ona upekla nepoživatelný hovězí koláč s jahodama. V tomhle jídle je všechno kromě dřezu.“

Pobaveně jsem se usmála. „Dřez v tom přece je. Až dole. Hned pod kůrkou.“

Vyprskl smíchy. Gestem jsem požádala o účet. „Navíc, abys věděl, Joeymu ten koláč šíleně chutnal.“

„Joeymu chutnalo všechno. V tom byl ten fór.“

„Řekla bych, že jsi dost vybírávej.“

„Ani ne. Ale nechutným věcem se vyhejbám.“ Poškrábal se na hranaté čelisti a na chvíli se zamyslel. „Třeba číčám. Ty taky v puse mít nemusím.“

Dietní pepsi mi zaskočila v krku a zbytek jsem musela vyplivnout do kelímku. „Cože?“

„Zajímalo tě, co mi chutná. Myslel jsem, že můžu mluvit otevřeně.“

„Proč se...“ Nechala jsem otázku viset ve vzduchu. Nikdy jsem se s kluky o sexu nebavila. Vlastně jsem se o něm nebavila ani s Karlie nebo babčou. Marla taky nepřipadala v úvahu, z pochopitelných důvodů. Ne že bych to nikdy nedělala. Dělala. Když mi bylo šestnáct, se svým bývalým klukem Tuckerem. Ale ve skutečnosti jsme o tom spolu nikdy nemluvili a ta zkušenost byla přinejmenším neslaná nemastná.

„Vyhejbám číčám?“ Dokončil otázku za mě a užíval si moje rozpaky.

„Připadá mi to moc intimní. Jinak proti nim nic nemám. Strávil jsem v nich

spoustu příjemných chvil. Jen se nechci moc sbližovat s těma, který jdou s každým. Něco jinýho by bylo, kdybych měl stálou partnerku.“

„Měl jsi někdy takovou?“

Přikývl.

„Na střední. Dělal jsem jí to pusou od rána do večera. Co ty?“

„Totéž.“

„On ti to dělal pusou?“ zeptal se s urážlivou nenuceností. Cítila jsem, jak mi hoří uši.

„Jo.“

„A ty jemu?“

„Jasně že jo. Rovnost pro všechny, ne?“

West se opřel na židli a zacukala mu čelist.

„Slyšela jsi někdy o pozitivní diskriminaci? Co se to s feminismem stalo?“

Skousla jsem si ret, abych se nerozesmála. Fakt *žárlil*?

„Takže tvoje zásada ohledně orálu neplatí, když se týká tebe?“ Povytáhla jsem obočí. Zaculil se na mě, jako by byl pyšný, že vedu tuhle konverzaci, aniž bych se studem propadla do země.

„Správně. Ještě nikdy se mi nestalo, že by se mi kuřba nelíbila.“

„To není moc feministický.“

„Hele, víš vůbec, kolik holek jsem v životě přefiknul?“

„A prý že je romantika mrtvá.“ Protočila jsem panenky. Stáhl mi kšilt od obličeje. Oba jsme byli neuvěřitelně v pohodě.

„Kam teď, Tex?“

„Další mexický bistro,“ oznámila jsem bez zaváhání.

„*Další* páj?“ zeptal se s předstíranou hrůzou. „Budu to muset absolvovat ještě jednou?“

„Jasně. Dokud neuznáš, že frito páje jsou to nejlepší, co lidstvo potkalo od vynálezu zemědělství a řeči.“

„Frito páje jsou to nejlepší, co lidstvo potkalo od vynálezu zemědělství a řeči,“ vyhrkl s kamenným výrazem.

Rozesmála jsem se. „Fajn pokus.“

Vyšli jsme z restaurace a vešli do sousední. Ani tam mu frito páj nechutnal. Po třetím, který jsem ho přiměla ochutnat, se zvedl ze židle a zavrtěl hlavou.

„Už žádný frito páje. Odporuje to lidským právům.“

„Ale no tak, nebuď takový suchar,“ dobírala jsem si ho a srovnala s ním krok. Obličej mě bolel od smíchu a přemítala jsem, jestli proto, že jsme se pořád smáli, nebo proto, že jsem už nebyla zvyklá se smát. „Teprve se zahříváme.“

„Ten páj vetuju.“ Zavrtěl hlavou a zatočil klíči kolem ukazováku.

„*Maine*,“ zakvílela jsem.

„*Texas*.“

Zatahala jsem ho za ruku, ale nepovolil a mašíroval k motorce.

„Pěkně prosím s třešničkou nahoře,“ zaškemrala jsem koketně – dokonce chraplavým hlasem – když mě ovládla šestnáctiletá Grace.

„Samozřejmě že nahoře bude třešnička. Všechno ostatní jsi vrazila do toho páje.“

Moje srdce, překypující radostí a nasáklé smíchem, začalo splaskávat. Blížil se večer. Faktem bylo, že ani já jsem neměla chuť na další frito páj. Jen se mi nechtělo odjet. Vrátit se do Sheridanu. Nechat prasknout soukromou bublinu Westa a Grace. Chtěla jsem být dál bezstarostná a šťastná. Cítit se ještě pár dalších hodin krásná – nebo aspoň ne ošklivá.

West zastavil u motorky a podal mi helmu. Rychle jsem si vyměnila kšiltovku za helmu a obě čepice si nacpala do tašky, kterou jsem dostala v obchodě.

Mlčky jsme se vraceli do Sheridanu, vlasy mě bičovaly do krku a ramen. Jakmile jsme dorazili do města, West zamířil do centra, na Hlavní třídu.

„Mám dneska narožky,“ oznámil zničehonic.

„Cože?!“ zahulákala jsem mu do ucha. Hlas jsem měla ztlumený větrem a helmou. „Fakt?“

Zavrčel: „Jo.“

„Kolik ti je?“

„Dvacet dva.“

„Do hajzlu.“

„Díky, hned se cítím líp, Tex.“

„Koupil jsi mi dárek o svých narozeninách. To je postavený na hlavu. Zastav. Okamžitě zastav.“

Zastavil u obchodu s potravinami. Vběhla jsem dovnitř s helmou na hlavě a vrátila se s láhví tequily zabalenou v hnědém papírovém sáčku a několika narozeninovými svíčkami. Byl to ten nejlevnější druh, ale lepší než nic. Naskočila jsem na motorku a objala ho kolem pasu.

„Do Sheridan Plaza,“ instruovala jsem ho.

„Začala jsi pít beze mě? Proč bych tam měl jet?“ Otočil hlavu a přes helmu mě probodl pohledem.

„Nikdy jsem tam nebyla,“ přiznala jsem.

Strhl si helmu z hlavy, nechal běžet motor a zamračil se. Měla jsem štěstí, že jsem si nesundala helmu, protože to, jak blízko měl West St. Claire ode mě svůj obličej, rty jen kousíček od mých, byla definice svádění. Vrstva potu mu přilepila rozčuchané zlatohnědé vlasy ke spánkům a na čelo a ostré lící kosti se mu na slunci leskly.

„Děláš si prdel.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Vyrostla jsi v Sheridanu, a nebylas v Plaze?“

Přikývla jsem.

„Fajn. Ale nikdy tam nepůjdeš sama. Slib mi to.“

„*Žádný sliby.*“ Zakývala jsem obočím a připomněla mu jeho pravidlo.

„Něco za něco. Proč nechceš, abych tam šla?“

„To místo je kontejner na sperma.“

„Copak tam nešoustáš všechny ty svoje holky?“ zeptala jsem se lehkým tónem.

„Proto je to kontejner na sperma. Není to vhodný místo pro dámu.“

Nasadil si helmu zpátky, shodil motorku ze stojanu a vrátil se na silnici.

Když jsme dorazili k Sheridan Plaza, West zaparkoval vzadu a zavedl mě dovnitř. Přízemí bylo prázdné až na několik špinavých žíněnek, cigaretových nedopalků a červených plastových kelímků rozházených po zemi. Vyšli jsme po betonovém schodišti do prvního patra. Levé křídlo, kde měl být zřejmě prostor pro posezení s jídlem, bylo obrovské a taky prázdné. Na zemi ležely žíněnky ohraničené bednami a krabicemi, aby tvořily ring, a kolem bylo dost místa, aby se tam vešlo přinejmenším sto lidí. Pravé křídlo poschodí se skládalo z malých místností, kde se měly nacházet obchody, a v každém výklenku byly další žíněnky. Vypadaly jako špinavé pokoje v motelu. Není divu, že sem lidi rádi chodili. To místo bylo provizorní bordel.

West mě tudy rychle provedl a svíral mi ruku tak pevně, až to bolelo, jako by vibrace toho místa mohly vtáhnout moji jemnou duši přímo do pekla. Ve volné ruce držel papírový sáček s láhví tequily.

„To je v podstatě všechno. Ve druhém patře je ředitelství. Tam máme kanceláře,“ vysvětlil beze stopy sarkasmu v hlase. Odfrkla jsem si.

„Pracujete od devíti do pěti?“

„Spíš bych to nazval šedesát devět.“ Vystoupali jsme po schodech do druhého patra.

Jakmile jsem před sebou zahlédla výtahovou šachtu, přestala jsem se usmívat. West ji neviděl, protože byl ke mně zády.

Takže sem si bral všechny svoje holky.

Tady si to rozdál s Melanií.

Musela jsem něco říct, abych změnila téma, rychle.

„Co chceš dělat? A letos dostuduješ?“ Přistoupila jsem k němu a odkašlala si.

Prohrábl si vlasy, vytetované A na napnutém vnitřním bicepsu na mě posměšně zamrkalo a připomnělo mi, jak málo o něm vím.

„Náhlá změna tématu. Ještě jsem o tom nepřemejšlel.“

„Ty nemáš žádnou představu? Sny? Cíle?“

„Ne, ne a ne.“ Zastavil se, otočil se ke mně zády a zvedl paže do vzduchu. „Nechci se bavit o budoucnosti. Pád důvěry, Tex. *Chytej*.“

Najednou se na mě řítilo jeho tělo. Vyjekla jsem, otevřela náruč a pokusila se ho zachytit. *Sakra*. Potřebovala bych víc času, abych se na to přichystala. Byl těžký. *Fakt* těžký. Svalila jsem se spolu s ním, smetená jeho váhou, a napnula svaly, abych se připravila na studený beton pod sebou. Ale když na mně jeho tělo přistálo, došlo mi, že pád ztlumila žíněnka pode mnou.

Proto to udělal.

Věděl, že ho nestihnu chytit, ale taky to, že oba dopadneme na něco měkkého. Jen chtěl vědět, jestli se ho *pokusím* chytit.

Do hajzlu s ním.

Zasmála jsem se a odstrčila ho ze sebe. Svalil se vedle mě na žíněnku a odzátkoval tequilu. Když se chtěl napít, vyšklubla jsem mu ji z ruky.

„Kam ten spěch, oslavenče. Ráda bych pronesla přípitek.“

Se soustředěným výrazem se posadil. S vážným výrazem. Najednou vypadal jako zvědavé děcko, které čeká na důležitou přednášku o svém oblíbeném předmětu.

Při pohledu na to, jak dychtivě čeká na moje slova, se mi svíralo srdce lítostí, protože bylo jasné, že svoje narozeniny nechtěl slavit. Nepodnikl nic

se svými kamarády a mně se o tom zmínil teprve před chvílí.

Naopak měl v plánu směnu ve food trucku.

West St. Claire nebyl z nějakého důvodu moc šťastný, že se narodil, a to vědomí mi skoro vzalo odvahu a roztránilo ji na kousky.

„Chtěla bych připít svému dobrému kamarádovi, který, přestože se chovám umíněně a někdy nesnesitelně, je tady vždycky pro mě.“ Snažila jsem se udržet lehký tón, ale byla jsem plná emocí, protože mi došlo, že ani trochu nepřeháním.

West protočil panenky. „Začni už konečně mluvit o mně, ty malá mrcho.“

Pleskla jsem ho do ramene. „Je mi fuk, co o tobě všichni říkají, Weste St. Claire. Je mi fuk, že jsi rváč, že jezdíš na stvůře jménem Christina a že jsi děvkař. Pro mě jsi prostě fajn kluk, který vždycky udělá správnou věc, a to mi stačí. Ne.“ Cítila jsem, že rudnu. „Víc než stačí. Znamená to pro mě všechno. Hezký narozeniny, cvoku.“

Zaklonila jsem hlavu, napila se tequily, která mě pálila v krku, a pak mu ji podala. Zůstali jsme na té žíněnce celé dvě hodiny, popíjeli a povídali si. Mluvili jsme o všem možném. O našem dětství a fotbale, o televizních seriálech a muzice, potom o knížkách. Čím víc jsme pili, tím víc jsme byli mimo, až jsme oba současně vedli naprosto oddělené rozhovory.

Než jsme láhev dopili, byla venku tma. V Plaze se překvapivě ochladilo. Oba jsme leželi na žíněnce, třeli si paže a zírali do stropu.

„Víš, co mě napadlo?“ zeptala jsem se.

„Že mě bezdůvodně odstrčíš jen kvůli svému silnému pocitu sebezáchovy?“ opáčil suše. Zahihňala jsem se. Zásah.

„Že by ten alkohol mohlo vstřebat nějaký pořádný mexický jídlo.“

Zvedl prázdnou láhev od tequily, přivřel jedno oko a zadíval se na dno. „Myslíš třeba rybí tacos a tortillový chipsy?“

„Přesně tak.“

„Nevím, kde tady něco takového najdeme.“

Vyměnili jsme si vědoucí úsměv. Nebylo to správné a nebylo to v pořádku, ale bylo to naprosto logické. Sakra, dneska jsme porušili tolik pravidel, že ještě jedno navíc nás nezabije.

A kromě toho, paní Contrerasová se o tom nedozví.

„Myslíš na to, na co myslím já, oslavenče?“ Široce jsem se usmála.

„Myslím, že Texas si to právě ohromně užívá.“

Dopotáceli jsme se do food trucku, zamkli za sebou a nechali okýnko zavřené. Otočila jsem se k Westovi a přitiskla si ukazovák na rty.

„Pssst!“

„Oba jsme zticha, trdlo!“ Stiskl mi šíji a se smíchem se protáhl kolem mě.

Rozsvítil, a zatímco jsem krájela zeleninu, zapnul gril. Připravila jsem měkké tacos, napíchala do nich narozeninové svíčky a zapálila je. Protože se auto vrátilo z opravy, chyběly nám některé ingredience jako zakysaná smetana a guacamole, ale byli jsme tak opilí, že nám to bylo jedno.

Totálně jsem zpackala „Happy Birthday“, nějak jsem zapomněla všechny noty, a nechala Westa sfouknout svíčky.

„Co sis přál?“ Otřela jsem se mu o ruku, a zatímco jsme oba pozorovali, jak ze svíček stoupá tenký pramínek kouře, opřela jsem se mu bradou na rameno.

„Když ti to řeknu, slíbíš, že se v tom nebudeš vrtat?“

„Jasně.“

„Myslím to vážně, Tex. Nechci, abys to ze mě páčila. Jedinej důvod, proč jsme tady, je, že taková *nejseš*.“

„Tak ven s tím.“

„Přál jsem si, abych už nechtěl umřít.“

Sevřelo se mi hrdlo, ale dodržela jsem slovo a dál nevyzvíдалa. „Pak si to budu přát taky,“ řekla jsem tiše.

Seděli jsme na podlaze, jedli polámané, chudé tacos a já mu přitom kladla devadesátkové otázky *bud'*, *anebo*. Rozhodla jsem se už nešťourat v tom, proč se se mnou West skamarádil. Místo toho jsem si užívala to, co mezi námi je, a uvidíme, jak to dopadne.

Už dlouho jsem nebyla takhle šťastná, a to muselo něco znamenat.

West mi právě vysvětloval, proč nejsou ledvinky sexy, když vtom někdo zaťukal zvenku na výdejní okýnko.

„Haló? Je tam někdo?“

Oba jsme ztichli a uprostřed sousta na sebe vytřeštili oči. Stiskla jsem rty, abych se nerozesmála. Už jsem se dlouho neopila a zapomněla jsem, jak jsem uhihňaná, když mám špičku.

„Hej, svítí se tam,“ pronesl chlápek venku. Pod nohama mu křúpaly kamínky, jak obcházel auto. Pravděpodobně se snažil nakouknout dovnitř škvírami v okně. „Otevřete.“

Přioplácla jsem si dlaň na pusu a snažila se ovládnout smích, ale nosem mi uniklo tiché zachrochtání. West na mě vykulil oči a široce se usmál.

Zakryla jsem si obličej, zděšená, že to slyšel, a celé tělo se mi otřásalo tichým smíchem.

„Podívej se na ten food truck,“ pronesl tlumeně jeden z těch dvou lidí venku. „Tře se. Myslíš si to, co já?“

„Myslím si, že to, co si myslíš, je pravda. Určitě nám neotevrou, Ricku, a ani nedostanu nic k jídlu.“

Mysleli si, že tu máme sex! Panebože! Uniklo mi druhé neovladatelné zachrochtání, které jsem nedokázala zadržet, a svalila se na záda. West se na mě vrhl, přišpendlil mě k podlaze, obkročmo si na mě sedl a přitiskl mi ruku na pusu, aby mě umlčel.

Všude kolem nás se válely tacos, ale když jsem ho uviděla na sobě s třísky na mém břiše, došel mi vzduch v plicích. Nic, co udělal, nemělo sexuální podtext. Jen chtěl, abych byla zticha a abychom se vyhnuli průšvihů. Neměli jsme tady být, a kdyby se o tom paní Contrerasová dozvěděla, určitě by nás oba vyrazila, i když pro mě měla slabost.

Přesto se celé moje tělo probudilo a tiše jsem pod ním zasténala. Cítila jsem, jak mi v podprsence tvrdly bradavky. Vzrušilo mě, jak se mi při každém pohybu otíraly o látku. Měl tak pevná a svalnatá stehna, že jsem zatoužila, aby se nadzvedl, rozepnul si džíny a strčil mi penis do pusy.

West mi přitiskl prsty na rty. Odolala jsem nutkání olíznout mu dlaň. Cítila jsem jeho drsnou, slanou pokožku. Naklonil se dopředu a ještě víc se do mě zabořil; byl tak těžký, až jsem skoro nemohla dýchat. Upřeně se mi díval do očí. Už jsem se nesmála. Lidi venku se dál snažili nakouknout dovnitř a svítili do auta baterkou v mobilech, takže Westovi dopadaly na obličej záblesky světla.

Oběma nám divoce bušila srdce, tak rychle, že jsem je slyšela, skoro je viděla skrz trika.

Křupání se ztišilo a cvrkání cvrčků venku zesílilo. Odcházeli.

West se na mě položil, otočil mi kšilt stranou a opřel si o mě čelo. Naše hrudníky do sebe při každém prudkém nádechu narážely. Zavřel oči. Lehce jsme se dotýkali nosem. Zaplavil mě zvláštní, opojný pocit. Něco mi řeklo, že tenhle okamžik si v budoucnu budu přehrávat v hlavě pořád dokola.

Zvedl mi ruku z pusy a škubnul za elektrický kabel vedle nás, takže světlo zhaslo.

Buch, buch, buch bušilo mi srdce.

„Texas.“ Jeho šepot mě zahalil jako teplá, nadýchaná přikrývka.

„Maine.“ Hlas jsem měla zastřený, divný. Nepatřil mi.

Ve food trucku byla taková tma, že jsem nic neviděla. Upírala jsem oči na místo, kde jsem tušila jeho rty, a i když mozek mi říkal, že políbek je ta nejhorší možná věc, co by se mohla našemu přátelství přihodit, zbytek mě s tím nesouhlasil a zoufale si přál, aby mi dal pusu.

„Dneska to bylo fajn.“ Na tváři mě zašimral jeho dech.

Polkla jsem, protože jsem nebyla schopná promluvit. „Jo, bylo.“ Trochu jsem se od něj odtáhla.

„Moje narozky většinou nestojí za nic,“ vysvětlil.

„Och.“

Prokazatelně jsem přestala vykazovat známky inteligence. Přičítala jsem to jeho blízkosti. Byla jsem z ní opilejší než z tequily.

„Texas,“ zopakoval.

„Maine?“ Chvěla jsem se očekáváním.

„Mám povolení udělat něco tak šíleně hloupýho, přesto teď totálně nutnýho?“

Srdce mi v hrudníku udělalo přemet. Nebyla jsem si ani jistá, na co se ptá, ale byla jsem si zatraceně jistá, jak odpovím.

„Jasně.“

„Dej mi dárek k narozeninám.“ Lehce mě v naprosté tmě políbil.

Každá buňka v mém těle rozkvetla a rozezpívala se. Prohnula jsem se v zádech a pootevřela rty pro jeho jazyk. Když mě políbil, zježily se mi všechny chloupky a zasténala jsem, krev v žilách se mi zpomalila a zhoustla.

Jeho mobil se znovu probudil k životu. West se chvatně odtáhl a přerušil trans, ve kterém jsme byli. Neohrabaně se zvedl, rozsvítil, a když se ke mně otočil zády a konečně hovor přijal, taky jsem vstala a začala sbírat rozházené kousky tacos.

„Jo?“ Zněl udýchaně. Nervózně. Pochodoval po food trucku.

Uklízela jsem, házela polámané tacos do koše a nenápadně jsem zabloudila pohledem na jeho džíny s vybouleným rozkrokem. Měl dlouhý, silný, připravený penis. Bylo dobré vědět, že mě šíleně vzrušuje, ale taky to, že já totéž dělám s ním.

West, netečný k mým zkaženým myšlenkám, se otočil, prohrábl si rozčuchané vlasy a znovu mi ukázal záda.

„Něco jsem měl.“

Pauza.

„Jen s kamarádkou venku.“

Pauza.

„Jo.“

Pauza.

„Protože není co říct. Je to jen kamarádka. Jak jsem se už zmínil v předchozí větě. Měla bys cvičit paměť, mami. Trochu trénovat mozek.“

Jejda.

„Od loňska se nic nezměnilo.“ Studeně, neosobně se zasmál. „Už musím běžet. Pozdravuj ode mě tátu. Tak zatím.“

Zastrčil si mobil do zadní kapsy, otočil se a z jeho chladného, nečitelného výrazu jsem měla dojem, jako bych byla cizí člověk. Jako by se celý ten den nestal.

„Připravená vyrazit? Nejsem schopnej řídit, ale doprovodím tě domů.“ Jadeitové oči měl tvrdé jako diamanty a nebyla v nich ani stopa vřelosti, která z nich vyzařovala ještě před chvilkou.

„To byla tvoje máma?“

Asi jsem ještě nikdy neslyšela, aby se někdo bavil se svojí matkou tak věčně. Jako někdo, kdo vyrostl bez mámy, jsem vždycky pozorně sledovala, jak se k nim moji kamarádi chovají. Hašteření, podrážděnost, žíla lásky táhnoucí se mezi nimi jako neviditelná nit.

Blízkost se lišila, ale vždycky pod ní byla srdečnost, která mezi Westem a jeho matkou chyběla.

„Jo.“ Rychle a efektivně mi pomohl uklidit podlahu a přitom se vyhýbal mému pohledu. Ať ten telefonát znamenal cokoli, totálně ho rozhodil.

„Moji kámoši už vědí, že není nejlepší chtít se mnou slavit narozeniny, ale moje máma se o to pořád snaží.“

Proč neslaví svoje narozeniny?

A proč se rozhodl strávit tyhle se *mnou*?

Věděla jsem, že mi na to neodpoví. Dneska večer ne.

S úsměvem jsem mu přejela rukou po paži. „Chceš pozdravit babču?“

„Děláš si srandu?“ Zasmál se. „Jedinej důvod, proč se s tebou bavím, je, že se chci sblížit s paní S.“

West

A cenu Idiot desetiletí vyhrává...

West.

Šla přímo do mý podělaný náruče.

Políbit Texas byla ta nejpitomější věc, kterou jsem udělal od chvíle, co jsem se přestěhoval do... no, do *Texasu*.

Byla dost opilá na to, aby k tomu došlo, a já dost stupidní na to, abych se vybodnul na všechna svoje pravidla.

Mým překvapivým zachráncem byla moje máma. Jakmile jsem uslyšel zvonit mobil, vzpomněl jsem si.

Vzpomněl jsem si, proč jsem tady.

Proč se nikdy nevrátím do Maine.

Proč nerandím, vyhýbám se vážným vztahům a nemám plány do budoucna.

East měl pravdu – Grace Shawová se mi líbí, a jestli se neovládnu, oba nás zatáhnou do průseru, který si ona nezaslouží, a já nemám ánung, jak z něj ven.

Žádný sliby, žádný zklamání.

To bylo moje životní motto.

Šli jsme s Grace vedle sebe. Byla pořád vybuzená, poskakovala a nezavřela pusu. V té růžové kšiltovce jí to s blond vlasy moc slušelo. Jedna moje část se nemohla dočkat, až překoná svoji malou sebedůvěru a uvolní se. Jakmile přestane vydávat signály „nepřibližujte se“, kluci jí začnou okamžitě nadbíhat. Další moje část chtěla všechny ty hajzly stáhnout z kůže a vyrobit z nich bicí soupravu pro sirotky. Nezasloužili si ji. Nevěděl jsem, kdo jsou „oni“ konkrétně. Jen kreténí bez tváře a doufejme, že i bez ptáka.

„... řekla, že mě letos nenechá projít. Což je fakt šílený. Ale nemůžu jít na jeviště. Víím, že existuje skvělejší make-up, ale co z toho? Všichni se mi budou provrtávat očima pod make-up, aby viděli, jak doopravdy vypadám. Představení půjde stranou a celý město bude drbat o mým děsivým obličejí. Ne, nemůžu na jeviště. Ne bez kšiltovky. Což, přiznejme si, není možný,“ slyšel jsem Grace mlít v pozadí, a do hajzlu, zase jsem ji přestal vnímat a tentokrát přemýšlel, jaké by to bylo, kdybych tu pusu dokončil. Dal jí

pořádného francouzáka, ne to rychlý zobnutí, který jsme zvládli, než mi zazvonil telefon.

„Kdo?“ zeptal jsem se, když jsme došli k ní domů.

„Profesorka McGrawová.“ Zastavila se u nízké branky, která vedla k jejímu domu. „Tys mě neposlouchal, co?“ Natáhla ruku a uhladila mi na jedné straně vlasy, abych vypadal aspoň trochu upraveně. Nechal jsem si je stříhat jenom jednou za pár měsíců, a i to jen když mě East doslova posadil na židli a vzal do ruky nůžky.

Zaúpěl jsem a podíval se stranou. Holky na mě sahaly, pořád. Kouřily mě, líbaly, osahávaly a obkročmo šoustaly. Ale už šíleně dávno se mě někdo dotkl *takhle*. Něžně, a ne nadržně. Každopádně nikdo po Whitley.

Dveře se rozlétly, objevila se v nich starší žena a přehodila si kabelku přes rameno. „Zlatíčko, viděla jsem, že se rozsvítila světla na verandě. Nechala jsem ti v mikrovlnce nějaké jídlo, jestli se k němu ta bláznivá ženská ještě nedostala. Promiň, že nemůžu počkat, až se osprchuješ. Peteovi není dobře. Spěchám. Zavolej, kdybys mě potřebovala.“

„Děkuju, Mar.“ Texas se vytáhla na špičky a objala ji. Oba jsme vyšli na verandu. Marla mi cestou k autu stiskla rameno.

„Chovej se k ní hezky, chlapče, nebo se seznámíš s mojí brokovnicí.“
Zatracenej Texas.

„Já paní S. zabavím, než se osprchuješ,“ nabídl jsem Grace, když Marla odfrčela v dodgi. Tu poznámku o brokovnici prohodila stejně, jako by mi nabídla čaj.

„Ne, to je v pohodě. Fakt.“ Zrudla pod make-upem.

„To je oznámení, ne nabídka. Pohni.“ Přitiskl jsem jí ruku na kříž, dost blízko jejího zadku, abych se vzrušil. Pták se mi v džínách našponoval a já se nemohl dočkat, až budu doma a vyhoním si ho.

Texas se běžela nahoru osprchovat a já vešel do obývacího pokoje a udělal si pohodlí. Dům vypadal omšele, ale zařízení bylo skoro nové, což mi řeklo všechno, co jsem potřeboval vědět. Hořelo tady a některé části domu byly předělané.

Savannah seděla v křesle před televizí a pletla jakousi nekonečnou šálu. Oči měla prázdné, rty sevřené do tenké, nespokojené čárky.

Posadil jsem se naproti ní. „Haló, paní Shawová. Pamatujete si na mě?“

Vzhlédla od čtyřmetrové šály, podívala se na mě přes obroučky brýlí a znovu sklopila oči k pletení.

„Samozřejmě, že si tě pamatuju,“ odpověděla a její napjatý výraz se uvolnil. „Jsi můj manžel Freddie.“

Texas byla za deset minut osprchovaná a já si byl stoprocentně jistý, že její babička má demenci. Paní S. se mě během té doby, kdy jsem na ni dával pozor, vyptávala na lidi, co jsem neznal, ale zřejmě jsem s nimi pracoval, odříkávala celé rozhovory, které jsme spolu nevedli, a chovala se ke mně, jako bych byl její zesnulý manžel. Nebylo to divadýlko. Neměla tušení, kdo jsem.

Grace seběhla dolů po schodech, brala je po dvou, měla na sobě volné triko s dlouhým rukávem, které nosila na spaní. Nohy měla holé a já po nich sklouzl lačným pohledem. Byly perfektní. Opálené, dlouhé a svalnaté. Snadno bych si dokázal představit, jak je mám omotané kolem pasu.

Ale nepředstavil jsem si to.

Protože jsme JEN PODĚLANÝ KAMARÁDI, jak jsem neustále zapomínal. Možná bych si měl nalepit zespodu na víčka lístečky s poznámkou. *Jen a Kamarádi.*

Nakonec jsem si prohlídnul zbytek její postavy. Na hlavě měla kšiltovku a na obličeji čerstvou vrstvu make-upu.

Hrajeme to takhle, co, Tex?

Vstal jsem.

„Díky moc. Fakt si toho vážím.“ Když došla dolů, roztáhla paže a objala mě. Přitiskla mi prsa na hrudník. Neměla podprdu. West junior si v duchu poznamenal, že jí bude dál pomáhat, když ho za to odmění objetím. Odvedla mě zpátky ke dveřím, její zdvořilý způsob, jak mi naznačit, abych vypadnul.

„Proč máš ten make-up?“

„Proč máš podělanej vztah s rodičema?“ odpálkovala mě a otevřela dveře.

Zásah.

Cvrnknuł jsem ji do ucha. „Aby bylo jasno, jestli se na mě zejtra ve škole vrhneš, hodím tě do kašny a vydrhnu ti obličej tak, že ti na něm nezbyde ani špetka make-upu.“

Usmála se. „Už to neudělám. Malíčkový slib.“ Nabídla mi malíček. Zahákl jsem za něj svůj, přitáhl si ji k sobě a políbil ji na nezohyzenou

tvář. Lapla po dechu. Couvl jsem a drze se na ni usmál, dřív než měla šanci vyšilovat.

Sešel jsem po schodech z verandy a kupodivu se cítil vesele, i když jsem měl narozeniny a moje narozeniny byly vždycky nejhorší dny mého života.

Na posledním vrzajícím schodu jsem se zastavil a otočil se, protože jsem věděl, že pořád stojí mezi dveřmi.

„Hej, Texas?“

Opřela si čelo o dveře a ospale se na mě usmála.

„Měla by ses trochu uvolnit.“

„Ty taky.“

„Myslím, že jsem uvolněnej.“

Byly to první narozeniny za posledních pět let, kdy jsem se doopravdy usmál. Což bylo šílené pomyšlení. Cítil jsem se pak strašně provinile. Není divu, že mi máma, táta a East celý den volali. Pravděpodobně si mysleli, že jsem se konečně oddělal.

Že když jsem měl tentokrát chuť se zabít, dotáhl jsem to do konce.

Grace si skousla spodní ret způsobem, který mi prozradil, že bojuje s jedním ze svých nádherných úsměvů.

„Já myslím, že já taky.“

Kapitola desátá

Grace

Ten večer, kdy z popela konečně vykouklo moje první pírkó fénixe, jsem uklízela v divadle, dělala svoji práci asistentky inspicienta.

Byl to den po mém skoro-polibku s Westem. Tess s Lauren odcházely jako poslední, protože se v divadle zdržely a zkoušely některé společné výstupy. Lauren se marně snažila odříkat všechn svůj text správně. Sváděla to na nedávný rozchod se svým přítelem Mariem. Tess s ní pasivně agresivním způsobem manipulovala, aby přesvědčila profesorku McGrawovou, ať vymění role. Tvrdila, že Stella nemá tolik textu a její role není tak emocionálně vyčerpávající.

„Vážně, Lor, prostě řekni Finlaymu a McGrawový, že je toho na tebe moc. Hraj Stellu. Dostaneš A plus a budeš se muset naučit jen polovinu textu.“

Uklízela jsem kolem nich a ometala jim nohy mopem. Obě mi zamávaly na rozloučenou a Tess na mně nechala oči o chvílku déle, jako by si poprvé všimla, že existuju. Nepochybovala jsem, že to souvisí s tím, jak mě West včera odtáhl z divadla.

Když jsem dokončila úklid, poskládala jsem v zákulisí všechny rekvizity a pověsila kostýmy na stojany.

Broukala jsem si pro sebe „No Me Queda Más“ od Seleny (protože: devadesátá léta a Seleny byla *dvojnásobná* výhra) a přemýšlela o Westovi. Konkrétně o jeho vztahu k rodičům. Měl na ně vztek, to bylo jasné. Nemluvil o nich, ale z toho, co jsem si dala dohromady, byli na mizině a on se jim ze všech sil snažil pomoci.

Když jsem šla zhasnout, zastavila jsem se na rozhraní zákulisí a jeviště a podívala se mezerou ve vínových závěsech. Podlahu jeviště jsem milovala. Bylo to moje oblíbené místo. Byla samý škrábanec a prohlubeň od toho, jak ji herci a tanečníci za dlouhá léta opotřebovali.

I když byla poničená, pořád dokázala vytvořit to největší kouzlo.

Přistihla jsem se, že jsem bezděčně udělala krok na jeviště, a stísnně jsem polkla.

„Musíš se uvolnit.“

V žaludku mě zašimrala Westova slova.

Další krok.

„Nedělej mrtvýho brouka.“

Tohle mi řekla babča.

„Jestli nemáš strach, nemáš odvahu.“

Najednou jsem se rozběhla přes jeviště.

Tlap, tlap, tlap.

Srdce se mi rozbušilo, v puse mi vyschlo a dech se mi zadrhl v krku.

Zastavila jsem se a stála tam, uprostřed jeviště.

Sama.

Odvážná.

Vystrašená.

Ale neporažená.

Sundala jsem si růžovou kšiltovku, zhluboka se nadechla a vydala jsem ze sebe vrískot, který pronikl skrz zdi a otřásl celým divadlem. Trvalo několik dlouhých vteřin, než utichl, ale jeho poslední ozvěny mi dál tančily v plicích.

Usmála jsem se a uklonila se řadám prázdných sedadel potažených červeným sametem.

Představila jsem si hlediště plné lidí. Tleskali mi a jásali, vstávali, aby mi poděkovali vestoje.

Cítila jsem, jak z popela vykoul kousek mého fénixe.

Ne celé křídlo, ale jedno jediné, dokonalé pírko.

Bylo červené. Mělo stejnou barvu jako moje jizvy.

Připomnělo mi, kdo jsem.

„Tenhle pátek je zápas. Napadlo mě, že sis to třeba rozmyslela a šla bys.“

Karlie seděla vedle mě na svojí posteli a zírala do učebnice.

Pokrčila jsem nos, objala její polštář a opřela se o čelo. *„Proč bych si to měla rozmyslet?“*

„Protože fámy se šíří rychle a Tess všem vyklopila, že West St. Claire tě minulý týden unesl z divadla. Lidi si myslí, že spolu teď pícháte. Jediná zajímavá věc, která se nám přihodila, no, asi tak za pět let, a tys mi o ní zapomněla říct.“ Protočila panenky, obrátila stránku v učebnici a zvýraznila

celý odstavec. „Za pět vteřin ti dám kopačky, Shawová. Jsi nejhorší nejlepší kámoška.“

Rozesmála jsem se a hodila po ní polštář. „Není co říct. Jen spolu kamarádíme.“

„Jasněěěě. A zatloukání je prostě řeka v Egyptě.“

„Nezatloukám.“

„Ani trošičku?“ Karl si položila knížku na klín, spojila dva prsty a otvorem mezi nimi se na mě s rozpustilým úsměvem podívala. Proč bych jí vykládala o puse, ke které nedošlo a kterou West, než z ní vycouval, okamžitě označil za chybu.

„Přisahám, že je to jen platonický. Má hrůzu ze závazků a zbožňuje rozmanitost. Byla bych padlá na hlavu, abych se zamilovala do někoho takovýho.“

Jsem padlá na hlavu, protože se to už skoro stalo.

„Člověk si nevybírám, do koho se zamiluje.“

„Možná, ale může si vybrat, jak s tím naložit,“ namítla jsem.

Karlie se na bílém přehozu uvelebila do tureckého sedu a opřela se o zed' s plakáty. Pearl Jam, Third Eye Blind a Green Day. Její pokoj byla svatyně devadesátých let včetně discmana na nočním stolku, plyšáků Beanie Babies a průhledného telefonu.

Karlie se narodila na konci roku 1999. Poslední den roku, abych byla přesná. Třicátého prvního prosince dvě minuty před půlnocí. Proto byla tím obdobím posedlá, a co se líbilo Karlie – to jsem já milovala. Připadalo mi přirozené a zdvořilé sdílet s ní její vášeň, abych ji morálně podpořila.

„Hele, studuju, jak se stát reportérkou, a nazvěme to investigativním nadáním, ale nevěřím ti ani slovo, Shawová. Faktem je, že jste oba singl a sexy a trávíte spolu *spoustu* času.“ Vyfoukla mi do obličeje růžovou bublinu.

„Taky trávím spoustu času v jiných holkách, jako je Melanie nebo Tess,“ zamumlala jsem.

„To je pravda, ale ještě nikdy jsem neviděla, že by si s nějakou vyrazil ve dvou.“ Karlie popadla učebnici, znovu si ji položila na klín a s očima přilepenýma na stránku si povzdychla. „A od Tess už uplynula delší doba. Jen si vzpomeň, co jsem ti řekla, Shawová. Možná je hodný, ale potíživista.“

„Vlastně...“ Posadila jsem se vzpřímeně s absurdním pocitem, že musím Westa bránit. „Vůbec není potíživista. Je moc milý. Nedávno Marla odešla

domů, dřív než jsem měla šanci se osprchovat, a on mi babču pár minut pohlídal.“

„Proto se znovu vracím k tomu, abys se mnou šla v pátek na zápas.“
Otočila další stránku v učebnici.

„Protože je na mě hodný?“ Nechápavě jsem zamrkala.

„Ne, protože je to přetvářka. Ve food trucku je samý úsměv, protože je v jiným prostředí, ale pořád je zvíře.“

Když jsem mlčela, obrátila oči v sloup.

„Hele, copak nejsi zvědavá, jestli se vaše přátelství týká jen food trucku, nebo má přesah?“

Zvědavá? Byla jsem tou myšlenkou *posedlá*. Ve škole jsme se s Westem nebavili. Vzal doslova moji prosbu, aby na mě neupozorňoval, a když jsme procházeli kolem sebe, ani mě nepozdravil.

Jako bych pro něj neexistovala.

Jedna moje část nechtěla zjistit, co jsme mimo naši bublinu, ale větší část věděla, že se musím dozvědět, jestli jsem kamarádka, kterou tají a stydí se za ni, nebo člověk, kterého považuje za sobě rovného.

„Fajn,“ vyštěkla jsem. „Půjdu na ten zápas.“

„Jo!“ Karlie zapumpovala rukou ve vzduchu. „Takhle se mi líbíš. A teď vyrazíme koupit nějaký sexy šaty.“

„Počkat, neříkala jsi, že chodit s ním by byl blbej nápad?“

„Chodit? Jo. Dráždit ho? Ne. Je nejvyšší čas, aby sis uvědomila, že jsi nádherná baba, Shawová. A jestli je West St. Claire kluk, díky kterému to pochopíš, udělám pro to všechno na světě.“

Popadla jsem jeden polštář, přitiskla si ho na obličej a zaječela do něj se směsicí hrůzy a vzrušení.

„Dělej. Kdybys měla vrátit jednu věc z devadesátek, co by to bylo – filmovej trháč, nebo sexy Keanu Reeves?“ Karlie mi poklepala na koleno.

Hodila jsem polštář na podlahu a oči mi málem vypadly z důlků. „No dovol! Keanu Reeves je pořád k sežrání.“

Karlie zaklonila hlavu a rozesmála se. „Cink, cink, cink, to byl test. A ty jsi právě prošla bez ztráty kytičky.“

Zírala jsem na sebe do zrcadla a nebyla jsem schopná přestat se idiotsky usmívat.

Deset tun make-upu? – kontrola.

Kočí linky? – kontrola.

Vyfoukané vlasy? – kontrola.

Třpytivý růžový lesk na rty a sladěná kšiltovka? – kontrola.

Kratičké černé minišaty s dlouhým rukávem, které mi odhalují nohy? – trojitá kontrola.

Mým pokojem se rozlehlo zatroubení, kterým mi Karlie oznamovala svůj příjezd. Seběhla jsem do přízemí a srdce mi tlouklo zběsile jako křídla. Babča seděla v obýváku, pletla a poslouchala desku Johnnyho Cashe. Měla dobrý den, díkybohu, ale stejně jsem poprosila našeho souseda Harolda, aby se na ni zašel večer párkrát podívat.

„Odcházím, babi!“ zahulákala jsem a zvedla kabelku. Byla jsem oblečená do luxusního nočního klubu nebo restaurace, ne do zápasnické arény, ale nemohla jsem si pomoci. Vyrasila jsem si poprvé od chvíle, kdy jsem se vzdala společenského života, a byl to pro mě svátek.

Babča mi zamávala, aniž zvedla oči od pletení.

„Dávej na sebe pozor, Gracie-Mae. A jestli budeš pít, zavolej mi. Přijedu pro tebe.“

Ztuhla jsem ve dveřích. Mluvila jako moje stará babča. Logicky. V krku mě pálily slzy.

„Díky,“ zašeptala jsem. „Dohodly jsme se s Karlie, že bude řídit ona. Pít nebude ani jedna z nás.“

„Contrerasovi jsou slušná rodina. Karlie je po mámě. Bylo to moc hodné děvče.“ Babča pochvalně přikývla a napila se čaje.

Proč nemůže být takováhle pořád?

Karlie znovu zatroubila a já skoro vyletěla z kůže.

„No jo! Už jdu!“

„Pa-pa. Jo, a Gracie-Mae?“

„Ano?“ Zastavila jsem se s jednou nohou ze dveří.

„Vrať se domů, až se rozsvítí první pouliční lampa. Do půl sedmé at' jsi zpátky, mladá dámo.“

Už bylo devět. Přestala jsem se usmívat a do hrudníku se mi vrátila tupá bolest.

Takže není tak úplně při smyslech.

„Spolehni se, babi.“

Za deset minut jsme dorazily k Sheridan Plaza a čtvrt hodiny jezdily kolem a hledaly, kde zaparkovat. Karlie musela jet obzvlášť pomalu,

protože k Plaze mířily hloučky lidí, kteří se smáli, popíjeli a muchlovali se. Neuvědomila jsem si, že zápas v ringu je v Sheridanu tak velká událost. Ani *Světla páteční noci* mu nemohla konkurovat.

Věděla jsem, že West není jediný, kdo bude zápasit – každý pátek se konalo asi pět zápasů –, ale byl vždycky vrcholem večera a důvodem, že šly lístky na dračku.

Když jsme už počtvrté objížděly blok a marně hledaly volné místo, jeden kluk ze čtvrtáku Karlie naznačil, aby stáhla okýnko. Udělala to.

„Jestli budeš ještě chvíli jezdit kolem, dojde ti benzin. Zaparkuj, kde můžeš; tady pokutu nedostaneš, kočko.“

Karlie se na mě nesouhlasně podívala.

„Netušila jsem, že je tvůj kluk *tak* populární.“

„Neříkej, že je to můj kluk,“ napůl jsem ji požádala, napůl poprosila. Sama jsem tomu nemohla uvěřit.

„Máš pravdu. Jestli s ním začneš chodit, zmlátím tě. Pro takovýho grázla je tě škoda, Shawová.“

Zaparkovaly jsme a na jehlách vykročily přes písečné duny k Plaze. U vchodu jsme zaplatily – dvacet babek za jednu, rozhodně nijak levná páteční noc – a vešly dovnitř.

Ve druhém poschodí se tísnily desítky lidí. Většinou to byli vysokoškoláci, ale všimla jsem si i několika neznámých tváří, které evidentně chodily na střední nebo jim bylo mnohem víc než pětadvacet. Všichni svírali v ruce červený plastový kelímek, klábosili a smáli se a v ringu spolu zápasili dva polonazí kluci. Očividně šlo o předskokany, protože jim nikdo nevěnoval moc pozornosti.

Po Westovi a jeho kamarádech nebylo ani stopy.

„Dojdu nám pro pivo.“ Karlie kývla hlavou ke klukovi, který stál za několika bednami a čepoval pivo do kelímků.

Přikývla jsem. „Půjdu najít Westa a popřát mu hodně štěstí.“

„Žádný muchlování.“ Zahrozila na mě prstem.

Zasalutovala jsem jí a pak jsem se ho vydala hledat. Když mi došlo, že u arény není, zamířila jsem k malým prázdným místnostem se žíněnkami. Nejdřív jsem do každé nakoukla, jestli Westa neobjevím tam. Ale když jsem v jedné narazila na polonahého masturbujícího kluka a dvě lízající se roztleskávačky, s očima upřenýma před sebe jsem je co nejrychleji minula.

Ze žíněnek ve výklencích se ozývalo hekání a výkřiky. Tohle místo jsem nenáviděla. Absolutně ho nesnášela. A s každou další vteřinou bylo čím dál pravděpodobnější, že najdu Westa s nějakou holkou. Chtělo se mi zvracet. Proč jsem si myslela, že jít sem je dobrý nápad?

Varoval tě, ať to neděláš. Říkal tomu kontejner na sperma. Nejsi tady vítaná.

Právě když jsem se chtěla otočit a vrátit se k ringu, za jednou betonovou zdí jsem uslyšela jeho hlas.

„Nech to bejt,“ zaúpěl West.

„Otázkou je, necháš ty bejt Tess?“ zeptal se jiný hlas – podle neutrálního, rozumného tónu zřejmě Easton. „Vždyť víš, mezi koly.“

Ozval se výbuch smíchu a zvuk otevíraných plechovek piva.

„Neříkej mi, že ji pořád pícháš.“

Ted' *určitě* mluvil Reign De La Salle. Stáhl se mi žaludek. Ten kluk byl totální kokot.

„Klídek, vole. Víš, že nikdy nepíchám holku dvakrát. Ale jestli mi polezeš dál na nervy, klidně si to s ní dneska večer rozdám na všechny možný způsoby.“

„To je výhrůžka?“ zaječel Reign.

„Ne, slib.“

„Ty nic neslibuješ,“ podotkl Easton. To byla pravda.

„Kvůli prdelce, jakou má Tess, jsem ochotnej udělat výjimku.“

Couvla jsem dozadu, než se mi zvedl žaludek a pozvracela se. Ucítla jsem ostré bodnutí žárlivosti. Vyvalilo se ze mě tolik ohavných pocitů a točila se mi hlava.

Ostražitost. Nedůvěra. Smutek.

Proboha, proč mi připadá, jako by mi srdce odletělo do oblak? Ani mi nedal pusu, a já už se chovám, jako by mi patřil.

Rozběhla jsem se zpátky k aréně a ohlédla se, abych se ujistila, že mě neviděli.

„Shawová! Tady jsi!“ Objevila se přede mnou Karlie se dvěma kelímky. Jeden mi vrazila do ruky.

„Přinutila jsem toho kluka načít nový soudek a načepovat pivo přede mnou, aby nebylo něčím říznutý nebo zředěný vodou. No? Našla jsi svého miláčka?“

„Jo,“ sykla jsem. „A aniž bych zabíhala do podrobností, můj miláček zbožňuje sex s Tess, takže už asi víme, na čem jsem.“

Lapla po dechu a v očích se jí objevila zvědavost. „Přistihla jsi je spolu?“

„Ne, slyšela jsem, co o ní povídal.“

„Říkala jsem ti, že je to hajzlík.“

„Taky jsi mi říkala, abych sem šla.“ Povzdychla jsem si.

„To je fakt.“ Pokrčila rameny. „Ještě nikdy jsme tu nebyly a já fakt chtěla vidět, proč je kolem toho takový poprask.“

Zatímco se mi Karlie vlekla v patách a líčila mi, kolik toho má ve škole, prodrala jsem se do první řady přihlížejících. Snažila jsem se namluvit si, že je to takhle lepší. West není můj. Jeho tělo patří nějaké jiné a jeho srdce je nedosažitelné pro všechny holky na téhle planetě, včetně jeho samotného.

Zápas před námi skončil.

Potom přišel virbl.

Max Riviera vylezl na krabici od mýdla a přiložil si ruce k ústům.

„A teď, dámy a pánové, k našemu hlavnímu zápasu. Knox Mason versus pan Jedinečnej. Muž, legenda, lamač ženských srdcí, kterej je stejně skvělej jako král David –“ udělal komickou pauzu, během níž se lidi chechtali, „– *WEST ST. CLAIRE!*“

Když zápasníci vcházeli do ringu, lidi pumpovali pěstmi ve vzduchu. West se o mě otřel ramenem a do nosu mi vnikla důvěrně známá vůně zimy a chlapa, ale on si mě nevšiml. Přitiskla jsem si kelímek k srdci.

Karlie do mě šťouchla loktem. „No, když nic jinýho, moc ráda se podívám, jak dostane nakládačku.“

„West toho chudáka rozseká na hadry.“

Ale spletla jsem se.

West Knoxe málem zabil.

Pokaždé, když se ho Knox pokusil praštit, West uhnul a svým protiútokem vyřadil protivníka na pět až osm vteřin z boje. Kopnutím. Ránou pěstí. Občas toho chlapa popadl – a byl to *pořádný* kus chlapa – a praštil s ním na žíněnku jako wrestler, pro zábavu.

Pro Westa nebylo zápasení sport. Nebylo to ani hobby. Pro něj to bylo něco podobného jako si měnit povlečení nebo čistit zuby. Jen další otravná činnost, která nevyžaduje velké úsilí. Jeho řeč těla byla znuděná, malátná. V jednu chvíli, když Knox ležel bezvládně na žíněnce, držel se za břicho a třásl se bolestí, se West otočil a vykročil mým směrem. Přejel očima

diváky, jako by něco hledal – pravděpodobně holku na dnešní večer – a narazil na mě.

Všechno se zastavilo.

Místnost ztichla.

Nebo možná ne, ale já jsem každopádně vytěsnila všechny zvuky v pozadí, když na mě vytřeštil oči, nejdřív v šoku – a pak vztekle. Zkrabatil obočí. Napnuly se mu všechny svaly v těle.

Ted' vypadal, jako by byl připravený k zápasu.

„Co tady kurva –,“ zasyčel tiše, chraplavě a tak nepřátelsky, že mi přejel mráz po zádech, ale nestačil větu dokončit. Knox využil příležitosti a praštil Westa do zátylku. Jeho hlava sebou po zásahu škubla do strany a z pusy mu začala téct krev. Vykřikla jsem. West se prudce otočil, kopl Knoxe do jater a vzápětí ho udeřil do obličeje tak prudce, až odletěl na opačnou stranu ringu. Tam narazil do několika beden, párkrát se překulil a pak se svalil po hlavě na žíněnku, nepochybně v bezvědomí.

Když se Max rozběhl ke Knoxovi, sklonil se k němu a začal ho odpočítávat, dav propukl v jásot a pískot.

West nepočkal v ringu, až ho Max vyhlásí za vítěze. Vyřítíl se na mě jako netopýr z pekla. Zavravorala jsem dozadu, a jak jsem se snažila ustoupit, narazila jsem do lidí za sebou. Nalitý kluk za mnou si krknul a ledabyly mě šoupnul Westovi do náruče.

„Sakra, St. Claire je dneska fakt nadrženej. Většinou počká, až si rozdělí s Riviérou prachy.“

„Páni,“ zašeptala Karlie a vykulila oči.

Díky tomu opilému klukovi mě teď West pevně držel. S neskrývaným znechucením mě odstrčil a podíval se na mě, jako bych spáchala ten nejhorší zločin na planetě Zemi.

„Kdo ji pustil dovnitř?“ zařval tak hlasitě, že všichni o krok ucouvli.

Kluk, který nám prodal lístky, popošel neochotně dopředu a zvedl paži.

„Já... já jim je prodal. Znal jsem je ze školy.“

West, stále s pohledem upřeným na mě, ucedil: „Máš padáka.“

„Ale já...“

„*Padáka!*“ zopakoval West s chladným vztekem.

Oči mi hořely ponížením a celý obličej jsem měla tak rudý, až se mi zlostí točila hlava. „Slíbil jsi, že na mě nebudeš upozorňovat,“ zašeptala jsem rozzuřeně.

West se na mě lhostejně podíval a mlaskl. „Neslíbil. Řekl jsem ti, abys sem nechodila. Jakmile jsi vešla na můj území, tak sis o pozornost koledovala – a tady ji máš.“

„Jsi nesnesitelný.“

„Ty tady nejsi vítaná.“

„Naštěstí ti tohle místo nepatří.“ Pokrčila jsem rameny, snažila se tvářit nenuceně a nenáviděla jeho oči, které na mě upíral. „Zůstanu. Jdu si totiž pro další pivo. Takže jestli dovolíš...“

Metaforicky jsem posbírala zbytky své hrdosti, otočila se a vydala se na opačnou stranu poschodí přesvědčená, že Karlíe půjde za mnou.

Asi jsem dostala svoji odpověď. West a já nejsme kamarádi. Ani trochu.

Dav se přede mnou rozestoupil a všichni na mě ohromeně zírali, vtom mě West zezadu popadl a zvedl do vzduchu.

„Jsi otravná.“

West si mě přehodil přes rameno jako hasič a běžel se mnou do druhého patra. Na „ředitelství“, jak tomu říkal.

„Kam ji neseš?“ zahulákal někdo v davu a rozesmál se.

„Nejdřív jí dám vejprask a pak ji vyhodím z okna.“

V žilách mi pulzoval vztek. Nejenže každý týden šoustal jiné holky, navíc si myslel, že mu nějakým způsobem patřím. Když mě zvedl a komandoval mě, měla jsem pocit, jako by mi dal přede všemi košem.

Pěstmi jsem mu bušila do zad a ramen.

„Pusť mě, ty idiote.“

Ignoroval mě a dál stoupal po schodech. Vyděsilo mě, s jakou lehkostí mě nese. Kráčel se mnou nahoru, jako bych nevážila víc než šest plechovek piva.

Slyšela jsem, jak na mě Karlíe volá, a zahlédla Reigna s Eastonem, jak jí se zdvořilým úsměvem zastoupili cestu. Vypadalo to děsivěji, než to doopravdy bylo, a protože jsem věděla, že mezi mnou a Westem nedojde k ničemu horšímu než k hádce, nenápadně jsem zvedla palce nahoru, abych svojí nejlepší kamarádce naznačila, že mi od něj nic nehrozí.

„Karlíe zavolá policii,“ řekla jsem stejně a zatahala ho za vlasy. Páni. Chovala jsem se jako divoké zvíře. Současně jsem s ním nechtěla být o samotě. Věděla jsem, že bych podlehla pokušení. Udělala to, co by chtěl.

„Sklapni,“ vyštěkl.

„Nesklapnu, dokud mě nepostavíš na zem.“

„O tom rozhodnu já.“

„Co si o sobě vlastně myslíš?“

„Že jsem jedinej člověk, kterej si všimnul, že existuješ.“

„Nestála jsem o to!“

„V týhle věci nemáš na vybranou, a já bohužel taky ne.“

Shodil mě z ramene a přirazil zády ke zdi. Ozvalo se hlasité lupnutí, jak si zkušeným hmatem vrátil na místo loket, který měl zřejmě vykloubený. Škubla jsem sebou. Choval se, jako by o nic nešlo.

„Máš dvě možnosti, jak se odsud dostat. Po schodech, nebo oknem. Závisí to na tom, jak budeš během několika příštích minut spolupracovat. A tak navrhuju, abys mi odpověděla na pár otázek a nechala si svoje drzý poznámky pro někoho, kdo je na ně zvědavěj. Otázka číslo jedna – co tady sakra děláš, Tex?“

Vycenil zuby jako zvíře.

Založila jsem si ruce přes hrudník a drzým úsměvem se snažila zamaskovat nervozitu. „Jsem tu, abych se podívala na zápas. A zapíchlala si, kdybych narazila na někoho zajímavýho. Proč? Co je ti do toho? Nic spolu nemáme.“

„Špatná odpověď.“ Naklonil se těsně ke mně. Měla jsem pocit, že ani on neví, proč má na mě takový vztek. „Máme spolu něco. Jsi moje kamarádka a já ti řekl, že nechci, abys ses k tomuhle hnusnému místu přibližovala.“

„Tohle hnusný místo je *tvoje*.“

„*Já* jsem hnusnej. Ty ne. Nehrajeme podle stejných pravidel.“

Zaklonila jsem hlavu, rozesmála se a rozhodila ruce do vzduchu.

„Nebudeš mi diktovat pravidla. Můj život je moje věc, ne tvoje. Chtěla jsem tu být. A víš co?“ Byla jsem plná pomstychtivosti, totálně mimo. V žilách mi pumpoval adrenalin. V tu chvíli jsem mu chtěla ublížit stejně, jako on ublížil mně. Nenapravitelně. Vyrvat mu srdce z těla a dívat se, jak mi krvácí v ruce. „Možná si tu dneska večer někoho nabrnknu. Myslím, že je nejvyšší čas. Naštěstí je tady z čeho vybírat. Už chápu, proč se ti v Plaze líbí.“

Hvízdl jsem a pomalu se rozhlédla kolem. „Skvělý místo na píchání.“

Zacukala mu čelist, zmačkal se a přimhouřil na mě oči.

„Jestli si myslíš, že přijdeš do mého klubu a necháš se opíchat od někoho jinýho než ode mě, tak se pleteš.“

„Proč ne? Ty to děláš pořád. Kam se poděl tvůj feminismus?“

„Já tady holky nebalím.“

„Jasně že ne.“ Usmála jsem se.

Prohrábl si vlasy a povzdychl si. „Ne v poslední době.“

„Definuj poslední dobu, Weste.“

„Kontroluješ mě?“

„Lidi mluví. Takže, Melanie, nebyla v poslední době?“ Nemohla jsem si pomoci, i když jsem měla vztek, jak uboze to zní.

Stiskl rty. „Melanie byla předtím, než jsem měl se svým ptákem trapnej rozhovor, ve kterým mi sdělil, že chce jen tebe.“

„A co Tess?“

„Co je s ní?“ Na okamžik vypadal zmateně.

„Ta byla předtím, nebo potom, co jsi se svým ptákem hodil řeč? Tvrdil jsi, že si to s ní dneska večer zase klidně rozdáš.“

Páni. Přiznala jsem, že jsem tajně poslouchala. Westův výraz se nezměnil. Pořád se tvářil jako bůh pomsty. Ze všech sil se snažil ovládnout.

„Ty... ty blbko.“ Podrážděně zavřel oči a zamnul si čelo. „Chtěl jsem vytočit Reigna. Je do ní udělanej a já jsem pořád naštvanej, jak se k tobě choval.“

„Ne. Ty jsi blbec,“ zaječela jsem na něj a bylo mi fuk, jestli nás někdo slyší. Zabodla jsem mu prst do hrudníku. „Jsi na mě naštvanej, a ani nevíš proč. Aspoň že já vím, proč tě nesnáším. Pořád ke mně vysíláš smíšený signály. Dáš mi pusu, ale jen kamarádkou. Proč, Weste? Jen předstíráš, že se ti líbím? Abys mi zvedl sebevědomí?“ Trpce jsem se zasmála a do očí mi vhrkly slzy. Cítila jsem je.

Ted' se zase rozesmál on.

„Myslíš, že mi jde o tvoje sebevědomí? Prober se, Tex. Tak důležitá pro mě nejsi.“

Ani jsem se neurazila, protože jsem věděla, že cokoli vypustí z pusy, je lež. Všechno, co jsme k sobě cítili – dobrého a špatného – se změnilo v něco většího než my.

O krok ucouvl a mlčky mě přejel pohledem. Věděla jsem, že mi to sluší, ale měl neproniknutelný výraz.

„Co chceš slyšet? Že sním o tom, jak ti ve food trucku stáhnou tu tvoji blond'atou palici k rozkroku, rozepnu si kalhoty a vrazím ti celý péro do krku? Ulevilo by se ti, kdybych přiznal, že nechci nic víc, než s tebou mít sex? Že bych to okamžitě udělal, kdybysme oba nebyli totálně v prdeli – promiň, Tex, je to pravda –, a že vypadnu z týhle díry, hned jak udělám

bakaláře, a nestojím o vážnej vztah? Protože podle mě už tohle všechno víš. Víš, proč jsem ti nedal pořádnou pusu. Tess, Mel, ty holky... vědí, o co jde. Neznám je. Jsou mi *ukradený*. Když z nich vytáhnu ptáka, přestanou mě zajímat. Nemůžu ti dát pusu, Grace.“ Smutně potřásl hlavou a udělal další krok dozadu. „Stěží se na tebe můžu *dívat*.“

Ztrácela jsem ho. Věděla jsem to. A poprvé za dlouhou dobu jsem chtěla bojovat. Fénix ve mně se prodrál z písku, zápolil s jeho váhou, ukázal svoje další nádherná pera. Zamnula jsem na prstě ulomený ohnivý prsten, zvedla bradu a vrhla na něj svůj nejsvůdnější úsměv.

„Je normální mít strach.“

Zaťal čelist a při polknutí mu poskočil ohryzek.

„Já nemám strach,“ odsekl suše. Ale znala jsem ho natolik dobře, abych cítila, jak stoupá k povrchu potlačovaný vztek a odráží se mu v zelených očích.

„Jasně že nemáš.“ Popadla jsem kabelku, která mi vypadla z ruky, když jsme se dohadovali, přehodila si ji přes rameno a chystala se k odchodu.

„A rozumím ti. Je to fakt špatný nápad dát se se mnou dohromady. Ale to ještě neznamená, že ze mě bude jeptiška. Jsi moc zbabělý na to, abys se mnou začal chodit? V pohodě. Půjdu dolů a nabrnknu si hodnýho jižanskýho kluka, co o to bude stát. Takovýho, co se nebude bát vztahu. Takovýho, co se nebude bát slibů, kterých se tak děšíš. Kluka, co...“

Vrhnul se na mě jako levhart a přirazil mě zády ke zdi. Vykřikla jsem, ale umlčel mě svými rty. Popadl růžovou kšiltovku, kterou mi koupil, a hodil ji na zem. Na protest jsem zavrtěla hlavou, ale pevně mě držel a silnými prsty mě popadl za čelist.

„Co kdybys mě nechala, abych se na tebe pořádně podíval, Texas? Máš plno keců, ale když přijde na lámání chleba, jsi na můj vkus moc upejpavá. Chceš si to rozdat s největším děvkařem ve městě? Jak je libo. A teď otevři pusu.“ Byl to rozkaz, ne prosba.

Stiskla jsem rty, dívala se na něj zpod řas a čekala na jeho další krok. Bez kšiltovky jsem si připadala zranitelná a nenáviděla jsem, že si mě tak pozorně prohlíží, hltá mě očima.

Pořád jsem si připomínala, že mám na sobě spoustu make-upu a že je tma. Moc toho vidět nemohl. Trásla jsem se jako osika, ale střetla se s jeho pohledem.

„Změnil jsi názor?“ Snažila jsem se ho vyprovokovat.

Zlověštně se usmál, vypadal jak samotný Satan. „Nejsem jako ty, Tex. Jakmile se rozhodnu, platí to.“

Vystrčil jazyk a pomalu mi jím přešel po spodním rtu. Ten jazyk byl teplý a vlhký, na dotek připomínal mačkaný samet a mně z něj běhal mráz po zádech. Lomcovala mnou zimnice a naskočila mi husí kůže, která se začala šířit od hlavy k prstům u nohou. Hořela mi každá buňka v těle.

Já jsem hořela.

A tentokrát jsem chtěla v jeho náručí umřít.

„Kdo je teď zbabělec?“ zašeptal a zkušeným jazykem se mě snažil přimět, abych pootevřela rty. Pevně jsem stiskla víčka. Jeho ústa na mě byla moc. Moc teplá. Moc lákavá. Moc dokonalá. Jeho vůně – jablečného lízátko, potu a alfa samce – mě přiměla sevřít stehna k sobě. Ucítla jsem na kalhotkách vlhkou kaluž touhy. Byla jsem tak mokrá, až se mi chtělo křičet.

„Stejně mi ustoupíš, jako vždycky, takže by sis aspoň mohla zachovat hrdost,“ zašeptal chraplavě. „Protože jakmile se tě rozhodnu políbit, nic mě nezastaví, a už vůbec ne ty.“

Ten kluk má ale drzost.

Pořád jsem tiskla rty k sobě. Zvedla jsem víčka a zadívala se mu do zelených očí.

Propletl si se mnou prsty a palcem přešel po mém ohnivém prstenu. Přitiskl si ho ke rtům a s pohledem stále upřeným na mě zašeptal přání.

„Kéž by mě Gracie-Mae políbila.“

Všiml si toho.

Všiml si, že šeptám do prstenu přání. Všiml si, že ten ulomený šperk je moje jablečné lízátko.

Přemítala jsem, co si myslí, že se mi stalo s obličejem. Překvapilo mě, že se na to ani jednou nezeptal.

„Jestli do tří vteřin neotevřeš pus, Tex, abych tě mohl políbit, už to nikdy nezkusím. Jak jsem řekl, vždycky dodržím slovo. Tři. Dva. J–“

Otevřela jsem ji.

Okamžitě našel můj jazyk a začal ho laskat. Byl to můj první polibek od Tuckera. Tenhle chutnal jako pivo, Granny Smith a *West*. A *West*, jak mi s hrůzou došlo, chutnal jako domov.

Věděla jsem, s pronikavostí, ze které se mi svíraly vnitřnosti, že nic a nikdo nebude chutnat jako on.

Přitiskl se ke mně hrudníkem a oba jsme zasténali, překvapení opojností polibku. West mi vsunul koleno mezi nohy a nestydatě se mi otíral penisem o břicho. Cítila jsem, jak mu v něm pod džíny cuká a tepe.

Ten polibek byl žhavý, vášnivý. Ještě nikdy jsem takový nezažila. Směska divokosti a syrovosti.

Nemohla bych přesně říct, kdy jsme se přestali líbat, ale i pak mi pořád držel obličej v dlaních. Otíral se nosem o můj, nahoru a dolů, způsobem, který mi připadal neskutečně konejšivý. Snažila jsem se roztřeseně nadechnout, ale zjistila jsem, že mám hrudník tak stažený emocemi, že nedokážu nasát kyslík do plic.

„Hrajeme si s ohněm,“ pronesl ochraptěle.

Přikývla jsem a zadívala se mu na rty. Chtěla jsem pokračovat. V jeho náručí jsem si nepřípadala ošklivá, ani když se rukou dotýkal mojí jizvy.

„Už jsem ohněm prošla, takže vím, do čeho jdu.“ Chvěl se mi hlas, ale každé slovo chutnalo jako vykoupení a změna. Jako *znovuzrození*. „Jsem ochotná tu cenu zaplatit.“

Zavřel oči, ostře se nadechl, jako by ho ta věta zabořila. „Měl bych jít pryč,“ zamumlal, hlavně pro sebe.

„Nerozumím ti,“ přiznala jsem.

„Jestli spolu začneme chodit, musí to bejt nezávazný, Texas. Musí. Nemůžu ti nic slíbit. Vztah. Nejsem kluk na chození.“

„To nevíš,“ namítla jsem.

Smutně se na mě usmál. „Věř mi, zlato, vím to.“

Něco v jeho očích mi řeklo, že má pro tohle tvrzení dobrý důvod. Vzala jsem ho za ruku a otočila ji, aby byl vidět jeho vnitřní biceps.

„Kdo je A?“

Už jsem na ni žárlila. Chtěla jsem být A. Chtěla jsem jeho nehynoucí oddanost a hluboký smutek. Chtěla jsem mít tu moc rozdmýchat nebeskou vřavu, kterou s ní zažil.

O krok couvl, takže mezi námi vznikla mezera.

„Ona je ta pravá, co?“

Uhnul pohledem a zadíval se na podlahu. „Žádný sliby,“ varoval mě chladně. Jako by mi podřezal žíly a díval se, jak krvácím. „Buď to bude nezávazný, nebo nic.“

Zvedla jsem kšiltovku a nasadila si ji na hlavu. Znovu jsem si přehodila kabelku přes rameno. „Nechám si to projít hlavou,“ řekla jsem popravdě

a zamířila ke schodišti.

Popadl mě za zápěstí a zastavil mě. „Nech si to projít hlavou zejtra. Dneska večer buď se mnou. *Prosím.*“

Probodla jsem ho pohledem.

Zavrčel, potřásl hlavou, rozzlobený na nás oba.

„Hele, slibu–“ Zarazil se a odkašlal si. „Dávám ti svoje slovo, že se těch pavučin na tvý číče nedotknu. Ale jsi vyfíknutá, šíleně sexy a asi je to první večer, kdy sis po dlouhý době vyrazila. Tak si ho trochu užijeme.“

Dívala jsem se na jeho snědé prsty omotané kolem mého zápěstí. Velké, ale něžné. Nemohla jsem ho odmítnout. Nemohla jsem ho odmítnout, když byl svět v plamenech – což, pro mě, byl.

Pro to, co jsem pak řekla, nemám omluvu.

Věděla jsem, že sahám po jedu a zhluboka piju.

„Dám ti dnešní večer,“ souhlasila jsem tiše a bylo mi jasné, že už si vzal mnohem víc, než jsme se dohodli.

Seběhli jsme po schodech do prvního patra. Kromě našich kamarádů už všichni odešli.

Karlie klábosila u výčepu s roztomilým klukem ze studentského spolku s pískovými vlasy a skandinávskými rysy jménem Miles. Reign flirtoval v koutě s Tess, ale sotva jsme se objevili, vrhala mu přes rameno nenápadné pohledy naším směrem.

Max seděl na krabici od mýdla, počítal peníze a Easton si hrál s mobilem.

West zamířil rovnou k Maxovi a já zatahala Karlie za šaty, abych jí řekla, že odcházím s Westem.

Úsměv, který měla díky Milesovi na tváři, zmizel nadzvukovou rychlostí. „Copak se stalo *jen* kamarádům?“ Zamračila se. „*Šíleně* jsem se o tebe bála. Pořád jsem přemýšlela, jestli jsem ty palce nahoru viděla, nebo ne.“

Přenesla jsem váhu z jedné nohy na druhou. „Vidělas je. A přísahám, že máme volný vztah, takže...“

„Ty nejsi stavěná na vztah bez závazků.“

„*Můžu* mít volný vztah. Nejsem na něj alergická. Jen jsem to ještě nezkusila,“ namítla jsem.

„A s kým jiným si to vyzkoušet než s nejvyhlášenějším děvkařem z kampusu, který si vydělává na živobytí přerážením nosů? Nevidím v tom

vůbec žádný potíže.“ Vrhla na mě skeptický pohled, abych se vzpamatovala.

Očividně se mi podařilo zamaskovat, jak moc jsem do Westa udělaná.

„Karl, *prosím*.“ Objala jsem ji a snažila se rozptýlit její obavy. „Jde jenom o sex. Žádný city. Copak jsi mi neříkala, že účel světi prostředky?“

„Chápu to tak, že West už není s Tess,“ zabrblala, bez velkého nadšení mě poplácala po zádech, ale začala se s tou představou smířovat. Bůh žehnej paní Contrerasové, že zplodila tak úžasného člověka. Bez Karlie ve svém životě bych asi nepřežila ani vteřinu.

„Vyjasnili jsme si to.“

„A-ha. Takhle se tomu teď říká?“ Odtáhla se ode mě a upřela na mě přísný, mateřský pohled.

Rozesmála jsem se.

„Napůl se bojím, napůl jsem morbidně zvědavá. Podrobnosti mi radši zavolej.“

Začervenala jsem se.

West se vynořil vedle mě a tvářil se chladně a lhostejně. „Připravená, Grace?“ Do přední kapsy si zastrčil tlustý štos bankovek.

Grace. Ne Texas nebo Tex. Přikývla jsem.

West se škubnutím brady rozloučil s Karlie, Milesem, Reignem, Tess a Eastonem.

„Kam máte namířeno?“ zeptala se Tess a vystrčila bok.

„Odvezu Grace domů,“ zalhal West pohotově.

„Nechceš pak někam jít?“ Tess se zářivě usmála.

„Ani ne.“

Mlčky jsme přešli silnici k food trucku. Měli jsme nevyslovenou dohodu, kam půjdeme. Prostě nám to tak přišlo správné. Taco Truck byl naše bezpečné útočiště.

Odemkla jsem dveře, nejdřív nakoukla dovnitř a pak je otevřela dokořán. West za námi zamkl, s rukama za zády se o ně opřel a nenuceně se na mě usmál.

„Ó, jak hluboko mocní klesli.“ Opřela jsem se o protější stěnu auta a úsměv mu vrátila. „A představ si, že tvoje první slavná slova byly, že se mě nedotkneš.“

„Víš, Tex, nejsem si jistý, jestli se tě *budu* dotýkat,“ utahoval si ze mě.

„Ale stejně se tak uděláš, že zejtra nebudeš moct chodit.“

Sklouzla jsem po stěně na podlahu. On sklouzl po dveřích. Seděli jsme naproti sobě, opření o protilehlé stěny food trucku. Nedotýkat se jeden druhého byl možná dobrý nápad. Už jsem v tom byla až po uši.

„Hezký spod'áry,“ poznamenal a uličnický se mi podíval mezi nohy. Ukázala jsem mu, ať se jde bodnout. Měla jsem nohy u sebe a objímala si kolena.

„Fajn pokus. Moje kalhotky vidět nemůžeš.“

„Černá bavlna. Uprostřed bílá perlička. Zajímavěj symbolismus.“ Olízl si rty a dál mi upíral pohled mezi nohy. Ostře jsem se nadechla, rozevřela kolena a předklonila se, abych si to ověřila. Pamatovala jsem si, že mám černé kalhotky, ale ne tu perličku...

„Hele...“ Zamračila jsem se.

West vyprskl smíchy. Jeho chraplavý hlas rezonoval ve food trucku, v mojí hlavě, v mém *hrudníku*. „Napadlo mě, že budeš sladěná.“

„Dlužíš mi peep show.“ Podívala jsem se zpátky na něj a našpulila spodní ret. Srdce mi zběsile bušilo.

„Tvé přání je mým rozkazem.“ Rozepnul si džíny a pořád mi upíral pohled do očí. Chtěl vědět, jestli zpanikařím. Jestli ho z auta vykopnu. Ani jedno jsem neudělala.

Stáhl si džíny přes zadek, ale jen natolik, že mu koukaly šedé boxerky. Viděla jsem, že je vzrušený. Měl tak velký penis, že jsem mohla rozeznat, jak se mu po něm klikatí jednotlivé žíly.

Pohládl se přes boxerky.

„Teď je řada na tobě,“ řekl napjatým hlasem. „Pohlad' si prstem číču, Tex.“

Na okamžik ze mě spadla nervozita a soustředila jsem se jen na to, jak si rukama hladil penis. Měl úžasné ruce. Velké a drsné.

Přes kalhotky jsem si přejela ukazovákem po rozkroku a opřela si hlavu o stěnu.

„Strč si do sebe přes látku prst,“ požádal mě s napjatým výrazem. Pozorovat Westa, jak mě sleduje, když si to dělám, bylo šíleně vzrušující. Vyhověla jsem mu. Zasténal, zavřel oči a začal přes boxerky masturbovat.

„Vytáhni si ho,“ řekla jsem.

Ticho.

„Víš to jistě?“

„Jo.“

Vyndal penis z boxerek. Vypadal jako obrovská, zuřivá pijavice, která se mu tiskla k břichu. Už jsem zapomněla, jak penisy vypadají. Ne že bych jich v reálném životě viděla víc než jeden.

„Odhrň si kalhotky na stranu, abych viděl tvoji hezkou kundičku.“ Drsně se zatahal za penis. Líbilo se mi, jak řekl slovo *kundička*. Znělo to jen tak sprostě, že to nebylo urážlivé.

Skousla jsem si ret. „Nejsem... tam dole připravená na objektiv.“

Zasmál se. „Trochu divoška, kovbojko?“

Páni.

„Nečekala jsem, že se budu fotit.“

Proč jsem tu metaforu rozvíjela? V žaludku mi tančil jeho smích, ale veselí mu nebránilo v tom, aby mu penis v dlani ještě víc naběhl a ztvrdnul. Měl ho mnohem většího než Tucker. Tess a spol. by si zasloužily nějakou cenu za to, že ho do sebe dostaly. Nebo lékařské ošetření. Možná obojí.

„Vsadím sto babek, že je nádherná,“ zamumlal.

„Jak to můžeš vědět?“ Málem mi spadla čelist.

„Je tvoje.“

„O genitáliích se většinou neříká, že jsou nádherný.“

„Sexy řeči ti moc nejdou, Tex. Miň mluv a ukaž mi svoji frndu.“

Odhrnula jsem si kalhotky na stranu a moc dobře věděla, že to, co vidí, není vagina, která by stála za fotku. Měla jsem na ní jemné světlé chloupky. Byly zastřižené, ale ne úplně oholené. Roztáhla jsem si ji prsty a předvedla mu růžový vnitřek.

„Kurva.“ Zavřel oči, a než se na mě znovu podíval, několikrát se prudce zatahal za penis. „Ukaž mi, jak si dráždíš poštěváček, zlato.“

Nemusel mě prosit dvakrát. Zejména když to vypadalo, že se mu líbí to, co vidí. Hodně. Kroužila jsem si prstem po poštěvátku a sledovala, jak se mu na žaludu tvoří průhledná kapka preejakulátu. Olízla jsem si spodní ret. Proč tohle byla ta nejvíc vzrušující věc, jakou jsem kdy s klukem dělala, i když jsem to s Tuckerem dotáhla do konce?

Protože jsi nikdy nechtěla Tuckera ani z poloviny tolik, jako chceš Westa.

„Texas.“ Měl ochraptělý hlas. Jako by se ze všech sil ovládal. Moc dobře jsem věděla, co cítí. Sama jsem cítila nástup svého orgasmu jako obrovskou vlnu, která se řítí k pobřeží.

„Hmm?“

„Můžu blíž k tobě?“

„Jo.“

Přesunul se ke mně po zadku. Ted' jsme se navzájem dotýkali, jeho penis na mě mířil, naše ruce a paže se při každém pohybu otřely o sebe, kolena do sebe narážela. Bylo to tak vzrušující a zvláštní. Tohle všechno jsem měla dělat během studií a přišla o to.

West si otřel palcem preejakulát a použil ho při masturbaci jako lubrikant. Opřel se čelem o moje. Byli jsme u sebe blíž než kdykoli předtím a při každém svém pohybu jsem mu rukou narážela do penisu.

„Už budu.“ Políbil mě. Tělo mi zaplavila nepředstavitelná rozkoš. Roztřásla jsem se.

„Já taky.“

V okamžiku, kdy mu z penisu stříklo bílé sperma, se mi stáhly všechny svaly v těle. Udělali jsme se současně, ale dál jsme se třeli, laskali a hlasitě sténali.

Ještě minutu potom jsme se o sebe opírali čelem. Líbali se. Naše paže ležely na podlaze, jako by nám odpadly z těla. Usmívali jsme se jeden druhému do úst. Všechno kolem nás bylo ulepené, vlhké a vonělo sexem.

„To bylo...“ Nadechla jsem se. „Šíleně nehygienický. Mnohem horší, než když jsi obsluhoval gril bez trika. Kdyby přišla hygiena, dostali bysme pokutu.“

Převalil se na záda a svíjel se smíchy.

„Kdyby tady byla paní Contrerasová, pověsila by nás na náměstí,“ souhlasil.

„V Sheridanu nemáme náměstí,“ podotkla jsem.

„Nechala by ho udělat.“ Naklonil se ke mně. „To je fuk, užil jsem si to.“

„Bylo to krátký.“

„Pro mě ne.“ Zářily mu oči.

Sklopila jsem oči, vzala ho za ochablý penis a přejela mu prstem po žaludu. Při mém doteku sykl a zachvěl se. Vyplázla jsem jazyk, přitiskla si na něj prst s jeho spermatem a důkladně ho olízla.

„Hmm.“ Zavřela jsem oči a prst obemkla rty.

West zasténal a strhl mě do náruče. Objímali jsme se, moje hlava pod jeho bradou. Konečky prstů mi krouživými pohyby přejížděl po zádech.

Neměla jsem tušení, co v tu chvíli jsme, ale rozhodně jsme byli víc než kamarádi. Byla v tom důvěrnost bez ohledu na to, jak moc se to snažil

popřít. Ale tlačit na něj, aby dělal něco, o co evidentně nestál, by nebylo fér k němu ani ke mně.

„Slib mi, že toho zejtra ráno nebudeš litovat,“ zašeptal.

Zavřela jsem oči a cítila, jak mi z pravého oka vyklouzla velká, teplá slza.

„Žádný sliby.“

—

Kapitola jedenáctá

West

Škvírami okna ve food trucku proudily neodbytné sluneční paprsky a bodaly mě do očí. Zaclonil jsem si obličej a překulil se na bok. Když jsem nenarazil do jejího drobného těla, otevřel jsem oči.

Texas zmizela.

Prudce jsem se posadil. Odér cloroxu mi prozradil všechno, co jsem potřeboval vědět – zatímco jsem spal, Grace vymazala včerejší noc z food trucku a důkladně ho vydrhla. Otázka zněla – vymazala si ji i z paměti?

Nemohl bych jí to vyčítat. V podstatě skočila na můj starý trik. Tím, že pročetla celou moji debilní ústní smlouvu a podepsala ji, souhlasila, že nebude chtít nic víc než sex. Nejsmutnější na tom bylo, že jsem ani neměl koule na to, abych ji opíchal. I když jsem s největší pravděpodobností mohl.

Jenže jsem věděl, že by to nalomilo moje odhodlání nechat ji na pokoji.

A já ji fakt, ale *fakt* musel nechat na pokoji.

Ta holka mě fascinovala a bylo na čase hodit zpátečku. Ledaže by pochopitelně přistoupila na to, že to nebudeme brát vážně, v tom případě do prdele s logikou a do prdele se sliby, které jsem si dal. Budu ji mít každým způsobem, jakým budu moci.

Zvedl jsem se z podlahy a rozhlédl se. Ucítil jsem vůni horké kávy a čerstvě upečených croissantů. Okamžitě jsem je uviděl na pultu, hned vedle vzkazu.

Nejdřív jsem zvedl vzkaz – už to bylo špatné znamení. Devadesát devět procent chlapů by se nejdřív natáhlo pro jídlo.

Musela jsem jet za babčou (je víkend a Marla má volno).

Dávej na sebe pozor. Nastavila jsem ti budík v mobilu na půl hodiny předtím, než přijdou Karlie s Victorem na směnu.

Texas

Usmíval jsem se jako idiot. Netušil jsem, jestli vypadám jako idiot, ale rozhodně jsem se tak cítil.

Nacpal jsem si vzkaz do zadní kapsy a cestou z food trucku se pustil do pečiva a kafe. Byl jsem rád, že dneska nemám šichtu. Jen jsem se chtěl osprchovat, ještě si chvilku schrupnout a možná později zavolat Tex, jestli se nechce někam cournout. Když jsme spolu byli venku, utratil jsem spoustu prachů za takové blbosti, jako jsou značkové kšiltovky a frito páje, ale vždycky to stálo za to. Nabíjelo mě to. Díky tomu byly pátky trochu víc snesitelné. Nebo bych měl spíš říct – trochu *míň* příšerné.

Což mi připomnělo – musím poslat textovku všem, kdo pracujou v Plaze, a varovat je, že Grace Shawová má do konce života zákaz vstupu do našeho exkluzivního ústavu. O jeden problém míň.

Cestou k motorce jsem si hvízdal a celou cestu domů si přehrával okamžik, kdy si slízla z prstu moje sperma, až se mi páska v hlavě zadrhla. Pták se na tvrdém koženém sedadle znovu probral k životu, což bylo bohužel kurevsky nepohodlné, ale nemyslet na to by bylo mrháním kurevsky skvělé vzpomínky.

Byl jsem si naprosto jistý, že i když umřu v požehnaném věku sta let a do té doby nasbírám spoustu vzpomínek, tehle okamžik se mi mihne před očima, dřív než definitivně natáhnu brka.

Zaparkoval jsem před omšelým domem, který jsme si s Eastem pronajali, sundal si helmu a zamířil na verandu. Jakmile jsem ji uviděl, ztuhl jsem na místě.

Co tady sakra dělá *ona*?

V žilách mi vřela krev a tělo se mi málem roztavilo v louži vzteku. Stoličky dělila nanosekunda od toho, aby se rozpadly v prach, a cítil jsem, jak mi cuká čelist. Strčil jsem si mezi zuby jablečné lízátko a neobtěžoval se sundat si sluneční brýle.

„Caroline.“

Normálně bych ji oslovil mami, ale na to jsem byl moc vytočený. Její mom-jeans a staromódní žlutá blůza byly zmačkané. Vlasy měla úplně šedivé, a to ještě nebyla zdaleka tak stará.

Prošel jsem kolem ní. Vyběhla po schodech na verandu a běžela za mnou jako štěně. Nenáviděl jsem se, že se k ní tahle chovám. Ale taky jsem nenáviděl *ji*, že mě do téhle situace dostala.

„Co tady děláš?“ Zády k ní jsem strčil klíč do zámku.

„V poslední době mi nebereš telefon.“

Koutkem oka jsem viděl, jak zatíná prsty a dívá se do země jako potrestané děcko. Moje máma byla největší objímačka na světě. Ještě větší než Texas, která, jak jsem si všiml, ráda objímala svoji kamarádku Karlie, babičku a bůhvíkomu ještě. Ovládnout se a neobejmout vlastního syna po pěti letech ji muselo zničit.

„Nakonec mi tvůj otec řekl, abych sedla do letadla a zkontrolovala, jestli jsi v pořádku. Tvoje zdraví je samozřejmě důležitější než peníze.“

„Jsem v pohodě. Už můžeš jet.“ Ramenem jsem otevřel dveře. Nesouhlasně zaskřípaly. Vešel jsem dovnitř. Nejistě mě následovala, protože věděla, že ji klidně vyhodím. Neměla zavazadlo. *Super*. Aspoň neplánovala, že se zdrží dlouho.

Rozhlédla se po pokoji. Fakt tu nebylo nic moc k vidění. Šlo o domek se dvěma pokoji, který byl malý a zoufale potřeboval opravit. V obývacím pokoji se nacházel gauč a telka. V kuchyni stál retro oranžový stůl se čtyřmi plastovými židlemi. Šedo-žluté tapety se odlupovaly a byly na krajích otrhané. Tohle bylo nejlevnější bydlení v Sheridanu. A chudák Easton sem šel se mnou. Nenechal mě v tom samotného.

Když už mluvíme o...

Otočil jsem se a zamračil se na mámu. Moc dobře věděla, na co se zeptám. Zvedla ruce dlaněmi nahoru.

„Jasně že jsem se snažila zjistit, jestli je doma. Asi včera večer u někoho přespal.“

Překlad: East sbalil nějakou buchtu a neobtěžoval se přitáhnout v noci domů.

„Překvapuje mě, že ses vláčela až sem. East ti přece o mně pravidelně podává hlášení.“

Tak usilovně jsem se našim vyhýbal, až se jim East rozhodl jednou týdně zavolat, jen aby věděli, že jsem pořád naživu. Podal jim pečlivě vybranou verzi mých aktivit, vynechal nelegální zápasy, známosti na jednu noc a veřejné spory s profesory.

„Nechci ho zbytečně obtěžovat.“ Máma se mi pokusila upravit límec. Odstrčil jsem jí ruku.

„Škoda, že se ta tvoje ohleduplnost netýká i mě.“

Zamířil jsem do kuchyně, vytáhl z lednice mléko a napil se přímo z krabice. Máma si sedla ke stolu a snažila se zmenšit, aby zabrala co nejmíň místa.

„Od té doby, co jsi tu začal studovat, ses doma neukázal.“

„Neříkáš mi nic, co nevím.“ Hřbetem ruky jsem si otřel vousy od mléka, strčil krabici zpátky do ledničky a zabouchl ji. Posadil jsem se naproti mámě. Neodejde, dokud mě důkladně nevyzpovídá. Tak ať to máme co nejdřív za sebou.

Máma si položila ruce na stůl a dívala se na ně, ne na mě. „Jak se ti tady líbí?“

„Jo, líbí.“

„Je to hezké město, co?“

„Kurevsky skvělý.“

„Asi tu chceš zůstat, až dostuduješ?“

„Nemyslím dál než na to, co si dám k večeři.“

Dal jsem si pozor, abych se nezeptal na situaci doma. Připadalo mi to jako kluzký svah, který by mohl vést k opravdickému rozhovoru.

„Máme tě rádi a moc nám chybíš.“

„Vsadím se, že mnohem radši máte ten pravidelnej příspěvek.“ Povytláhl jsem obočí.

Zvedla oči ze svých rukou a zadívala se na loupající se tapety. V očích se jí leskly slzy.

S povzdechem jsem se rozvalil na židli, založil si ruce a obrátil oči ke stropu.

„A co ty?“ zavrčel jsem.

„Daří se mi dobře, díky za optání. Ve všech směrech líp. Pořád беру prášky. Pořád pracuju ve Walmartu. Minulý měsíc mě povýšili. Teď jsem u kasy. Je tam moc hezké prostředí a já se aspoň dostanu ven a mluvím s lidmi.“

Natáhla prsty, aby se dotkla mých. Chtělo se mi zvracet.

„Vydělávám si vlastní peníze.“ Vypnula hrudník, protože získala větší sebedůvěru. „Situace není tak špatná, jak vypadá, Westie. Brzy se z toho vyhrabeme. Ale nemusíš nás finančně podporovat. Není to tvoje věc.“

Jenomže to *byla* moje věc. To, že se do téhle situace dostali, jsem zavinił já. Máma nakonec položila ruku na moji a naklonila se ke mně.

„Pojďme do centra. Chci ti koupit mýdlo, šampon a nová trička. Možná s tebou i zajít k holiči. Chci vidět město, kde žiješ. Udělat to, co dělá každá máma a k čemu jsem neměla příležitost, když ses sem odstěhoval. Prosím, Westie?“

Zaťala mi konečky prstů do kůže tak silně, až mi skoro začala téct krev. Utratila těžce vydělané peníze, které jsem jí poslal, za letenku sem. A potom navrhla, abychom vyrazili na nákupy.

Měl jsem chuť se s ní pohádat, ale věděl jsem, že když ji vyhodím, vrátí se mi to, protože Easton mi udělá ze života peklo. Taky bych se cítil provinile.

Trávit čas s matkou bylo na mém seznamu přání tak nízko, že byste ho našli, ledaže byste si ho přečetli až do konce. Přesto jsem dokonce i já pochopil, že vzít ji do centra bude mnohem menší opruz než s ní tady sedět, jen my dva, a čelit palbě otázek a pokusům o objetí, které na mě nepochybně zkusí.

„Co říkáš?“ Na tváři se jí objevil nejistý, umělý úsměv. Působil nepatřičně. Jako křivý obraz na holé zdi. Věděl jsem, jak vypadá, když se usmívá doopravdy.

Pořád jsem si to pamatoval, i když matně.

Stiskl jsem jí ruku, a když mě objala, cítil jsem, jak z ní okamžitě vyprchalo napětí.

„Jasně.“

O hodinu později jsme byli v centru a nesli přibližně tisíc nylonových tašek plných ponožek, triček, toaletních potřeb a potravin. Moje vlasy měly opravdový sestřih. Kratší na stranách a delší nahoře.

Připadal jsem si bohatěj jako nějaký podělanej chudej kluk.

Nebyl jsem zvyklý dostávat nové oblečení. Ponožky jsem měl tak děravé, že jsem je přestal asi před půl rokem nosit, a když mi moc vybledlo triko a mělo nerozeznatelnou barvu, vyřešil jsem problém tím, že jsem ho nosil naruby.

Mýdlo a zubní pastu jsem *používal* (život byl dost na prd i bez toho, abych si schválně komplikoval možnost někoho ošoustat), ale vždycky jsem dával přednost levnému zboží, které si můžete koupit ve velkém v obchodě Všechno za dolar, nebo ještě líp – během víkendu jsem se zastavil na jednom nebo dvou mejdanech a vyplnil koupelnu, jako by to byl diskontní Target.

Máma do mě rozhodně nevrazila spoustu peněz a sto procent těch prachů bylo ode *mě*. Přesto jsem si díky novým tričkům a boxerkám připadal jako

jedna z těch šprtek ve filmech, které díky úplně novému šatníku a implantátu osobnosti projdou totální proměnou, když se do ní pustí.

Kdo sakra jsem?

Co mi sakra hráblo?

Odpověď byla jasná. Hráblo mi. Začal jsem si totiž představovat, že Tex upírá na moje nové boxerky svoje andělské modré oči a obdivuje, jak jsou sněhobílé. Včera jsem měl kvůli jejímu nevinnému pohledu pocit, jako bychom dělali něco špatného. A špatnost byla oblast, ve které jsem se cítil jako ryba ve vodě.

Pak jsem si připomněl, že na další muchlování s Tex můžu pravděpodobně zapomenout.

Řekl jsem jí na rovinu, že nerandím a že ona není typ holky, která by stála o vztah bez závazků. Prohlásila, že si to nechá projít hlavou, ale ve skutečnosti to bylo jasné jako facka. Ani jsem se jí nedivil. Zasloužila si mnohem víc, než jsem jí mohl nabídnout.

„Co kdybych ti uvařila večeři?“ zeptala se máma, sotva jsme otevřeli dveře, zpátky u mě doma, a zavěsila se do mě.

„Je jasný, že ani jeden z nás si po těchhle nákupních orgiích nemůže dovolit jídlo v restauraci, takže si posluž,“ ucedil jsem.

East byl doma, ležel v trenkách na gauči a s někým si esemeskoval. Uvítal nás hlasitým pšoukem.

„Copak, bolí tě břicho?“

„Easton Liam Braun!“ zavřískla máma a já se poprvé za celý den upřímně zasmál. Když East uslyšel její výkřik, vyskočil z gauče tak rychle, že skoro udělal díru ve stropě.

„Paní St. Clairová.“ Oslnivě se na ni usmál a zmizel ve svém pokoji. S jednou nohou v teplácích a druhou ještě venku dohopsal zpátky do obýváku a vrhl se k ní. Stiskla ho do svěráku, což mělo být objetí, a zasypala mu tváře vlhkými, mateřskými polibky. Zadíval jsem se mu do rozkroku. Měl lehkou erekci. Zřejmě si s někým sextoval. Hnus. V duchu jsem si poznamenal, že ho praštím do ksichtu, až mu nos vykoukne na opačné straně hlavy, že se dotýká mojí mámy, když mu stojí.

„Vypadáš úžasně, Eastone. Vedeš si tu dobře. Tvoje máma je na tebe moc pyšná.“ Štípla ho do tváří a snažila se s nimi zatřepat, ale East už dávno neměl dětské faldíky.

Ted' by bylo fajn, kdyby ses přestala toho zvrhlíka dotýkat, mami.

Ta myšlenka byla tak přirozená, zábavná a typická pro starého Westa, na rozdíl od té novější, mrzutější verze, že jsem ucítil lítostivé bodnutí.

„Snažím se.“ S předstíranou skromností sklonil hlavu.

Máma mu dala ještě jednu pusku na tvář. „No, jen tak dál. Uvařím těstoviny s masovými kuličkami. A vy budete moji pomocníci.“

„Jistě, madam.“ Dychtivě se na mě usmál. A v tu chvíli jako bychom byli zase děti.

Aspoň on.

Máma dělala nejlepší těstoviny s masovými kuličkami na světě a já bych ten fakt hájil do posledního dechu bez ohledu na to, jak podělaný vztah spolu máme.

Z tátovy strany jsem byl napůl Francouz a z máminy napůl Ital. Svoji výšku a velikost jsem zdědil po mámině rodině – Bozzelliové měřili v průměru sto devadesát pět centimetrů a měli konstituci tanku. Taky mám po ní snědou pleť. Ale po tátovi mám vlasy a světle zelené oči.

Když jsem ještě považoval dobývání holek za olympijský sport, tenhle recept mi v tom rozhodně pomáhal.

„Nechám vás o samotě.“ East nás oba poplácal po zádech a vypařil se z kuchyně. Nejenže to byl mamlas, navíc byl zrádce – nechal mě s ní, i když věděl, že se jí usilovně vyhýbám.

„Dojdu pro nějaký víno a chleba. Dejte mi vědět, až bude večeře hotová.“

Když jsem osaměl s mámou v kuchyni, kde se nebylo kam schovat, poslouchal jsem její maloměstské drby. Jakmile jí došlo, že mluvím už dvacet minut v kuse, aniž by dostala nějakou odpověď, zmlkla a dál míchala v hrnci rajskou omáčku s bazalkou a česnekem.

„Ale už dost o mně. Kdo byla ta *kamarádka*, se kterou jsi slavil narozeniny?“

Seděl jsem u stolu a krájel hlávkový salát na miniaturní kousky. „Jedna známá.“

„Musí být mimořádná, když tě zaujala.“

Nesnášel jsem, když tohle dělala. Chovala se, jako by ji to zajímalo. Moje máma chtěla, abych si našel holku. Hodit mě na krk někomu jinému. Asi ji nebavilo mě každý den kontrolovat, aby se ujistila, že jsem se nezabil / někoho neodkrágoval / nezaložil sektu.

Podle ní jsem byl toho všechno schopný.

„Je to jen někdo z práce.“

„Má nějaké jméno?“

„Jo,“ protáhl jsem. „Neznám moc lidí beze jména.“

I já měl jméno. Nevadí, že mě naši pojmenovali po podělané světové straně – West/Západ.

Bagatelizovat můj vztah s Grace nebyla lež jako taková, ale ani to nebyla úplná pravda. Ať jsem se na něj podíval jakýmkoli způsobem, měli jsme k sobě blízko. Rozhodně jsem k ní měl blíž než k Reignovi, Maxovi nebo nějakému jinému lemplovi z kampusu, který si myslel, že jsem jeho kámoš. Fakt, že bych se nezdráhal Texas opíchat, tomu nepomáhal.

Uvažoval jsem, že se vykašlu na práci ve food trucku, abych se jí vyhnul úplně.

Máma se usmála a čišela z ní dětinská radost.

O půl hodiny později bylo jídlo hotové: salát, špagety s masovými kuličkami, česnekový chléb a červené víno. Ty dvě poslední věci dodal Easton. Všichni tři jsme si sedli k rozvrzanému stolu. Máma urychlila tu část s modlitbou, abychom se mohli pustit do jídla, a já se konečně dokázal trochu uvolnit.

Vtom zadrnčel zvonek u dveří.

Všichni jsme se na sebe podívali. East věděl, že není nejlepší nápad zvat sem lidi, když jsem doma. Byl jsem notoricky známý misantrop.

„Kdo by to mohl být?“ zeptala se máma s plnou pusou špaget.

„Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit,“ zamumlal jsem, odstrčil židli a došel ke dveřím. Kukátkem jsem se podívat nemohl. Než jsme se sem nastěhovali, nějakí grázláci ho zalepili voskem. Neměl jsem jinou možnost než ty dveře otevřít a věřit, že tam nestojí zabiják, kterého na mě poslal Kade Appleton. V poslední době jsem měl divný pocit, že mě někdo sleduje.

Nebyl to zabiják.

Člověk, který stál za dveřmi, byl ještě mnohem horší než sériový vrah.
Grace.

Co tady dělá?

Měla na sobě pruhované triko s dlouhým rukávem, obtažené džíny a ty svoje věčné tenisky značky Fila. Na hlavě měla naraženou kšiltovku staženou do čela, která jí sloužila jako neviditelný plášť.

„Ahoj.“ Usmála se na svoje nohy. Já i můj pták jsme se usmáli a zatleskali jí vestoje. Blesklo mi hlavou, kolik mozkových buněk mi zbyde, než mi tahle holka předvede všechny svoje výrazy obličeje.

„Co se děje?“ ucedil jsem.

„Zapomněl sis v práci peněženku. Nebral jsi telefon, a tak mi Karlie zavolala, abych ti to vyřídila. Napadlo mě, že se tu zastavím a předám ti ji.“

Ze zadní kapsy vytáhla moji peněženku a podala mi ji.

„Taky se mě ptala, co jsme tam dělali a proč jsou všude cítit čistící přípravky. Řekla jsem jí, že jsme si tam zašli na ledovou tříšť a trochu jí vylili. Myslím, že to spolkla.“

V tom případě si myslím, že je husa.

Taky: *Sakra.* Jak to, že jsem si nevšiml, že nemám peněženku? No jasně. Byl jsem příliš omámený sledováním, jak Grace masturbuje, než abych řešil, kde mám svoje podělaný končetiny, natož peněženku. Potom mi máma koupila oblečení a jídlo (i když za prachy, které jsem jí na začátku měsíce převedl na účet). Ani jednou za celý den jsem nemusel peněženku vytáhnout.

Vyškubnul jsem ji Grace z ruky a chystal se jí zabouchnout dveře před nosem.

„Díky. Později ti zavolám, Tex.“

„Westie?“ zavolala mi máma za zády a vykoukla ven, aby zjistila, kdo to je. Položila mi ruku na rameno. „Nechceš mi představit svoji přítelkyni?“

Zkurvenej. Život.

Máma s Grace se na sebe zkoumavě zadívaly, jak to ženské dělají, a současně se usmály, jako by odhalily nějaké vzácné tajemství. Grace lehce zamávala. Skoro jsem zapomněl, že se v té sarkastické holce, kterou jsem chtěl umlčet svým reprodukčním orgánem, skrývá zdvořilá jižanská kráska připravená k úsměvu, sotva spatří ustaranou mámu.

„Dobrý den, madam. Jsem Grace Shawová.“

„Caroline St. Clairová, Westova matka. Moc mě těší.“ Máma se ani nepokusila chovat jako civilizovaný člověk a sevřela Grace v medvědíh objetí. Texas to gesto samozřejmě opětovala a pevně ji objala.

Otevřel jsem dveře dokořán, i když bych jim je radši zabouchl před nosem.

„Proboha, musíte s námi povečeřet!“ vykřikla máma. Člověk nemusel být génius, aby mu to došlo. Texas je Ta Vyvolená, se kterou jsem strávil

narozeniny.

Byla moje takzvaná spása.

Lék na moji otravu.

Ta, za kterou se máma modlila. „Och, nechtěla bych rušit.“ Grace zčervenala, zatřepotala řasami a sklonila bradu. Schovávala jizvu. Chytrá holka. Kdyby máma pořádně viděla její obličej, ten vlak se sračkama by určitě vykolejil a zřítíl se z útesu.

Moje máma s Grace v jedné místnosti byla moje představa noční můry, ze spousty důvodů.

„Nesmysl! Budeme moc rádi, když se k nám připojíte. Westie nemá moc přátel a já se nemůžu dočkat, až se dozvím víc o jeho životě v kampusu.“

Máma ji vtáhla do domu, i když Grace se vzpírala jako kočka blížící se k vaně plné vody. Caroline St. Clairová by tu chuděru klidně zamkla do komory, aby měla jistotu, že s námi povečeří.

Texas na mě vrhla *rozpačitý* pohled. Byla tady poprvé. Zkoumavě se rozhlédla kolem. Normálně jsem se necítil trapně kvůli tomu, kde bydlím. A ne že by Gracin dům ukazovali v dohledné době v *MTV Crips*. Přesto jsem měl vztek, že vidí moji chudobu, moji *ubohost* na vlastní oči.

Když vešla do kuchyně, Easton vstal a pozdravil ji; máma zatím vytáhla další talíř a příbor. Všichni jsme se posadili a pustili se do jídla. Vyhýbal jsem se očnímu kontaktu a všem pokusům o konverzaci.

Máma pochopitelně přepnula do módu španělské inkvizice.

„Takže vy pracujete s Westiem?“ zeptala se, než Texas spolkla první sousto.

„Ano, madam. Ve food trucku u silnice kousek odsud.“

„Také studujete na univerzitě?“

„Ano. Divadelní umění.“

„Pak určitě dobře znáte našeho Eastona.“

„Pochopitelně. Zná ho celá škola.“ Grace přikývla a já měl chuť si vidličkou probodnout srdce. „Westa taky.“ Omluvně se na mě usmála.

„Opravdu?“ Máma nevěřicně povytáhla obočí. „Čím se tak proslavil?“
Mláčením lidí.

Texas nehnula brvou.

„Má spoustu obdivovatele.“

„Vždycky měl. Proboha, drahoušku, už si můžete tu kšiltovku sundat.“

Protože máma byla šíleně nenechavá, ujala se toho úkolu osobně, strhla Grace kšiltovku a odhodila ji za sebe na pracovní desku. „Chci si vás pořádně prohlé–“

Tu větu nedokončila, protože Grace vyjekla, jako by měla v krku raněné zvíře.

Potom se rozhostilo ticho.

Celá podělaná hromada ticha.

Přibory zařinčely o talíře. Easton se ostře nadechl. Rudá, hrbolatá kůže pod Texasiným make-upem vyprávěla horor, který se nehodil k jídelnímu stolu.

Nešlo o to, že by neměla na obličejích tolik make-upu, aby si mohla otevřít Sephoru, ale i přes něj byla vidět pokožka Freddyho Kruegera, kterou se tak zoufale snažila skrýt.

Grace i já jsme současně vyskočili ze židle a vrhli se pro kšiltovku. Popadla ji jako první a roztřeseně si ji narazila na hlavu.

Máma si odkašlala a sevřela si falešné perly na krku. Easton sklopil oči.

Snažil jsem se vytěsnit zneklidňující fakt, že je Grace Shawová nádherná. Protože jednoznačně byla. Bez kšiltovky a s odhalenou tváří byla její krása jako rána do žaludku.

„Moc se omlouvám. Jak jste...“

Znal jsem Grace několik měsíců, a nikdy jsem se na její jizvu nezeptal. Moje máma ji znala necelých patnáct minut, a už jí připadalo v pohodě vyzvídát.

„Totiž, kdy se vám to stalo?“ dokončila máma.

„Do toho ti nic není a nemáš právo se jí na to ptát,“ zahulákal jsem a praštil pěstí do stolu. Všechno, co na něm bylo, nadskočilo a máma vyděšeně vyjekla.

Easton vyletěl ze židle a poprosil Grace, aby mu pomohla otevřít další láhev vína, i když ta na stole byla ještě napůl plná.

Oba zmizeli v obývacíku a já probodnul matku vražedným pohledem.

„Co si kurva myslíš?“ zasyčel jsem vzteky bez sebe.

„Já...“ Třásl se jí hlas a dívala se na mě, jako bych ji chtěl uhodit.

„Nepřemýšlela jsem.“

„To teda ne.“

„Westie, přísahám, nikdy bych...“

Easton s Grace vklouzli zpátky do kuchyně. East si přisunul židli blíž ke Grace. Máma na ni vrhala ustarané pohledy, oči vykulené a plné soucitu.

„Proboha,“ pronesla máma rozechvěle, aby přerušila trapné ticho, „škoda, že nemám dezert, který bych vám mohla nabídnout. Ale nedala byste si aspoň kávu?“

„Žádný kafe nechce,“ vyštěkl jsem a zvedl se ze židle. Aby se máma bavila s Texas, bylo to poslední, co jsem chtěl. Nemohl jsem dopustit, aby vyžvanila Grace moje velké tajemství. Důvod, „proč je takový“. „Grace už odchází.“

Povytláhl jsem obočí a významně se na Texas zamračil.

Její oči byly jako dvě kaluže šoku, ale neuhnul jsem pohledem.

Bolelo mě, že jí ubližuju, ale zasloužil jsem si všechnu bolest na světě.

„Jasně,“ slyšel jsem Grace stísněně zamumlat. Vstala a objala mámu.

„Ráda jsem vás poznala, paní St. Clairová.“

„Já vás taky, zlatíčko. A ještě jednou se moc omlouvám.“

„Doprovodím tě.“ Easton se ušklíbl.

Věděl jsem, že se chovám jako totální kretén, ale říkal jsem si, že si to dokážu u Grace vyžehlit. Když se omluvím a vysvětlím jí svoje jednání, pořád spolu můžeme kamarádit a pracovat.

Ovšem kdyby se od mámy dozvěděla, co jsem zač, už by se na mě nedokázala nikdy podívat.

East s Grace odešli z kuchyně. Máma se ke mně otočila s tváří zkřivenou hrůzou. „Chudinka.“

„To tys jí sundala kšiltovku,“ pronesl jsem bezvýrazně.

„A ty jsi ji vyhodil. Netušila jsem, že dokážeš být takhle bezcitný.“

Zнала jsi mě vůbec někdy, mami?

„Víš, co je ještě bezcitný? Že jsi sem přijela. Že strkáš nos do mých věcí, jako bysme si posledních podělaných pět let nebyli cizí. To, že mi jednou za půl desetiletí uvaříš těstoviny s masovým koulema, nenahradí celou tu dobu, co ses neukázala, Caroline. A než začneš něco blábolit o tom, že to já tě vyškrtnul ze svého života –“ Zvedl jsem ruku, abych ji umlčel, protože jsem věděl, co bude následovat; už měla pusu otevřenou, připravená spustit. „Ty jsi měla bejt z nás dvou ta rozumná. Ty jsi za mnou měla přijet. Každý tejdén ti posílám prachy. Bud’ kurva tak hodná a oplat’ mi to tak, že mě už nikdy nebudeš kontaktovat.“

Oči měla plné slz. Spodní ret se jí třásl.

„Ano,“ hlesla. „Máš pravdu. Pomáháš nám finančně. Co vlastně přesně děláš? Můžeš mi to připomenout? Asistenta?“

Poznal jsem, že je na pokraji hysterie.

Řekl jsem našim, že pracuju jako asistent, že si přivydělávám doučováním mladších studentů. Spolkli to, protože mi šla matika a statistika, ale časem bylo těch peněz *fakt* spousta a určitě jim to vrtalo hlavou.

„Nevěděla jsem, že se dá doučováním tolik vydělat,“ prohodila máma.

Shovívavě jsem se na ni usmál. „Věděla bys to, kdybys někdy chodila na vysokou.“

„Neměla jsem tu možnost.“ Přes tvář se jí mihlo něco temného a zlomeného, co mi připomnělo mě. „Vždyť víš.“

„Jo, vím.“ Luskl jsem prsty. „Táta tě v sedmnácti zbouchnul, ne? Skvělá životní volba. Dej mi prosím další rady do života.“

Protáhnul jsem se kolem ní k sobě do pokoje. Rozběhla se za mnou a rozzuřeně na mě zaječela. Easton byl pořád venku. Ten idiot asi využil příležitosti *doprovodit* Grace domů, když si konečně všimnul, jak je krásná.

A ty jsi souhlasil, aby ji pozval na rande. Skvělá práce, pitomče.

„Weste! Prosím!“ Máma mi byla v patách. Zabouchl jsem jí dveře před nosem. Pak jsem je zase otevřel, protože mi došlo, že jsem jí ještě nezasadil poslední verbální úder.

„Vypadni z mého domu.“ Ukázal jsem na dveře. „Neměla jsi právo dát ty těžce vydělaný prachy, který vám každéj tejden posílám, za letenku. Utrácet za mě moje vlastní peníze se taky nedá považovat za dobrý rodičovství.“

Zvedl jsem ze země jednu nákupní tašku, obrátil ji dnem vzhůru a vyklopil ji mámě k nohám. Trička a ponožky se vysypaly na zem. Rozzuřeně jsem došel ke dveřím, otevřel je a ukázal ven.

„Weste.“ Máma pořád stála na chodbě a podlomila se jí kolena. Přitiskla ruku na zeď, aby se podepřela. Vypadala bezmocná, malá a nesvá. Problém byl, že byla *vždycky* beznadějná. Za celé ty roky, co přijímala moji pomoc, mi ji nikdy neoplatila. Za celé ty roky mi rodiče nic nedali a já jim dal všechno.

Ale došlo mi, že ani všechno nestačí.

Už jsem měl po krk toho, že žiju jako žebrák, každý pátek vstupuju do smrtelné pasti ohraničené krabicemi a nemám ani trochu soukromí.

Nejenže jsem jim posílal svoje peníze, ale teď jsem je ještě musel ujistit, že je všechno báječné.

„*Ven*,“ zahulákal jsem, až se málem zřítíla střecha, a cítil, jak mi v hrudníku vibrujou plíce.

Vyrazila z domu jako vyděšená myš. Sledoval jsem ji ze zápraží a lapal po dechu, jako bych právě uběhnul deset mil. Utíkala až na konec ulice, potom zahnula doprava, k jediné autobusové zastávce v tomhle městě duchů.

Zabouchnul jsem dveře a praštil pěstí do zdi vedle sebe.

Možná bylo lepší, že se s Grace všechno podělalo.

Ona byla zjizvená.

Ale já? Já byl v *prdeli*.

Kapitola dvanáctá

Grace

Easton mě odvezl zpátky, když mě West vyhodil, protože jsem k nim přišla pěšky.

Celou dobu se snažil klábosit o fotbale a škole, ale já jen přejížděla rty po ohnivém prstenu a šeptala přání, jak mě to naučila babča Savvy, když jsem byla ve stresu.

Nejhorší bylo, že jsem ani nevěděla, co jsem udělala špatně. Zašla jsem k Westovi, abych mu vrátila peněženku a varovala ho, že Karlie ví, že jsme byli včera v noci ve food trucku. Lhala jsem svojí nejlepší kamarádce, abychom neměli průšvih.

Došlo mi, že se jeho máma objevila bez ohlášení, protože se o tom nezmínil a taky protože vypadal, že by nejradši skočil z útesu. Snažila jsem se, aby to proběhlo co nejvíc v pohodě, a odpovídala na všechny otázky Caroline St. Clairové. Dokonce jsem se snažila nedělat moc velké dusno kvůli té věci s kšiltovkou, i když jsem cítila, jak mi panika vysála všechn vzduch z plic a zabořila mi do krku svoje jedovaté zuby.

Rozhodila ho tak moje jizva?

Nebo to, jaká jsem celkově? Ulomený prsten, kšiltovka a dlouhé rukávy? To, že jsem v Sheridanu nápadná, Texas jako striptérka v klášteře.

Nebo měl West prostě jednu ze svých nebezpečných nálad a já byla jen jednou z jeho mnoha obětí?

Ať to bylo cokoli, stejně jsem na to nepřišla. West St. Claire si nezaslouží moje pochopení a tím to končí.

Když jsme dorazili k food trucku, Easton vypnul motor a otočil se ke mně. „Westie tě má rád.“

„Dává to dost zvláště najevo,“ podařilo se mi zamumlat s pohledem upřeným přímo před sebe.

„To jo,“ souhlasil Easton nenuceně. „Neví, co s tím. Buď lidi nesnáší, nebo jsou mu lhostejný. Je z tebe totálně vedle.“

„Já jsem z něj taky totálně vedle,“ odsekla jsem.

„Víš, co musíme udělat?“

„Zabít ho?“ ucedila jsem.

Braun se zachechtal, naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě jiným způsobem. Ne jako chudinku, ale jako normálního člověka.

„Divný, vždycky si vybírá pipiny. Ty jsi bojovnice, co, Shawová?“

Protočila jsem panenky. Už mě unavovalo poslouchat, jak West vždycky jede po holkách, které jsou můj pravý opak. Nemusel mi to připomínat.

„Co jsi chtěla říct?“ pobídla jsem ho. „O tom, že musíme něco udělat?“

„Jo tohle.“ Luskal prsty. „Zmáčkout ho tam, kde to nejvíc bolí.“

„A kde by to mělo být?“ Konečně jsem se k němu otočila.

Úsměv na jeho tváři mě vyděsil.

„Jeho srdce.“

Po té večeři jsem Westa jednou potkala v kampusu. Svědomitě jsme se ignorovali. Prošel kolem mě a dál vyznával strategii „Grace Shawová neexistuje“ a já předstírala, že jsem si ho nevšimla. Během našich dvou společných směn byl zamlklý a odměřený. Napadlo mě zeptat se, co se děje, pak jsem si ale řekla, že když nespěchá s omluvou, nemusím to řešit ani já.

A tak jsem se k němu taky chovala rezervovaně.

Ne že bych měla čas sedět a dumat o klučicím chování. Den po večeři s Caroline St. Clairovou oznámili na regionálním kanálu, že na konci měsíce dojde ke zrušení jediné autobusové zastávky v Sheridanu.

Což znamenalo, že potenciální pečovatelky o babču sem budou muset dojet autem.

Což znamenalo, že jim musím taky zaplatit benzin.

Což byly peníze, které jsem rozhodně neměla.

O tomhle jsem přemýšlela, abych dostala z hlavy Westa: hledala jsem skuliny a možnosti, jak sehnat pro babču pečovatelku, která se sem bude schopná dostat co nejlevněji.

Hrbila jsem se u laptopu, když vtom zatřukala na dveře Marla a strčila obličej do mezery mezi dveřmi a zárubní.

„Zlato? Co děláš?“

Zavřela jsem webovou stránku, kterou jsem projížděla – *Peceprovas* – a opřela se.

Pokrčila nos. „Pořád nic, co?“

Zapraskala jsem klouby a zavrtěla hlavou. Nemělo smysl lhát. Marla určitě věděla, že je těžké za ni najít náhradu, ale nebyla jsem naladěná na další přednášku, že mám najít pro babču zařízení s pečovatelskou službou.

„Nebojte se. Vyřeším to.“

Přikývla, vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. A já. Další problém. Právě když babča začínala zase pravidelně jíst, potom co jí došlo, že si nemůže škvarky pašovat do pokoje věčně.

„Musím ti něco říct.“ Rozpačitě si sedla na kraj postele.

„Ano?“

„Ta bláznivá ženská nechce chodit na vycházky. Nemá žádný pohyb. Myslím, že má depresi.“

„Depresi?“ zopakovala jsem.

„Vždyť víš, je na dně. Ať tomu psychiatři říkají, jak chtějí. Podle mě to nepřejde. Tahle skleslost jen tak nezmizí, zlatíčko. Vídala jsem to často, když jsem se starala o lidi jejího věku. Potřebuje předepsat léky.“

Do hajzlu, chtělo se mi ječet, dokud mi nevyschne v krku. Nedokážu ji dotáhnout k doktorovi.

Ale jen jsem se usmála, jako vždycky, a přikývla jsem.

„Díky, Marlo. Postarám se o to.“

O pár dní později si mě profesorka McGrawová znovu zavolala do kanceláře.

„Bude to rychlé.“ Jak vešla do místnosti, zavanula za ní její typická vůně kadidla a medu. Posadila se naproti mně a propletla si prsty.

„Rozhodla jsem se, že vám v tomhle semestru nedám odklad pro praktickou část zkoušky, slečno Shawová. Což znamená, že budete muset najít způsob, jak se dostat do *Tramvaje do stanice Touha* a skutečně odehrát roli, jinak vás tenhle semestr nenechám projít. Pan Finlay o celé situaci ví. Mluvila jsem s ním a on slíbil, že to s vámi vyřeší. Je mi to líto, Grace, ale berte to ode mě jako laskavost. Musíte se postavit svým obavám a posunout se dál. Uvidíte, že váš návrat na jeviště osvobodí. Ať už se vám stalo cokoli...“ Potrásla hlavou a zavřela oči. „Nemůžete dovolit, aby vás to limitovalo. Nebo zastavilo. Už ne. Úzkost je hladová bestie. Když ji budete krmit, poroste. Nechte ji vyhladovět a umře. To je moje definitivní rozhodnutí. Omlouvám se.“

Později ten den jsem měla směnu s Westem. Dělat s ním nebylo ideální, ale abych se tomu vyhnula, musela bych říct Karlie, co se stalo během té večere, a nebyla jsem připravená odvyprávět jí tu ponižující scénu nahlas.

West se celou směnu choval divně. Každou chvíli na mě vrhal nasupené pohledy, zíral do prázdna, občas otevřel pusku, aby něco řekl, ale zase si to rozmyslel. Držela jsem jazyk za zuby, jen jsem jednoslabičně odpovídala na dotazy související s prací. Kdykoli jsem měla volnou chvíli, zvedla jsem mobil a hledala pečovatelky pro babču. Taky jsem si přichystala esemesku pro Cruze Finlayho.

Ahoj. Tady Grace Shawova. Nejaka sance dostat na poslední chvíli roli ve hře? :-)

Nakonec West ucedil: „Hele, omlouvám se, jo? Kristepane.“ Zaúpěl, jako bych ho zasypala němými výčitkami. „Navíc, podle mě je možná lepší, když už se spolu nevidáme.“

Ani jsem nezvedla hlavu od mobilu.

Celý týden mě ignoroval, jen aby utrousil nemastnou neslanou omluvu, kterou korunoval otřepanou frází o rozchodu?

„To ani nebylo na pořadu dne,“ zalhala jsem s očima upřenýma na mobil. „Fajn. Dobře. Bezva.“

Přikývl. Poprvé od chvíle, co jsem se s ním seznámila, mi připadal lehce nesvůj. Vlastně, tak trochu politováníhodný. Nabídl mi malíček a zakryl mi výhled na displej.

„Mír?“

Otočila jsem se k němu zády. Ať si strčí ten svůj malíček za klobouk. Studená válka je pořád válka.

West

Týden po mámině návštěvě se plazil jako slizovitá sci-fi příšera z kanálu.

Jakmile se máma vrátila do Maine, zase mi každou hodinu volala a posílala mi v průměru dva maily denně. Tisíckrát se mi omluvila. Že přijela bez ohlášení, strhla Grace kšiltovku, moc se vyptávala a posílala mi moc mailů. Uznala zodpovědnost za všechno, co se mezi námi od mých sedmnácti stalo. Snažila se ospravedlnit. Na ničem z toho nezáleželo. Už se stalo. Dál jsem posílal peníze, ale telefonátům se vyhýbal.

Všechno šlo od desíti k pěti. Než jsem viděl její obličej, mohl jsem předstírat, že jsme v pohodě. Ale po tom výbuchu u večere bylo zřejmé, že to, co zbylo z mé rodiny, je u kořene mrtvé. Hnijící, pošpiněné a nenapravitelné.

Třešničkou na dortu byla texaská situace.

Myslím tu holku, ne stát.

Podělal jsem to s Grace nejen ten den, kdy jsem ji vyhodil, ale i v těch následujících, kdy jsem se na ni nedokázal podívat. Tak mi bylo trapně.

Než jsem sebral odvalu, abych si s ní promluvil, bylo pozdě. Chovala se ke mně, jako bych byl vzduch. Za ten týden se mě naučila ignorovat tak dokonale, až jsem občas pochyboval o vlastní existenci.

Potom jsem se zachoval jako velký kluk, uznal svoji chybu a omluvil se.

A co udělala ona? Podívala se na opačnou stranu.

Při naší třetí společné směně po té katastrofální večeri karma konečně vztyčila svého špičatého robertka a rozhodla se mi ho vrazit do zadku – bez lubrikace.

Hleděl jsem si svého, házel ryby na gril a tiše jim záviděl jejich stav nicoty, když vtom jsem uslyšel křoupání šterku před výdejním okýnkem.

„Jé, ahoj,“ zavrňela Grace.

Neotočil jsem se, abych zjistil, kdo přišel, pořád zabarikádovaný ve svojí pevnosti mlčenlivého vzteku.

„Ahoj,“ odpověděl Easton.

„Chceš mluvit s Westem?“ zeptala se.

„Ne. Přišel jsem za tebou.“

Prudce jsem škubnul hlavou, ohlédnul se a moje ostražitost vzrostla na tři a půl metru. Venku stál East, čerstvě osprchovaný po fotbalovém tréninku. Blondáté, vlhké vlasy mu schválně trčely do všech stran. Měl na sobě tílko bez rukávů, které odhalovalo jeho bicepsy.

Co tady sakra dělá?

East se přes Gracino rameno střetl s mým pohledem. Lehce pokrčil rameny, jako by říkal: *Říkal jsi, že ti nevadí, když po ní vyjedu. Vzpomínáš?*

Otočil jsem se zpátky ke grilu a nadechl se.

„Za mnou?“ podivila se Texas.

„Jo.“

„Takže, co se děje?“

„Došlo mi, že jsem něco zapomněl udělat, když jsem tě tenkrát vezl domů.“

Koupit v nejbližším obchodě trochu loajality, idiote?

„A co to bylo?“ chtěla vědět Grace a najednou měla podezřivý tón. Líbilo se mi, že mu nepadla k nohám. Obecně byla vůči mužskému šarmu imunní.

„Zapomněl jsem tě požádat o číslo.“

Parchant...

„K čemu bys potřeboval moje číslo?“

Neubránil jsem se úsměvu. Nebyla jednou z jeho pubertálních fanynek. Víra v lidstvo: částečně obnovena.

„Abych tě mohl pozvat na rande.“

„Pozvat mě na rande?“

Pozvat ji na rande?

„Jo. Už to mám v plánu pár tejdů, jenže trenér nás dře jako instruktor výcviku v přijímači. Máme jeden trénink za druhým. Napadlo mě, jestli by sis nechtěla někam sednout na jídlo nebo tak? Jít do kina? Tenhle víkend dávají nový film s Kate Hudsonovou.“

„A tobě se líbí filmy s Kate Hudsonovou, protože...?“ Nechala otázku viset ve vzduchu. Pořád jsem k nim stál zády. Nevěděl jsem, jestli se mám zachechtat její lhostejnosti k Eastovu vytrvalému balení, nebo omlátit svému nejlepšímu kamarádovi (tohle škrtni – *bývalému* nejlepšímu kamarádovi) hlavu o zem.

„Filmy s Kate Hudsonovou se mi nelíbí, Grace. Ale líbíš se mi *ty*. A jsi holka. A holkám se většinou Kate líbí, z nějakýho důvodu. Je to dost jasný?“ zeptal se East.

Znovu jsem se otočil a probodnul ho pohledem. Už se na mě nedíval. Upíral oči na Texas. Co se ten pitomec vlastně snaží dokázat? Že může randit s někým, o koho mám zájem? Že se mi Grace líbí?

I kdyby jo, nerandím, a on to moc dobře ví.

Grace zabubnovala prsty o pult s ingrediencemi. „Nebude s tím mít tvůj spolubydlící problém, když spolu děláme?“

„Ne. Ptal jsem se ho. Dokonce třikrát.“

„A jemu to nevadilo?“ Neznělo to překvapeně.

Otoč se a koukni se na mě, sakra. Pak pochopíš, že bych se radši díval, jak mi tygr žere koule, než sledoval, jak jdeš na rande s někým jiným než se

mnou.

„Ne. Zeptej se ho sama.“

„Není třeba, my se spolu totiž nebavíme.“ Odmlčela se. „Tak já půjdu.“

Au. To ho určitě zbolelo. Škoda, že neposlouchal, když jsem mu říkal, že Grace ne–

Počkat.

Ona půjde?

Otevřel jsem pusy, abych něco řekl, ale ztratil jsem řeč. Neměl jsem žádný argument proti tomu, co se tu dělo, a žádný důvod, abych jim v randeti zabránil. V podstatě jsem Eastonovi řekl, že nemám o Grace zájem. A, taky v podstatě, byli oba singl. Ani na jednoho jsem neměl páku.

A to mě vytočilo.

Zatímco jsem tiše zuřil, vyměnili si čísla. Pak měl tu drzost, že tam dál oxidoval a klábosil s ní. Po deseti minutách jeho strhující historky, jak si Reign skoro vymknul kotník, když před několika týdny tančil po touchdownu vítězný taneček, jsem došel k okýnku, opřel se loktem o pult a odstrčil Grace na stranu.

„Promiň, kámo, tenhle food truck není seznamka. Mohl bys vypadnout, než dorazí další zákazníci?“ Měl jsem nenucený tón. Otrávený.

Easton pokrčil rameny. „Jasně, kámo.“

„A vrať se, až si budeš chtít něco objednat.“

„Beru na vědomí. Uvidíme se doma?“

„Kam jinač můžu kurva po práci jít?“

„Jejda. Někdo je nedůtklivej.“

„Sakra, zmiz odsud.“

Zmizel. Vrátil jsem se ke grilu a zatračeně dobře jsem věděl, že mi Grace provrtává záda pohrdavým pohledem.

Vydržel jsem to tři minuty a pak jsem utrousil nevyžádanou poznámku.

„Do hajzlu, Tex, netušil jsem, že jsi taková naivka.“ Cynicky jsem se zasmál. „Easton Braun nestojí o vztah, pro případ, že to nevíš.“

„Kdo říká, že já o něj stojím?“ Stáhla okýnko a zavřela krám. To už je tak pozdě? Čas asi letěl, když člověk vymýšlel nové a kreativní způsoby, jak zabít svého kamaráda z dětství.

Pořád ke mně byla zády. „S tebou to taky bylo nezávazný a koukni, jsem živá a v pohodě.“

„Texas,“ varoval jsem ji.

Prudce se otočila a její zraněný výraz mě vykuchal jako zrezivělý hák.

„Neříkej mi tak. Nesnaž se předstírat, že je to mezi náma dobrý.“

„Pověz mi, jak to mám změnit.“

Nemohl jsem uvěřit, že jsem to řekl. Mělo by mi to být ukradený. Už dávno mi přece bylo všechno ukradený.

Moji rodiče, holky na jednu noc, takzvaní kamarádi...

„Chovat se slušně?“ ucedila sarkasticky.

„Zkus navrhnout něco, co zvládnou,“ zavtipkoval jsem, abych otestoval publikum. Strčila ruce v rukavicích do boxu s ingrediencemi a začala leštit jednotlivé vaničky.

„Proč jsi souhlasila?“ zeptal jsem se. Měl jsem jí prostě dovolit, aby si to kafe s mámou vypila. Překousnout to. Nechat mámu, aby jí vybreptala moje tajemství. A až by se dozvěděla, co jsem provedl, celý zbytek života se snažit, abych získal zpátky její náklonnost.

„Proč ne?“ odsekla.

„Easton se ti nelíbí.“

„Ty ses mi taky nelíbil. Pak jo, chvíli. Názory se mění. *Pořád.*“

Když to řekla, ucítil jsem v hrudníku něco divného a nepříjemného.

Jablečné lízátko namočené v jedu.

Dobrá zpráva: Líbil jsem se jí.

Špatná zpráva: Podělal jsem to.

„Budeš toho litovat,“ varoval jsem ji. Ale to jsem nevěděl. Tentokrát to mohl East myslet s chozením vážně. A pak co? Nedokážu je vidět spolu. Ani si nedokážu představit, že se Grace drží za ruku s někým jiným.

„Možná.“ Protáhla se kolem mě a se stříbrnou vaničkou v ruce zamířila k odpadkovému koši. „Ale taky jsem litovala, že jsem tě vůbec poznala, a víš co? Přežila jsem to.“

Kapitola třináctá

West

„Takže potvrzeno – Appleton chce odvetu.“ Max si ke mně přisedl v bufetu a v umaštěných prstech svíral svůj oběd.

Snažil jsem se přijít na to, co je za sračky v tom sendviči, který jsem si před půlhodinou koupil u pultu. Spoustu svého času na světě jsem nenáviděl Eastonovy omastkem nacucané sendviče s omeletou; nenapadlo mě, že jídlo v bufetu je mnohem horší.

Jenže na Eastonovy sendviče jsem mohl zapomenout. Aby mi je Easton nosil, musel bych s ním mluvit, a poslední tři dny jsme byli na kordy.

Zprvė, můj bývalý nejlepší kámoš měl tu drzost, že se choval, jako by se nic nestalo. Snažil se se mnou bavit o fotbale, potom o několika školních drbech, pak o tom, jak Tess vykládá lidem, že si nechala vyložit karty a že podle nich se prý provdává za kluka z Maine.

Převzal jsem Gracinu taktiku a choval se k němu, jako by byl vzduch.

Klidně se budu živit blátem a zarůstajícími nehty, než bych s tím zrádcem promluvil. Nedal jsem se obměkčit, ani když mi připomněl, že jsem mu randit s Tex výslovně dovolil. Bylo mi jasné, že po ní vyjel, aby mě vytočil.

Mise splněna – blížil jsem se k bodu, kdy mu uříznu hlavu.

„Odvetu?“ Povytáhl jsem obočí a podíval se na Maxe, jako bych si ho chtěl otřít z podrážek. „Když jsme si to spolu rozdali minule, on a jeho kámoši ti vyhrožovali, pokud se nepletu.“

Nikdy jsem se nepletl.

Max se uchechtnul a prohrábl si hřívu zrzavých vlasů, které mi připomínaly drátěnku, co s nimi lidi čistí litinové pánve.

„To jo, ale pořád jsem vydělal třikrát víc než normálně. Něco vyhraješ, něco prohraješ, ne?“

Přesně mířenou střelou jsem poslal sendvič do koše a místo něj vyškubnul Maxovi z ruky pytlík křupek. Nepokusil se ho získat zpátky. Roztrhnul jsem ho a nasypal si křupky do pusy.

„Ten hajzl se mi snažil vypíchnout oči.“

„Jo, chtěl za každou cenu vyhrát. Potřeboval si něco dokázat.“ Max si pohladil uhrovitou bradu. „Ale tentokrát budou prachy přinejmenším dvojnásobný. Minule si to všichni užili. Jakmile se to roznese, můžeme zvednout cenu lístků a nikdo ani necekne.“

V duchu jsem si to spočítal. Z té částky mi vyschlo v puse. Byla tak vysoká, že bych mohl splatit za rodiče dluh, který je v současné době tak dusí.

Konečně bych je měl z krku a dal jim to, co vždycky chtěli – dost peněz na to, aby mohli začít znova. Body k dobru? Jednou provždy vypadnu z jejich života.

Jasně, Kade Appleton byl tak čistý jako použitá tanga a já naprosto jistě věděl, že mě sleduje po městě, nebo minimálně někoho poslal, aby za něj udělal špinavou práci, ale v různém stadiu opilosti jsem sejmul chlápky třikrát větší než on.

„Slyšel jsem, že mě všude pomlouvá,“ prohodil jsem.

„Nemůžu říct, že ne. Od té doby, co přišel o ten kšeft ve Vegas, je trochu zapšklej. Zápasení je to jediný, co umí.“

A taky mu jde kňourání.

„Jakej důvod má k odvetě on?“ Škubnul jsem bradou ke svému bookmakerovi.

„Hrdost,“ zaskřehotal Max a rozhodil ruce do vzduchu. „Rozdrtil jsi ho. Třicet vteřin byl KO. Potom se hádal a dělal scény jako kokot.“

Slovo „jako“ nemělo v té větě co dělat. On *byl* kokot. Tečka.

Dojedl jsem Maxovy křupky, otevřel si jeho plechovku coly, napil se a přešel si jazykem po zubech.

„Budu muset stanovit pár pravidel.“

„Jako?“

„Celej zápas se bude nahrávat, aby se ten kretén nemohl vymlouvat, až ho rozsekám na hadry.“

„V poho. Vyřídím mu to.“

„A vítěz bere všechno.“

„Všechny prachy?“

Rozmáčkl jsem prázdnou plechovku v ruce a bez míření ji hodil do koše. „Ty dostaneš svůj podíl.“

Po zápasu s Appletonem jsem trochu zapátral a zjistil, co je to za grázla. Na internetu se ve spojení s jeho jménem psalo hlavně o vydírání, psích

zápasech, stalkingu a domácím napadení. Jenže ty prachy byly moc dobré, než abych si je nechal ujít. Pár zlomených žeber mi nevadí. Sakra, ani smrt by nebyla tak hrozná. Stejně jsem všem u prdele.

„Ještě jedna věc – tentokrát žádný podrazy. Jestli se mi pokusí vrazit prsty do očí, pusy nebo zadku, zpřerážím mu všechny kosti v těle. Myslím to vážně.“ Ukázal jsem na Maxe.

Přikývl a málem se přitom olíznul. Vztekly pes na stopě masité kosti.

„Jasně. Takže můžu říct Shaunovi, že je to hotová věc?“

Shaun. Toho parchanta jsem si pamatoval. Vypadal jako všichni vrahouni ve filmech z osmdesátých let. Vybavila se mi vzpomínka, jak jsem vyšel z Plazy a za křovím slyšel tiché hlasy. Odehnal jsem ji.

A co když mě fakt sledují? Výsledek zápasu na tom nic nezmění. Jestli mě zabijou před zápasem, smůla. Jestli ne, aspoň mu nakopu prdel, sbalím prachy, dám je našim a jednou provždy je vyškrtnu ze života.

„Zaříd' to.“

Zaklepal jsem na stůl mezi námi a zvedl se k odchodu.

Měl jsem pocit, že to špatně dopadne.

Naštěstí mi to bylo fuk.

Přišel jsem o patnáct minut dřív. Byla tam Karlie, stála na místě Texas a dávala do chladicího boxu zakysanou smetanu, guacamole a fajitas. Shodil jsem ze zad batoh a zamračil se na ni.

„Co tady děláš?“

Chtěl jsem se zeptat: *Kde je proboha Texas?* Už se mnou nechce dělat?

Omluvil jsem se. Co ještě chce? Bonboniéru a kytky?

Bonboniéru a kytky. Definitivně mi přestal fungovat mozek. Pták mi ale fungoval a diktoval mi, co mám dělat. Čokoládu nikomu kupovat nebude. Ani kytky. Ani prstýnky cudnosti, sakra. Tex je jen kamarádka. Jenom chci, aby byla v pohodě, a kdyby to bylo možné, abych nemusel jít Eastonovi za svědka na jejich svatbě. Ledaže by si přál, aby mu nevěstu ukradli.

Karlie zvedla oči od zakysané smetany, kterou právě nalévala, a změřila si mě svým inteligentním pohledem. „Grace má dneska volno.“

„To vidím. Proč?“

Položila prázdnou vaničku od smetany na stranu a otřela si ruce o tyrkysovou zástěru *That Taco Truck*.

„Promiň, ale co je ti do toho?“ Zvedla upravené obočí. To byla dobrá otázka. Nebyl jsem si úplně jistý, jak na ni reagovat. Jen jsem věděl, že je mi do toho *hodně*.

„Soudím, že ti vyličila podrobnosti o naší poslední akci,“ zavtipkoval jsem.

„Soudíš správně. Sice o pár dní později, ale jsem v obraze.“

„A soudím, že mě právě teď asi moc nemusíš.“

„Taky správně. Páni. Máš dneska šťastný den. Měl by sis hned koupit výherní los.“ Znechuceně si odfrkla.

„Jsi fakt vtipná, Contrerasová.“

„A ty jsi idiot,“ odsekla.

„Řekni mi něco, co nevím.“

„Fakt?“ Provokativně se usmála. „Protože vím pár věcí, který by tě mohly zajímat a zkazit ti náladu.“

Okamžitě mi došlo, kam tím míří.

Otočil jsem se a zavřel dveře, potom si založil ruce, opřel se o ně a podíval se na ni.

„Tohle mě má vyděsit?“

„Jenom když mi neřekneš, kde je.“

Tušil jsem, že si Grace vyrazila s Eastonem. Taky jsem tušil, že Eastona dneska večer vlastnoručně uškrtí moje maličkost.

„Udělej si pohodlí. Protože ti to neřeknu.“

„Dám ti zadarmo lístky na ten zápas příští pátek.“

„Panebože, fakt?“ vyjekla Karlie a přitiskla si ruce na srdce. Vzápětí se přestala usmívat. „Nemám zájem. Pivo je hnusný a ty moc zajímavěj nejsi.“

Lámal jsem si hlavu, co by holka jako Karlie mohla za tu informaci chtít. Odpověď byla jasná. *Ptáka*. Chtěla sex, stejně jako všichni na škole. Byla jako Texas. Tím myslím, že kamarádila s bigotními pannami, které se chovaly k opačnému pohlaví jako k bájným tvorům, co se obdivují jen zpovzdálí.

Jasně. Téhle holce by se líbil nejslušnější kluk z kampusu. Vzpomněl jsem si na ten večer, kdy se Karlie s Grace přišly podívat na můj zápas.

„Přimluvím se za tebe u Milese Covingtona.“

„Ty Milese Covingtona *neznáš*.“

„Dělá pro mě.“

Nedělal, ale znal jsem ho natolik dobře, aby ji kvůli mně pozval na rande, kdyby bylo třeba. Sakra, za odpovídající odměnu bych ho přinutil, aby se oženil s Malým Einsteinem.

Protočila panenky a s povzdechem svěsila ramena.

„No, vlastně to není tajemství. Jen jsem tě chtěla trochu pozlobit,“ vysvětlila.

Naklonil jsem se dopředu a plně se na ni soustředil.

„Šla do kina.“ Karlie vystrčila bradu. „S Eastonem Braunem.“

V tomhle Bohem zapomenutým městě je jenom jeden biják.

Otočil jsem se, vyrazil ze dveří a vybodnul se na směnu.

„Hele! Kam letíš?“ zahulákala za mnou. „Sama to tady nezvládnu!“

„Málo si věříš,“ zavolal jsem zpátky.

Já tu podělanou holku dostanu.

Ať jsem si ji zasloužil, nebo ne.

Když se mě teenager s rovnátky a pupkem v prosklené kase zeptal, jaký film chci vidět, ukázal jsem na ten s Kate Hudsonovou na plakátu.

„M-Mona Lisa a-a krvavý měsíc?“ vykoktal a posunul si na nose tlusté brýle.

„Problém?“ protáhl jsem výhrůžně.

Kluk zavrtěl hlavou a ramena se mu otřásala tichým smíchem. Kdyby si nedal pozor, málem dostal sedadlo v první řadě na *Jak ztratit oči v 10 vteřinách*.

Popadl jsem lístek a čtyřicet minut po začátku jsem vešel do sálu. Bylo brzy odpoledne. Kdo vezme holku v tuhle dobu do kina? Nafoukanej sráč jako Easton, ten. Pravděpodobně slíbil, že ji před večerkou odveze domů.

Stoupal jsem po schodech a přejížděl pohledem sedadla, která byla většinou prázdná. Zahlédl jsem je v jedné ze zadních řad, jak se k sobě tulí a dělí se o popcorn.

Vyplazil jsem se po schodech a posadil se vedle Grace, v podstatě jsem ji uvěznil mezi sebou a Eastonem. Neodtrhli oči od filmu. Paralelní trest za moje debilní chování.

Málem jsem slyšel, jak se mi East hihňá do ucha.

„Chceš ojet tu blončku společně?“

Ani to neřekl, začal jsem prsty do područek a skoro je rozdrtil.

Bylo to pro mě něco úplně nového.

Ještě nikdy jsem neměl s holkami problém.

Moje filozofie zněla: jestli si chtějí zapíchat – super; jestli ne – nevadí. Ty dva vztahy, co jsem měl na střední, byly pohodové. Moje holky byly fyzicky přitažlivé a rád jsem si s nimi vyrazil. Ale nikdy jsem neměl pocit, že bych zabil každého, kdo se na ně podívá. A začínalo to vypadat, že v případě Grace Shawové mám tendenci chovat se šíleně žárlivě a majetnický, jakmile někdo jen dýchne jejím směrem.

„Choval jsem se jako kretén,“ řekl jsem konečně.

Grace si hodila do pusy dva kousky popcornu a zpod kšiltovky zamžourala na plátno.

„Fajn. *Jsem. Jsem* kretén, spokojená?“

„Nahlas, kámo.“ Easton nespokojeně mlaskl a zachechtal se do plné ruky popcornu. „Neslyším, k čemu se přiznáváš. Chci vidět, jak se potíš. Možná, jak použiješ citát ze *Zápisníku jedny lásky*.“

Najednou jsem přesně věděl, o co jde. Můj nejlepší kamarád mi chtěl dokázat, že má pravdu. Předvést mi, že mi na té holce záleží.

East tlačil na pilu, a tlačil na ni čím dál víc, ne protože chtěl hladit Grace po zadku, ale protože chtěl, abych já pohnul tím svým a něco udělal. Lhal jsem si od první chvíle, kdy jsem se s touhle holkou seznámil.

Texas se začala usmívat. Měla moc hezké rty. Světlé a výrazné, ten spodní plnější než horní.

„Má pravdu,“ podpořila ho. „Citát ze *Zápisníku jedny lásky* by všechno vylepšil.“

„Pst!“ sykl někdo pár řad pod námi.

Zápisník jedné lásky, řekli? Viděl jsem ho snad tisíckrát s... *To je fuk.*

Zacukala mi čelist a ignoroval jsem rychlé pulzování ve víčku. „Ráda lidi ponižuješ?“ Chladně jsem se na ni podíval.

„Oko za oko,“ mlaskla. „Ty jsi ponižil mě. Je jenom fér, že chci vidět, jak se svíjíš.“

K čertu s tou holkou. Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl.

„Mohl bych bejt takovej, jakej chceš. Prostě mi řekni, co chceš, a já takovej budu,“ pronesl jsem tiše.

Možná jsem to nemyslel doslova, ale bylo to zatraceně blízko. Ošila se na sedadle. Easton zaklonil hlavu a celé tělo mu vibrovalo tichým smíchem. Nebude se tak bavit, až se dneska večer vrátím domů a pinzetou mu servu nehty na nohou.

„Promiň, že jsem tě tenkrát vyhodil. Bylo to hnusný, nezdvořilý a nevhodný. Neudělal jsem to proto, že bych tě tam nechtěl. Máma a já spolu nevycházíme – jak se dá poznat z toho, že ji vytrvale ignoruju – a nechtěl jsem, aby ti řekla něco, co tě urazí. Což se, ironií osudu, obrátilo proti mně.“

Koutkem oka jsem viděl, že se Eastonovo tělo na sedadle doslova otrásá smíchy. Vstal. Vyplivnul jsem jablečné lízátko do držáku na kelímek mezi námi, dřív než se rozpadlo.

„Nechám vás dvě hrdličky o samotě. Westie, nebud'... ehm, ty, v podstatě.“ Easton se odporoučel a cestou ven mě popleskal po rameni. Seběhl po schodech, šťastný jako feťák v lékárně.

Grace se ke mně otočila. Znovu jsem se přistihl, že proklínám toho idiota, který vymyslel kšiltovku. Skoro jsem jí neviděl do obličeje.

Zaháknul jsem svůj malíček za její a stisknul ho. Dovolila mi to. Zvedla bradu nahoru. Ty zatracené oči modré jako letní nebe budou moje zkáza. Vždycky jsem preferoval zadek, ale tyhle oči dělaly s mým pérem to, co nedokázala žádná prdelka na světě.

„Tex.“

„Nenávidím tě.“

„Já vím. Tex?“

„Jestli se ještě někdy zachováš jako vůl, neodpustím ti to.“

„Beru na vědomí. Tex?“

„Můžeme spolu zase kamarádit, ale tohle je tvoje poslední šance.“

„Tex!“

„Co!“

„Do prdele s kamarádstvím. Chybí mi tvoje rty.“

Uvolnila se, jako by přestala zadržovat dech. „Taky jim chybíš.“
Odmlčela se. „Tvůj zbytek ani ne.“

Tahle holka mi to dává sežrat.

A dostává od světa pořádně zahulit.

Popadl jsem její kšiltovku, otočil ji dozadu a políbil ji. I přes slanou příchut' popcornu chutnala sladce. Vždycky chutnala zatraceně sladce. Vsál jsem si do pusy její spodní ret a hryzal ho, až sténala a zajíkala se.

Měl jsem tak těžká víčka, že jsem je skoro nedokázal udržet, ale přesto jsem je úplně nezavřel. Byla nádherná, takhle ve tmě, když jí po obličeji

tančila modrá světla z plátna. Chtěl jsem si tu chvíli vrýt do paměti, protože jsem věděl, že to nakonec *stejně* podělám.

Přijdu o ni.

Ale aspoň ji nejdřív budu *mít*.

Bude to jen na krátkou dobu.

A bude to bolet.

A bude to stát za to.

Jediné, co se změnilo mezi dneškem a včerejškem, bylo, že jsem se smířil s tím, že ten porouchaný vlak vyjel ze stanice a teď míří šílenou rychlostí k syčící hromadě výbušnin.

Chtěl jsem Grace „Texas“ Shawovou.

Chtěl jsem být v jejích kalhotkách.

V puse.

V každé její dírice (možná až na močovou trubici).

Chtěl jsem její drsné vtípky, čisté srdce a okouzlující oči, i tu hrbolatou jizvu, která byla na dotek jako hedvábí.

Její pokožka byla kontinent, který jsem chtěl zkoumat, líbat a laskat. Abych odhalil její minulost – její obavy – tím, že se jí budu rty dotýkat na všech těch místech, která ji kdysi bolela.

Zabořila mi prsty do vlasů a tiše vzdychala, takže se mi všechna krev nahnala do rozkroku. Vášnivě jsme se líbali, útočili na sebe jazyky. Ještě nikdy se mi líbání tak nelíbilo. Obvykle to byla jen zastávka během mojí cesty do cíle – do kundičky.

Ale Texas jsem mohl líbat pořád bez toho, že bych se nadechnul. Myšlenky mi zpívaly jako staromódní blahopřání od Hallmarku, ale to neznamenal, že byly o to míň upřímné. Nebo, když už jsme u toho, o to míň zneklidňující.

Sklouzla mi rukou po hrudníku, po břicho a omotala prsty kolem prvního knoflíku na mých džínách.

„Nechceš odsud vypadnout?“ zeptala se a rty se otřela o moje.

Odtrhl jsem se od ní a zadíval se na její tvář. Vypadala střízlivě a já na sto procent věděl, že nechce jít ke stánku pro další okoralý popcorn.

„Ale mám jednu podmínku,“ varovala mě.

Chce, abych jí snesl modré z nebe? Klidně to pro ni udělám. Přinesl bych jí i slunce. Jen potřebuju trochu času a možná jednu nebo dvě půjčky.

A rozhodně dobrou životní pojistku.

„Vyklop to.“

„Nechci se stát jednou z tvých Tess nebo Melanií. Nechci být holka na jednu noc.“ Zavrtěla hlavou. „Chci, aby ses ke mně choval s úctou a respektem. Vím, že spolu nechodíme, ale...“ Ostře se nadechla, sklopila oči a ztišila hlas. „Pro mě je to důležitý. Znovu někomu věřit. Slib, že mě nezradíš, Weste.“

Udělal jsem to kvůli tomu opojnému okamžiku.

Zapomeň na přísahu, kterou sis dal. Vybodni se na slib, že nebudeš nic slibovat.

Myslel jsem jen na to, jak budu v Grace. Jak se utopím v její čistotě a budu doufat, že se na mě špetka z ní přenese.

„Slibuju.“

To slovo mi vyklouzlo z pusy, dřív než jsem ho stačil zastavit, a chutnalo jako popel. Nemohl jsem ho vzít zpátky. Bylo tam, mezi námi. Živé, zvětšující se a rostoucí každou nanosekundu, tisklo se mi k hrudní kosti a bránilo mi dýchat.

Slibuju.

Slibuju.

Slibuju.

Vzpomínáš, co se stalo, když jsi posledně něco slíbil?

Ušklíbl jsem se svojí stupiditě a vzal ji za ruku.

„Vypadneme.“

O dvanáct minut později (jo, počítal jsem je) jsme stáli před jejím domem. Marla právě odcházela, seběhla po schodech z verandy, strčila si do úst cigaretu a zapálila si.

„Končím, děti. Bavte se a nedělejte hlouposti. To platí především pro vás, St. Claire.“

Grace stála na prvním schodu vedoucím k jejím dveřím. Západ slunce zbarvil oblohu do růžvooranžového odstínu a ona v tom světle vypadala jako padlý anděl.

Evidentně si teď všímám podělané scenerie a začínám být poetický.

Chtěl jsem zpátky svoje koule, ale ještě víc jsem je chtěl přitisknout Grace k číče.

„Chceš dovnitř?“ zeptala se, když Marla odjela.

„Každý chlap, který ti řekne, že se nechce udělat do číči, si kupuje ve velkém prošlý kondomy.“ Nenuceně jsem se opřel o Christinu a ze všech sil se snažil předstírat, že je mi to fuk, i když už jsem dal jasně najevo, že tu holku chci tak moc, až mi z toho vynechává mozek.

Tex trvalo vteřinu, než jí to došlo.

Pokrčila nos. „Ty si je ve velkém nekupuješ, co?“

Pokrčil jsem rameny. „Možná jsem staromódní, ale chci, aby si to moje partnerka užila, což znamená žádný závazky nebo nečekaný cesty do lékárny.“

„Jaký džentlmen.“

„Takhle mě vychovali.“

„A představ si, že jsem tě měla vždycky za mrzouta.“

„To jsem.“

„Se mnou ne.“

Nepletla se. Možná proto jsem se jí nedokázal vyhýbat, i když mě o to prosila každá buňka v těle (kromě těch v péro).

„Připomínáš mi, jaká jsem byla předtím.“ Abych se nějak zaměstnal, předstíral jsem, že stírám z motorky neviditelný prach.

„Před čím.“

„Před vším.“

Dívali jsme se na sebe. V dálce hlaholily kostelní zvony. Sundala si kšiltovku a držela ji oběma rukama v klíně. I když jsme neřekli ani slovo, věděl jsem, že mě zve k sobě.

Udělal jsem krok dopředu.

Potom další.

Nezastavila mě.

Než jsem k ní došel tak blízko, že se naše boty dotýkaly špičkami, oba jsme byli bez dechu.

„Nevím, co to provádíme,“ hlesla a zvedla hlavu. Viděl jsem celý její obličej. Pořád na něm měla vrstvu make-upu, ale bez kšiltovky jí slunce zatínalo drápky do kůže.

Vzal jsem ji za ruce.

„Zjistíme to společně.“

Byl jsem poprvé v jejím pokoji. Její babička seděla před televizí, napůl podřimovala a napůl proklínala VH1, že vybírají tak mizerné videoklipy.

Působila stejně staticky jako zvuk vycházející z obrazovky, ale upozornit na to Grace mi připadalo kontraproduktivní. Nejen kvůli ztopořenému péru mezi svýma nohama, ale taky proto, že Tex zřejmě nechce dát paní Shawovou do domu s pečovatelskou službou.

Texasin pokoj vypadal přesně tak, jak bych očekával od Grace Shawové před jejími jizvami: broskvové stěny plné jejích fotek s babičkou a hloučky usmívajících se kamarádek. Bílé vyšívané povlečení, pompony a lístky na představení a filmy, které viděla, přišpendlené na nástěnce s ručně psanými dopisy. Neuniklo mi, že její pokoj je moderní a pravděpodobně předělaný po tom požáru.

Chtěla být stále tím člověkem, kterým byla předtím.

Doufala, že to tak bude, proto byla její tragédie o to bolestnější.

Grace Shawová byla můj pravý opak.

Já odstranil všechno, co mi můj život před tragédií připomínalo. Ona na tom zoufale lpěla a odmítala se toho vzdát.

Stál jsem v jejím pokoji a čekal, až zkontroluje paní S. a vyjde nahoru. Objevila se ve dveřích se dvěma sklenicemi ledového čaje. Nevěděl jsem, kdy nebo jak, ale v době mezi příjezdem domů a současností si zvládla nanést na obličej ještě víc make-upu.

Tex to s líčením přehnala. Vypadalo to, jako by měla další obličej, a já pochyboval, že je lepší než ten skutečný. Navíc měla zase na hlavě tu pitomou kšiltovku.

Stáli jsme tam a dívali se na sebe.

„Ahoj,“ řekla nervózně. „Maine.“

„Texas.“

„Jak se ti líbí zdejší počasí?“

O čem to sakra mluví? Nebyl jsem si jistý.

Polkl jsem. „Je moc příjemný.“

Udělal jsem krok k ní.

Zůstala stát na místě.

Udělal jsem další krok.

Jak zatajila dech, zvedl se jí hrudník. Srdce mi tak bušilo, že jsem ho cítil pulzovat v péru.

Natáhl jsem ruku a odhodil kšiltovku na podlahu.

Připadal jsem si jako v té písničce od Johna Mayera, kterou před několika lety hráli pořád dokola v rádiu. „Slow Dancing in a Burning Room“.

Všechno bylo naléhavé, přesto mučivě pomalé.

Stáli jsme těsně u sebe. Necouvla. Vzal jsem ji ukazovákem a palcem za bradu a zvedl jí hlavu nahoru.

„Věříš mi?“

Přikývla a stísněně polkla. Políbil jsem ji. Ten polibek byl vášnivý, pomalý, metodický a úplně jiný než všechny, jaké jsem kdy zažil. Sevřel jsem v prstech lem jejího trika a přitáhl si ji tak blízko, že jsme se dotýkali tělem.

Grace polibek opětovala, zajíkla se a snažila se popadnout dech. Když mi zašátrala po zipu, pomaličku jsem jí začal vytahovat triko nahoru. Nebyl jsem nervózní z toho, co je pod ním. Ale věděl jsem, že ona nervózní je.

Když jsem jí vyhrnul tričko k žebrům, Texas mě zastavila a plesknutím mi ruce odehnala. Zvedl jsem obě dlaně v poráženeckém gestu. Přestala mě líbat a o krok ucouvla.

„Promiň.“ Zasmála se. „Co kdyby...“ Objala se kolem pasu a levou tvář si ostýchavě přitiskla k ramenu. „Co kdybysme přitom zůstali oblečení? Totiž, ty se můžeš svlíknout. A já si pochopitelně sundám kalhotky...“ Zavřela oči a zrudla pod make-upem jako ředkvička. „Nebude ti to vadit, že ne? Řekla bych, že v Plaze nemáš čas svoje holky svlíknout...“

„Přestaň,“ vyštěkl jsem vztekle. „Srovnáváš hrušky s jablkama.“

Trhla sebou.

Rozhodl jsem se změnit taktiku, sundal jsem si boty, potom ponožky. Jedním pohybem jsem si stáhl džíny i s boxerkami a stál jsem v jejím pokoji od pasu dolů nahý. Jen já a můj ztopořený pták a oba jsme na ni zírali.

Vykulila oči.

„Ehm, fakt? Tohle bylo dost rychlý...“

„Sundej si tričko, zlato,“ nařídil jsem jí. Tónem, který jsem znal, tohle jsem byl já. Přimhouřila na mě oči.

„Řekla jsem ti, že je mi to nepříjemný. Proč na tom trváš?“

„Protože si myslíš, že mě to, co uvidím, znechutí. Jak jinak ti mám dokázat, že se pleteš, než tím, že se mi předvedeš.“ Ukázal jsem na své pulzující péro. Bylo fialové a zduřelé. Tak ztopořené, až jsem pochyboval, že mi v ostatních částech těla vůbec zbyla krev. Sakra, kdybych si podřezal žíly, asi bych krvácel kost.

„Tohohle experimentu se nechci účastnit.“

„V tom případě si to budeš muset udělat sama.“ Sehnul jsem se – jo, s nahým zadkem – a předstíral, že zvedám džíny z podlahy.

„Počkej!“

Ztuhl jsem uprostřed pohybu a se skloněnou hlavou se usmál.

„Ty... ty to neuděláš, když ti neukážu svoje jizvy?“

Napřímil jsem se, olízl si rty a stáhl ze sebe triko, takže jsem tam stál úplně nahý. Takhle to bylo lepší. Není nic trapnějšího než stát před někým napůl oblečený (i když koupit si v poledne vstupenku na film s Kate Hudsonovou se tomu blížilo).

Tohle mě ta holka nutí dělat.

„Takhle je to fér. Něco za něco. Jsem nahej. Ty jsi nahá. Je to fifty fifty.“

Podívala se na strop a zavrtěla hlavou. „Není to hezký. Totiž, moje levá strana.“

„Všechno je na tobě k pomilování. Nic to nemůže změnit. Už vůbec ne tvoje válečný jizvy. A teď se svlíkni, než omdlím z odkrvení mozku.“

Zaváhala a pak si jedním rychlým pohybem stáhla tričko. Rozepnula si podprsenku, potom pevně zavřela oči, nehybně stála přede mnou a čekala na můj verdikt.

Hladil jsem si péro a opájel se každým centimetrem jejího těla. Měla ploché břicho. Prsa špičatá a hezká. Bradavky měla maličké, akorát mně do pusy, a ztvrdlé. Levá strana jejího těla byla znetvořená ohněm. Po kůži se jí klikatily nepravidelné červené a fialové skvrny jako abstraktní obraz.

Všechno na ní bylo šíleně medové a hladké a šukézní.

Zatímco měla zavřené oči, vydal jsem se k ní. S každým krokem, který jsem udělal, měla mělký dech, až jsem stál přímo před ní.

Přestala dýchat.

Já taky.

Sklonil jsem se, stiskl rty bradavku jejího levého, zohyzděného prsu a vsál ho hluboko do úst. Zasténala a sevřela mi hlavu rukama. Opřel jsem si čelo o její klíční kost, můj pták pulzoval mezi námi a žadonil, aby se mohl pustit do práce.

Klídek, kámo. Ještě ne.

„Jestli o tom někomu řekneš, zabiju tě.“ Přitáhla si mě k hrbolaté bradavce. Byla o odstín tmavší než ta pravá, zdravá, a o několik centimetrů širší kvůli zjizvené tkáni. Důkladně jsem se jí věnoval. Líbal jsem ji, olizoval a lehce hryzal, špičkou jazyka jsem přejížděl kolem dvorce

a foukal na něj. Zachvěla se a vrazila mi prsa do obličeje. Celé tělo měla prohnuté a připravené.

„O čem? O tvojí jizvě, nebo o tom, že jsem ti lízal kozy?“ Přesunul jsem se k její druhé, „normální“ bradavce. Byl jsem v podřepu a svaly na stehnech mě pálily. Chtěl jsem ale, aby viděla, jak moc mě vzrušuje. Což mi připomnělo...

Vzal jsem ji za volnou ruku, za tu, kterou se mi nesnažila vyškubnout vlasy, a položil si ji na ptáka.

Byl pořád jako šutr a stejně tak inteligentní vzhledem k tomu, že jsem ti dal debilní slib, kterej určitě nedodržím.

„O obojím,“ hlesla. „Bože, máš ho tak tvrdýho.“

„Jsi krásná. A totálně šílená,“ zamumlal jsem, zatímco jsem se přesouval z jednoho ňadra na druhé, líbal je a masíroval, abych se s nimi seznámil.

Budeme nejlepší kamarádi, dámy, říkaly moje polibky. A strávíme spolu spoustu času.

Nadzvedl jsem ji, takže mi omotala nohy kolem pasu, a odnesl jsem ji do postele. Položil jsem ji na matraci a líbal celou dobu, co jsem jí rozepínal džíny. Nejistýma, ale dychtivýma rukama mi hladila péro. Blesklo mi hlavou, jak moc je zkušená. To, že není panna, nic neznamenalo. O jejím bývalém klukovi jsem nevěděl nic víc než tu hnusnou věc, že ji po požáru pustil k vodě.

Byl – jak jste uhodli – na mém stále delším seznamu lidí, které zabiju, jestli mi někdy hrábne.

Grace si stáhla džíny ke kotníkům. Přes bílé kalhotky jsem ji pohladil po číče a celé tělo se mi roztrásl.

Takže takové to je, když je člověk nadržенý. Až doteď jsem si musel plést touhu s nudou a netrpělivostí, protože nic, co jsem kdy cítil, se tomuhle ani zdaleka nepodobalo.

Pohyb její ruky na mém pérú se zrychlil. Odhrnul jsem jí kalhotky na stranu, a zatímco jsem ji líbal na krku, zabořil jsem do ní jeden prst. *Mokrý.* Začal jsem do ní zasouvat dva prsty a rozdělával ji, protože jsem věděl, že nevydržím provozovat předeheru moc dlouho a udělám se. Cítil jsem na čelisti její horká ústa. Znovu jsem laskal jazykem její jizvy, lízal je, hryzal. Byl jsem drsný. Byl jsem sebejistý. Nechoval jsem se k ní jako k porcelánové panence. K vzácné a křehké věci, se kterou se musí zacházet opatrně a soucitně.

Choval jsem se k ní jako někdo, koho jsem chtěl šoustat, dokud mi neupadne péro.

Zasténala. „Víc.“

Strčil jsem do ní další prst a dráždil ji. Vzdychala čím dál hlasitěji, toužebněji. Sundala mi ruku z ptáka a zaťala prsty do postele, zabořila obličej do polštáře, aby ztlumila tichý výkřik, boky mi narážela do ruky a chtěla víc.

„Weste, prosím.“

„O co prosíš?“ Sjel jsem jí jazykem k pupku a zavrtal ho do té dokonalé skulinky. Z její čím dál intenzivnější vůně se mi točila hlava. Chtěl jsem tu holku zlíbat na každém centimetru jejího těla, abych se na ni mohl při našem příštím setkání podívat a pomyslet si – *Vím, jak chutná. Všude.*

„Jestli to okamžitě neuděláš, asi se mi něco stane,“ zamumlala Grace.

„Ušetřím ti cestu na pohotovost.“

Klekl jsem si, vytáhnul ze zadní kapsy džínů odhozených na podlaze peněženku, popadnul kondom, roztrhnul obal, a zatímco jsem jí hladil popálenou bradavku, nasadil si ho. Z nějakého důvodu mě tahle bradavka přitahovala ještě víc než její mléčně bílá strana. Vzrušilo mě, když jsem viděl, čím si prošla. Že se vrátila odhodlaná, silná a divoká. Bojovnice.

Znovu jsem se na ni svezl, zakryl ji celým tělem a ptáka namířil přímo do ní. Pomaličku jsem ho zasouval dovnitř a sykal při sebenepatrnějším pohybu. Chytila mě za boky a ostře se nadechla. Oba jsme sledovali, jak do ní vjíždím. Byla horká, vlhká a zatraceně těsná.

Přisahám Bohu, že jsem nikdy nechtěl být v Texas(u) víc než v tuhle chvíli.

Podíval jsem se na ni znovu, teprve když jsem byl celý uvnitř, a zjistil, že se kouše do spodního rtu a dusí smích.

Což... nebyl modus operandi pro holky, které jsem měl pod sebou.

Zamračil jsem se. „Je tu něco směšného?“

„Ty.“ Potřásla hlavou a uličnicky se usmála. „Máš výraz, jako bys plnil misi. Měl by ses vidět. Tak soustředěný. Tak koncentrovaný.“

Nasupeně jsem na ni zíral, protože jsem nevěděl, jak na to reagovat.

„Když jsem ve food trucku viděla tvý, ehm, *nádobíčko*, byla jsem na devadesát devět procent přesvědčená, že ho v sobě nikdy nechci. Připadal mi moc velký. Moc děsivý. Ale je to v pohodě. Díky.“

Položil jsem jí hlavu na rameno a lehce ji na něj políbil. V podstatě mi právě řekla, že nemám až *tak* velkého ptáka.

„Zavři pusu,“ nařídil jsem jí.

„Proč? Jsi moc roztomilý.“

Řekla, že jsem roztomilý, když jsem byl v *ní*. Vzpamatuju se z toho někdy?

„Jdi se bodnout,“ zaúpěl jsem.

„Pokračuj, prosím.“

„Jdu na to.“

Začal jsem se v ní pohybovat. Sakra, byla úžasná. Sex je vždycky zatraceně fajn. Ale s Texas nebyl jen lepší, byl... *jiny*. Pasovali jsme k sobě.

S každým přírazem jsem cítil, jak mi tvrdnou a brní koule, péro sebou cuká a pulzuje. Zachvěla se mi v objetí a já věděl, že to na ni taky jde.

Pohni, Tex. Udělej se dřív než já.

Blesklo mi hlavou, kdy mi na tom začalo záležet. Nebyl jsem úplný idiot. Záleželo mi na tom, aby si to užila i holka, kterou jsem píchal. Až na orál jsem vždycky projel celý repertoár – předehtu, probírání její číči, jako by to byly housle, polibky na erotická místa a tak dál a tak dál. Ale vždycky mi bylo jedno, jestli se udělá. Dokud jsem věděl, že mě spokojené zákaznice doporučí svým kámoškám.

S Texas mi to jedno nebylo.

„Weste. Och. Panebože.“ Vzala můj obličej do dlaní a přitáhla ho k sobě. Políbil jsem ji, nahmatl její klitoris a začal ho krouživě třít.

Udělej se, nebo budu muset umřít na otravu spermatem.

„Už budeš?“ zasténal jsem.

„Já...“ začala, ale pak sebou škubla, strnula a každý sval v těle se jí napnul, jako by dostala mrtvici. Obemkla mě tak pevně, že zbytek mého těla přestal rozhodovat, co bude dál. Jak mi sperma stříkalo do kondomu, prožíval jsem nejsilnější orgasmus ve svém životě.

Kolem ptáka se mi křečovitě stáhla její kundička.

„Už jsem.“

Díky. Bohu.

„Já taky. Zlato. Já taky.“

Grace

Měla jsem sex.

S klukem.

A teď překvapení – líbilo se mi to. Dokonce jsem se jednou udělala.

Dobře, dvakrát.

Tak jo, *tříkrát*.

Kdo by si to byl pomyslel?

Já rozhodně ne. V okamžiku, kdy mi West přitiskl rty na zohyzděnou bradavku a neucukl, ve mně jako granát vybuchla tělesná potřeba cítit na sobě jiné tělo, teplé a živé.

Milovali jsme se s Westem celé tři hodiny a pak jsem se v oversize triku doplížila do obývacího pokoje. Stačilo nám deset minut, abychom se vzpamatovali, a pak jsme se na sebe vrhli znovu. Měla jsem pocit, že bychom to dokázali dělat celou noc, kdyby Westovi nedošly kondomy.

Babča usnula na gauči, tiše pochrupovala, rty přísně, nesouhlasně stažené. Zvedla jsem tu drobnou ženu, jako by byla batole, a odnesla ji nahoru do jejího pokoje. Pro cizího člověka by to byl asi zvláštní pohled, ale já si na to za ty roky zvykla.

Savannah Shawová se stejně jako dítě neprobudila, když jsem ji uložila do postele. Už jsem to takhle dělala delší dobu. Ještě předtím, než babča začala ztrácet kontakt s realitou. V době, kdy měla dvě zaměstnání, aby nás uživila. Vždycky usnula na gauči. Nejdřív jsem ji budila, aby si šla lehnout – měly jsme úzký, nepohodlný a kousavý gauč –, jenže ona se vždycky probírala úplně a začala uklízet dům, mýt nádobí nebo skládat prádlo. Časem jsem se ji naučila přenést do jejího pokoje, aniž by se vzbudila.

Když jsem babču přestěhovala z obývacího pokoje nahoru, vrátila jsem se do svého pokoje. Byla v něm tma, horko a vlhko, ve vzduchu se vznášela vůně sexu a testosteronu. Sklenice s ledovým čajem, které jsem sem před několika hodinami přinesla, stály nedotčené na nočním stolku v loužičkách zkondenzované vody. West ležel na posteli s rukama pod hlavou a upíral oči na strop, který jsme před čtyřmi lety nechaly čerstvě vymalovat. Byl polonahý a spodní část těla mu nedbale zakrývala deka. V duchu jsem si ho vyfotila, ve svém teritoriu, klidného a spokojeného.

Intuice mi napovídala, že tenhle dokonalý okamžik dlouho nevydrží.

Popleskal neviditelné místo vedle sebe. „Pojď ke mně, Tex.“

„Vždyť se tam nevejdu.“ Od dveří jsem přejela pohledem jeho postavu. Lenivě se na mě usmál.

„Tak si asi budeš muset lehnout na mě.“

Pořád jsem nechápala, že ignoruje moje jizvy. Pod make-upem samozřejmě neviděl, jak moc jsou ošklivé a rozsáhlé, ale stejně tam pořád byly. Opatrně jsem si na něj sedla, stehny mu sevřela boky, a když jsem přes přikrývku dosedla na jeho ztopořený penis, pevně je stiskla.

Zasténal a hnětl mi hýždě.

„Určitě mám teď na pérú stopy po smyku. Připravená na čtvrté kolo?“

„Došly nám kondomy.“ Rozesmála jsem se.

„Vytáhnu ho.“

„Jsi šílenější?“

„Nadrženej. Což musí bejt v podstatě stejný, protože tohle jsem ještě za celý svůj život nikomu nenavrhnul.“

„To nejde.“

„Proč ne. Budu rychlej.“

„Tímhle mě fakt přemluvíš.“ Protočila jsem panenky.

Rozesmál se. „Rychle ho vytáhnu, ne že budu rychle hotovej.“

Přejela jsem mu rukou po čele, tvářích, bradě a pak jsem se sklonila a dala mu pusku na špičku nosu. Byl dokonalý. Každá jeho část. Nezhyzděný, hladký a nádherný.

„Brzy to uděláme zase. A bezpečně,“ zašeptala jsem.

„Slib mi to,“ dožadoval se a chytil mě za ruce, které jsem mu opírala o hrudník, takže jsem se nemohla hnout. Vzpomněla jsem si na slib, který mi dal dneska večer. Že mě nikdy nezradí.

„Slibuju.“ Usmála jsem se.

Potom jsme se k sobě přitulili. Ležela jsem na něm, na jeho nahém těle, ucho jsem mu tiskla na hrudník a poslouchala pravidelné bušení jeho srdce. Když se v pokoji setmělo, usoudila jsem, že usnul.

Zničehonic promluvil. „Řekneš mi někdy, co se ti přihodilo? A neptám se na to, protože jsem dneska viděl tvoje jizvy. Ptám se, protože se chováš, jako by se to nestalo, přesto se tím necháváš omezovat. Každíček. Podělanej. Den.“

Dech se mi zadrhl v plicích. *A je to tady.*

Byl to jeden z důvodů, proč jsem se od té doby s nikým nesblížila. Abych se vyhnula otázkám, svěřováním se, ohavné pravdě, která se za těmi jizvami skrývala. Ale nezaslouží si West trochu upřímnosti, potom co jsme spolu prožili?

Dal mi přece slib, i když se zapřísáhl, že nikdy nic slibovat nebude.

Otevřela jsem pusu, nejistá, co z ní vyjde.

„Nikdo přesně neví, co se tu noc stalo.“

Jeho hrudník se mi prohnul pod hlavou, jako bych mu vyrazila dech.

„Po městě se rychlostí blesku rozšířily fámy, ale nic se nepotvrdilo, a já bych to tak ráda nechala. Proto o tom nemluvím.“

Navíc, vzpomínat na nejhorší noční můru svého života nepatřilo k mým koníčkům.

Otáčela jsem na prstu ohnivým prstenem, upřeně na něj zírala a najednou jsem ho začala nenávidět.

Nenáviděla jsem Courtney, že mi ho nedala osobně.

Že nebyla u toho, když mi sundali obvazy.

Že nepřijala zodpovědnost za to, co stvořila – *mě*.

West mě hladil po vlasech. Moje blondáté pramínky ležely rozprostřené na jeho bronzové pokožce. Vypadalo to nádherně. Jako západ slunce.

Měl by si vzít blondýnu. Ta myšlenka přišla jako blesk z modrého nebe a uvízla mi v krku. *Jako koho, tebe?*

„Nemluvíš o tom a chováš se, jako by se nic nestalo. Znáš tě už několik měsíců, a nikdy ses o tom nezmínila,“ namítl West.

Zavřela jsem oči. „Co chceš vědět?“

„Všechno. Chci vědět všechno, Tex.“

Ještě jedno drobné nadechnutí.

Ještě poslední polibek na jeho hrudník.

Potom jsem spustila a vyklopila mu, co věděly jen Karlie s Marlou.

„Byl to prostě další večer. Úterý. Pokaždé mě překvapí, jak dny, který navzdychy změni náš život, začnou tak obyčejně a nenápadně. Babča měla tenkrát dvě zaměstnání. Přes den dělala v bufetu na základce ve městě a odpoledne vypomáhala v místním obchodě s potravinami. Přesto mi dál vařila, abych měla domácí jídlo, a chodila na naše vystoupení roztleskávaček a divadelní představení. Byla unavená. A zapomínala. Celou tu pitomou dobu.“

Zhluboka jsem se nadechla a prodírala se podrobnostmi. Jako bych stoupala do kopce uprostřed sněhové vánice.

„Tenkrát jsem měla kluka. Jmenoval se Tucker. Hrál fotbal. Byl oblíbený, hezký, pocházel z dobré, známé rodiny tady v Sheridanu. Ten den tady přespál. Přespával tady často, ale když babča přišla domů, vyklouzl z mého

pokoje oknem, takže když mě ráno probudila vaflemi, už byl zase dávno pryč. Říkala mu Chobotnice,“ vzpomněla jsem si a lehce se usmála. „Od toho dne, kdy ho našla v mojí posteli s končetinama omotanýma kolem mě.“

„Ty části, kdy se tě dotýkali jiný kluci, můžeme přeskočit,“ zabrblal West.

„Okno v mém pokoji bylo zrezivělý, takže vydávalo praskání, na který jsem byla zvyklá.“

Cítila jsem, že přikývl, ale mlčel. Svíralo se mi srdce bolestí. Při každém slově, které jsem pronesla, mi připadalo, jako bych rozkousala a spolkla sklo.

„Spala jsem, když se to stalo. Babča přišla domů, asi pozdě. Připravila si gin s tonikem, zapálila si cigaretu a na chvíli se posadila v obývací. Dopila a odešla k sobě do pokoje.“

Nejhorší bylo, že jsem to praskání slyšela, když chytil uhlík z cigarety a začal hořet gauč, ale byla jsem tak utahaná a myslela si, že praská okno, kterým se Tucker protáhl ven, protože jsem nevěděla, že odešel hodinu před tím, než se babča vrátila domů.“

Ta vzpomínka byla zřetelná a skutečná, zaútočil na mě zápach kouře a plíce mi zaplnil černý kouř. Pod víčky jsem jasně viděla, co následovalo. Otevřela jsem ve tmě oči a srdce mi na Westově hrudníku zběsile bušilo. Položil mi ruku na záda a přitiskl mě k sobě tak pevně, až jsem si myslela, že se v jeho těle utopím.

„Co se děje, mi došlo, teprve když jsem začala kašlat. Posadila jsem se a rozhlídla se kolem. Něco se dělo. Z mezery pod dveřma se valil kouř. V pokoji ho moc nebylo, ale oblaka, který pronikaly pod dveřmi dovnitř, byly černý a horký. Vyskočila jsem z postele a zavolala na babču. Má ložnici na konci chodby. Vyběhla jsem z pokoje a viděla, že oheň je už v patře. Nahoře na schodišti šlehaly plameny. Přísahám, že to vypadalo, jako by se mi vysmívaly, Weste.“ Moje slova o sebe klopýtala. Po tváři se mi skutálela velká, osamělá slza a přistála mu na nahém hrudníku. Jakmile ji ucítil, záúpěl, skoro jako by ze mě vysál veškerou bolest a cítil ji v kostech.

Rty se mi otřel o temeno. „Nemusíš pokračovat.“

Ale já chtěla. Poprvé v životě jsem to chtěla ze sebe dostat. Zbavit se břemene, že znám pravdu a tajím ji před světem.

Znovu jsem se nadechla a odhodlaně pokračovala.

„Rozběhla jsem se k babče do ložnice a vytáhla ji ven. Nemohly jsme vyskočit z okna. Přímo pod ním rostly růže a babča měla špatnou kyčel. Kromě toho tvrdě spala. Chránila jsem ji vlastním tělem, omotala ho kolem ní jako lidskou deku a rozběhla se zpátky na chodbu. Než jsme se dostaly z jejího pokoje, patro se začalo hroutit jako balíček karet. Zřítíl se na mě kus zdi. Přistál mi na levém boku. Tvrdě. Několik vteřin jsem se nemohla pohnout. Byly jsme uvězněny pod dřevěnou stěnou a ta hořela. Cítila jsem, jak mě pálí obličej, rameno, ruka. Byla jsem přesvědčená, že je to můj konec. Že už jsem mrtvá.“

Na hrudník mu dopadla další slza. Vzpomněla jsem si, jak mi blesklo hlavou, že být mrtvá znamená, že je v člověku pořád život. Dál jsem totiž slyšela praskání a cítila bolest.

„Omdlela jsem. Asi adrenalinem a bolestí. Probudila mě babča. Byla vzhůru a příšerně křičela, pode mnou, ale schovaná v mém náručí. Její hlas mě nakopnul. Chtěla jsem ji zachránit, za každou cenu, jako ona zachránila mě, když mě máma...“

... nechala u jejích dveří.

... a utekla se svými feťáckými kamarády a ani jednou se na mě nepřišla podívat.

„Sebrala jsem poslední zbytky sil, popadla babču a dostala nás obě ven. Vzpomínám si, co jsem udělala, když jsme byly konečně z domu. Právě se začal hroutit do sebe, jako ve filmu, plameny šlehaly tak vysoko, že olizovaly oblohu. Svalila jsem se na trávník a ječela. Byl vlhký od rosy a chladil mi popálenou kůži. To už před barákem stálo několik záchranečnických aut. Všichni viděli, jak se zmítám na trávníku. Všichni vyběhli ze svých domů a dívali se. Včetně paní Draytonové, která vyšla ven se svým tříletým klukem Liamem v náručí. Hlasitě se jí zeptal: *„Mami, proč Grace voní jako topinka?“*

Zase jsem zavřela oči.

Jeho hrudník se pode mnou propadl.

Topinka.

Tak vznikla ta přezdívka. Liama zaslechl Eden Markovic a řekl to Lukeu McDonauldovi, který to vyklopil všem svým kamarádům, kteří to pověřili rodičům, a ti to sdělili všem v kostele.

Ačkoli mi to nikdo neřekl do očí, stejně to říkali za mými zády. Věděla jsem, že každý člověk v Sheridanu slyšel, jak jsem se válela po trávě jako pes v říji, a zatímco se mi před všemi roztékal obličej, vrískala jako šílená.

Krutý pád Grace Shawové, která skoro unikla ze smrtících pařátů své podělané budoucnosti, kterou jí připravila její matka. *Skoro.*

„Texas...“ Westův nešťastný tón mě vytrhl ze vzpomínek na ten příšerný okamžik.

Zavrtěla jsem hlavou. Ještě jsem neskončila. „Chceš vědět, co byla nejhorší část?“ Olízla jsem si slané slzy kolem pusy.

„Myslel jsem si, že už ji mám za sebou.“

Trpce jsem se usmála. Neměl tušení.

„Když se babča probudila v nemocnici, byla totálně zmatená. Nic si nepamatovala. Ani to, že jsem ji vynesla z ohně. Podle mě tenkrát dementní nebyla. Podle mě to prostě vytěsnila nebo to možná byla první kapka deště, který se změnil v bouřku. Já byla každopádně na kyslíku a v bezvědomí, když se jí zeptali, co se stalo...“ Zarazila jsem se a snažila se nezhroutit. Neječet.

Nebyla jsem u toho, když jim předložila svoji verzi. Bojovala jsem o život pár pokojů od ní, protože mi selhávaly orgány. „Když jí řekli, co se přihodilo, prohlásila, že si její vnučka určitě zkusila vykourit jednu z jejích cigaret a nechala ji v přízemí zapálenou. Nepamatovala si, že ten požár způsobila ona. Pořád to neví. Myslí si, že za něj můžu já. A... no, nechala jsem ji při tom, protože na tom nezáleží. Než jsem se probírala, všichni tomu uvěřili a pojišťovna přijala její verzi. Byla to hotová věc. Za ten požár jsem mohla já.“

Tuhle verzi babča nabídla Sheridanu a lidi to spolkli.

Grace Shawová, dcera Courtney Shawové, nechvalně proslulá narkomanky, si hrála s ohněm a popálila se. Koneckonců, určitě zdědila matčin sklon k průšvihům.

„Byla to její vina, že zkusila babiččiny cigarety. Jaké dítě tohle udělá?“

„Jen naprosto nezodpovědné. A zaplatila za to svojí největší předností – krásou!“

„Spíš jedinou předností. Chudák Savannah Shawová nemůže mít klid. Nejdřív její dcera. Ted' její vnučka. Sama je světice, ale ty holky se jí nevydařily.“

Všechno jsem to slyšela.

V kšiltovce, volném oblečení a s hlavou dole jsem skoro nebyla k poznání. Naprosto neviditelná. A dobře přehlédnutelná, když jste vyrazili do města a dychtili po drbech.

Žila jsem ve městě, které jsem nenáviděla, mezi lidmi, kteří mě podezírali, bez možnosti úniku, protože jsem se musela starat o babču – o babču, co způsobila požár a hodila to na mě.

West vzal moje tváře do dlaní – dokonce i tu popálenou – a přinutil mě, abych se na něj podívala.

Zamrkala jsem, abych zahnala slzy, zatajila dech a čekala na jeho ortel.

Políbil mě na čelo, nechal tam rty a pak pronesl tu nejpitomější, nejskandálnější, nejkrásnější, nejpršíšernější věc, jakou mi kdy někdo řekl.

„Jsem šťastnej, že to úterý dopadlo takhle.“ Měl chraplavý hlas. Zastřený. „Protože nejhorší den tvýho života mi dal tu nejlepší verzi *tebe*.“

Kapitola čtrnáctá

Grace

Další den jsem kráčela dlouhou chodbou v Lawrence Hall do bufetu a tiskla si skripta na prsa. Myslela jsem na to, jak je zvláštní, že se během jednoho týdne přihodilo tolik věcí.

West začal dělat ve food trucku.

Začaly zkoušky *Tramvaje do stanice Touha*.

A protože se náš univerzitní sál před tím velkým představením rekonstruoval, padesát procent mých přednášek se do konce semestru přesunulo do Lawrence Hall – kde West trávil většinu času.

Normálně bych ho moc nevidala. Pohybovali jsme se na opačných stranách univerzity, v jiných budovách, v jiných bufetech, dokonce i v jiných částech parku.

Najednou se naše životy všude propletly.

Z úzké mezery pánských toalet vyklouzla paže a zatáhla mě dovnitř.

Záda mi se zaduněním narazila do zdi.

Spatřila jsem před sebou Westa. Uvěznil mě mezi pažemi, přejel mi nosem po nose a tvář mi ovanul jeho horký dech.

„Texas Shawová. Rád tě tady vidím.“

„No, *zatáhnul* jsi mě sem.“ Přitiskla jsem si skripta na hrudník ještě pevněji, pořád nejistá, jestli mě jeho gesto potěšilo, nebo znervóznilo. Včera, potom co se rozplynulo postkoitální omámení, West si sbalil věci a odešel, mi blesklo hlavou, co to proboha provádím. Co my dva vlastně jsme?

Pár?

Kamarádi s výhodami?

Nádherný, strašný, kolosální omyl?

Umožnila jsem mu přístup ke všemu – ke svým tajemstvím, tělu, nejskrytějším, nejtemnějším myšlenkám – a ani jsem nevěděla, jak na tom jsme. Štvalo mě to. Jedna moje část si ho chtěla nárokovat, druhá mě varovala, že nejsem připravená na drby, které to vyvolá. Na otázky, špitání

a vlastní pochybnosti, až mi svět nepochybně připomene, že by se hvězda Sheridanu určitě nerozhodla pro černou ovci města.

West mě políbil. Přinutil mě rozevřít rty a strčil mi jazyk dovnitř. Vzdechla jsem a skripta spadla na dlaždice mezi námi. Ucítla jsem v podbřišku teplý příliv rozkoše. Páni, ten kluk věděl, co má dělat s jazykem.

Když se odtrhl, trvalo mi několik vteřin, než jsem byla schopná zase promluvit.

„Mám u tebe troje skripta. Z těchhle se rozhodně učit nebudu.“

Podíval se na zem a se smíchem je odkopl stranou.

„Platí.“

„Co pro tebe můžu udělat, St. Claire?“

„Super, jsem rád, že ses zeptala. Co kdybys mi ho po naší dnešní směně vykouřila?“ odpověděl okamžitě.

„To nejde. Musím hledat pečovatelky pro babču.“

Vrhl na mě pohled, který se mi nelíbil. Stejným způsobem se na mě dívaly Marla s Karlie. Ten pohled říkal, že se musím podívat pravdě do očí a začít hledat domy s pečovatelskou službou. Z dlouhodobého hlediska byly finančně dostupnější, poskytnou jí, co potřebuje, přinutí ji brát léky a babča bude vést aktivnější způsob života. Všechno jsem to věděla, ale měla jsem strach, že by mi to nikdy neodpustila.

Tohle nechtěla.

Přinejmenším jsem si *myslela*, že to nechce.

„Pomůžu ti s tím.“

„Fakt?“ Obočí mi vystřelilo nahoru.

„Jasně.“

„Proč?“

„Proč?“ Poklepal si na rty a naklonil se ke mně, jako by o tom přemýšlel. „Protože chci s tebou trávit čas. Ideálně v horizontální poloze.“

Praštila jsem ho do ramene. Předstíral, že zavrával dozadu, a chytil se za „zraněné“ deltové svaly.

„V horizontální poloze, jo?“ Protočila jsem panenky.

„Ve vertikální taky. Jak ti jde orál?“

„To se ještě dlouho nedozvíš. Něco za něco, vzpomínáš?“ Zakývala jsem obočím a cítila se tak normálně, až mě bodlo u srdce. Znovu ke mně

přistoupil, vklouzl mi rukou pod triko, začal mi hladit levé prso a ústy mi přešel z klíční kosti na krk.

„Abych nezapomněl, moc se mi stejskalo po tvých kozičkách.“

„Jsi fakt romantik.“

„Můžu bejt cokoli, co chceš, abych byl.“ Uličnický se usmál. „Kromě jednorožce. Ten bejt nemůžu.“

A doopravdy můj, pomyslela jsem si trpce.

Vypotácela jsem se z pánských toalet, zastavila se na dámských, abych si opravila make-up, který mi West při líbání pravděpodobně poničil, pak jsem vešla do bufetu a rozhlédla se po Karlie.

Moje nejlepší kamarádka seděla s hloučkem svých geniálních kamarádek, hrbily se nad tlustými skripty a o něčem vášnivě diskutovaly. West seděl o tři stoly dál, s Eastonem, Reignem a fotbalovým týmem. Mezi Westem a Eastonem už asi bylo všechno v pořádku, když byl teď ten druhý mimo hru a my se dali s Westem konečně dohromady.

Easton zvedl ruku a dobrosrdečně na mě mrkl.

Reign se podíval jiným směrem a vyhnul se mému pohledu.

A West? Totálně mě ignoroval.

Rychle jsem vklouzla na židli vedle Karlie, stiskla jí paži a ignorovala zklamané bodnutí, které jsem ucítila v hrudi. Ani mě nepozdravil.

„Ahoj, Karl! Jak ses dneska měla?“

Zatímco mluvila, nenápadně jsem se znovu koukla na Westa. Nedíval se na mě. Klábosil s Tess, která se opřela bokem o jeho stůl a během hovoru pohazovala havraními vlasy.

Není to tvůj kluk, připomněl mi můj mozek.

Jenže moje srdce neposlouchalo.

Brzy jsme s Westem vklouzli do rutiny.

Ve dnech, kdy jsme měli školu, jsme se chovali, jako by ten druhý neexistoval. Tak přesvědčivě, že lidi přestali řešit, jestli jsem pod jeho ochranou, a vzhledem k naší scéně ten večer, kdy jsem se objevila v klubu rváčů, začali mluvit o tom, že jsme zapřisáhlí nepřátelé. Kvůli tomu jsem byla ještě míň oblíbená – teď jsem byla definitivně ta husa, která si to rozlila u Westa St. Claira –, nyní však Westa nemohl nikdo obvinít, že na mě upozorňuje.

Věděla jsem, že přesně o tohle jsem Westa požádala, přesto jsem si nemohla pomoci, štválo mě, když jsme procházeli kolem sebe a tvářili se lhostejně. Na druhou stranu fakt nepřicházelo v úvahu, aby se o nás ostatní dozvěděli, rozebírali to, drbali a mluvili o tom, že si toho skvělého West St. Claira nezasloužím. Nepotřebovala jsem připomínat, že si většina lidí myslí, že si ho nezasloužím.

Ve dnech, kdy jsme měli společnou směnu, jsme pracovali, smáli se a klábosili a pak jeli ke mně. Než jsem se osprchovala, opravila si make-up, naházela prádlo do pračky a uvařila večeři, povídal si s babčou. Potom jsme se společně najedli a uložila jsem babču do postele.

Babča Westa zbožňovala. Byl okouzlující, zdvořilý a zvládl jakoukoli její náladu. Když s ním mluvila, jako by byl děda Freddie, spolupracoval. Když poznala, že je to West, kamarád Gracie-Mae z food trucku, byl sám sebou. Jednou dokonce předstíral, že je šerif Jones. Nicméně jsem nebyla nadšená, když se snažil ve hře na šerifa pokračovat i potom, co jsme si vlezli do postele, a začal mě komandovat.

Po večeři a uložení babči do postele jsme se s Westem zamkli u mě v pokoji a prozkoumávali jeden druhého. Někdy jsme se milovali pomalu a dávali si načas. Jindy to bylo rychlé a vášivé. Ale vždycky jsme spolu zůstali o chvíli déle a po každém loučení jsem ho sledovala oknem a věděla, že si odnáší s sebou kousek ze mě.

West se nesnažil tajit, jaký má názor ohledně babči. Chtěl, abych ji dala do ústavu, ale brzy pochopil, že ani on neuspěje tam, kde se to nepodařilo Karlie s Marlou.

Přesto se dál snažil.

Nechával mi ve schránce a na stole letáky a brožury o domech s pečovatelskou službou v Austinu a okolí. Dvakrát si půjčil můj laptop a nechal otevřené okno na webové stránce s místem, které mělo skvělá doporučení pro lidi v babiččině stavu. Kdykoli jsem mluvila s Marlou v kuchyni a West byl u toho a ona si stěžovala, že babča nechtěla opustit dům nebo navštívit doktora, vrhal na mě významné pohledy.

Věděla jsem, že se snaží pomoci. Krátil se mi čas, abych našla náhradu za Marlu.

Pátky byly nejhorší.

Na jeho zápasy jsem nechodila. Potom, co mi minule ztropil takovou scénu, jsem stejně pochybovala, že by mě pustili dovnitř – navíc, jednou to

úplně stačilo. Dívat se, jak krvácí, nebyl můj šálek kávy. Nesnášela jsem to, i když jsem věděla, proč to dělá.

Pátek byl jediný večer, kdy jsme nebyli spolu. Každou sobotu po práci jsme si to vynahradili. Dala jsem si záležet, abych zlíbala každou jeho modřinu a podlitinu, nekonečně dlouho mu olizovala rány a laskala každý centimetr jeho bolavého těla.

Byla jsem zamilovaná do toho bojovníka, který zápasil, aby se jeho rodina postavila zpátky na nohy. Doslova.

Jenom dvě věci mi kazily čistou radost z toho, že ho mám pro sebe.

První – pořád jsem nevěděla, jak to mezi námi je. Jak si u něj stojím.

A druhá – začala jsem dumat, jestli mě v kampusu ignoruje, protože jsem ho o to požádala, nebo protože se za mě stydí. Jedna věc byla hladit, líbat a hryzat moji zjizvenou pokožku v soukromí, když jsme byli u mě v pokoji, přejíždět mi prsty po hrbolaté tkáni, zatímco do mě bušil a na nedokonalé tělo mi dopadaly kapky jeho potu, a jiná veřejně se ke mně přihlásit jako ke svojí holce.

Snažila jsem se namluvit si, že West kašle na mínění ostatních. Že je mu totálně ukradené, jestli je oblíbený a co si o něm lidi myslí. Ale vždycky to nefungovalo.

Ačkoli mě tahle situace doháněla k šílenství, rozhodla jsem se, že se ho nezeptám. Nechtěla jsem být jednou z *těch* holek. Těch dychtivých, submisivních husiček, které ho tak často obklopovaly. Jeden z důvodů, proč jsem Westa přitahovala, byl, že jsem se mu hned nevrhla kolem krku jako každá jiná v tomhle univerzitním městě.

A že mě ve škole ignoroval? I když mi to šíleně vadilo, nechtěla jsem, aby se to změnilo. Pořád ještě jsem nechtěla, aby o nás lidi drbali. Pořád ještě jsem se bála pozdvižení, které by to vyvolalo.

První náznak, že jsme víc než kamarádi s výhodami, se objevil v úterý večer. Měla jsem na telefonu našeho dodavatele elektřiny kvůli nevyrovnanému účtu, o kterém jsem věděla, že jsem ho už platila. Byla jsem v kuchyni a řešila to se zákaznickým oddělením. Babča mi poklepala na rameno a řekla, že by potřebovala pomoc do sprchy.

„Jsi moje hodná holka, Court. Tvoje maminka tě prosí o pomoc.“

„Vteřinku... ehm, *mami*.“ Roztržitě jsem ji popleskala po ruce. West se opíral o lednici a s nenuceně založenýma rukama nás pozoroval. Nesnášel, když jsem předstírala, že jsem svoje máma, přestože on předstíral, že je

kýmkoli, za koho ho babča v tu chvíli považovala. Tvrdil, že to je něco jiného. Že je jedno, jestli si ho pamatuje, nebo ne, když ho nevychovala.

„Cože? Ne, to... to není pravda. Mám tu referenční číslo transakce. Samozřejmě že jsem zaplatila.“

„Bože, Courtney! Páchnu!“ zahulákala babča do hovoru s operátorem. „Pomoz mi.“

Začínala jsem být nervózní. Nemohla jsem si dovolit zaplatit ten účet dvakrát. Babča se kolem mě pořád motala a strkala mi hlavu do obličeje. Opřela jsem si čelo o pracovní pult, zavřela oči a nadechla se.

„Počkej chvíli... mamí,“ zamumlala jsem, spíš pro sebe než k babče. „Prosím.“

„Pojďte, Savannah, já vám pomůžu,“ nabídl se West. Otočila jsem se, telefon stále přišpendlený mezi ramenem a uchem, a nasupeně se na něj podívala, jako bych se ptala: *Zbláznil ses?*

Jenže babče to zřejmě připadalo jako dobrý nápad a okamžitě se do něj zavěšila.

„Nevadí ti pomáhat staré bábě, Weste?“

Dneska si pamatuje jeho a mě ne? *Super.*

„Bude mi potěšením, madam.“

„Ale nebudeš se dívat.“

„To by mě ani nenapadlo, paní Shawová.“

Než jsem měla možnost protestovat, vypochovali z kuchyně. Babča se většinu dní dokázala umýt sama. Postavila jsem do sprchového kouta dřevěnou židli a ona se jen musela natáhnout pro šampon a mýdlo – ale nemohla zůstat v koupelně sama, kdyby náhodou upadla.

West ji bude muset vidět nahou. Pomocť jí do sprchy a ven. *Panebože.*

O deset minut později jsem dotelefonovala a po schodech – brala jsem dva najednou – vyběhla nahoru. Škvírou ve dveřích jsem nakoukla do koupelny, aby o mně nevěděli.

West se opíral o umyvadlo, zády ke sprše, a vyprávěl babče, jak jednou, když mu byly čtyři, osprchoval máminu slepou kočku. Babča ve sprchovém koutě se zajíkala smíchy, seděla na židli, vychutnávala si skrovný proud vody na zádech a houbou si přejížděla po paži.

„Nepovídej! To jsi neudělal. Bože, naplácala bych ti na holou, kdybych byla tvoje máma.“

„Chtěla mi naplácat, paní S. Věřte mi. Jenže jsem byl rychlejší než ona.“

Málem se svalila smíchy ze židle. Usmála jsem se, hrudník se mi stáhl a něco vřelého mi proudilo každou žílou v těle.

West zvedl oči, jako by vycítil moji přítomnost, a střetl se s mým pohledem.

Taky se usmál, ale moje slídění nijak nekomentoval.

„Dobře, jsem hotová. Podej mi ručník, mladý muži!“ Babča se na židli otočila a vypnula vodu. West sundal ručník z věšáku a s očima stále upřenýma na mě jí ho podal.

Babča se utřela, a když kolem sebe omotala osušku, pomohl jí West do jejího pokoje, zatímco já vklouzla k sobě a nechala je, aby si tu chvíli spolu užili.

O půl hodiny později jsem uložila babču do postele a vrátila se do svého pokoje.

West seděl na posteli, vyhazoval jeden z mých starých pomponů do vzduchu jako míč a zase ho chytal. Posadila jsem se ke stolu, zapnula laptop a nalogovala se na webovou stránku Sheridanské univerzity, abych se podívala, jestli mi profesorka McGrawová odepsala na můj poslední e-mail. Usoudila jsem, že ne. Od chvíle, kdy se rozhodla, že mě nenechá projít, pokud nevezmu roli v té hře, veškeré moje prosby ignorovala. Ale tu textovou zprávu jsem nedokázala Cruzovi Finlaymu poslat. Postavit se na jeviště bylo prostě něco, čeho nebyl fénix ve mně schopný. Zatím.

„Tex?“ ozval se mi West za zády.

Svist pomponu létajícího nahoru a dolů vzduchem mě uklidňoval. Něco podobného by asi dělal i Tucker. Tenkrát, když jsem byla ještě normální.

Všichni si pamatujeme, jak to dopadlo, ne, Grace? Takže si nedělej velký naděje.

„Jo?“

„Odlíčíš si někdy přede mnou make-up?“

Zírala jsem na displej a snažila se nepanikařit.

„Proč se ptáš?“

„Viděl jsem zblízka každou centimetr tvého těla, a pořád jsem tady. Ale nikdy jsem neviděl tvoji tvář bez make-upu. Nemyslíš, že je to divný?“

„Na to zapomeň.“ Dál jsem ťukala na klávesnici. „Nerada lidem ukazuju svůj obličej.“

„Karlí ho viděla. Marla taky.“

Mlčela jsem. West nebyl Karlie. Nebyl ani Marla. Byl to kluk, kterého jsem milovala – opravdu milovala, nebylo to jen pobláznění –, a nechtěla jsem, aby viděl, jak jsem ošklivá.

Nešokovalo mě zjištění, že ho miluju, ani mě to nevyděsilo. V koutku mysli jsem už nějakou dobu věděla, že je to pravda.

Milovala jsem Westa St. Claira.

Šíleně. Hluboce. Dokonce posedle.

Byl to nejúžasnější kluk, jakého jsem kdy poznala – milý, starostlivý, laskavý, zodpovědný. Ale taky násilnický, agresivní, výbušný a krutý.

A já se ho nemohla nabažit. Třásla jsem se hrůzou při představě, že to mezi námi jednou skončí. On dostuduje a odstěhuje se a já tady zůstanu a budu se trápit, že jsem o něj přišla.

„Jen říkám, že tě chci líbat na obličeji, kterej nechutná jako omítka.“

„Když už jsme u toho...“ Otočila jsem se na židli a cítila, jak se kolem mě zase zvedají moje hradby. „Připadá ti fěr, že víš, co se mi stalo, ale sám jsi mi nikdy neřekl, co se stalo *tobě*?“

Tušila jsem, že mi West nehodlá svoje tajemství vyklopit. V tomhle směru se nic nezměnilo. Pořád nezvedal telefon, když mu volali rodiče – což bylo často –, a kdykoli jsem se zmínila o jeho předchozím životě v Maine, začal se chovat rezervovaně.

„Život není fěr,“ odsekl.

„Jasně. Taky jsem si to myslela.“

„Nechceš to vědět.“

„Proč?“ zeptala jsem se, otočila se zpátky k laptopu a předstírala, že usilovně ťukám do klávesnice, abych vypadala nenuceně. Ve skutečnosti jsem se plně soustředila na rozhovor. Samozřejmě že jsem to chtěla vědět. Dychtila jsem po každé informaci, kterou jsem o něm mohla získat. Jedině loajalita ke klukovi v mé posteli mi bránila, abych se zeptala Eastona, proč je West takový, jaký je.

„Protože by ses mi potom, až ti to řeknu, nemohla podívat do očí. Téma uzavřeno.“

Svištění pomponu utichlo. Hrudník jsem měla stažený úzkostí. Už mi došlo, že to, co se přihodilo Westovi, je něco úplně jiného, než se stalo mně.

Moje válečné jizvy jsou vnější, na povrchu.

Jeho jsou vnitřní, ale hluboké.

Je zmrzačený uvnitř, dokonalý zvenčí. Smrtící kombinace.

„Reign pořádá tuhle sobotu mejdan. Půjdeš.“

Otočila jsem k němu hlavu a probodla ho vražedným pohledem. „Reign je idiot.“

„Reign je neškodnej. A jednou se musíš lidem postavit. Půjdeš,“ zopakoval klidně.

„Proč bych tam chodila?“

„Alkohol. Tanec. Bejt normální studentka.“

„Ale já nejsem normální studentka,“ podotkla jsem. „A jediná moje kamarádka se mnou nepůjde. Karlie má o víkendu tři studijní skupiny. Zbláznil ses?“

„Ne že bych o tom věděl, ale úplně bych to nevyloučil. Ví se o mně, že jsem udělal spoustu hovadin. V osm tě vyzvednu.“

„Počkej, ty chceš, abysme šli *spolu*?“ Naklonila jsem hlavu na stranu a vykulila na něj oči. Nikdy jsme spolu nic nepodnikli mimo můj dům. Mimo moji *postel*. Ledaže bych počítala food truck, což jsem fakt nemohla, protože nás oba platili za to, že tam budeme ve stejnou dobu.

West mi pomáhal s babčou, ale vždycky jsem to brala jako výměnný obchod. Staral se o mě a já jsem se starala o něj.

Posadil se. „Jo, spolu. Ty to slovo neznáš?“

„Já... myslela jsem si, že...“ Snažila jsem se vyslovit tu část, která mě mátlá, i když ve skutečnosti mě mátlá celá ta věc. „... spolu nechodíme.“

To jsi vyjádřila přesně, Grace.

„Ty si myslíš, že spolu nechodíme?“ zopakoval ohromeně.

„Proč bych si to myslet neměla? Ty mi pořád opakuješ, že je to vztah bez závazků.“

„I tohle se počítá.“

Trpce jsem se usmála. „Pak mi asi nejde matika, protože podle mě se to nepočítá.“

„Počkej, jsem tvůj rozkuřovač?“ V očích se mu mihl arogantní záblesk.

„*Rozkuřovač?*“ vyprskla jsem.

„Vždyť víš, ten chlápek, kterej honí nebo kouří ptáky pornohercům, aby měli před záběrem erekci. Někdo, kdo tě rozdělá, abys byla připravená, až vjede princ Krason do města?“

Pronesl to s úsměvem, ale poznala jsem, že to myslí vážně. Překvapilo mě, že mi to vůbec navrhl, vzhledem k tomu, že pořád mluvil o tom svém pravidlu sexu bez závazků.

Zaklonila jsem se a přimhouřila na něj oči. „Ne, nejsi můj rozkuřovač. Ale tvrdil jsi, že máš holky jen na jednu noc.“

„Přesto jsem tady, už spoustu nocí, a pořád tě šoustám,“ opáčil s kamennou tváří, jako bych byla idiot.

„Ve škole mě ignoruješ.“

„Myslíš, jak jsi mě o to výslovně požádala?“

Hádáme se, nebo si vyznáváme city? Byla jsem fakt zmatená.

„Já vím. Ale stejně z toho mám divný pocit,“ přiznala jsem. „Možná bys mě měl přestat ignorovat.“

„Možná bych měl. Začneme tím, že tě vezmu tuhle sobotu k Reignovi na mejdan.“

„Fajn. Ale nehodlám se s nikým bavit.“

„Totéž.“ Sklonil se nade mnou a ťuknul si se mnou pěstí. „Proto tě vezmu s sebou. Aspoň budu mít partáka. East mě furt prudí, abych se ukázal mezi lidma.“

Takže proto chtěl jít na večírek. Easton ho otravoval, aby se tam sám dostal. West měl pověst člověka, který se společenským akcím obvykle vyhýbá.

Zvedl pompon, který odložil na postel, s jednou rukou pod hlavou ho znovu vyhodil ke stropu a uculil se.

„Sakra, Texas. Vypadá to, že budeme mít rande.“

Kapitola patnáctá

Grace

„Není to rande,“ vysvětlovala jsem Karlie další den, když jsme vyšly z posluchárny a zamířily k mému pick-upu. „Easton ho nutí, aby tam šel. Pravděpodobně budeme stát v rohu a společně trucovat.“

Ale i když jsem to řekla, ve skutečnosti jsem tomu nevěřila. Nechtěla jsem, aby se moje nejlepší kamarádka cítila ostrčená. West St. Claire a Karlie Contrerasová nekamarádili se stejnými lidmi a to poslední, co jsem chtěla, bylo, aby si myslela, že ji opouštím kvůli těm cool děčkám, přestože se bude se vši pravděpodobností v sobotu učit nebo pracovat, a stejně by nemohla jít.

Karlie si mě skepticky změřila. Věděla, že s Westem spím. Na jednu stranu jsem poznala, že má radost, že jsem konečně vylezla ze své ulity. Na druhou jsem taky chápala, proč si dělá starosti, že mi to ublíží. West očividně nebyl spolehlivý kluk, nad kterým by člověk jásal. Sakra, dokonce ani ne šeptem.

Karlie se zastavila u mého pick-upu a přitiskla si notebook k hrudníku.

„Nepij nic, co si sama nenaleješ, a pořád měj u sebe telefon. Prostě na sebe dávej pozor, ano?“ Znělo to spíš jako varování než prosba.

„Jak to myslíš?“ Zkoumavě jsem ji studovala.

Uhnula pohledem, jako by její oči prozradily něco, co jsem se neměla dozvědět.

„Pamatuješ si na ten den, kdy jsi šla na to nepravý rande s Eastonem Braunem a já řekla Westovi, kde jsi?“

Pamatovala jsem si ho. Věděla jsem, že Easton mě pozval do kina jen proto, aby Westa vyprovokoval. Přistoupila jsem na hru, protože jsem nechtěla přijít o Westa jako o kamaráda. Jestli potřeboval tohle, aby se mu rozsvítlo – připomínku, že nejsem na jedno použití –, byla jsem připravená mu to dokázat.

„Jo?“

„No, West slíbil, že mě dá dohromady s Milesem Covingtonem, když mu vyklopím, kde jsi. Proto jsem mu to samozřejmě neřekla; věděla jsem, že

chceš, aby se to dozvěděl. Jen jsem ho chtěla vidět, jak se potí strachy. Úplně jsem na ten jeho slib zapomněla. Ale pak mě Miles *fakt* pozval na rande.“

„To je úžasný, ne?“ Mrkla jsem na ni a zůstala stát. „Miles je skvělý kluk, a když jsme byly v Plaze, připadalo mi, že se ti líbí.“

Karlie se zamračila. Podívala se na mě, jako bych měla vyvěšený telefon.

„Víš, nemám u toho kluka šanci. Pozval mě na rande, jen protože ho o to West požádal. Miles mi řekl, že si nechce Westa znepřátelit. Tvůj drahý přítel je školní tyran, kterému jsme se od dětství vždycky vyhýbaly. Každýho si vodí jako loutku na provázku. Já nevím, Shawová. Připadá mi, že tohle místo ovládá.“

„Karlie, jenom tě chtěl seznámit s milým klu—“

„Nejde jen o Milese. Slyšela jsem, že se West zapletl se špatnýma lidma. Zápasí s pochybnýma existencema a stýká se s kriminálníkama. A tak podobně. Koluje o něm spousta fám a já nechci říkat nic, co není pravda, ale asi mi nedošlo, co je zač, když jsem ho najímala.“

Naše role se teď obrátily. Já Westa hájila a Karlie si myslela, že bychom si na něj měly dávat pozor.

„Tak už to vyklop, Karl. Co víš?“ zeptala jsem se.

Začala si hryzat nehet, rozpolcená mezi touhou mi to říct a snahou vyhnout se hádce. „Slyšela jsem, že půjde do odvety s Kadem Appletonem. Znáš toho chlápka? Je odsud. Prý mlátí svoji těhotnou přítelkyni do bezvědomí a za to ho vykopli z MMA ligy. Bylo to ve všech zprávách.“

West tvrdil, že je Appleton hajzl. Nepatrně jsem přikývla. Moje papírové srdce se zmuchlalo do lítostivé kuličky. Řekl by mi to, nebo ne? West mi říkal všechno.

Všechno ostatní než to, co je důležité.

„Zeptám se ho na to.“

„Přemluv ho, ať to nedělá. Jestli se stýká s grázlama a ty k němu patříš, mohla bys mít průšvih i ty.“

„West není tak hloupej, aby se stýkal s kriminálníkama, a nikdy by mě neohrozil.“

„West se ničeho nebojí a hloupost je milenka statečnosti. Bezohlednost je jeho žena, něco dalšího, čeho má spoustu.“

Pochopitelně měla pravdu. Věděla jsem to. Prudce jsem otevřela dveře pick-upu.

„Netrap se tím. West má zdravý jádro.“

Ale možná otrávený.

„Ty jsi souhlasil s odvetou s Kadem Appletonem?“ zeptala jsem se Westa cestou na Reignův večírek, když jsme seděli na motorce. Do vlasů mi foukal horký vítr. Oblékla jsem si další minišaty s dlouhým rukávem. Bílé s růžovými puntíky, sladěné s ostře růžovými botami na jehlách. Riskla jsem krajkové rukávy. Jestli se lidi pozorně podívají, na mojí levé paži uvidí jizvy. Jenže vedle Westa jsem si připadala odvázaná a krásná. Jako zcela opeřený fénix, který roztahuje svoje zlaté perutě, letí ke slunci a na křídlech mu pableskují ohnivé skvrnky.

West ke mně otočil hlavu, ale přes helmu jsem viděla jenom jeho planoucí, pronikavé oči, které zářily jako majáky ve tmě.

„Kdo ti to řekl?“

„To je jedno. Je to pravda, nebo ne? Nechci, aby ses dostal do problémů.“

Tiše hvízdal, jako by celou tu věc bagatelizoval. „Chováš se jako moje matka.“

Chovám se jako tvoje holka, ty beznadějný tupče.

Proletěli jsme kolem řady obchodů na Hlavní třídě. Potravín Albertsons, kavárničky a pizzerie. Nikde nebyla živá duše. Každý trochu známější člověk byl právě v domě Reignova studentského spolku.

„Jen odpověz na otázku, Weste.“

„A když jo?“

„Pak tě budu muset požádat, abys ten zápas laskavě zrušil, protože Kade tě minule skoro zabil.“

„Já ten zápas vyhrál.“

„Polomrtvý,“ utrousila jsem a snažila se ovládnout. „Myslíš, že budu v noci spát, když vím, že se budeš prát s nějakým hajzlem, který mlátí svoji těhotnou přítelkyni?“

„Myslím, že nebudeš spát vůbec. Myslím, že na mě budeš čekat s pivem a mašlí kolem krku, než mu nakopu prdel, nejlíp úplně ho oddělám.“

„Budeš s ním zápasit, nebo ne?“ vyštěkla jsem, protože mě ta představa moc nepobavila. Měla jsem pocit, že jestli Kade Appleton dostane další šanci zápasit s Westem, využije ji k tomu, aby ho zabil.

Pod rukou jsem cítila, jak mu ztuhly svaly. Měl vztek. Smůla. Nedovolím mu riskovat život, aby mohl podepsat šek. Byla to naše první opravdová

hádky jako dvojice. I když mi z ní bylo nanic, trvala jsem na svém. Možná proto se West nechtěl zamilovat. Protože když někoho milujete a on vám ublíží, je to, jako byste měli duši rozervanou na cáry.

„Řeknu Maxovi, aby ten zápas zrušil,“ ucedil, když zaparkoval před cihlovou georgiánskou budovou s bílými sloupy a přehodil jednu nohu přes Christinu. „A už přestaň prudit, ženská.“

Zamířili jsme ke dveřím, prodírali se kolem skupinek pařmenů a já se přitom snažila vybavit si, proč jsem si myslela, že jít sem je dobrý nápad. Bloudila jsem očima po lidech kolem nás. Čím víc jsem jich viděla, tím víc mi tuhla krev v žilách.

West vynechal o párty jeden drobný detail – jejím tématem bylo *cokoli kromě oblečení*.

Holky roztroušené na předním trávníku kolem sebe měly omotanou bublinkovou fólii jako minišaty bez ramínek a přes ni módní pásek. Všechny Westovi mávaly a posílaly mu vzdušné polibky, když jsme je míjeli, a na mě vrhaly zvědavé pohledy. Vstupní dveře obsluhoval houf kluků, kteří si na genitálie přilepili páskou plyšová zvířata. Když jsme dorazili ke vchodu, pozdravili se s Westem ťuknutím pěsti.

„Čau, St. Claire. Copak, copak, copak.“

„Pohni,“ zahučel, rychle mě popadl za ruku, jako bych byla balík, který musí doručit. Jeden z kluků zvedl dlaň před sebe.

„Promiň, kámo. Víš, jak to chodí – žádný pravidla, žádná párty.“ Jeden ukázal na ceduli na dveřích.

Svleč se, nebo zmiz.

Vysoký blondák mě sjel očima od hlavy k patám a zmáčkl v ruce prázdnou plechovku od piva.

„Máš s sebou pěknou kost, St. Claire. Nepotřebuješ pomoci se svlíkáním, zlato?“

West na něj vrhl pohled, po kterém blondák okamžitě vystřízlivěl.

„Jestli se na ni ještě jednou podíváš, zakroutím ti krkem a pak si tě dám k svačině,“ ucedil West a z každého jeho slova čísel chladný vztek. Stiskl mi ruku pevněji, skoro hrubě, jako by ho štvalo, že se ocitl v takové situaci. „A. Ted'. Kurva. Uhní.“

„Teda. Promiň. Nevěděl jsem, že s ní fakt chodíš.“ Blondák si znechuceně odfrkl. Ustoupili stranou a my jsme vešli, oblečení, dovnitř.

Banda frajírků, kteří na sobě měli kartonové krabice jako plenku, sjížděla na obrovské matraci po širokém schodišti na podestu a používali ji jako sáně.

Ruku v ruce jsme prošli několika místnostmi a zastavili se v kuchyni pro pití. West mi podal láhev piva a další si otevřel pro sebe. Napila jsem se, opřela se o kuchyňský ostrůvek a rozhlédla se kolem.

„Už se bavíš?“

„Ohromně,“ utrousila jsem sarkasticky. Z rohu místnosti jsme zahlédli Maxe. Objímal kolem ramen typickou roztleskávačku. Z reproduktorů vyřvávalo „Sixteen Years“ od Vandoliers a mně blesklo hlavou, kdo má na starosti playlist a jestli bych si ho mohla vzít.

Roztleskávačka zatahala Maxe za ruku a ukázala na Westa, očividně chtěla představit.

„Dej mi vteřinku.“ West mi stiskl rameno, vydal se k nim a nechal mě tam stát. Napila jsem se piva, pozorovala je a ucítila tíhu na hrudníku.

Odstoupí kvůli mně ze zápasu.

Připadala jsem si kvůli tomu důležitá a krásná, a vůbec ne jako holka na jednu noc.

Když West došel k Maxovi, prvačka poskočila a požádala mého kluka o selfičko. Zíral na ni, jako by to byla dotěrná moucha, ale souhlasil, a jakmile se vyfotili, poslal ji pryč. Stáhli se s Maxem do rohu místnosti a se skloněnou hlavou si povídali.

„Nazdar, Grace. Super ohoz. Myslím, že pro tebe znamená být nahá, když máš na sobě cokoli kromě větrovky.“ Tess ke mně doplula a přitukla si se mnou pivem. Měla na sobě komplikované šaty vyrobené z opravdových růží obarvených načerno, které nechávaly malý prostor pro představitivost nebo cudnost. Podle jejích přivřených očí a kymácení jsem poznala, že je opilá.

„Ahoj, Tess. Jak se máš? Jak pokračuje představení?“

Byla jsem na každé zkoušce, a tak jsem věděla, že je to průšvih. Ona a Lauren se nepřetržitě dohadovaly. Tess očividně štválo, že nedostala svoji vytouženou roli. Pokud šlo o Lauren, musela jsem souhlasit, že není pro Blanche ta nejlepší volba; na druhou stranu, fakt jsem si nemyslela, že by se někdo v našem kruhu vyrovnal Vivien Leighové.

„Jde to báječně,“ zablábolila těžkým jazykem. „Snad přijdou na premiéru lovci talentů. Jinak jsem zbytečně promarnila kus svého života.“

Usmála jsem se a ignorovala žárlivé bodnutí v hrudníku. „Určitě jich tam bude spousta.“

Opřela se o ostrůvek. Obě jsme se zadívaly na Westa s Maxem. Tess hlasitě škytla, což se jí vůbec nepodobalo.

„To je super, že jsi začala chodit s Westiem mezi lidi. Koho by napadlo, že si v práci najdeš kámoše, vid’?“

Neopravila jsem její domněnku, že jsme jen kamarádi. Věděla jsem, že se jí West líbí, a nechtěla jsem jí kazit náladu. Navíc byla totálně namol.

Měl jsem Tess ráda, i přes její chyby. Připomínala mi moje staré já. Ke všem milá bez ohledu na jejich oblíbenost. Taky se účastnila Programu přátelských návštěv, kdy studenti každý týden navštěvovali místní seniory. Věděla jsem to, protože babča mi řekla, že Tess chodí od prváku na univerzitě za její kamarádkou Doris.

„Je fajn.“

„To teda je. Jen mi připadá trapný, když si lidi vymýšlejí všechny ty drby o tom, že spolu chodíte. Přisahám, že vysokoškoláci žijou jen pro drama. Kluci a holky spolu *můžou* jen kamarádit. Nejsme přece zvířata!“ Tess znovu škytla a zvedla si pivo k puse.

Věděla jsem, že je to návnada, kterou mám spolknout. West se v rohu místnosti divoce hádal s Maxem.

Tess nepočkala, až se zapojím do jednostranné konverzace. Moje mlčení vzala jako pobídku, aby pokračovala. „Když jsem se doslechla, že vy dva jste spolu, ani na chvíli jsem tomu nevěřila. Víš, že jsem ti vždycky fandila, Grace. Je tu totiž jedna věc, kterou máme společnou. Bydlíš se svojí babičkou, vid’?“

„Jo.“

Lehce přikývla. „Mě totiž taky vychovali prarodiče. Jezdím za nima, kdykoli mám čas. Bydlí v Galvestonu. Každopádně jsem všem řekla, že by si měli hledět svého. Že ty a Westie se prostě potřebujete. Chci říct, že jsi moc chytrá na to, abys nevěděla, že jestli se s tebou vyspí, tak jen kvůli tvému...“ Vrhla na mě kradmý pohled. „... životnímu příběhu.“

„Životnímu příběhu?“ Rozhodla jsem se hrát hloupou a mile se na ni usmála. „Nevím, jak to myslíš, Tess. Prožila jsem úžasný dětství, přímo tady v Sheridanu.“

Přitiskla si ruku na srdce. „Fakt nevíš? Ani já někdy nevidím věci takový, jaký doopravdy jsou. Chci tím říct, že Westie to měl v životě dost drsný.“

Podle mě se mu stalo něco moc ošklivého. Potřebuje někoho, aby se cítil dobře. Aby si připadal potřebný. Nevím, jak ty, ale já bych se nikdy nesnížila k tomu, aby se mnou někdo chodil ze soucitu.“

„Jsem si jistá, že by ses snížila ke všemu, kdyby to znamenalo, že budeš mít Westa.“ Položila jsem pivo na pult za námi, už mi bylo šumák, co si o mně bude myslet, a odstrčila ho.

West měl pravdu – byl nejvyšší čas, abych si od lidí nenechala všechno líbit.

Dala jsem si ruku v bok a otočila se k Tess čelem. Její úsměv povadl jako ty růže, které měla omotané kolem těla. Ale já už si byla jistá v kramflecích. Poprvé za spoustu let jsem si věřila.

„Vím, co si myslíš, když se na mě podíváš, Tess, a není to, že se dobře starám o babičku. Bleskne ti hlavou *díkybohu, že se to nestalo mně*. Víš, že jsi hezká, a jsi na to pyšná. No, něco ti povím, zlato, jednou se probudíš a zjistíš, že nejsi nejhezčí holka v kampusu. Nebo v práci. Nebo – víš kde? Ani doma. Tvoje krása je jen jedna krátká kapitola v tvém životě. Nic než sladká, prchavá lež. Elegantní hedvábný papír, omotaný kolem tajemného dárku. A i když je pravda, že krásně zabalený dárky jsou lákavější –,“ naklonila jsem hlavu na stranu a přejela ji rychlým, chladným pohledem, „– vím jistě, že to, co můžu nabídnout pod balícím papírem, má větší cenu než tvoje dnešní hnusný kec.“

Napřímila jsem se, zvedla bradu a odkráčela. V zrcadlové stěně před sebou jsem viděla, jak Tess ohromeně stojí na místě. S pusou otevřenou, bledou tváří a srdcem na maděru. Sledovala, jak mířím ke koupelně. Při čekání ve frontě jsem vytáhla mobil a napsala Karlie.

Grace: Tess Davisova mi prave naznacila, ze West je se mnou ze soucitu.

Karlie: Jasne. Protoze St. Claire se zajima o charitu. Blbka.

Postavit se za sebe nebylo ani trochu špatný.

Po deseti minutách čekání na mě konečně přišla řada. Dveře koupelny se otevřely a ven vyšly dvě uhihňané holky, které popotahovaly a mnuly si nos. Právě když jsem chtěla dveře zavřít, vystřelila za mnou ruka a otevřela je.

„To snad ne, fešáku. Musíš si počkat stejně jako my všich–“ Zacloumala jsem klikou, ale velká tmavá silueta mě zatlačila do koupelny a s tichým cvaknutím za námi zamkla.

Zavravorala jsem dozadu, prudce se otočila k tomu vysokánskému chlápkovi a narazila zadkem do umyvadla.

„Ježíšikriste, Weste. Slyšel jsi někdy o klepání?“

„Je mi to povědomý. To je jiný slovo pro šoustání, vid’?“ Přistoupil ke mně a přišpendlil mě k umyvadlu. Opřela jsem se vzadu rukama. Moje srdce provádělo akrobacii na olympijské úrovni. Tiskl se ke mně hrudníkem, oči měl přivřené, temné a plné touhy.

„Hledám tě.“ Na tváři mě pohladil jeho dech. Jablečné lízátko, piliny a chlap, který mě dokáže zničit, aniž by se mě dotkl jediným prstem.

„Viděla jsem, že jsi s Maxem ještě neskončil, a tak jsem si šla přepudrovat nos.“

Byla jsem si naprosto jistá, že koupelna je skutečně plná pudru, ale ne toho, který se používá při líčení.

„Řekl jsi mu to?“ zeptala jsem se napjatě. Stroze přikývl a mozolnatýma rukama mě chytil zezadu za stehna.

„Zlomil jsem mu srdce a možná zlikvidoval účet v bance, ale udělal jsem to. Tess je nalitá jako dělo.“ Rty mi škádlivě přejel po puse a nazvedl mě, abych mu omotala nohy kolem pasu. „Snažila se mě cestou sem zastavit a zeptala se, jestli spolu spíme.“

„Fakt?“ Našpulila jsem rty. „Cos jí odpověděl?“

„Aby nestrkala nos do cizích věcí.“

„A co ona na to?“

„Nezdržel jsem se s ní tak dlouho, abych to zjistil.“ Ze strany se mi otřel nosem o krk, jak mi přejel rty po kůži.

„Naznačila, že se mnou spíš z lítosti,“ vysvětlila jsem a vytěsnila záchvěvy rozkoše, kterou ve mně každý jeho polibek vyvolal. „Prý by se k ničemu takovému nikdy nesnížila. Řekla jsem jí, že podle mě je její nejoblíbenější poloha na kolenou.“ West zaklonil hlavu a tiše, neovladatelně se rozesmál. „Máš ostrý drápek, zlato. Už se nemůžu dočkat, až je ucítím na zádech.“

„Možná mám obličej, který nemůže milovat ani máma, ale Tess Davisovou zmáknou levou zadní.“

Jeho smích mi zvonil v uších a odrážel se od stěn kolem nás.

„Jsi šíleně sexy, Tex, a ta tvoje nevymáchaná pusa.“ Vzal do ruku můj obličej a lehce mě políbil. „Jednou tě dostane do průšvihu. Radši si do ní za trest vem můjho ptáka.“

Odhodil moji kšiltovku do umyvadla a jazykem mi sjel z čela přes nos až k bradě. A mně naskočila husí kůže, zasmála jsem se a odstrčila ho.

„Dávej pozor na make-up, St. Claire. A taky, co mi to sakra děláš?“

„Ukazuju ti, co my dva jsme.“ Najednou měl napjatý hlas. Jeho jazyk mi klouzal po krku a nechával za sebou nádherné mrazení. Jak pokračoval v cestě dolů, otřel se mi zuby o výstřih šatů, pak si klekl, pevně mě objal kolem pasu a uvěznil na místě. Když se jeho tvář ocitla na úrovni mých slabin, tiše jsem zasténala. Sevřel mezi zuby lem mých minišatů a vyhrnul mi je do pasu. Bílé bavlněné kalhotky jsem měla úplně mokré a ucítila jsem ve vzduchu vůni vlastního vzrušení. Přes látku mě políbil v klíně, zavřel oči a dlouze, nedočkavě se nadechl. Zasténal mi do kalhotek. Každý nerv v těle mi vibroval očekáváním.

„Ahoj, Gracina číčo. To jsem já. West. Zase se setkáváme.“

Vytřeštila jsem oči a podívala se mu na temeno.

„Ještě jsme se totiž neviděli tváří v tvář. Obvykle za tebou posílám svého poslíčka. Možná ho znáš – dlouhej, udělanej, se dvěma koulema.“

Skousla jsem si spodní ret a snažila se nerozesmát. Nerušeně pokračoval.

„Ale musíme spolu vyřešit jednu naléhavou záležitost, a tak mě napadlo, že bysme ji teď mohli probrat. Vadilo by ti, kdybychom sundali ty spodňáry?“

Když mu moje číča neodpověděla, zvedl ke mně oči a zahýbal obočím.

Krátce jsem přikývla. „Je to divný, ale jsem zvědavá, jak daleko zajdeš.“

Stáhl mi kalhotky, zabořil mi pusku do vaginy a vlhkým jazykem vklouzl dovnitř. Zaplavila mě vlna rozkoše, jednou rukou jsem ho chytila za rozčuchané vlasy a druhou pevněji sevřela umyvadlo, abych se udržela na nohou.

„*Proboha*.“

„Bezva, Gracina číčo, tady je návrh. Tvoje majitelka si není jistá, co my dva jsme, v poslední době to ne zrovna jemně naznačuje, a tak jsem ji vzal s sebou na večírek. Víš, co bude následovat?“

Místo aby počkal, až mu odpoví moje číča, špičkou jazyka mi obkroužil klitoris, prsty roztáhl stydké pysky, chvilku mě laskal a pak do mě zabořil jeden prst. Škubla jsem sebou a vydala zvuk, který jsem u sebe ještě nikdy neslyšela.

Najednou někdo zabašil na dveře koupelny.

„Hej. Vypadněte odtud, idioti. Potřebuju čurat!“

West člověka na opačné straně ignoroval, a zatímco mě prstil, sál mi klitoris a beze spěchu pohyboval rty. Podlomila se mi kolena a on si přehodil jednu moji nohu přes rameno a naklonil mi boky, takže dosáhl na citlivý bod hluboko ve mně.

Začala jsem šíleně rychle dýchat, zaklonila hlavu a pootevřela rty.
„Ježíši.“

Cítila jsem, jak se přestávám ovládat a každou chvíli se udělám, vtom zničehonic přestal, vytáhl ze mě prst a lenivě mi olízl číču, jako by nikam nespěchal.

„Každopádně,“ pokračoval svým věčným tónem, „jak jsem říkal, Grace si není jistá, jak na tom doopravdy jsme. Jak jí mám dokázat, že to s ní myslím vážně?“

Zatahala jsem ho za vlasy, aby se na mě podíval, a zasyčela.

„Udělej ji.“

„Už používáš třetí osobu.“ Povytláhl obočí. „Že by ti při orálu klesalo IQ, Texas?“

„Jestli si ze mě budeš dělat dál srandu, šeredně si to odskáčeš!“ Vycenila jsem na něj zuby.

Dveře se znovu otřásly v pantech. „Proboha, otevřete!“

West mi rty znovu obemkl klitoris a jeho prst ve mně zrychlil. Jak se mi tělem šířily křečovitě záchvěvy a celé tělo mi hořelo, s výkřikem jsem se roztránila na milion kousků.

West mě laskal mezi nohama, dokud orgasmus neodezněl. Potom mi natáhl kalhotky, znovu mě přes látku políbil v klíně a to gesto doplnil úsměvem a pohlazením.

„Dobřej pokec. Až příště budeme mít s Grace nějaký problém, obrátím se rovnou na tebe.“

Zvedl se, vzal mě za ruku a pevně mě objal. Třásla jsem se mu v náručí, a ani jsem nevěděla proč. Něco na tom, co se stalo, mě dojalo. Možná protože mi West řekl, že orál holkám obvykle nedělá. Že to pro něj něco znamená. Zabořila jsem mu hlavu do ramene.

„Víš, co chci právě teď?“ zamumlal mi do vlasů.

„Co?“

„Svoji holku. Chci hned teď ošoustat svoji holku. Připravená vypadnout?“

„Už jsem se připravená narodila.“

West vyšel ven, předloktím si otřel vlhkou pusou a na ohromeného kluka na opačné straně dveří vrhl lhostejný úsměv, který říkal: *Trhni si.*

„Promiň, drahoušku. Tampony jsou ve spodním šuplíku. Všechny jen pro tebe.“ Posměšně ukázal na otevřené dveře.

Vyklouzla jsem za ním, potom jsme vyběhli z domu a cestou ke Christině jsme skoro poskakovali.

Kapitola šestnáctá

West

Max: Promin, bracho. Shaun tvrdí, že ten zápas poradí plati. Zkusil jsem úplně všechno. Prisahám.

Max: Prej te z toho vyseka, když vezmeš naklady na sebe a odškodníš ho. Mas zajem?

No, tím dostalo slovo *kurva* úplně jiné, mnohem méně příjemné význam.

Souhlasil jsem, že vezmu zápas s Kadem Appletonem, ještě než jsem začal chodit s Grace. Když jsem se mu teď chtěl vyhnout, aby zůstala v klidu (a já pravděpodobně naživu), Appleton, který přistoupil na všechny podmínky, co jsem Maxovi před několika týdny nadiktoval, mi to vrátil a přišel k jednacímu stolu s ultimátem: zaplatit ztráty, nebo bojovat.

Byl to totální nesmysl. O žádný prachy jsme nepřišli, protože jsme ještě neprodali žádný vstupenky. Ani jsme ten zápas oficiálně neoznámili. Přesto dohadovat se s Appletonem a jeho manažerem bylo jako snažit se naučit ropuchu lineární algebru.

West: Vyříd mu, ať jde do prdele.

Ve food trucku jsem si strčil mobil do zadní kapsy. Zápas se blížil a já nechtěl Grace lhát o tom, co se děje, ale rozhodně jsem tomu hajzlovi nehodlal dát peníze, které jsem neměl.

„Co je s tebou?“ Moje holka na mě vrhla úsměv a stiskla mi paži. Právě jsme zavírali. Dal jsem jí pusku na kšiltovku.

„Nic. Max je prostě Max. Může Marla zůstat u babičky o pár minut dýl? Chtěl bych si dát něco k jídlu, než pojedeme domů.“

Domů. V tuhle chvíli jsem bydlel napůl u Grace. East měl naštěstí plno práce s tím, aby opíchal všechny ostatní baby v kampusu, takže moje nepřítomnost nevadila. Na párty u Reigna jsem ho sotva viděl. Potřeboval jsem si s Texas v klidu sednout a říct jí, jak to s tím zápasem dopadlo.

„Hned to zjistím.“ Přesunula se od otevřeného výdejního okýnka k lednici a odstrčila pár vaniček. Naklonil jsem se, abych okýnko stáhl, a vtom jsem si všiml pohybu ve tmě. Z černých lyžařských kukel svítily dva páry očí a zíraly na mě.

Mužských.

Velkých.

A zatraceně výhrůžných.

Uslyšel jsem tiché cvaknutí pistole, jak jeden z nich natáhl kohoutek.

„Odemkni dveře –,“ na zápěstí se mi přitiskla studená hlaveň, „– jinak ti ustřelím ruku.“

Kukla mu ztlumila hlas, ale ten příkaz byl jasný.

O krok jsem ucouvl a zvedl ruce nahoru. Měl jsem šílenou chuť jim třísknout hlavami o sebe.

„Podám vám peníze oknem,“ pronesl jsem klidně.

A až zjistím, co jste zač, podám si vás.

Koutkem oka jsem zaregistroval, že Grace ztuhla a zatajila dech.

„Víme, že nejsi sám. Otevři ty zatracené dveře,“ řekl ten chlápek s pistolí.

„Jestli chcete prachy, dám vám je. Jestli chcete tu holku, budete si muset poradit se mnou. Přátelská rada – nebude se vám to líbit,“ zasyčel jsem.

Nemělo smysl předstírat, že tam Texas není.

Ten chlápek zvedl pistoli a vypálil. Střela mě škrábala do ramene a zavrtala se do plechové střechy auta. V žilách mi proudil adrenalin a svědily mě prsty, abych si je mohl podat. Neměl jsem v DNA, abych nic nedělal, když mě někdo provokuje.

Jestli dostanu šanci, vyřídím je.

„Odemkni. Ty. Zkurvený. Dveře.“

Grace uviděla krev, s výkřikem se rozběhla ke dveřím a roztřeseně je odemkla.

Do hajzlu, zlato. Tohle ne.

Maskovaní chlápci nezaváhali. Vpadli do food trucku a všechno, co nebylo přišroubované k podlaze, obrátili vzhůru nohama. Strčil jsem si Grace za záda. Vytáhla z kapsy mobil. Než jsem se postaral o kreténa číslo jedna, kretén číslo dvě jí ho vytrhnul z ruky a odhodil ho na sedadlo řidiče. Potom si to kretén číslo dvě namířil ke mně. Ani jednoho z nich nezajímala kasa.

Můj útočník se mě pokusil praštit. Přikrčil jsem se a vyhnul se ráně.

Tvrdě jsem ho zasáhl do trupu. Ozvalo se hlasité lupnutí prasklého žebra.

Zlomil se v pase a z lyžařské kukly mu vytekly sliny.

„Čuráku!“

Jeho kámoše jsem popadl za límec košile a mrštil s ním na opačnou stranu trucku, co nejdál od Grace. V autě bylo moc lidí. Věděl jsem ale, že chlápek, kterého jsem odhodil, má zbraň. Vrhнул jsem se na něj, vypáčil mu pistoli z ruky a vyhodil ji z okna. Rozmáchnul jsem se pěstí, abych ho knokautoval, vtom mě jeho kámoš popadnul zezadu za triko a praštil se mnou o lednici. Oba se vyškrábali na nohy, srazili mě na zem a začali mě kopat do žeber, ramen a hlavy.

Najednou jsem uslyšel, že Texas pronikavě zaječela. Vzpomněl jsem si, jak mi řekla, že ji babiččin výkřik přinutil, aby se vzchopila.

Skočila na jednoho z těch grázlů a snažila se ho ode mě odstrčit. „Nech ho na pokoji!“

Proč nesebrali tu blbou kasu a nezmizeli? Ale odpověď byla jasná – nebyli tu kvůli penězům. Byli tady kvůli *mně*.

Když mě chtěl jeden z těch hajzlů kopnout do obličeje, popadl jsem ho za nohy a strhnul k sobě na zem. Snažil se vstát, ale využil jsem příležitosti a sevřel ho mezi stehny. Nahmatal jsem plechovku předvařených fazolí a majznul ho do ksichtu. Přerazil jsem mu nos.

Prásk.

Pak jsem ho třísknul do čela a sledoval, jak se mu lyžařská kukla nasakuje krví.

Prásk.

Potom jsem ho praštil plechovkou do huby a slyšel, jak mu praskly zuby. Vzápětí jsem ho mlátil plechovkou do obličeje tak zuřivě, až jsem si byl naprosto jistý, že pod kuklou není nic než kaluž krve. Viděl jsem jen krev – a hrozbu, že někdo ublíží člověku, na kterém mi záleží.

Už ne, hajzlové. Už nikdy.

Chlápek, který s ním přišel, sténal bolestí a snažil se vyplazit z food trucku. Někde v dálce jsem slyšel, jak Texas hystericky vríská. Nejdřív jsem si myslel, že se bojí, jestli se mi něco nestalo, ale pak jsem pochopil, co huláká.

„Vždyť ho zabiješ! Přestaň, Weste! Prosím! Nech ho, proboha!“

Objala mě kolem krku a odtrhla mě od toho grázla. Svezla se na mě a opřela se mi čelem o čelo. Vlasy se nám slepily potem. Vzlykala.

Postavil jsem se, objal ji a políbil na kšiltovku.

Věděl jsem, že je vyděšená a že hlavním důvodem pro to byla moje reakce. Ten chlápek pode mnou byl v bezvědomí – možná mrtvý – a ležel

v louži vlastní krve. Jeho parták nadával a šátral po mobilu.

Dal jsem jí pusu na špičku nosu.

„Dej mi vteřinku.“

Otočil jsem se, došel k naříkajícímu útočníkovi, šlápl mu na prsty omotané kolem mobilu a uslyšel je prasknout. Zakvílel. Prudce jsem mu strhl kuklu z obličeje. Zamžouraly na mě dvě hnědé oči. Poznal jsem ho. Dělal Appletonovi doprovod ten večer, kdy jsme spolu zápasili.

Kdybych stáhl kuklu i tomu druhému, nebylo by to k ničemu, jen by Grace o to víc vyváděla. Už jsem věděl, co jsou zač a proč sem přišli.

Ten chlápek se klepal a zuby mu hlasitě drkotaly. Naklonil jsem se k němu a zašeptal mu do ucha: „Pozdravuj ode mě svého šéfa, seber si svého zkurvenýho kámoše a už nikdy se sem nevracej.“

Přetáhl jsem mu kuklu přes obličej a otočil se zpátky ke Grace, aby mohli vypadnout. Kdyby tu byli, až zavolá poldy – a ona to chtěla očividně udělat –, nedopadlo by to pro mě dobře. Jen by odhalili můj seznam nelegálních akcí včetně zápasu, na který jsem se stále chystal.

Grace se mi zmítala v náruči. „Počkej, potřebuju telefon. Musím...“

Sevřel jsem ji pevněji. „Nejdřív se musíš uklidnit.“

Kretén Jedna odvedl kreténa Dvě ven do tmy a jejich nejisté klopýtání po šterku mi prozradilo, že zítra ráno budou oba potřebovat berle.

„Měli bysme zavolat policii.“ Grace se mi snažila vyškubnout.

„Jsi si jistá?“ Hrál jsem o čas, aby ti grázlové mohli zmizet. „Nevzali ani cent.“

„Děláš si srandu? *Musíme* to říct poldům. Nebo to aspoň oznámit paní Contrerasový a Karlíe, aby rozhodly, co s tím chtějí udělat. Podívej se na sebe. Jsi samá modřina.“

„Zlato.“ Vzal jsem ji za ruku. Podlaha byla kluzká od krve. Budeme mít co dělat, než to tady uklidíme. „Byli to jen dva grázlíci, který hledali problémy.“

„Měli *pistoli*, Weste.“

„Nepoužili ji.“

„Střelili tě do ramene.“

Podíval jsem se na rameno a odtáhl výstřih trika, abych zkontroloval škodu. Kůži jsem měl rudou a naběhlou, ale podle mě se kulka svalu skoro nedotkla. Jen ho ožehla.

„Jsem v pohodě.“

„Nebereš to vážně. Existuje něco, co o tomhle víš, a já ne?“ Přimhouřila na mě oči.

Čím víc by věděla o Appletonovi a jeho špinavostech, tím víc by se jí to týkalo. A jí se to nesmí týkat. Tohle si musím vyřídit sám. Odteď budu držet tu věc s Grace ještě víc pod pokličkou. Kvůli svému zdravému rozumu a jejímu bezpečí.

Zrušit ten zápas už nepřípadalo v úvahu, ale dokud Appleton nevěděl o její existenci, nemohl jí ublížit.

Chtěl jsem to dotáhnout do konce, rozdrtit toho idiota, vzít prachy a jednou provždy ho vymazat ze svého života.

„Máš pravdu. Zavoláme to paní Contrerasový a Karlíe. Měly by to vědět.“

Když jsem to řekl, ti hajzlové byli tak jako tak pryč.

Bylo to fuk.

Ale získal jsem tím víc času.

O dvě hodiny později jsem byl v Gracině pokoji, čerstvě osprchovaný. Ta dřevěná židle, kterou Tex dávala babičce do sprchy, se dneska večer hodila. Když na mě dopadaly horké pramínky vody, každý sval v mém těle křičel bolestí.

Polonahý jsem si lehl na postel, která voněla medem, šamponem a jejím čistým, jedinečným oděrem, a psal jsem si s Reignem a Eastem na skupinovém chatu. Nemělo smysl přidávat Maxe. Ten idiot byl asi stejně užitečný jako sáček Skittles během armagedonu.

East: Byl to Appleton. Jasne ze v tom ma prsty. Podobny akce jsou pro nej typicky. Rikal jsem ti, abys ten první zápas odmítl, @West.

Reign: Musis se mu pomstít. Jinak budeš vypadat jako srab.

East: @Reigne, ses sjetej?

Reign: Jasne ze jsem sjetej. Mame po sezone. Co je to za otázku?

East: Proc draždit medveda?

Reign: Protože se už probudil a snažil se strčit svého ptáka do Westovy holky.

Reign: (Myslím to obrazně, Weste. Nikdo se nesnaží strčit ptáka do Grace. Radši to vysvětlím, protože jsi z ní v poslední době totalně zblblej.)

Nechtěl jsem nic víc než jít rovnou do domu Kadea Appletona a rozmlátit všechno, co uvidím, včetně jeho ksichtu. Bohužel jsem se mu ani nemohl vysrat na trávník před domem. Nemohl jsem udělat vůbec nic. Musel jsem sklonit hlavu a snažit se, aby Grace zůstala tajemstvím.

Protože Grace je moje slabá stránka.

A Appleton s oblibou útočil na slabosti ostatních.

West: Zadna pomsta. Zaplati mi za to v ringu. Coz mi pripomina – Grace se o tom zapase s Appletonem nesmi dozvedet.

Reign: Jak to pred ni utajis? Za den bude vyprodano.

East: Tvuj kamos ma v tomhle pravdu, Westie.

West: Reknu ji to tesne pred zapasem. Sama toho ma dost nalozeno. Nemusi si delat starosti jeste s timhle.

Texas si mezi hledáním pečovatelky pro Savannah a možným neuzavřením semestru nemusí dělat starosti ještě o mě. Chtěl jsem to na ni vybalit den před zápasem. Vysvětlit jí, proč do toho musím jít, i když jsem se z toho snažil vyvléct, a ujistit ji, že za necelých čtyřiaadvacet hodin bude po všem. Takhle se o mě bude bát jeden den, ne týdny.

East: Reknu Maxovi, aby prodej listku tajil.

West: Diky. Jak to jde s Tess, @Reigne?

Reign: Nejde. Porad ses pro ni jednicka.

East: To se zmeni.

Reign: Doufam.

East: Amen.

Byl jsem na Tess naštvaný, že prudila Tex, ale moc jsem chtěl, aby se dala dohromady s Reignem. Čím dřív skončí v klíně toho idiota, tím míň bude otravovat Tex.

East: Mluvil jsi v posledni dobe s vasima, @Weste?

West: Uz nikdy.

East: Ses nejhorsí.

West: Ale v tom jsem nejlepsi.

Právě když jsem jim poslal několik fotek svých nových modřin a podlitin, vešla do pokoje Grace a po sprchování si sušila blond vlasy ručníkem. Jako vždycky měla na tváři tlustou vrstvu make-upu. Už jsem byl s touhle buchtou nějakou dobu, a pořád jsem nevěděl, jak pod vším tím make-upem vlastně vypadá.

Stále byla vyděšená, ale když jsme zavolali paní Contrerasové a stručně jí vysvětlili, co stalo, celkem se uklidnila. Kvůli výpovědi jsme museli počkat na poldy a pak nás hned poslali domů. Paní Contrerasová u toho byla taky. Vrátila se se šerifem Jonesem na stanici, aby tu záležitost oficiálně sepsali.

Texas si lehla vedle mě a dala mi pusku na poraněné rameno. Objal jsem ji a lehce ji kousl do krku.

Zavřela oči a její dech mě šimral na čelisti. Prsty mi kroužila kolem tetování na vnitřní straně paže.

„S kým si píšeš?“

„S Reignem a Eastem.“

Odkašlala si. „Fakt?“

„S kým jiným?“ Copak si nevšimla, že nemám moc kamarádů?

„S Tess?“ zeptala se tiše.

Odfrknul jsem si a odhrnul jí z obličeje pramínky zlatých vlasů. Tolik připomínala anděla, že jsem měl chuť jí občas přejet rukou po nahých zádech, jen abych se ujistil, že nemá křídla.

„Zelená ti sluší, Tex.“

„Pamatuješ, kdy jsme se seznámili?“ S hlavou pod mojí paží se mi prsty probírala ve vlasech, jako by hrála na housle.

Jasně že jsem si to pamatoval. Byl to ten večer, kdy jsem prohrál sázku s Tess a koupil všem ledovou tříšť a tacos. Tenkrát jsme s Tess asi vypadali jako kámoši. Později ten večer jsem ji totiž ohnul přes motorku, opíchal, až měla odřenou kundičku, a přitom na ni štěkal, aby nepoškrábala lak. Bylo logické, že jsme se k sobě chovali hezky. Prostě normální klučičí strategie – jsme milí na holky, které chceme ošoustat, dokud je neošoustáme.

Ráno potom, co jsem Tess hnětl její gymnastický zadek jako preclík, jsem ji odvezl domů a vymazal si její číslo. Byl jsem natolik otrlý, že jsem se cestou zastavil ve food trucku na pracovní pohovor, abych si to místo pojistil.

„Matně,“ zalhal jsem, hlavně protože mi bylo trapné přiznat, že si z té noci většinou pamatuju Grace, ne Tess. „Proč?“

„Když jsem Tess obsluhovala, zeptala se tě, co znamená to tvoje tetování na ruce.“

Na okamžik mi vynechalo srdce. Opatrně, ale odhodlaně pokračovala.

„Co to tetování znamená, Weste?“

Věděl jsem, že jí to musím říct. Že jestli to neudělám, bude si myslet, že ona a Tess jsou ve stejné kategorii. Nebyly. Tess byla holka na jednu noc, ale Grace... Grace byla na každou noc. Moje holka. První holka, která pro mě po dlouhé době něco znamenala. Měla by to vědět.

„Je to zkratka pro Aubrey. Mladší ségru.“

„Říkal jsi, že jsi jedináček.“ Cítil jsem, že otevřela oči a její řasy se mi zatřepotaly na boku jako motýlci.

Ostře jsem se nadechl. „Ne, řekl jsem, že nemám sourozence. A nemám. Umřela, když jí bylo šest. Mně bylo tenkrát sedmnáct.“

„Aha.“ Ticho kolem nás bylo tak hlasité, že jsem chtěl strhnout zdi holýma rukama, jen abych slyšel cvrčky venku. „To je mi líto.“

Co na to můžu říct? *Děkuju*? Proč bych měl děkovat lidem, kteří mi nepomohli? Lítost, že jsem přišel o Aubrey, mi ji nevrátí.

„Jak umřela?“ zeptala se.

Cítil jsem, že mi praskl rozseknutý ret, když jsem si ho skousl.

„Autonehoda.“

„Byl jsi v...?“

„Ne,“ vyštěkl jsem. Rána z její smrti pro mě byla moc živá, než abych se v ní rýpal. „A je to, Tex. Víš něco, co Tess neví. Nikdo to neví. No, až na Easta. Už o tom můžeme přestat mluvit?“

Neodpověděla. To je dobře. Zase jsem se choval jako popudlivý *z kurvysyn*.

Už deset minut jsme mlčeli. Moc jsem doufal, že už se o Aub nikdy nezmíní, ale věděl jsem, že to s největší pravděpodobností udělá.

„Jsi v poho?“ prohodil jsem nakonec, když jsem cítil, že usíná a upadá do sladké dřímoty.

„Jsem.“

Věděl jsem, že je to lež.

Ale nechal jsem to tak.

Grace

A jako Aubrey.

Neznamenalo to anarchie ani atrapa ani žádnou jinou z těch věcí, které jsem tipovala, když jsem o tom přemítala ty večery, co jsme byli jen kamarádi, a snažila se toho šíleně záhadného Westa St. Claira rozluštit.

Aubrey. Krásné jméno. Dílky do sebe konečně zapadly a vytvořily totálně tragický obrázek.

Westa potkala jedna z největších ztrát, které může člověk zažít. Jeho rodiče smrt dcery zdrtila, možná byli v tom autě, když se to stalo, možná tu nehodu dokonce *zavinili*.

West se jim snažil pomoci, aby se zase finančně postavili na nohy, nedokázal jim však odpustit Aubreyinu smrt.

Ano. Tohle se stalo.

Tu noc jsem se k Westovi tiskla obzvlášť pevně.

Milovala jsem ho z celého srdce... a ještě o trochu víc.

Kapitola sedmnáctá

Grace

„Máš jít za profesorkou McGrawovou do kanclu. Hned.“

Lauren neboli Blanche to na mě vychrlila, sotva jsem ráno vystoupila z pick-upu. Její hlas byl ochraptělý, jako by celý měsíc kouřila sedmnáct krabiček cigaret denně; kolem krku měla ovázaný šátek, i když byl beton pod našima nohama rozpálený horkem. Vypotácela jsem se ze svého chevyho, zamířila rovnou do kanceláře profesorky McGrawové a v duchu si pomyslela: *Sakra, to není dobrý.*

McGrawová na mě čekala s rukama položenýma na stole.

„Chcete se zachránit, Grace Shawová. Být fénix. Přímo to z vás čiší – váš batoh, váš ohnivý prsten, vaše tragédie. Chodíte po chodbách, snažíte se být co nejméně nápadná a čekáte, až se něco změní. Ale abyste se proměnila ve fénixe – musíte bojovat. Vzlétnout. No, tohle je váš šťastný den.“

Zvědavě jsem povytáhla obočí. Netušila jsem, že mě lidi ve škole vůbec vnímají.

Teprve nedávno jsem se přestala cítit jako vyděšený pták.

„Chudince Lauren právě diagnostikovali uzlíky na hlasívkách a vypadla ze hry. Potřebujeme novou Blanche a vy potřebujete roli, abyste dokončila semestr. Oficiálně jsem navrhla vaše jméno a pan Finlay souhlasí, že byste tu roli měla dostat.“

Otevřela jsem pusu, ale přerušila mě, než jsem stihla něco dodat, a zavrtěla hlavou.

„Jak asi víte, Tess Davisová o tu roli moc stojí. Je mimořádně disciplinovaná, ale vzhledem k tomu, jak dlouho o tu roli usiluje, se domnívám, že kdybych jí tu úlohu svěřila, studenti by si mohli myslet, že si tady můžou cokoli vytrucovat, a to prostě nechci. Premiéra bude za necelý měsíc. Prosím, hlavně mi neříkejte, že nejste připravená. Znáte hru z paměti – dokážete ji odříkat ve spaní. Cruz vás během zkoušek sledoval. Už nějakou dobu měl o Lauren pochybnosti. Jak asi víte, potýkala se s textem.“

Lidi mě registrovali. Ta představa mě potěšila.

„Já text znám,“ přitakala jsem tiše, svezla se na židli naproti ní a snažila se to všechno zpracovat.

Blanche byla hlavní role.

Jedinečná šance.

Jádro pudla.

Uzavřela bych semestr. Pravděpodobně úspěšně. Všechno kromě totálního propadáku by s mým postavením ve škole udělalo zázraky. Při představě, že stojím na jevišti bez kšiltovky, jsem se rozklepala... ale nevyděsila jsem se.

Už jsem to udělala.

Sundala jsem si kšiltovku.

Díky Westovi.

Ve skutečnosti mockrát.

Dokážu to.

To poznání mi málem vyrazilo dech. Dokážu zahrát Blanche skvěle. Četla jsem tu hru mockrát, vždycky před spaním si opakovala svoje oblíbené řádky. Ve snech stálo moje staré já – to *bez* jizev – na jevišti a hrálo s Marlonem Brandem.

Půjdu do toho.

Zachráním letošní semestr a překonám hrůzu z jeviště.

„Řekněte něco.“ McGrawová naklonila hlavu na stranu a zamžourala na mě. „Tohle mlčení se mi nelíbí. Zaskočíte za slečnu McCarthyovou, nebo ne?“

Stiskla jsem rty a ovládla široký úsměv.

„Bylo by mi ctí, profesorko McGrawová.“

„Ach, konečně!“ Na rudých rtech se jí objevil mateřský úsměv, který mě bodl do srdce. „A takhle se fénix zvedne z popela!“

Hodinu po mé schůzce s profesorkou McGrawovou shromáždil Cruz Finlay všechny herce ve zkušebně v Lawrence Hall, aby to oficiálně oznámil.

Lauren stála vedle mě a s našpulenými rty cupovala nitě na šátku.

Profesorka McGrawová mě ujistila, že dosavadní práci započítá Lauren do celkového hodnocení semestru, takže projde, což pro mě byla úleva. I když jsem po té příležitosti moc toužila, nechtěla jsem, aby to Lauren zkomplikovalo studium.

„Sakra! To s tím krkem je taková smůla, Lo. Takže chápu dobře, že Blanchina role je teď volná?“ Tess vrhla na Lauren – kterou se během roku snažila zabít pomocí panenek vúdú a vražednými pohledy – omluvný úsměv.

„Bohužel ne.“ Finlay si upravil na hlavě baret. „Tu roli už dostal někdo jiný. Přivítejme všichni novou Blanche – Grace Shawovou!“

Lidi rozpačitě zatleskali a dívali se z Lauren na mě, aby dostali oficiální povolení to oznámení oslavit. Sklonila jsem hlavu, protože jsem cítila, jak mi hoří tváře.

Lauren protočila panenky. „Proboha, trochu víc nadšení, lidi!“ Objala mě a pošeptala mi do ucha: „Totálně si to zasloužíš. Všimla jsem si, jak tu hru od prvního dne prožíváš. Jsem ráda, žeš tu roli dostala ty, Shawová.“

„Díky.“

„Super, Grace! Vítej na palubě.“ Aiden, který hrál hlavní mužskou roli, mi stiskl rameno.

Brzy se lidi postavili do řady, aby mě objali a poblahopřáli mi. Tess mezi nimi nebyla. Ani mě to nepřekvapilo. Už předtím, než se dozvěděla, že jsem dostala roli Blanche, nebyla nadšená, že chodím s Westem.

West. Nemohla jsem se dočkat, až mu o té roli řeknu. Bude v sedmém nebi. Karlie taky. A babča Savvy...

Jestli si dneska vzpomene, kdo jsem.

„Tak fajn. Teď mám dva semináře za sebou a pak jdu na depilaci. Uvidíme se ve čtyři. Buďte tady přesně a mějte buzny rádi!“ Finlay zahrozil prstem na svůj ansámbel, vyběhl po schodech nahoru a zmizel z dohledu. Herci odcházeli v hloučcích, klábosili a smáli se.

Zvedla jsem hlavu a ocitla se tváří v tvář Tess, která tam stejně jako já zůstala stát.

Rty měla stažené, oči plné vzteku. Ze zklamání jí na tváři naskákaly červené fleky.

„Páni,“ vydechla.

Zdvořile jsem se usmála.

„Asi blahopřeju. Ale nejsem si jistá, jak daleko to dotáhneš – ne že bys mohla vyhrát Tony Awards s tímhle... s tímhle...“

„... obličejem?“ dokončila jsem za ni větu. „Takže mi to pořád připomínáš. Dám ti jednu radu, Tess. Jestli nemůžeš něco změnit, nech to plavat.“

„Jen si myslím, že je to nefér. Strašně... strašně sobecký!“ Tess rozhodla ruce do vzduchu a svésila ramena. „Historicky vzato herečka, která hrála Blanche, vždycky prudce vyletěla nahoru a zazářila, i když ji předtím nikdo neznal. Z divadel mimo Broadway do West Endu, ze školních představení, a dokonce i z filmů. Viděla jsi někdy *Vše o mé matce*?“ Naklonila hlavu na stranu a vrhla na mě pochybovačný pohled. Nedokázala jsem říct, že jsem ten film viděla, a tak jsem jen pokrčila rameny.

„Myslela jsem si to. Celý film začíná matkou v příběhu. Je fascinovaná herečkou, která hraje Blanche. Její láska k Blanche vede ke strašné tragédii. Blanche je kouzelná. Ikonická. *Zrodila* jsem se proto, abych ji hrála. A ty...“ Ostře se nadechla. Zabořila si obličej do dlaní a nešťastně potřásla hlavou.

„Už jsi mi vzala Westa. Vidíš, беру to. Vyhrála jsi. Je tvůj. Dokonce je mi to už jedno. Ale nemůžeš mi vzít i Blanche. Prosím, Grace. Tahle role je přesně pro mě. Mohla by mi otevřít spoustu dveří. Pro tebe je to začátek... a konec. Ani nechceš jít na jeviště. Vyhýbáš se tomu celou tu dobu, co tě znám. Se svojí hereckou kariérou nic neuděláš, a i kdybys chtěla, nemáš šan...“

Uhnula pohledem, protože věděla, že zase zašla moc daleko. Věděla jsem, co chtěla říct. Začala nervózně pochodovat po zkušebně.

„Dám ti roli Stelly. Seznámím tě se svým agentem. Můžeme si vzájemně pomoci! Jo!“ Luskla prsty a rozzářila se. „Bude to super. Budeme se navzájem podporovat. Víš, že jsem vždycky stála při tobě.“

Fakt si Tess myslí, že mi prokazovala obrovskou laskavost, jen protože na mě nebyla hnusná? Cítila jsem, jak se mi sevřely pěsti podél boků.

„To nejde, Tess. V životě musíš nechat ostatní lidi vyhrát. Neúspěchy tě buď posílí, nebo zlomí. Je na tobě, jak se k nim postavíš.“

Roztáhla jsem prsty, zvedla bradu a zadívala se na její krásnou, ale zoufale prázdnou tvář.

„Chceš mě připravit o všechno, co? Nedáš si pokoj, dokud mě úplně nezničíš?“ zamumlala.

„Děláš si srandu?“ vybuchla jsem, protože mi došla trpělivost. „Celý svět ti leží u nohou. Abych získala všechno, co mám – tuhle roli, Westa, *život* –, musela jsem vynaložit dvakrát větší úsilí než ty.“

„Přesně!“ vykřikla Tess frustrovaně a zamávala mi rukama před obličejem. „Přesně tak, Grace. Všechno, čeho kdy v hereckém světě

dosáhneš, pokud toho vůbec dosáhneš, si vydřeš. Profesorka McGrawová ti tu roli dala zadarmo, abys mohla letos projít. Ale doplatím na to já. Já přijdu o svoji životní roli.“

Nejhorší na tom bylo, že jsem věděla, že Tess ve skutečnosti není v jádru špatná. Jen prostě chtěla všechny ty věci, které mi spadly do klína. Až do letošního roku, než se objevili West a role Blanche, se ke mně chovala nejlip ze všech mých vrstevníků.

Než jsem přestala být pro všechny neviditelná.

Než se ze mě stala její rivalka.

Než jsem *vyhrála*.

„Tess,“ zašeptala jsem s přimhouřenýma očima. „Mrzí mě, že to vidíš takhle. Ale já se kvůli tobě tý role nevzdám. Ani se nevzdám svého kluka. Doufám, že se vzpamatuješ a dojde ti, že jsi lepší než tohle.“ Kývla jsem na ni. „Zatím se měj. Uvidíme se ve čtyři.“

Otočila jsem se, odešla a cítila na zádech její oči jako zaměřovač pušky.

Nikdo mě nevaroval, co se stane, až fénix konečně vstane z popela a zbaví svá nádherná křídla s rudými konci těžké vrstvy prachu.

Že se vynoří další stvůry a příšery, s nimiž bude muset bojovat.

Že ho čekají kruté boje, i když bude svobodný.

A že všechny budou krvavé.

Kapitola osmnáctá

Grace

Po napjaté zkoušce, kdy Tess prudila a hádala se s Finlaym kvůli každé hlouposti – osvětlení jeviště, pozdní hodině, scénáři politému kafem a dokonce i kvůli debilnímu počasí („*Je šílený vedro, nemůžeme pokračovat zítra?*“) –, jsem totálně psychicky vyšťavená zamířila ke svému pick-upu.

Byla jsem tak hotová, že jsem se rozhodla Westovi oznámit tu dobrou zprávu o mojí roli, ze které jsem byla čím dál nadšenější, esemeskou. Neměla jsem na to, abych zvedla telefon, až zavolá. Nedokázala bych v sobě najít energii, kterou si ten rozhovor zasloužil. Slíbila jsem si, že mu zítra přinesu úžasný sendvič a podrobně mu vyličím, jak to s profesorkou McGrawovou probíhalo.

Zaparkovala jsem před naším domem, a když jsem vešla dovnitř, zaslechla jsem nahoře povyk. Ztuhla jsem. Marla křičela a domem se rozléhalo vytrvalé bušení na dveře.

„Otevři, ty bláznivá ženská. Už to nebudu opakovat. Zavolám šerifa Jonese, ať ty pitomý dveře vyrazí. Vždyť se ti může něco stát!“

Proboha, co je to tentokrát?

Hodila jsem batoh na podestu a vyběhla po schodech do patra. Když jsem zahrnula do chodby, uviděla jsem, jak Marla mlátí pěstmi na dveře koupelny, celá rudá a rozcuchaná. Pěsti měla růžové a nateklé.

„Savannah!“ Zahulákala tak hlasitě, až málem spadla střecha. „Okamžitě otevři!“

Za dveřmi jsem slyšela tekoucí vodu.

„Ne!“ Babčín hlas cinkl jako mince v prázdné pokladničce, dutě a pronikavě. „Už mě nebudete podvádět. Chcete moji sladkou Courtney zlákat zpátky k drogám. Neotevřu. Neznám vás, dámo. *Já* zavolám šerifa Jonese, aby zatknul *vás*. Tohle je můj dům! Možná jsem bláznivá, ale dobře znám svoje práva!“

Nebylo to poprvé, a dokonce ani popáté, kdy babča Marlu nepoznala, ale poprvé se jí vzepřela.

„Co se děje?“ zeptala jsem se a položila jí ruku na rameno.

Marla si otřela pot z obličeje a potřásla hlavou. Když se ke mně otočila, poznala jsem, že brečela. Oči měla lesklé a opuchlé.

„Už to nezvládnou, zlato. Promiň. Prostě nezvládnou. Tvoje babička je...“ Zavrtěla hlavou a stiskla rty, protože si nechtěla stěžovat. „Je na tom špatně. A nechávat ji tady, bez diagnózy, jí neprospívá. To, že ji dáš do domova s pečovatelskou službou, neznamená, že je to pro tebe pohodlné, drahoušku. Nejde o sobectví. Kéž bys to konečně pochopila. Tím, že si tady tu chuděru necháváš, jí škodíš. Ona už o sobě nedokáže rozhodovat. Není při smyslech a patří na místo, kde se o ni můžou starat čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu. Grace...“ Zajíkla se a brada se jí roztřásla blížícím se výbuchem pláče. „Na tuhle práci nikoho neseženeš. A ty se s tím prostě musíš smířit.“

Chvatně jsem Marlu objala a poslala ji domů, potom jsem si vyhrnula rukávy a zabušila na dveře.

Mezerou pod dveřmi začala prosakovat voda. Se zatajeným dechem jsem sledovala, jak se mi pod teniskami vytváří tenká vrstva vody a šíří se po chodbě. Copak napouští vanu?

Netušila jsem, jak se jí podařilo zamknout v koupelně a nechat Marlu venku. Neměla tam být sama. Nikdy.

Měla jsi vyměnit koule na dveřích, aby se daly otevřít zvenku, soptil ve mně tichý hlásek. Pořád sis říkala, že babča není schopná chovat se lehkomyšlně. Provést něco nebezpečného. Další lež, kterou sis o ní namlouvala.

„Babi,“ zavolala jsem tiše. „To jsem já, Gracie-Mae, tvoje vnučka. Otevři prosím dveře, ať ti můžu pomoci.“

„Jaká Gracie?“ zeptala se podezíravě. „Žádnou Gracie-Mae neznám. Mám jenom manžela Freddieho a dceru Courtney a ta má problém, protože chátrá jako ty se jí snaží prodat drogy. Ale tentokrát to nedovolím. Skončí to. Vid', Courtney, zlato?“

S kým to mluví?

Dobrý bože, copak je to s ní tak špatné?

Ale odpověď na tuhle otázku už jsem znala. Jen jsem předstírala, že to tak není.

Popadla jsem kouli na dveřích a zalomcovala s ní. Když nepovolila, zoufale jsem přitiskla dlaně na dřevěnou desku.

Voda dál prosakovala ven a už crčela ze schodů. Stejně jako tu noc, když hořelo, ale naopak. Utopí se. Musím tomu zabránit. Bála jsem se, že i když zavolám Westovi nebo šerifu Jonesovi, než se sem dostanou, stane se něco hrozného.

„Jdu dovnitř!“ oznámila jsem, natočila se bokem ke dveřím a o krok couvla. Využila jsem veškerou energii, kterou jsem v sobě měla, a vší silou do nich vrazila ramenem.

Kromě toho, že jsem si ho možná vymkla, se nic nestalo.

Sakra. Sakra. Třikrát sakra.

„Babi!“ Zabušila jsem na dveře. Ticho.

Znovu jsem do nich vrazila ramenem, snažila se otočit koulí a v očích mě pálily slzy. Zašátrala jsem po mobilu, a zatímco jsem se dál snažila otevřít dveře, zavolala jsem Westovi.

„Tex,“ ozval se po prvním zazvonění. „Co se děje?“

„Potřebuju, abys sem přišel. Babča se zamkla v koupelně a teče tam voda. Je všude, Weste.“

„Jedu.“

Slyšela jsem, jak vstává, cinkání řetízku na peněženke, chrastění klíčů, když se zvedl, a křoupání bot na štěrku.

„Mám strach, že přijedeš pozdě...“ Zajíkla jsem se. Neměla jsem ji nechávat samotnou. Marla se o ni nemůže starat sama.

Takže, co teď? Chceš odejít ze školy a obětovat svůj život péči o někoho, koho trápíš a kdo si tě polovinu doby ani nepamatuje?

Slyšela jsem, jak West startuje motorku, ale nezavěsil.

„Máš po ruce platební kartu?“

„Nemám kartu,“ zamumlala jsem rozpačitě.

„Ty nemáš v peněženke žádnou kartu? Costca? Zdravotní pojišťovny?“

„Mám kartu do knihovny,“ hlesla jsem.

„Je plastová?“

„Jo.“

„Vysvětlím ti, jak s ní otevřít ty dveře. Dojdi si pro ni.“

„Dobře.“

S telefonem v ruce jsem seběhla dolů a vylovila z batohu peněženku. Kartu se mi podařilo vytáhnout teprve napotřetí, protože se mi šíleně trásl prsty. Znovu jsem vyběhla do patra a postavila se ke dveřím koupelny. Voda už byla v přízemí a mě zaplavila panika.

Slyšela jsem, jak West jede, v mobilu hvízdal vítr. Telefon měl zastrčený v helmě, jak jsem to viděla už mockrát.

„Máš ji?“ zeptal se.

„Mám.“

„Zasuň kartu mezi dveře a futro, těsně nad zámek.“

Se zatajeným dechem jsem udělala, co řekl.

„Teď nakloň kartu ke kouli a pokus se ji ohnout mezi zámek a futro.“

„Jdu na to.“

Cloumala jsem kartou sem tam, cítila, jak se zámek odemyká a zamyká, ale ne úplně. Vybuzené nervy mi vyslaly signál do těla a roztrásla jsem se. Z hlasitého šumění vody ve vaně na opačné straně dveří se mi chtělo zvracet. A pak...

Dveře cvakly a o pár centimetrů se pootevřely. Přitiskla jsem na ně ruku a spadla dovnitř. Babča ležela ve vaně, oblečená, a voda jí sahala až k bradě. Kalnýma očima na mě zamžourala.

Tvářila se, jako by mě chtěla zastřelit.

„Jsou otevřeny!“ vykřikla jsem do telefonu s úlevou a odhodila ho do prázdného umyvadla. Vrhla jsem se k babče. Odehnala mě rukou ztěžklou vodou. Okamžitě jsem kohoutek zavřela.

„Zmiz odsud, ty d'áblovu dítě! Zmiz z mého domu! Z mého života!“

Ztuhla jsem.

„Jen se na sebe podívej!“ zasyčela. „*Zrůdo*.“

Sáhla jsem si na obličej, protože mi došlo, že během své snahy odemknout dveře koupelny jsem si sundala kšiltovku. „Dotkl se tě d'ábel a teď jsi poznamenaná. Ošklivá a pošpiněná, zevnitř i zvenčí. Přišla jsi mi vzít moji Courtney, víd’?“

„To ne, babi. Ty nevíš –“

„Vím.“ Hlas měla tichý. Zničehonic děsivě klidný. „Grace. *Gracie-Mae*. Jsi prokletí, Gracie. To kvůli tobě utekla. Tys to nevěděla? Byla jsi na ni moc. Moc hlasitá, moc ukňouraná, moc náročná. Když mi tě dala, podívala jsem se na tebe a jen si pomyslela, že je to nefér. Vnučka za dceru. Nestála jsem o tebe. Ty jsi mě o ni připravila. Ty.“ Ukázala na mě roztřeseným prstem, prudce oddychovala, rty modré stejně jako její čím dál bledší pokožka ve studené vodě. Dostane zápal plic a já ji odtud musela vytáhnout, ale nedokázala jsem ji přerušit. „Ty d'áblova dcero! Jedinou mojí

útěchou je, že Bůh už udělal tu práci za mě. Potrestal tě touhle tváří. Pomstil se ti za všechny tvoje hříchy!“

Zaklonila hlavu ke stropu a usmála se, jako by se jí dotkl neviditelný sluneční paprsek. Pevně zavřela oči a trpce se zasmála. „Všichni si myslí, že to byla tvoje vina. Všichni. Nikdo nezná naše malé tajemství, Gracie-Mae. Nikdo neví, co jsem tu noc udělala já.“

Rozhostilo se napjaté ticho, jak se chystala k poslednímu úderu.

„Udělala jsem to schválně. Nechala jsem cigaretu vedle utěrky, aby chytla. Už jsem nechtěla žít. A nechtěla jsem, abys žila ty.“

Divoce jsem zaječela. Vrhla jsem se na babču, popadla ji za lem šatů a vytáhla ven z vany. Potom jsem ji odvěkla na chodbu a do jejího pokoje, abych ji utřela. Hodila jsem ji na květované povlečení na posteli jako pytel brambor, popadla ručník a začala ji utírat. Prala se se mnou, ale stejně jsem pokračovala.

Já a moje ohavná tvář.

Já a moje mrtvá máma.

Ulomený ohnivý prsten mě páčil na prstě a já ho chtěla hodit na podlahu a tisíckrát na něj dupnout. Babča se pletla. Nikdy mi žádné přání nesplnil. Jen mi připomínal, že jsem nechtěné dítě.

Babča Savannah tohle všechno sváděla na mě. Že se Courtney zhroutila. Že domácnost Shawových šla v jejích šlépějích. Byla jsem povinnost, která jí visela na krku, těžké břemeno, někdo, koho se chtěla zbavit.

Praly jsme se spolu na posteli, já nahoře, oči zalité slzami. Už jsem ji skoro celou utřela, když vtom jsem ucítila na rameni ruku.

„Běž, Tex. Vystřídám tě.“

„Ale já...“

„Běž.“

Otočila jsem se a utekla, netroufla jsem si podívat se mu do očí, abych zjistila, co v nich je. Všechno, co se mnou souviselo, bylo komplikované a skličující a mě už po milionté napadlo, proč se se mnou West zahazuje, když by mohl mít něco mnohem lepšího s jakoukoli z těch holek, co zbožňují půdu, po které chodí.

Sobecky – och, tak sobecky – jsem se zamkla v koupelně, osprchovala se a ignorovala plnou vanu kousek ode mě. Všude na podlaze se válely promočené ručníky, kartáčky a mýdlo.

Soustředěně jsem si pod palčivě horkou vodu vydrhla každý centimetr těla – včetně své ohavné, zjizvené tváře –, abych smyla ten podělaný den z těla.

Potom jsem po špičkách vešla na chodbu. Za dveřmi babiččina pokoje jsem slyšela Westa, jak ji tiše chlácholí, a srdce se mi sevřelo bezdůvodnou žárlivostí.

Mě by měl konejšit v náruči. Je můj.

Vklouzla jsem do svého pokoje, dřív než mě přemohlo nutkání se se svojí starou dementní babčou pohádat.

Natáhla jsem si pyžamo, svalila se na postel a zírala do stropu. Po tvářích mi tekly slzy. Poprvé za spoustu let jsem se je nesnažila zastavit.

Potom, co se z jejího pokoje začalo ozývat pochrupování, jsem poslouchala, jak West přechází po domě. Slyšela jsem, jak uklízí koupelnu, vytírá chodbu a schodiště a pak si dole v kuchyni dělá kafe.

Uklidňovalo mě poslouchat, jak žije, *dýchá*, existuje vedle mě v mém království. Byl dar z nebes. Dneska večer bych babču sama nezvládla.

Nakonec mi připadalo, jako by vyšel po schodech nahoru, položil na podlahu před mým pokojem dva hrnky s kafem a přitiskl čelo na dveře.

Děsilo mě, jak dobře znám řeč jeho těla. To, jak se pohybuje po našem domě. Skoro jsem před sebou viděla, jak tohle všechno dělá.

„Otevři, Texas.“

Byla jsem tak otřesená, že jsem si zapomněla znovu nanést make-up. Nechtěla jsem, aby mě takhle viděl. Ne, když jsem věděla, že slyšel přes telefon všechny ty hnusné řeči, které o mně babča řekla. Stačilo už jen to, že jsem ohavná, aniž by mě někdo viděl.

Byla jsem na dně mockrát, ještě však nikdy tolik jako dneska.

Neodpověděla jsem.

„Chci tě vidět.“

Naléhavost v jeho hlase mě vyděsila. Zněl přidušeně, na pokraji něčeho, čím jsem nechtěla, aby procházel.

„Dobře. Dej mi pět vteřin!“ Přehodila jsem nohy přes okraj postele.

„Bez make-upu.“

Ztuhla jsem v polovině cesty ke stolu, abych si vyndala líčení.

Strach se mi plazil po páteři jako smrtelně jedovatý had, omotal se mi kolem krku a přidusil mě.

„Nevíš, co po mně chceš,“ zamumlala jsem a použila k tomu jeho vlastní slova. Pořád jsem si pamatovala, jak si myslel, že bych mu nedokázala odpustit, kdybych věděla, co provedl, kvůli čemu se stal tím, čím je.

„Tak to kurva zkus.“

„Slyšel jsi ji. Jsem hnusná. Dáblova dcera.“

„Jsi krásná. Moje holka,“ namítl.

„Chtěla nás zabít...“ Zlomil se mi hlas, vzlykla jsem a dál stála uprostřed pokoje. Chvilku mu trvalo, než odpověděl.

„Ne. Byla zmatená a pomstychtivá. Chtěla ti ublížit. Nikdy tě nechtěla zabít. Ten požár byla náhoda.“

Ale to nemohl ani jeden z nás vědět. Pravda je, že tuhle otázku jsem nikdy nedokázala jasně uvažující babče položit. Pro všechny byla příliš bolestná.

Přistoupila jsem k zrcadlu na stole, zamžourala na sebe a spatřila to, co West za pár vteřin uvidí. Na obličeji jsem neměla ani stopu make-upu. Moje historie – moje tragédie – v něm byla vepsaná jako výkřik.

Seškvařená plet' na levé straně. Lehce povislé levé oko, o trochu menší než pravé kvůli zjizvené tkáni, kterou kolem něj natáhli při plastické operaci. Chybějící obočí. Fialové... *všechno*.

Neochotně jsem se vydala ke dveřím. Položila jsem ruku na kouli a prudce je otevřela, dřív než ztratím odvahu.

Mlčky jsme s Westem stáli naproti sobě.

Dívala jsem se, jak se na mě dívá. Všechno do sebe vstřebával, hltal každý centimetr mého obličeje. Přejel pohledem celou moji levou stranu a uložil si ji do paměti.

Nemůže nevidět to, co vidí, připomněla jsem si. Odted' pokaždý, když se na tebe podívá, ať už s make-upem, nebo bez něj, uvidí tohle.

Westův výraz neprozradil, co se mu honí hlavou. Cítila jsem, že se mi hroutí vnitřnosti jako stržený mrakodrap, a věděla, že když se rozhodne odejít, můj fénix se nedokáže těmi troskami prodat.

Jenže on neodešel.

Udělal krok do místnosti a zvedl ruku. Přejel mi prsty po jizvách tak něžně, až se mi chtělo brečet, díval se mi do očí a viděl mi až na dno duše. Prsty se mu trásly. Vzala jsem ho za ruku a políbila ji. Jedna moje slza se mu zachytila mezi ukazovákem a prostředníkem.

„Pozorně mě poslouvej, Grace Shawová. Jsi nejkrásnější holka, jakou jsem za celý život viděl. Když se na tebe dívám, vidím bojovnici. Vidím houževnatost, sílu a vzdor, kterej nemůže nikdo překonat. Jsem do tebe blázen a nikdo – a *nic* – to nezmění.“

Zavřela jsem oči a otevřela pus, abych promluvila, ale nic z ní nevyšlo. Zkusila jsem to znovu, snažila jsem se najít hlas. Netušila jsem, co ze mě vypadne.

Asi pravda. Nejzranitelnější tajemství, které může člověk říct.

„Miluju tě. Bojím se tě milovat, ale stejně tě miluju,“ přiznala jsem ochraptěle. „Milovala jsem tě od chvíle, kdy jsi mi tenkrát večer pomohl najít babču, protože jsi mi neodmítnul pomoc, kterou jsem tolik potřebovala. Máš v dlani moje srdce.“

Kopnutím zabouchl dveře a políbil mě tak jako ještě nikdy.

Byl to polibek, který přepsal naši historii.

Polibek, díky kterému jsem se cítila jako nejkrásnější holka na světě.

Polibek, který chutnal jako vítězství.

„Nezlomím ti ho.“

West

Ten polibek chutnal jako lež.

Řekl jsem Grace, že jí nezlomím srdce, ale už jsem se při tom viděl.

Když jsem ji svlékal.

Miloval se s ní.

Musel jsem jí ublížit, abych ji ochránil. Věděl jsem, že mě Kade Appleton sleduje. A tím, že u ní skoro bydlím, z ní dělám terč.

Za úsvitu jsem popadnul svoje věci a odjel domů.

Čekal jsem na semaforu, vtom se zčistajasna vynořil chlápek v helmě na harleyi a narazil do mě. Vyletěl jsem z motorky a přistál uprostřed silnice. Naštěstí tudy takhle brzy ráno nikdo nejel.

Schoulil jsem se na šterku a se syknutím se chytil za ruku. Špatně jsem dopadl a už mi bylo jasné, že jsem si zlomil minimálně dva prsty. Po betonu se ke mně blížily těžké boty a já zvedl hlavu, abych zjistil, kdo je má na nohou.

Když ke mně ten chlápek došel, sklonil se, aby mi viděl do očí, a opřel se o kolena. Měl jsem šílenou chuť mu strhnout helmu z hlavy a praštit ho

do nosu, ale nemohl jsem se pohnout.

„Máš pěknou buchtu. Byla by škoda, kdyby se jí něco stalo, co?“

Otočil se a vrátil se k harleyi.

Musím Grace ochránit, za každou cenu.

I kdyby to znamenalo, že o ni přijdu.

Kapitola devatenáctá

Grace

Už týden jsem zkoušela *Tramvaj do stanice Touha*, a přestože byla Marla nervózní a West se choval odtažitě (a měl evidentně zlomené prsty, zřejmě po posledním zápase), věděla jsem, že jedna věc mi vychází:

Na jevišti jsem se cítila skvěle.

Jasně, množství make-upu, které jsem potřebovala, abych mohla na jeviště skutečně *vyjít*, mě určitě zruinuje, ale kšiltovka zmizela a já si užívala roli Blanche. Usoudila jsem, že to, co se jí odehrává v hlavě, se asi hodně podobá tomu, co se odehrává v hlavě babče. Byla zmatená, ale bystrá. Milá, ale nedůtklivá. Ztracená, ale nalezená.

Rozhodla jsem se nepřemýšlet o věcech, které na mě babča vychrlila ten den ve vaně. Řídila jsem se tím, co jsem řekla Tess – jestli něco nemůžu změnit, musím to nechat plavat. I kdyby babča doopravdy věřila, že jsem příčinou všech jejích potíží, nemohla jsem to změnit. Ne teď. Pravděpodobně nikdy.

Finlay byl mým výkonem během zkoušek nadšený a Lauren, která vždycky seděla pár řad od jeviště, jásala a tleskala, kdykoli jsem zvládla výstup.

Dokonce i Tess vychladla. Sice jsme se na sebe neusmívaly, ale chovala se profesionálně a dávala si pozor, aby si vůči mně odpustila další jízlivé poznámky.

Když jsme byli uprostřed brzké ranní zkoušky, tak blízko ode dne premiéry, že jsem se ho skoro mohla dotknout, dali jsme si desetiminutovou pauzu. Po scéně, kdy Stanley znásilní Blanche, jsem odběhla do zákulisí, napila se vody a prohodila pár slov s Finlaym a Aidanem.

Za chvílku ke mně připlula Tess, která si povídala s produkční Kelly.

„Jsem fakt děsně ráda, že jsem začala chodit s Reignem. Je tu totiž vždycky pro mě. Právě teď potřebuju hlavně klid.“ Hodila si vlasy přes rameno.

Jestli jsem to měla slyšet, mohla si to odpustit. Doufala jsem, že je s Reignem šťastná. Jestli si ale myslela, že mě rozhodí, když randí s někým,

kdo se ke mně choval hnusně, pak se spletla.

Dál jsem se bavila s Finlaym a slyšela, jak Tess za mými zády dramaticky vzdychla. „Fakt bych nemohla chodit s někým tak nebezpečným a nevyrovnaným jako West. To jeho nezodpovědný chování ti prostě začne lízt časem na nervy.“

Jasně, byla jsem přesvědčená, že její rozhodnutí nemělo nic společného s tím, že ji West vytrvale ignoroval od chvíle, co se spolu vyspali.

„Příští pátek bude mít totiž odvetný zápas s Katem Appletonem. Kdo by do toho šel? Jen někdo, kdo si přeje umřít. Ne, díky. Radši v noci spím s vědomím, že můj kluk je živý a zdravý. Dokonce i Reign ho přemlouval, aby z toho zápasu vycouval. Ale všichni dobře vědí, že Westovi záleží na prachách víc než na lidech v jeho životě.“

Když mi ta slova doputovala až do žaludku a usadila se tam jako kameny, zatmělo se mi před očima.

Přece jen ten zápas vzal.

Lhal mi.

Žádala jsem ho... Ne – *prosila* jsem ho, aby mi slíbil, že na mě nebude zkoušet stejné triky jako na ostatní holky, a on to udělal.

Dal mi slib, a porušil ho.

„Musím... musím jít...“

Finlay, který byl uprostřed věty, zavřel pusku a nechápavě se na mě zamračil. Popadla jsem batoh a vyběhla ze sálu. Tess se určitě tetelila blahem, protože musela vědět, že tuhle informaci, kterou mi právě prozradila, neznám. Pokud to vůbec byla pravda.

Třeba jen chce, abychom se s Westem pohádali.

Existoval jediný způsob, jak to zjistit.

Vpadla jsem na chodbu, horečně se rozhlédla a doufala, že Westa zahlédnu v davu studentů. V téhle budově měl většinu přednášek, takže to bylo logické. Přejela jsem pohledem moře hlav, ale nespatriila ho. Ani jsem nevěděla, jestli je v kampusu. Sheridanská univerzita nebyla právě malá a skládala se z několika různých fakult. Vytáhla jsem mobil a vytočila jeho jméno.

Hovor spadl rovnou do hlasové schránky. Zkusila jsem to znovu. Stejný výsledek. Napsala jsem mu.

Grace: Zavolej mi. Je to nalahavy.

Strčila jsem do dvoukřídlých dveří a hledala ho venku. U kašny. V posilovně. Potom jsem zamířila do bufetu. Měla jsem chuť ho uškrtit. Už jsem věděla, jak se museli cítit jeho rodiče. Právě jsem se chystala vyjít z bufetu, nasednout do pick-upu a jet k němu domů, když vtom jsem si všimla v rohu bufetu hlavy s kaštanovými kudrnami.

Max.

Vyrazila jsem k němu s jedinou myšlenkou – zabránit Westovi, aby nastoupil příští pátek do ringu. *Příští pátek*. Proto byl tenhle týden tak nervózní. Bůh mi pomáhaj.

Max klábosil s hezkou holkou a opíral se o zeď, u které stála. Poklepala jsem mu na záda. Pomalu se otočil, a když mě spatřil, jeho úsměv zmizel.

Nápodobně, kámo.

„Ehm, ahoj?“

„Ahoj. Jsem Grace Shawová.“

„Jasně,“ zamumlal a posunul si na hlavě sluneční brýle. „Co potřebuješ, Grace Shawová?“ Schválně zopakoval celé moje jméno, jako bych byla idiot, když jsem se takhle představila. Holka vedle něj si odfrkla.

„Ty jsi Westův bookmaker, ne?“

Pyšně vypnul hrud' a usmál se na mě.

„Přesně tak. Ty jsi jeho hit tejdne, ne?“

Jeho rýpnutí jsem ignorovala.

„Přišla jsem tě požádat, abys ten páteční zápas zrušil.“

„Cože?“

„Slyšel jsi mě.“ Přimhouřila jsem oči. „Nechci, aby šel s Appletonem do ringu.“

„West je velkej kluk.“

„Ale tady dělá chybu, jak oba dobře víme.“

„Vydělá víc prachů, než vydělal za celej rok a půl, takže při vší úctě – a já k tobě žádnou necítím, protože tě neznám –, shodneme se, že se neshodneme.“

Otevřela jsem pusku k odpovědi, ale on se protáhl kolem mě a bez rozloučení s tou holkou odešel. Chtěl ten rozhovor ukončit, dřív než se zvrtně, ovšem nevěděl, že na to už je pozdě. Rozběhla jsem se za ním.

„Hele, jestli máš s tím zápasem problém, navrhuju, abys to s ním probrala osobně. Nejsem jeho máma.“

Pevně jsem ho chytila za zápěstí, lomcoval mnou vztek. Zastavil se.

„Jestli to nezarazíš,“ ucedila jsem se zatnutými zuby, „oznámím to vedení školy.“

Sotva jsem to dořekla, věděla jsem, že jsem udělala chybu. Max ztuhl. Halas v bufetu utichl. Katastrofa visela ve vzduchu, obrovská a nafouklá, připravená mi vybuchnout do obličeje.

Nikdo na Maxe a Westa nedonášel.

Nikdo neinformoval vedení o tom, co se v Sheridan Plaza děje. Spoustu let.

Bylo to pravidlo.

A já teď vyhrožovala, že ho poruším.

Max se ke mně pomalu otočil, ale srdce mi vynechalo kvůli Westovi. Viděla jsem, jak s Eastonem a Reignem po boku kráčí od vchodu svým směrem. Přejel místnost pohledem, a když našel, co hledal – mě –, zamířil rovnou ke mně.

Poprvé od chvíle, co jsme spolu začali chodit, mě vzal ve škole na vědomí, a já měla pocit, že se mi to nebude líbit.

Někdo ho upozornil na moji hádku s Maxem.

West věděl, co se děje.

Věděl, že vím o tom zápase. O jeho lžích.

Ale já nebyla ta, kdo se měl cítit tak, jak jsem se cítila. Naštvaná, brunátná a vyděšená. On porušil slib. On měl co vysvětlovat.

West se přede mnou prudce zastavil, samý snědý sval a stěží ovládaný vztek. O krok jsem couvla a připomněla si, že je to ten kluk, který mě každou noc v posteli zbožňuje. Který se stará o moji babču, když to nedávám. Kterému na mně *záleží*.

„Nějakej problém?“ zeptal se ledovým tónem. Zíral na mě, jako bych pro něj byla zase úplně cizí. Naprosto lhostejně. Zhluboka jsem se nadechla.

Fakt? Takhle se mnou mluvíš před lidma?

„Jo, je tu problém.“ Zvedla jsem nos nahoru. Koutkem oka jsem zahlédla za jeho zády Tess, která stála vedle Reigna. Strkali do sebe a šeptali si.

„Žádal jsem tě, abys jí to neříkala. Nechtěl, aby to věděla,“ zasyčel Reign. Tess bezmocně pokrčila rameny a poprvé od chvíle, co jsem začala chodit s její tajnou láskou, působila rozpačitě.

„Lhal jsi mi, Weste. Ptala jsem se tě, jestli půjdeš do té odvety s Appletonem, a tys mi lhal.“

Dav kolem nás houstl. Lidi si ohromeně špitali a šťouchali do sebe. Ten nepřemožitelný, skvělý West St. Claire dostával sodu – a od nikoho jiného než od Topinky. A najednou pochopili, že i kohout může snést vejce.

„Svůj byznys si řídím sám.“ West na mě vycenil zuby.

„Přemýšlej. Já přemýšlím. Bojím se o tebe a nechci, aby se ti něco stalo.“

Záda jsem měla jako pravítko, hlas naprosto bez emocí. Ať porušil slib, nebo ne, nedovolím mu, aby umřel kvůli penězům.

„Jsi můj kluk. Mám do toho co mluvit.“

Celá místnost se nadechla. Bez jeho svolení jsem nás prozradila, ale místo abych cítila rozpaky nebo stud, měla jsem jen šílený vztek.

Klidně jsem se usmála a předstírala, že nevnímám tiché výkřiky a ohromené pohledy.

„Jo. Je to pravda. West St. Claire je můj kluk. Kdo by si to pomyslel, co? No, někdo má rád vdolky, jinej zase holky.“

Otočila jsem se zpátky k Westovi. „Řekla jsem Maxovi, že nemůžeš zápasit.“

„Můžu.“ Udělal další krok ke mně a na jeho překrásné tváři se objevil ohavný úsměv. „A *budu* zápasit. Nemůžeš mi v tom zabránit, a tak navrhuju, aby ses vrátila ke svému představení, *Gracie-Mae*.“

Právě mě oslovil Gracie-Mae? Jako to dělala babča?

O krok jsem couvla a cítila, že ztrácím půdu pod nohama. Jenže West se mnou zřejmě ještě neskončil. Z nějakého důvodu chtěl rozbít všechno, co mezi námi bylo, a nechat za sebou jen střepy.

„A aby to bylo naprosto jasný: nejsi moje holka, zlato. Jsi jen další zářez na můj nekonečný pažbě. To, že jsem se s tebou vyspal víckrát, ještě neznamená, že ti patřím. Fakta kašlou na tvoje city a faktem je, že jsi mi ukradená. Šoustal jsem tě, protože jsem stejně zkurvenej jako ty, jo.“ Lehce pokrčil rameny a nechal ze sebe sklouznout všechn čas, který jsme spolu strávili. Nedokázala jsem se nadechnout. Easton za jeho zády si zabořil obličej do dlaní, ale ani on Westovi nezabránil, aby mi všechny tyhle věci řekl. Podle mě věděl, že kdyby zasáhl, West by mu utrhnul hlavu.

„Chceš slyšet pravdu? Velký tajemství?“ West naznačil ve vzduchu uvozovky a krátce se zasmál. „Fajn. Máš to mít. Když mi bylo sedmnáct, moje sestra Aubrey umřela při požáru. Ten požár jsem zavínil já. Umřela kvůli mně. Když jsem se na tebe podíval, viděl jsem jen vykoupení. Myslel

jsem si, že ti to trochu zvedne sebevědomí, když si s tebou začnu. Ale nikdy nešlo o nic víc. Tak, a je to venku. A teď mě přestaň buzerovat, Shawová.“

Otočil se, odešel a nechal mě stát v houfu lidí, kteří si mě fotili, pochechtávali se a vysmívali se mi.

Všichni na mě upírali oči.

Žádná kšiltovka. Žádný kluk. Jen ponížení.

Easton s Reignem se rozběhli za Westem a snažili se ho dohnat. I když jsem byla v šoku, všimla jsem si Karlie, která se ke mně prodírala davem.

„Uhněte mi z cesty! Uhněte! Už jdu, Shawová. Zůstaň na místě. *Sakra!* Procházím! Uvolněte cestu!“

Byla jsem příliš ochromená, než abych se pohnula.

Stála jsem tam, přikovaná na místě, zatímco Karlie šlapala lidem po nohou a vrážela jim lokty do žeber, aby se ke mně co nejdřív dostala.

Tess se probrala z ohromení jako první. Pořád stála těsně vedle mě. Vrhla se dopředu, postavila se přede mě a celou mě zakryla. Dala si ruce v bok a našťavaně zafuněla. „Ježíši, vám to nestačilo? Nechte tu holku na pokoji. Na co sakra civíte? Ještě nikdy jste neviděli, jak se dva lidi hádají? Kšá! Kšá!“

Nic jsem necítila.

Ani vděčnost.

Ani smutek.

Ani hněv.

Nic.

„Jestli okamžitě nevypadnete, rozmlátím vám ty vaše nóbl iPhony, nebo ještě něco horšího!“ zahulákala.

Hustý kruh lidí se konečně začal rozcházet. Karlie mě popadla za paži a vytáhla z davu.

„Ty videa se nesmí dostat ven,“ vyštěkla na Tess, která přikývla a skousla si spodní ret. Vypadala provinile, tváře jí hořely. Měla by se cítit provinile. Chtěla mě ranit. Ale netušila, k čemu to povede.

„Hned si promluvím s Reignem a Eastem. Postarají se o to, když bude třeba.“

Karlie přikývla. „Napiš mi.“

„Jasně.“

„Pojď.“ Karlie mě objala. „Odvezu tě domů.“

Kapitola dvacátá

West

Tenkrát

Flib, že mi zítra ráno uděláš vafle? “ Aubrey stála ve dveřích do kuchyně s našpulenou pusou. Nasypal jsem do misek sáček chipsů. East nejdřív vyskládal na kuchyňský ostrůvek láhve s alkoholem a teď chystal červené plastové kelímky. Moje holka Whitley věšela na zeď stupidní narozeninový plakát.

Všechno nejlepší k 17. narozeninám, Weste!

Upřímně, připadalo mi šíleně trapné mít narozeninový plakát, když pořádám párty, ale nechal jsem ji. Usoudil jsem, že bych z toho mohl vytrískat kuřbu, když to dneska večer šikovně zaonačím.

Narozeniny a chovat se k ní mile? To znamenalo víc než jen dobrý sex. Kuřba je málo. Měl bych to vzít za jiný konec. Požádat o anál. Nebo možná o trojku.

„Weftie?“ Aubrey mě zatahala za tričko a odvedla můj nadržžený mozek od orgií, které se mi honily hlavou. Podíval jsem se na šestiletou ségru. Byl mezi námi obrovský věkový rozdíl, ale zbožňoval jsem ji. Zamrkala na mě velkýma zelenýma očima a vrhla na mě kolozubý úsměv. Chyběly jí dva přední mléčné zuby – vlastnoručně jsem je vytáhl, když se to bála udělat sama – a vypadala rozkošně. Aubrey se za tu mezeru styděla. Když jsem ji vzal nedávno na karneval, ze solidarity jsem si musel začernit svoje dva přední zuby. Úsměv na její tváři stál za ty dementní poznámky, které jsem si pak vyslechl od kluků z fotbalového týmu, kteří mě tam viděli.

„Jo, Aub. Už jsem ti to říkal, ale klidně ti to zopakuju – celou noc zůstaneš u sebe v pokoji a já ti ráno udělám vafle.“

„F kousky čokolády a jablkem vedle. Čerstvě nakrájeným.“

„Jasnačka.“

„A čokoládovým mlíkem.“

„Platí, ségra. Ale nevycházej z pokoje.“

Rodiče odjeli na návštěvu k tetě Carrie, která odsud bydlela asi čtyřicet minut na jih. Večer si měli dát poker, ale trochu víc popíjeli a volali, jestli bych se mohl do rána postarat o Aub, než vystřízliví natolik, aby si mohli sednout za volant. Bylo to poprvé, kdy nás spolu nechali doma samotné. Řekl jsem, že se na mě můžou spolehnout, a samozřejmě jsem okamžitě zvednul telefon a svolal narozeninovou oslavu.

East s Whitley pendlovali mezi domem a garáží, otevírali další pytlíky s křupkami, sypali je do misek a stěhovali z obývacího nábytek, aby udělali prostor pro lidi, kteří každou chvíli dorazí.

„Malíčkový flib?“ zeptala se Aub a zavrtěla ve vzduchu prťavým prstem.

Odložil jsem sáček s chipsy, otočil se k ní a sklonil se, abych jí viděl přímo do očí.

Zahákl jsem svůj malíček za její a ohnul ho.

„Malíčkovéj slib, Aub.“

Objala mě kolem krku a přitulila se ke mně. Voněla jako jablečné lízátko. Byla na té cukrovince tak závislá, že jí naši všechno sladké zakázali. Věděl jsem, že má pod postelí schovanou zásobu jablečných lízátek, a když se nikdo nedívá, tajně mlsá.

Věděl jsem to, protože jsem jí je sám přinesl.

„Užijeme si fupéráno!“ vykřikla.

Bylo to naposled, co jsem viděl svoji sestru s úsměvem na tváři.

Bylo to naposled, co jsem svoji sestru vůbec viděl.

„Weftie? Weftie, probud' se.“

Se zavřenýma očima jsem zaúpěl a převalil se na posteli ze zad na břicho. Byl jsem polonahý, pod dekou jsem měl jen boxerky. O nic nešlo. Aub už mě viděla bez trika mockrát. Jenže jsem věděl, že Whit, která spala hned vedle mě, je taky polonahá. A to ještě Aubrey neviděla. Chtěl jsem otevřít oči a zjistit, na co přesně se moje ségra dívá, jestli je Whit aspoň přikrytá, ale nemohl jsem je ani zaboha rozlepit.

Neměl jsem včera v noci tolik pít.

Večírek se rychle rozjel. Když byli všichni mí kamarádi úplně nažiti, svlékácký poker se změnil v panákový, a potom co jsem vypil přinejmenším sedmnáct panáků – jeden za každý rok života – totálně jsem vytuhnul. Naštěstí až potom, co jsme si to s Whit rozdali u mě v pokoji. Ale nepamatoval jsem si, že bychom se pak oblékli.

„Westie? Pro-fíím,“ slyšel jsem její pronikavý hlásek.

„Ted' ne, Aub,“ podařilo se mi zachroptět.

„Ale tyf mi to flíbil!“ zakvílela. Zavrtěl jsem se v posteli a snažil se ty pitomý oči otevřít a podívat se na ni, ale nešlo to. Měl jsem tak těžká víčka, jako by každé vážilo pětadvacet kilo. Celé tělo mě bolelo, jako by přes něj chodili všichni zmrdi ve městě. Sem a tam.

„Tak jo. Za hod'ku ti udělám palačinky.“

„Vafle!“ zaječela. „A je už defet! Máma f tátou přijedou každou chvíli a ty víš, že mi vafle nedovolí!“

To jsem moc dobře věděl. Aub měla ze všech těch jablečných lízátek zkažené zuby, a tak naši učinili preventivní opatření, aby měla druhé zuby zdravé. Proto jí na těch vaflech tak záleželo. A já byl odhodlaný jí ty zatracené wafle s kousky čokolády a jablkem vedle udělat. Jen jsem potřeboval ještě hodinku, abych se zase cítil jako člověk. Copak jsem toho chtěl tolik?

„Dej mi třicet...,“ zamumlal jsem, oči stále zavřené.

„To už budou tady!“

„Tak tě zejtra vezmu do bistra. Slibuju. Objednám ti i mléčnej koktejl. Řekneme, že jdeme bruslit.“

„Chci ty vafle ted'. Ne zítra. Navíc, co je to za flib, když ho ftejně nefplníš?“

„Lež?“ utrousil jsem ironicky. V kocovině jsem se choval hnusně. Pak jsem se tomu všivému vtipu zasmál. Měl jsem pachut' v puse. Za celých těch šest let, co byla Aubrey na světě, jsem každý náš maličkový slib vždycky splnil. Nikdy jsem ho neporušil. Ale tenhle jsem za nic na světě splnit nemohl. Měl jsem takovou kocovinu, že jsem se nedokázal pohnout.

„Ty jsi takový... takový... prolhanec!“ Uprostřed věty se jí zlomil hlas. Věděl jsem, že takhle zní, když má slzy na krajíčku, a že se určitě rozbřečí.

„Ale no tak. Aub...“ Znovu jsem se pokusil otevřít oči. Nedokázal jsem to – zase. Slyšel jsem dusot jejích nožiček po koberci na chodbě. Zřejmě se vrátila k sobě do pokoje, aby mě v soukromí nenáviděla. Snažil jsem se uklidnit. Je to v pohodě. Zítra – ne, kurva, dneska odpoledne – jí to vynahradím. Půjdeme spolu na kluziště, potom do cukrárny a nechám ji objednat si tolik vaflí, že si ucpe každou tepnu v těle.

„Zlato?“ zamumlala Whit vedle mě a přehodila mi ruku přes břicho. „To byla Aubrey? Je v pořádku?“

„Jasně. Spi dál.“

A oba jsme usnuli.

Podle toho, jak jsem si to pamatoval, jsem se probudil asi za dvě hodiny, ale ve skutečnosti nemohlo uplynout víc než čtyřicet minut. Ucítil jsem, že se něco pálí. Že se pálí jídlo.

Nebo plast?

Látka?

Maso, jako v řeznictví.

Ne. Bylo to všechno výše uvedené.

Zamžoural jsem a pokusil se posadit. Hlava mě bolela jako střep. Měl jsem chuť se praštit do ksichtu, že jsem tolik pil. Whit vedle mě pořád spala.

Zhluboka jsem se nadechl a rozhlédl se. Všechno vypadalo v pohodě.

Normálně. No, až na kouř, který pronikal z chodby do mého pokoje.

Co to, sakra...?

Víc adrenalinu jsem k vystřízlivění nepotřeboval. Vyskočil jsem z postele, jako by mi hořela koudel u zadku, rozběhl se po schodech do přízemí a bral tři najednou. Bylo jasné, že něco hoří. Jen to nebyla koudel u mého zadku.

„Aub? Aubrey? Aubrey!“ zahulákal jsem vyděšeně a ani nepočkal na odpověď. Jak jsem se řítil do přízemí, dým se hnal proti mně nahoru po schodech. Když jsem dorazil na odpočívadlo, stál jsem v hustém oblaku šedočerného kouře. Popadl jsem triko, které jsem včera večer odhodil na lampu, a přitiskl si ho k nosu. Vzduch byl horký a já se při každém nadechnutí rozkašlal.

Ohnisko požáru bylo v kuchyni, a tak jsem se rozběhl tam.

„Aubrey!“ volal jsem, křičel, prosil pořád dokola. Žádná odpověď. Když jsem vpadl do kuchyně, musel jsem couvnout. Oheň už skoro dorazil k obýváku, a protože tam byl koberec a tapety, rychle se šířil.

„Weste? Probaha! Weste!“ slyšel jsem za sebou Whit. Utíkala dolů po schodech.

„Vypadni odsud. Hned. Whit!“

„Weste, jsem nahý!“

„Ven!“ Vběhl jsem se do ohně a kašlal na to, jestli uhořím, kdyby to znamenalo zachránit Aubrey.

„Kde je Aubrey?“ slyšel jsem se ptát Whit. Neodpověděl jsem. Rozháněl jsem kouř rukou a snažil se za šlehajícími plameny něco rozeznat.

Sotva se mi to podařilo, přál jsem si být natolik chytrý, abych si nikdy nemyslel, že jsem měl možnost ji zachránit.

Z jedné skříňky v naší kuchyni trčel hřebík. Kdysi to bylo madlo, ale před několika týdny mi náhodou zůstalo v ruce a já ho neopravil. Máma mě kvůli tomu prudila, tvrdila, že je to nebezpečné. Že se o hřebík může někdo zranit.

„Pravidelně se mi o něj zachytí kalhoty, Westie. Musíš s tím něco udělat. Aubrey se o něj může škrábnout.“

Neposlouchal jsem ji.

Bohužel.

Toustovač byl přímo nad tou skříňkou s hřebíkem.

A tentokrát se o ni nezachytily mámě kalhoty – ale Aubrey tričko.

Viděl jsem její tělíčko pod skříňkou, zbytek jejího kabátku od pyžama pořád omotaný kolem trčícího hřebíku.

Kurva.

Kurva.

Kurva.

Rozběhl jsem se k ní. Jestli ji dokážu zachránit – fajn. Jestli ne – ani já si nezasloužím žít.

Byl jsem tak blízko ohně, že jsem cítil, jak mi spaluje kůži. Popadl jsem kabátek, ale připadal mi prázdný. Lehký. Její tělíčko bylo v mé náruči ochablé. Snažil jsem se ji uvolnit z hřebíku, v očích mě štípal kouř a slzy a kurva, kurva, kurva.

„Aubrey, prosím!“ Zlomil se mi hlas. „Prosím, zlatíčko. Prosím!“

Něco mě strhlo dozadu, v ruce jsem pořád svíral její kabátek. Bránil jsem se síle, která mě táhla zpátky. Kopal jsem, křičel a zatínal prsty do paží kolem sebe, oslepený vztekem a nenávistí. Šílel jsem nenávistí vůči sobě. Dal jsem svojí malé sestřičce slib, a nesplnil jsem ho. Včera jsem tak pařil, že jsem si na ni vůbec nevzpomněl. Rodiče mi ji dali jedinkrát na starost, když byli přes noc pryč, a já je zklamal.

Ji jsem zklamal.

Sebe jsem zklamal.

Vřískal jsem, až mě pálily plíce. Ten, kdo mě vyvekl z domu, mě hodil na sníh a doběhl se zpátky dovnitř. Ležel jsem na trávníku a viděl, že za ním utíká někdo další a křičí.

Táta. Zachránil mě a vrátil se pro Aubrey.

Máma. Šla s ním dovnitř, aby se pokusila někoho zachránit, jeho nebo Aubrey, to jsem nevěděl.

Za hlavou jsem uslyšel pronikavé kvílení. Věděl jsem, že je to Whitley, ale nedokázal jsem se otočit a podívat se na ni. Nemohl jsem se totiž pohnout.

Už jsem nebyl opilý.

Totálně jsem vystrízlivěl.

A čelil krutým následkům svého jednání.

Ve dnech po požáru jsem se dozvěděl několik nových věcí.

Například jsem zjistil, že toustovač začal hořet, protože do něj někdo naházel zátky, a Aubrey, která to nevěděla, vytáhla z mrazáku dvě vafle s kousky čokolády a strčila je dovnitř, aby si udělala snídani sama.

Potom nám likvidátor škod (nebo kdo to sakra byl) vysvětlil, že se Aubrey snažila utéct, ale nemohla, protože se jí kabátek s obrázkem barbíny zachytil na hřebíku. Pravděpodobně křičela o pomoc, ale já byl na druhém konci domu, v prvním patře, a vyspával opici.

Rozhodujícím faktorem bylo tohle – náš dům nebyl pojištěný proti požáru způsobenému idiotským teenagerem, který nedokázal zkrotit své kamarády a splnit malý slib, který dal své sestře. Jinými slovy – byli jsme v háji. Neměli jsme kde bydlet, protože brzy potom, co máma vyblekla tátu ven, se oheň rozšířil a celý dům se zhroutil.

Najednou jsme byli zoufalí, na mizině a bez domova.

Několik prvních týdnů jsme bydleli u tety Carrie a táta s kolegy zatím dům provizorně opravili, aby se v něm dalo zase bydlet. Táta, který byl majitelem borůvkového pole a malé farmy, se musel vykašlat na svůj byznys a snažit se nám zařídit střechu nad hlavou. Každou noc se dovlekl do postele a usnul, aniž by se vůbec osprchoval.

Mohl bych odpřisáhnout, že se nesprchoval několik týdnů.

Možná měsíců.

Táta ani máma se na mě nedokázali podívat. Výslovně mě neobvinili, ale ani nemuseli. Zabil jsem Aubrey. Přinejmenším jsem byl za její smrt zodpovědný. A ne nějakým vágním způsobem – jako se lidi někdy obviňují z něčí smrti, protože dost neoblomně netrvali na tom, aby ten druhý šel na mamograf, nebo tak něco. Nesl jsem za to přímou zodpovědnost.

Kdybych se zvedl z postele a dodržel slib, Aubrey by tady byla. S námi. Šťastná, kolozubá a živá.

Týden po požáru jsem se rozešel s Whitley. Brečela a řekla mi, že to přehodnotím, ale já věděl, že to neudělám. Nezasloužil jsem si štěstí, a přítelkyně rozhodně znamenala štěstí.

Jakmile jsme se nastěhovali zpátky do našeho domu – nebo toho, co z něj zbylo –, naši se po hlavě vrhli do náruče deprese a neopouštěli postel. Utápěli se ve svojí bolesti, ani jeden z nich nepracoval a nesnažil se finančně zajistit to, co z rodiny zbylo. O borůvková pole se nikdo nestaral, bobule nikdo nesklízel. Přestal jsem hrát fotbal a začal pracovat v Chipotle, abych jim pomohl platit účty. Trenér Rudy mě prosil, abych si to rozmyslel, ale jakmile jsem mu vysvětlil svoji situaci, nechal toho.

Bál jsem se, že zůstaneme s rodiči bez střechy nad hlavou, a kašlal jsem na svůj společenský život, ale East stál při mně, i když jsem se mu celé měsíce nedokázal podívat do očí.

Měl jsem před sebou poslední rok na střední.

Táta se rozhodl vylézt můj první školní den z postele. Pořád si pamatuju to ráno, kdy k tomu došlo. Natáhl na sebe pracovní oblečení – bundu North Face a boty Blundstone – a šel na farmu zkontrolovat škody. Po mnoha měsících zanedbávání z ní nic nezbylo. Ovoce na polích nechal shnít a zvířata, která měl, zadarmo rozdal.

Ještě ten samý den odjel do centra a sehnal si práci rybáře. Děda St. Claire byl rybář, a tak se nemusel učit, jak se zachází s lany, ale určitě muselo být strašně ponižující vzít v tomhle věku nekvalifikovanou práci, hlavně pro někoho, kdo od maturity podnikal, aby zabezpečil ženu a syna. Máma se vynořila z pokoje o pár týdnů později. Byla první, kdo na mě doopravdy promluvil, ale to už uplynul skoro rok od chvíle, kdy se mi někdo z nich podíval do očí, natož registroval moji existenci.

Byl jsem neviditelný.

Nezeptali se mě, jak mi je.

Jak to zvládám.

Nedotýkali se mě.

Nešatili mě.

Nezajímali se, jak to jde ve škole.

Kurva, ani nevěděli, že jsem seknul s fotbalem. Byl jsem neviditelný duch, který jim občas zkřížil cestu do kuchyně, nic víc.

Posadila se naproti mně a řekla, že to nebyla moje vina. Řekla, že si váží toho, jak jsem se k situaci postavil a platil účty, a že odted' bude všechno

jiné.

Ale já věděl, že je to moje vina a že čím dřív vypadnu z domova, tím líp.

Pár týdnů před mými osmnáctými narozeninami se naši pokusili se mnou promluvit. Mámě diagnostikovali depresi a brala nějaké léky. Táta neustále smrděl rybinou. Předstírali, že je všechno v pořádku. Nespolknul jsem jim to. Skoro celý rok mě fakticky ignorovali. Prostě mi nedokázali odpustit, co jsem udělal. A i kdyby ano – já si to nedokázal odpustit.

K osmnáctým narozeninám mi koupili dort.

Vrátil jsem se ze směny v Chipotle. Prošel jsem kolem dortu se zapálenými svíčkami, vyběhl po schodech nahoru a zamknul se u sebe v pokoji.

Ten den jsem si přísahal, že narozeniny už nikdy slavit nebudu.

Krátce po svých osmnáctinách jsem odešel do Sheridanu. East trval na tom, že půjde tam, kam já. Nedohadoval jsem se s ním, protože jsem věděl, že nebýt jeho, byl bych na světě úplně sám.

Vybral jsem si univerzitu, kde, jak jsem věděl, dostane plné sportovní stipendium a kde se mu bude líbit.

Zápasy v Sheridan Plaza byly začátkem finančního odškodnění mých rodičů, ale nestačily. Snil jsem o tom, že jim to vynahradím, jak nejlíp budu moci. A to znamenalo od základů zrekonstruovat jejich dům a znovu postavit na nohy tátovo podnikání.

Ale jak jsem se snažil najít řešení na všechny jejich potíže, zapomněl jsem se zeptat sám sebe, kam do téhle rovnice sakra patřím já.

Zapomněl jsem, jak mám dýchat, aby to nebolelo.

Zapomněl jsem, že život je o něčem víc než o vydělávání peněz a přežívání.

Zapomněl jsem, že když si hrajete s ohněm, nakonec se spálíte.

Kapitola dvacátá první

West

Nakonec se to smršlo na tohle: nemohl jsem dopustit, aby se Kade Appleton a jeho parta dozvěděli, že je Grace moje holka. Všude mě sledoval, a kdyby zjistil, že s Grace chodím, vzal by si ji na mušku.

To jsem nemohl dopustit.

A tak jsem udělal to, co jsem udělat musel.

Prozradil jsem jí svoji ohavnou minulost.

Aubrey neumřela při autonehodě.

Umřela kvůli mně.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem si na Aub nevzpomněl ten první večer, co jsem spatřil Grace Shawovou. Že to nebyl důvod, proč jsem vzal práci ve food trucku. Jasně, prachy navíc se hodily, ale hlavně jsem chtěl vidět, jaká by byla Aub, kdyby ten požár přežila. Jaký člověk by z ní vyrostl.

Věděl jsem, že je na hlavu podívat se na tuhle holku a vidět svoji sestru. Jenže v tom byl ten problém – já jsem Aubrey v Grace *neviděl*. Vůbec. Grace byla Grace. Naprosto výjimečný člověk. Milá, laskavá a vtipná, ale taky sarkastická, divoká a inteligentní. Byla nádherná – škrtni to, totálně okouzlující, až na ty jizvy, které mi vůbec nevadily – a čím víc času jsem s ní strávil, tím víc jsem ji nedokázal považovat za náhražku sestry, kterou jsem tak zbožňoval.

Texas si myslela, že ji lituju. Že je můj charitativní projekt. A já jí potvrdil její nejtemnější podezření, aby si Kade Appleton a jeho partáci mysleli totéž.

Ale nikdy jsem ji nelitoval. Ani na vteřinu.

Naopak jsem jí *záviděl* její sílu. Nedokázal bych se vyrovnat ani s polovinou sraček, kterýma si prošla, a přežít.

Sakra, pořád jsem nedokázal komunikovat s vlastními rodiči, aniž bych dostal kopřivku.

Ted' mě spaloval pocit viny z toho, co jsem jí provedl v bufetu, jako oheň, který pohltil Aubrey.

„Jsi totální idiot.“ East potřásl hlavou. Křižoval po městě a svíral volant, jako by ho chtěl vyškubnout a vyhodit z okna. Už jsme takhle jezdili hodinu. Seděl jsem vedle něj v jeho Toyotě Camry a utápěl se ve své obrovské stupiditě.

„Ve škole je spousta práškačů. Bylo vyloučený, aby se Appleton o Grace nedozvěděl a nešel po ní.“ Upřel jsem pohled z okna a připomněl si, že musím kurva dýchat.

„Appleton nechce ublížit tvój holce, ty kreténe. Chce ublížit *tobě*.“

„Už holkám ubližoval.“

„To byla jeho buhta,“ namítl East.

„Proč si myslíš, že Grace, která je cizí, je před ním v bezpečí, když jeho vlastní těhotná holka není? Nehledě na to, že mě jedna z jeho goril varovala, že ví, kde Grace bydlí.“

Mluvil jsem o incidentu na křižovatce, kde se ten chlápek na harleyi zmínil o Tex.

„Tak proč jsi s tím zápasem souhlasil?“ vyštěkl East.

„To bylo předtím, než jsem začal s Grace chodit.“

„Proč jsi ho nezrušil?“

„On by mi to kurva nedovolil!“ zahulákal jsem. „Copak jsi u toho nebyl, když jsem ti to asi tisíckrát vyprávěl?“

„Proč jsi jí neřekl pravdu?“ Easton dál tlačil na pilu a mně definitivně ruply nervy.

„Protože má spoustu vlastních sraček a nepotřebuje k tomu ještě ty moje!“

Můj řev otrásl celým autem a odrážel se mezi námi. Ani jsem mu neřekl celou pravdu. Pravdu, kterou jsem dokázal přiznat jenom sobě. Že jsem věděl, že by se se mnou Grace rozešla, a že to měla právo vědět. Právo zbavit se mě, dřív než bude všechno desetkrát složitější. To, co jsem udělal, že jsem lhal člověku, kterého miluju, byl hnus, ale už dávno jsem pochopil, že láska nutí člověka dělat zvrácené věci.

Easton se vrátil k otravnému mlčení a já se nadechl a znovu upřel oči na jednotvárné žluté domy postavené v rančerském stylu, vodárenskou věž a kaktusy.

Kdyby to s Aubrey dopadlo jinak, možná bych nebyl tak paranoidní, pokud jde o lidi, které miluju. Jenže Aubrey umřela a já se rozhodl, že Grace za každou cenu ochráním, i když mi to rvalo srdce.

Na situaci by nic nezměnil ani můj odchod ze Sheridanu. Naopak bych ji nechal bez ochrany, ve stejném městě s tím hajzlem Kadem Appletonem.

Už jsem dospěl k tomu děsivému závěru, že ji miluju.

Byl to ten druh lásky, při které jsem obracel oči v sloup, když jsem ji viděl ve filmech nebo televizi. Její intenzita mě děsila, protože mě nikdy nenapadlo, že můžu takhle milovat někoho, kdo nepatří do mojí rodiny.

Nedokázal jsem na Grace přestat myslet.

Chtěl jsem se jí pořád dotýkat.

Neustále jsem přemítal, o čem uvažuje, kde je, co dělá.

Bylo to jiné než v pohádkách, protože jsem věděl, že bez Grace Shawové *dokážu* žít. Nezabije mě to. Aspoň ne fyzicky. Budu zase prostě ten stejný ubožák, jakým jsem byl, než jsem se do ní zamiloval.

Ale nebudu naživu. Ne doopravdy. Budu mrhat kyslíkem, prostorem a zdroji a vrátím se ke svému ne až tak skrývanému přání, abych umřel.

To poznání pro mě bylo jako studená sprcha.

Když jsem byl s Grace, umřít jsem nechtěl.

Chtěl jsem žít. Smát se. Milovat.

Randit s ní, líbat ji na krk a poslouchat, jak vypráví o představeních, filmech z devadesátých let a zaníceně hájí ledvinky.

Celé měsíce jsem se radoval ze života – dokonce si ho užíval – a ani jsem si to neuvědomil.

Už jsem nechtěl umřít.

Postupně mě přestala lákat představa, že ve velké rychlosti strhnu motorku ze silnice. Už jsem si nepředstavoval, jaké by to bylo, kdybych sjel z útesu. Přestal jsem chodit do ringu s touhou, aby mě ten kretén přede mnou praštil tak prudce, že se mi zastaví srdce.

A to všechno kvůli Grace „Texas“ Shawové.

„Pořád nechápu, proč jsi mu prostě neřekl, že do toho zápasu nejdeš,“ zavrčel East. „Jak by tě mohl Appleton přinutit?“

„Snadno, nátlakem. Jakmile jsem to probral s Texas, šel jsem za Maxem a oznámil mu, že do toho nejdu. Max slíbil, že se s tím pokusí něco udělat, a od chvíle, co jsem dostal esemesku, že na tom Appleton trvá, mi jeho gorily vyhrožovaly, napadly mě ve food trucku a cestou domů srazily na křižovatce. Kade mě všude sleduje. Chce mě prostě v ringu – a chce si mě podat.“

„Kurva.“ Easton se poškrábal na strništi.

„Jo.“

„No, i když nebudeš s Grace – což je mimochodem asi dobrý rozhodnutí vzhledem k tomu, že *nepřipadá* v úvahu, aby tě po tom veřejném ponížení vzala zpátky –, stejně si myslím, že bys jí to měl vysvětlit. Vyjádřil ses jasně. Všichni na týhle planetě už vědí, že nejste pár. Teď je načase se omluvit.“

„Omluvím se,“ prohlásil jsem přesvědčeně. „Až tohle skončí, budu jí líbat nohy a plazit se před ní po zemi. Ale teď s ní mluvit nemůžu. Ani jsem za ní celý týden nebyl. Musím to držet pod pokličkou. Kdybych teď udělal chybu, jen bych potvrdil, že je pravda všechno, co řekla. Že jsme pár.“

„*Nejste* pár.“

Nemusel mi to připomínat.

Díra v mém srdci to udělala za něj.

Týden před pátečním zápasem byl nejhorší v mém životě.

No, možná druhý nejhorší.

Týden potom, co umřela Aubrey, jsem věděl, bez stínu pochybnosti, že už nikdy neuvidím svoji malou sestřičku živou. Mohla mě jen pronásledovat ve snech. Jenže Grace – byla všude. Byla ve škole. V bufetu. V provizorním divadelním sále. Procházela kolem mě – vždycky v doprovodu Karlie a svojí nové nepravděpodobné spojenkyně Tess.

Uklidňovalo mě to a současně ničilo.

Oba jsme se chovali, jako by ten druhý neexistoval.

I když mě to deptalo, nemohl jsem jí dát najevo, jak strašně mi chybí.

V práci jsem ji už vídat nemohl, protože mě po tom výstupu v bufetu vyhodili. Ani ne hodinu po mém veřejném rozchodu s Texas mi přišla od paní Contrerasové textovka, že mám padáka. Další den mi nechala ve schránce šek a oficiální výpověď. Ani mi nepopřála hodně štěstí v budoucnosti. Rovnou mě odstříhla a ani se neohlédla.

K tomu všemu jsem zjistil, že často projíždím kolem domu, kde bydlí Grace. Každé ráno a večer, místo abych byl v posilovně. Prostě jsem nedokázal myslet na nic jiného než na ni. Dokonce se mi podařilo zapomenout, abych poslal našim jejích týdenní rentu.

Během stalkování jsem Grace dvakrát zahlédl.

Jednou, když se vracela domů po směně ve food trucku. Vycítila, že ji někdo sleduje, otočila se a probodla mě vražedným pohledem.

Předstíral jsem, že jsem si jí nevšiml, a odjel.

Podruhé, když pořádala pro Marlu rozlučkovou párty. Oknem jsem viděl paní Contrerasovou, Karlie a několik dalších lidí. Grace upekla pro Marlu cupcaky a pronesla moc hezkou řeč (jo, plížil jsem se kolem domu dost dlouho na to, abych ji vyslechl skoro celou).

Nakonec vyšla Marla z domu, a když mě cestou přes ulici zahlédla, vydala se ke mně. Oteklou, mastnou rukou mi stiskla paži a prudce s ní zalomcovala.

„Slyšela jsem, co jsi Grace provedl, a chci ti říct, že to, že se stěhuju na Floridu, ještě neznamena, že na ni nebudu dávat pozor. Radši se seber a vrať se do té díry, odkud jsi přišel, protože jestli se doslechnu, žes ji nenechal na pokoji, přísahám Bohu, že to řeknu šerifu Jonesovi, a spolehni se, že tě vykope z města. A jestli ani tohle nepomůže, nezapomeň: *brokovnice*. Nebojím se ji použít.“

I když jsem chtěl Grace strašně moc vidět, bylo naprosto jasné, že ona to cítí jinak.

Jak se blížil pátek, čas se vlekl čím dál pomaleji. Nemohl jsem se dočkat, až to bude za mnou, abych mohl za Tex konečně přijít, všechno jí vysvětlit a poprosit o odpuštění. Nebyl jsem tak naivní, abych si myslel, že mi dá ještě jednu šanci. Jen jsem nechtěl, aby žila v domnění, že pro mě byla jen podělanou náplastí na bolístku.

East s Reignem mi řekli, že jsem idiot, když chci jít do ringu. Nesoustředil jsem se na zápas; myslel jsem na Grace.

Dokonce i Max prohlásil, že kdybych neměl v hlavě nasráno, zmizel bych z města.

Ale já zůstal, i kdyby jen proto, abych před koncem školy Tex ještě několikrát zahlédl.

Jak v župánku hraje Blanche.

Rozkvétá, zatímco já se rozpadám.

Kapitola dvacátá druhá

Grace

Dva dny po té scéně v bufetu jsem se vrátila do food trucku. Nemohla jsem si dovolit nechodit do práce. Karlie našťěstí situaci s Westem vyřešila a bez mrknutí oka ho vyrazila.

Ve středu jsem pro Marlu zorganizovala večírek na rozloučenou. To bylo to nejmenší, co jsem pro ni mohla udělat. Bylo to ten samý den, co jsem ji konečně požádala, ať Westovi vyřídí, aby mě nechal na pokoji a vyhýbal se mi. Nevěděla jsem, o co mu jde. Nejenže mi zlomil srdce, přede všemi, ale každý den jezdil kolem našeho domu, aby mi připomínal, o co jsem přišla.

Potom co mu Marla pohrozila brokovnicí, se držel zpátky, ale stejně po mně vrhal pohledy, kdykoli jsme se ve škole potkali.

Nevěděla jsem, co po mně chce. Jestli se mu nelíbilo, že jsem jeho nepřítel – proč si ho ze mě udělal?

„To, jak se na tebe dívá...“ Když se Karlie posadila ve čtvrtek, den před zápasem, v bufetu, pomstychtivě se usmála. Otevřela sáček s pálivou omáčkou a nalila si ji na krabičku tortil Doritos. „Jaký to je, když ti leží u nohou nejnedosažitelnější kluk ze Sheridanský univerzity?“

„Úžasný,“ přiznala jsem.

Nepřiznala jsem ale, že mám nepříjemný pocit, že West není jediný, kdo mě pozoruje.

Že se něco děje. Že mě někdo pronásleduje. Nedokázala jsem definovat, co přesně mě k tomu pocitu vede, ale měla jsem intenzivní dojem, že ve vzduchu visí hrozba, obrovská a děsivá. Jako by mi chtěl někdo ublížit.

Říct to Karlie bez důkazů by pochopitelně bylo přehnané.

„No, jestli chceš slyšet něco pozitivního, tady to je – podle toho, jak na tebe zírá, je jasný, *kdo* dal *komu* kopačky.“

Jenže Westovy utrápené pohledy mě ani trochu neutěšily. Ještě víc jsem ho nenáviděla kvůli tomu, co nám bezdůvodně provedl.

Jako by všechno ještě nebylo dost divné, Tess začala se mnou a Karlie trávit čas. Nechala jsem to tak. Byla jsem tak emočně vyřízená, že jsem ji

neodehnala. A vypadalo to, že to myslí upřímně. Jako by zase byla tou holkou, kterou jsem měla ráda, než mě sbalil West.

Možná dozrávala.

Možná jsme všichni dozrávali.

Věděla jsem, že já určitě ano, vzhledem ke svému dalšímu rozhodnutí.

„Fajn, babi, vyrážíme. Připravená?“

V sobotu ráno jsem otevřela dveře chevyho. Musela jsem zrušit páteční zkoušku v divadle, protože jsem celý večer s Karlie a Marlou balila babče věci.

Všechno probíhalo ve spěchu, ale když mi zavolali, že pro ni mají volné místo, neztrácely jsme čas.

Dům s pečovatelskou službou Heartland Gardens se nacházel v těsné blízkosti Austinu. Jeho propagační leták jsem ve skutečnosti našla v tom tlustém štosu, který mi West nechal na stole. Byl plný lesklých fotek botanických zahrad, otevřených prostor a zábavných činností a nabízel taneční lekce a večery s bingem. Dokonce měl malý kostel. Podle recenzí patřil k nejlepším místům v Texasu pro lidi se zdravotními problémy, demencí a jinými kognitivními poruchami.

V podstatě se to zařízení specializovalo na péči o lidi s alzheimerem. A nejlepší na tom bylo, že jsem se sice neobtěžovala do té hromady podívat, ale West nejenže vyhledal potenciálně vhodné domovy, také do každého zavolal a stručně jim vysvětlil situaci. K brožuře byl přilepený lístek.

T.,

trochu jsem zapátral. Zavolal jsem sem, vytáhl paní S. z kabelky kartičku vaší pojišťovny a prověřil to.

Vaše pojistka v tomhle případě kryje většinu nákladů.

Jestli paní S. absolvuje testy a výsledky potvrdí, že potřebuje bydlení s asistenční službou, máš to v kapse.

W.

Bohužel jsem věděla, že testy budou pozitivní. A tak jsem do Heartland Gardens zavolala. Vzal to ředitel a absolvovali jsme virtuální prohlídku, po které jsem se zajela podívat na místo osobně. Babča byla většinu toho týdne mimo, ale v hodinách, kdy byla při smyslech, se sháněla po Westovi.

Neměla jsem to srdce říct jí, že ho už nikdy neuvidí.

„Takže. Co si o tom myslíš?“ zeptala jsem se, když jsme stály s babčou před jejím novým domovem. Snažila jsem se, aby to znělo vesele a nenuceně. Pořád jsem nevěřila svému štěstí, že jsem ten domov sehnala tak brzy.

Než babča vystoupila, vytáhla jsem zezadu její kufry a tašky a zadívala se na majestátní, alabastrově bílý exteriér areálu.

Vypadal jako menší panské sídlo. Upravené, svěží trávníky, tenisový kurt, bazén a bezvadně udržované záhony s květinami.

Kolem hlavní budovy stály soukromé luxusní domky, ale protože babička potřebovala bydlení s asistenční službou, bude bydlet v hlavní budově, v pokoji, který připomínal apartmá v pětihvězdičkovém hotelu.

„Myslím si...“ S otevřenou pusou se rozhlédla. Bože, modlila jsem se, ať je natolik při smyslech, aby chápala, co se děje, a nerozzlobila se na mě, že jsem rozhodla za ni. „Myslím, že si to absolutně nemůžeme dovolit, Gracie-Mae.“

Prudce jsem k ní otočila hlavu.

Gracie-Mae?

Jako zázrakem jsem dokázala promluvit.

„Můžeme. Jen ti musí udělat pár testů. A když se ukáže, že –“ zarazila jsem se a zhluboka se nadechla, „– že splňuješ podmínky, což podle ředitele tohoto domova i mě budeš, dostaneš od této nadace speciální příspěvek. Už jsem s nima mluvila. Detaily se netrap, babi.“

Pravděpodobně mě to bude stát polovinu toho, co jsem platila Marle, která neustále pracovala přesčas, a tak či tak, právě z tohoto důvodu jsme měly peníze odložené stranou.

Babča si místo prohlížela s dětinskou bází a tiskla si vrásčitou ruku na srdce. Přála jsem si, ať něco řekne, *cokoli*, abych měla ponětí, co se jí honí hlavou. Věděla jsem, že doma se o ni dál starat nemůžu. Nejen kvůli sobě. I kvůli ní.

Potřebovala profesionální péči.

A potřebovala společnost.

Potřebovala se stýkat s lidmi svého věku a odstěhovat se ze Sheridanu – města plného vzpomínek, které ji ničí.

Moje matka.

Můj mrtvý dědeček.

Požár.

A možná i já.

„Och, Gracie-Mae...“ Sevřela si výstřih šatů a sklonila hlavu. K mému překvapení měla v očích slzy. „Je to nádherné. Nevím, jestli si to vůbec zasloužím. Je to strašně nóbl. Možná si o mně budou myslet, že jsem hloupá ženská z vesnice.“

„Babi!“ pokárala jsem ji s pocitem, že je to mezi námi zase jako dřív, a poprvé mi došlo, že není – nikdy nebude – a že je to taky v pořádku.

„Co?“

„Budou rádi, že tě tady mají.“

„Nejsem si jistá, jestli tvoji babičku přežijí, zlato, ale to není můj problém.“

Z automatických dveří vyběhla pohledná sestra středního věku ve světle modré uniformě a posbírala naše zavazadla.

„Dobrý den! Paní Shawová?“ Rozzářeně se na babču usmála a kaštanově hnědý culík se jí pohupoval v dokonalém souladu s jejím pozitivním přístupem. „Jsem sestra Aimee a pomůžu vám se tady zabydlet. Máme *ohromnou* radost, že vás konečně poznáváme. Vaše spolubydlící Ethel už na vás čeká. Je hodně čínorodá, ale vaše vnučka tvrdí, že vy taky. Měla jsem pocit, že spolu budete dobře vycházet.“

Babče se mihlo něco přes tvář.

Směs vzrušení a plachosti, kterou jsem ještě nikdy neviděla.

Vzala jsem ji za ruku a odvedla dovnitř. Bázlivě se rozhlédla, jako by nebyla vítaná. Došlo mi, že v našem městě nebyla. Tohle se naučila od lidí očekávat. Pohrdání, že je matkou Courtney Shawové a babičkou monstra, které zapálilo vlastní dům.

Tohle byla její šance na znovuzrození. Stát se fénixem. Začít znovu, roztáhnout křídla a letět.

Proč jsem čekala tak dlouho? Čeho jsem se tak bála? Proč jsem jí nemohla dát dárek, aby se k ní okolí chovalo, jak si zaslouží?

Protože jsem se cítila provinile. A pocit provinilosti vás přinutí dělat šílené věci, jak mi předvedl West.

Sestra Aimee nás zavedla do recepce, kde si s babčou povídala, zatímco jsem vzadu v kanceláři znovu procházela s ředitelem všechna lejstra.

Pokaždé když jsem se podívala prosklenou stěnou kanceláře na babču a Aimee, srdce mi poskočilo radostí.

Podle toho jsem poznala, že jsem udělala správnou věc.

Strávila jsem v Heartland Gardens šest hodin a pomohla se babče zabydlet v novém pokoji. Její spolubydlící Ethel tam skutečně byla, celých deset minut, chvatně ji pozdravila, zeptala je, jestli nepotřebuje s něčím pomoci, a když babča řekla, že všechno obstará její krásná vnučka, Ethel se omluvila a pádila pryč, protože nechtěla přijít o hodinu hot jógy.

„Musím se přiznat, že jsem zamilovaná do jistého džentlmena.“ Mrkla na babču, které vystřelilo obočí až ke stříbrným kudrnám.

„Nevěděla jsem, že se tu lidé namlouvají.“

„Ale ano, občas. Jenže já mám na mysli našeho třicetiletého instruktora fitness! Všechny ho zbožňujeme.“

Sestra Aimee, babča a Ethel se rozesmály. Usmála jsem se pro sebe a dál jí skládala oblečení do skříně a rovnala na noční stolek toaletní potřeby tak, jak to má ráda.

Loučení bylo nejhorší. Věděla jsem, že bych se měla vydat na zpáteční cestu, ale nechtěla jsem odjet, než uvidím její reakci, až bude tou *druhou* babčou. Tou, která si pořád myslela, že jsem Courtney nebo d'áblova dcera.

„Jen jed'te. Nebude to o nic snazší, když zůstanete a uvidíte, jak se sesype. A *sesype* se. Vždycky se sesypou. Navíc, jakmile budeme mít výsledky testů, upravíme jí podle nich medikaci, takže výkyvy nálad ustoupí,“ ujistila mě Aimee.

Chtěla jsem jí říct, že babča na svůj stav žádné léky nebere, ale nakonec jsem jen přikývla. Měla pravdu. Nemohla jsem babču chránit před světem věčně.

Když jsem ale nastoupila do pick-upu, prvních deset minut jsem zírala na zařízení a užírala se pocitem viny. Babča Savvy mě vychovala. Byla to jediná máma, jakou jsem kdy měla. A teď za ní budu jezdit jen o víkendech, na krátké návštěvy. Už s ní nebudu bydlet. Končí jedno období.

Sáhla jsem do přihrádky a vyndala z ní dopis, který mi napsala Karlie. Požádala mě, abych ho otevřela, až to tady vyřídím. Zřejmě se chtěla ujistit, že to dotáhnu do konce.

Vytáhla jsem dopis z obálky.

*Shawová,
udělala jsi správnou věc. Jsem na tebe pyšná. A teď zahod' ten ohnivý
prsten. Nemusíš lpět na popelu svojí mámy.
Fénix zvítězí.*

Karlie

Do očí mi vhrkly slzy. Udělala jsem, co po mně chtěla. Sundala jsem si prstýnek, strčila ho do obálky a znovu ji zalepila. Papír mezi prsty byl vlhký od slzí. Položila jsem obálku na vedlejší sedadlo, popotáhla a poprvé po několika hodinách zvedla mobil.

Přejela jsem prstem po displeji a dech se mi zadrhl v krku.

Dvacet pět nepřijatých hovorů.

Easton Braun.

Možná: Tess Davisová.

Karlie Contrerasová.

Zablokované číslo.

Taky tam byly textovky:

Easton Braun: Tady Easton. Snazil jsem se ti dovolat.

Easton Braun: Zavolej mi pls.

Easton Braun: Je to nutný. Prosim.

Tess Davisová: Slyšela jsi o Westovi???

Tess Davisová: Ty nic neudelas?

Karlie: Okamžite mi zavolej, az tohle uvidis.

Easton Braun: ZVEDNI TEN PODELANEJ TELEFON, GRACE.

Tess Davisová: Ozvi se, kdyby sis chtěla promluvit. <3

Karlie: Svet se hrouti a ty tam asi hrajes bingo s Agnes a Elmerem, Shawova.

Schválně jsem se dneska nedívala na mobil, protože jsem nechtěla, aby mě někdo vyrušoval, a už vůbec jsem nechtěla znát výsledek Westova zápasu s Appletonem.

Konečně jsem se vzpamatovala a rozhodla se zavolat Eastonovi. Věděla jsem, že je to člověk, který bude s největší pravděpodobností s Westem, takže mi připadalo logické, abych zavolala nejdřív jemu.

Zvedl to, ještě než telefon vůbec zazvonil. Tak rychle, až jsem byla přesvědčená, že si voláme současně.

„Haló? Easton? Tady Grace.“

„Grace!“ vykřikl udýchaně. Slyšela jsem, jak mu boty vržou na linoleu.
„Ježíšikriste, všichni tě hledáme.“

„Je v pořádku?“ I když jsem se snažila ovládnout, hlas se mi stejně trásl.
Nechtěla jsem, aby mi na tom záleželo.

Potom mi Easton položil otázku, kterou žádný příjemce špatných zpráv nechce slyšet.

„Sedíš?“

==

Kapitola dvacátá třetí

West

Předchozí večer

„Do prdele, vole. Máš čtyřicet minut zpoždění!“ Max mě na uvítanou objal kolem krku, jako bychom spolu chodili, nebo tak něco. Prudce jsem ho odstrčil, až zavrával dozadu a kecnul si na zadek. Jak jsem si to šněroval do Sheridan Plaza, v uších mi zaduněla rána, jak se moje motorka zřítila na bok.

Špatně jsem ji zaparkoval. Moje chyba.

A můj drahocenný lak je v hajzlu. *Promiň, Christino.*

Zakopnul jsem o vlastní nohu a maširoval dál. Čím dřív to budu mít za sebou, tím líp. Max se zvednul ze země, v poslední chvíli mě zachytil – jen taktak – a zahulákal o pomoc. Okamžitě se vedle něj objevili East, Reign a Tess.

„Konečně se ukázalo, že West je ještě větší magor než Kanye,“ prohodil Reign s kamennou tváří. Tess si přitiskla dlaň na pusu, zavrtěla hlavou a nevěřicně na mě zírala.

„*Proboha, Westie.*“

„Sakra. Je jako kára.“ East si přehodil jednu moji ruku přes rameno. Reign se postavil na druhou stranu. Tess cupitala za námi, zvědavá myška, kterou jsem chtěl předhodit lvům.

„Musíš ten zápas zrušit, Maxi,“ přemlouval ho East. „Takhle do ringu nemůže. Vždyť se neudrží na nohou.“

„*Udrzzm,*“ zablábolil jsem, odstrčil je a pokusil se jim to dokázat. East s Reignem mě pustili, a samozřejmě, podařilo se mi to.

Vidíte? Žádný problém. Jsem naprosto schopný...

Plesk!

Trvalo mi dlouhé vteřiny, než mi došlo, že teplo, které se mi šíří po tváři, neznamená, že jsem se pochcal.

„Spadnul jsem na držku, co?“ Hlas mi tlumil štěrk, který se mi přilepil na jazyk. Odkdy je beton tak příjemný a pohodlný? Vyloženě šlofikový.

„Je šlofikovej slovo?“ chtěl jsem vědět.

Slyšel jsem, jak East zasténal.

Max si povzdychl. „Jdu si promluvit se Shaunem. Zjistit, jestli to nemůžeme o pár hodin odložit. Ale zrušit to nemůžeme. To dali jasně najevo a já to chci přežít ve zdraví.“

„Ten zápas bude,“ slyšel jsem se říct, když jsem se oprašoval a pomalu se zvedal ze země. Bylo mi blbě. Logický vedlejší účinek toho, že jsem vypil celou láhev té nejlevnější whisky, kterou jsem v obchodě našel. „Půjdu do ringu a rozdám si to s ním.“

„Šílíš?“ vykřikla Tess za mými zády.

Otočil jsem se k ní. Měl jsem se slečnou Davisovou nevyřízené účty. Nejenže se přede mnou objevila, ale viděl jsem ji několikrát. Její rozmazané podoby přecházely jedna do druhé jako harmonika složená z mnoha Tess.

„Jaký hnusný zločiny jsem spáchal v předchozím životě, že si zasloužím vidět šest Tess?“ přemítal jsem nahlas. V puse jsem cítil pachut' žluči.

„A když si pomyslím, že stačila jedna podělaná Tess, aby posrala všechno mezi mnou a mojí holkou.“ Předklonil jsem se a poklepal jí na nos. O pár centimetrů jsem se nestrefil a píchnul ji do oka. *Moje chyba, tak znovu.*

Reign vstoupil mezi nás, strhnul mi ruku dolů a zamračil se.

„Už *bejvalou* holkou a neházej to na Tess. Ona za to nemůže, že jsi Grace o tom zápasu neřekl. Fakt sis myslel, že jí to nikdo nevykecá?“

„Chtěl jsem jí to povědět až těsně před zápasem. Řekl jsi Tess, že to před Grace tajím, a ona jí to vyklopila, protože se jí stejskalo po mým péru.“

Krknul jsem si. Fakt super.

„Mrzí mě to,“ pípla Tess. „Moc mě to mrzí. Nenapadlo mě, že to dopadne takhle. Nechtěla jsem vám to zkazit. Jen vám to trochu... zkomplikovat.“

V kapse mi zazvonil telefon. Ignoroval jsem její výmluvu a zašátral po něm. Max nervózně pochodoval sem a tam, mluvil do mobilu, zřejmě ten průser vysvětloval Appletonovi a jeho bandě.

Podíval jsem se na displej.

Máma.

Jak moc jsem byl namol, aby mě napadlo, že je to možná Grace?

Měl jsem šanci. Několik šancí, kdybych byl k sobě upřímný. A všechny jsem spálil. Dobrá zpráva byla, že jsem konečně jasně uvažoval. Věděl jsem, co musím udělat, aby byla Grace v bezpečí.

„Vypadá, jako by něco plánoval, což není vzhledem k jeho současnýmu stavu dobrý.“ Eastonův hlas přehlušil Reigna s Tess. Nabídli se, že mi přinesou vodu a něco k jídlu. Několik minut mi trvalo, než jsem se trochu vzpamatoval, a pak mě někdo opřel o zeď, jako bych byl kus nábytku. Nahoře jsem slyšel řvoucí a jásající dav.

Plný barák. Vyprodané vstupenky. Tak jak to má být.

A já měl zpoždění.

O pár minut později Max ukončil hovor. Přiběhl k nám jeden kluk ze čtvrtáku se zabaleným sendvičem a láhví vody.

„Na.“ Podal to Eastonovi, který mi vrazil jídlo a pití do rukou. „Všechno sněz a vypij.“

„Chceš, abych se před druhým kolem pochcal?“ zamumlal jsem s oschlým soustem v puse. Kdo ten sendvič vyrobil? Fakt hnus. Chleba byl kyselý, sýr moc měkký a šunka asi v mém věku.

Kurva, chybělo mi jídlo z That Taco Truck.

„Klidně se podělej, když to bude znamenat, že se ten zápas odpíská,“ ucedil East.

„Tehle zápas nic nezastaví,“ namítl jsem pevně. „A ať tě kurva nenapadne to zkusit.“

„Proč je pro tebe tak důležitý?“ Reign se ke mně sklonil. „Nevím, jak ti to vysvětlit, ale nevyhraješ, ne, když jsi takhle zřízenej. Sakra, mohl bych tě postavit proti roztleskávačce, a stejně bys to prosral.“

„Mrtvý roztleskávačce,“ podotkl Max nápomocně.

„Já holky nemlátím,“ zamumlal jsem. *Na rozdíl od toho idiota Appletona.*

„K tomu by nedošlo. Než by ti dala první ránu, spletl by sis ji s krabicí.“ Reign mi chlácholivě poklepal na rameno.

O něco později – o hodinu, týden, podělanou minutu, nevím jistě – Max sepnul ruce a oznámil: „Fajn, nastal okamžik pravdy. Už to nemůžu dál odkládat. Jsem organizátor akce, ne kouzelník.“

„Jsi prvotřídní hajzl a odskáčeš si, žeš ho navezl do zápasu, ze kterého nemůže vycouvat.“ Easton vycenil zuby a podal mi ruku. Max sebou viditelně škubnul. Neochotně jsem Eastovi dovolil, aby mi pomohl vstát. Podíval jsem se na schodiště vedoucí k ringu, když vtom zaduněly kroky na betonu.

„Hej.“ Tess mi položila ruku na hrudník. Odehnal jsem ji. Neměl jsem náladu bavit se s člověkem, kterej udělal z týhle podělaný sněhový koule sněžnou vánici.

„Ruce pryč, Tess.“

„Fakt mě to mrzí. Podívej se na mě.“ Vzala můj obličej do dlaní.

I když jsem byl opilý – a byl jsem totálně namol –, viděl jsem v jejích očích lítost.

„Nenapadlo mě, že se to takhle zvrtně. Žárlila jsem, byla jsem naštvaná a nemohla pochopit, proč Grace dostane každou věc, kterou jsem si přála já. Chtěla jsem malou krizi, ne obrovskou katastrofu.“

Popadl jsem ji za zápěstí a odstrčil jí ruce. „Promiň, že ti moje tragédie nevyšla podle tvých představ.“

Když jsem se otočil a chystal se jít nahoru, abych už měl ten zápas za sebou, do někoho jsem narazil.

Appleton.

Byl zpocený a do pasu nahý, obličej měl natřený takovou vrstvou vazelíny, že by stačila na Sochu svobody.

„St. Claire. Slyšel jsem, že máš holku, která zbožňuje... *topinky*.“

Jízlivě se zachechtal, odhalil křivé zuby a strčil do mě. Shaun a další grázi z jeho party, kteří stáli vedle něj, vyprskli smíchy.

Ne že bych čekal něco lepšího od tří lidí, kteří mají dohromady IQ dvanáct, ale stejně jsem se neovládnul a praštil ho přímo do nosu. Zavrával dozadu a z frňáku mu vystříkly dva gejzíry krve.

„Co to má sakra bejt?“ zakvílel Appleton a chytil se za kořen nosu. Zamával mi rukou před obličejem. „Dělá to zase. Rozdává rány, než zazní gong.“

„Poslal jsi ke mně do práce lidi, ty hajzle.“

„To nemůžeš dokázat.“

„Ale můžu tě zabít.“ Vycenil jsem na něj zuby.

„Tohle všechno kvůli buchtě.“ Mlaskl a po bradě mu tekla krev. „Totálně tě zblbl.“

Chtěl jsem ho opravit, že Grace není moje holka – totiž, už není –, ale spolknul jsem to. Tohle byl jeden z důvodů, proč o mně Grace vždycky pochybovala. Nikdy jsem se k našemu vztahu nepřihlásil. Nikdy jsem ji nedržel na veřejnosti za ruku. Nedal jí pusku, když se všichni dívali. Neukázal světu, co k té holce cítím.

Taky jsem věděl, že Kade Appleton nenechá Grace na pokoji. Dřív nebo později si na ni počíhá, protože je se mnou spojená, a já jsem pro něj problém.

Pokud...

Pokud neprohraju. Velkolepě. Pokud si nenechám v ringu nakopat prdel. Pokud ten zápas nevzdám. Teď už bylo všechno jasné.

Každý má okamžik, kdy se jako fénix zvedne z popela.

Tohle byl ten můj.

Zamířil jsem ke schodům a protáhl se kolem Appletona.

„Dělej. Ať to máme co nejdřív za sebou.“

Vyrazil za mnou a nechával za sebou cestičku rudých kapek. Prodral jsem se hustým, rozdivočelým davem a vstoupil do provizorního ringu. Appleton mi šel v patách. Shaun, Max, East, Reign a Tess se s námi snažili udržet krok.

Otočil jsem se k němu. „Tak se předved’.“

Věděl jsem, že nevyhraju.

Že se *nenechám* vyhrát.

Nikdy v životě jsem zápas nevzdal, ale kvůli Grace Shawové jsem byl ochotný to překousnout.

Max se nejistě podíval z jednoho na druhého. Ke střízlivosti jsem měl pořád daleko, ale stejně jsem byl nebezpečný.

„Připravený?“ zeptal se Max.

„To si piš.“

Zaostřil jsem na Appletona a tvářil se, že mě zajímá, co bude následovat. Představení začalo.

Z toho zápasu jsem si pamatoval jen útržky.

Appleton mě překvapil ránou do čelisti, takže jsem přistál na hromadě dřevěných beden.

Když mi směřoval obloukový kop přímo do břicha, předstíral jsem, že se mu snažím vyhnout.

Appleton mi vrazil loket do boku. Náhlý výbuch bolesti, když mi došlo, že mi zlomil jedno nebo dvě žebra.

Svíjel jsem se na podlaze a kloktal si vlastní krví, jako by to byla ústní voda.

Pořád jsem si opakoval, že když prohraju, nebudu muset chodit každý večer do postele s obavou, co Kade Appleton a jeho debilní kámoši možná provedou Grace. Ona byla moje slabé místo. Bez ohledu na to, jak jsem to zaonačil, Kade si potřeboval obnovit svoji hrdost, a já? Moje ego nemělo ani z poloviny takovou cenu, jakou pro mě měla Grace.

Všechno se odehrávalo zpomaleně. Vzrušené skandování kolem nás se změnilo ve zděšené výkřiky, aby Max ten zápas ukončil. Ale i když jsem se zoufale modlil k Bohu, o jehož existenci jsem měl jisté pochybnosti, aby mě Kade knokautoval a zbavil mého trápení, poslední úder nepřicházel.

V jistou chvíli jsem zvažoval, že budu předstírat K.O., ale nevěřil jsem svým hereckým schopnostem. V každém případě jsem se nebránil. Ani jsem nepředstíral snahu. Nebojoval jsem. Nechal jsem Appletona, ať si dělá, co chce, ať mě potrestá za to, že jsem ho porazil.

Kade mě srazil na žíněnku, přišpendlil mě k zemi a pokusil se o nějaký chvat džiu-džitsu, který vypadal, jako by mi chtěl olízat řiť. Jak jsme se tam k sobě tiskli, konečně jsem ze zkrvavené pusy dostal pár slov.

„Tak už to skonči. Víš, že jsem to vzdal už před vstupem do ringu, tak proč to protahuješ?“

„Jasně, že to vím, St. Claire.“ Vrhнул na mě kolozubý úsměv. „Ale mně nestačí vyhrát. Musím si to pořádně užít.“

Další den jsem se probudil na jipce.

Jak jsem se postupně probíral z bezvědomí, rozhlédl jsem se a zjistil, že jsem na kapačce, připojený k monitoru životních funkcí, celý zafačovaný a mám ruku v sádře...

Sklopil jsem oči. Měl jsem na sobě nemocniční oblečení. Poprvé v životě. Řekněme, že podle mého názoru mi šmolkově modrá barva neslušela.

„Nazdar, kámo!“ Eastonův hlas mi za dané situace připadal šíleně hlasitý a rozjařený. Dveře se rozlétly a on vešel dovnitř. Zavřel jsem oči a odmítal reagovat na jeho kecy, dokud nedostanu hrnek silného kafe.

„Jsem rád, že ses probral. Včera v noci jsi nás pořádně vyděsil.“

„Proč mluvíš, jako by ti bylo osmdesát?“ zaskřehotal jsem a snažil se polknout sliny. *Špatnej nápad.* Žádné jsem neměl. Můj krk byl vyprahlejší než frndy Maxových ženských. Zachroptěl jsem.

East se posadil vedle mě na židli, ale já slyšel v místnosti ještě další kroky. Nebyl tam sám, ale nehodlal jsem otevřít oči, abych zjistil, kdo s ním přišel.

„Skoro jsi natáhnul bačkory,“ poznamenal East.

„Díky, kapitáne Chytrolíne. Nemáš bejt někde jinde? Třeba stát vedle Hudsonu a sdělovat turistům, že je mokrej, nebo jet na Aljašku a vykládat jim o mrazivým počasí?“

„Panebože, on nepřišel jen o zub. Má v hajzlu i smysl pro humor.“ Reign na opačné straně pokoje si dramaticky povzdechl.

Když jsem ho uslyšel, bodlo mě u srdce. Koho jsem tady sakra čekal? *Grace*. Čekal jsem *Grace*.

„Vaši jsou na cestě a nechci slyšet ani slovo,“ varoval mě East. „Začali vyšilovat, když slyšeli, co se ti stalo.“

Nejdřív mě vytočilo, že jim to vykecal. Na druhou stranu, neměl moc na vybranou. Jak jinak by jim vysvětlil můj dlouhý pobyt v nemocnici?

Což mě přivedlo k další otázce.

„Co jsi řekl doktorům?“

„Bouračka na motorce.“ Reign se uvelebil na posteli vedle mě. „Čemuž se dalo snadno uvěřit, protože Kade a jeho parta ti hned po zápase chuděru Christinu rozmlátili.“ Nesouhlasně mlasknul. „Doufám, že nepočítáš s projížďkou, protože tvoje motorka se na to právě teď moc necejtí.“

Stále se zavřenýma očima jsem zaúpěl.

„Kade je podle Maxe na vrcholu blaha, takže aspoň víme, že neplánuje další levárnu.“ East mi na útěchu nabídnul napůl plnou sklenici. Chcanek.

„Prima.“

„Komu je teď osmdesát, co?“ East otevřel plechovku coly a přiložil mi ji k puse. Na brčko se vybodnul. *Idiot*. Opatrně jsem se napil a cítil, jak mě tekutina šimrá v krku. Super pocit.

„Jak to se mnou vypadá?“ Konečně jsem otevřel oči a ukázal si na obličej.

„Zlomenej nos, tři přeražené prsty z předchozí srážky na křižovatce, dvě prasklý žebra a spousta modřin,“ vypočítával East na prstech.

„Copak nemocnice smí sdělovat osobní informace někomu jinému než příbuzným?“ Zamračil jsem se.

„No, tohle nemám od doktora. Stačí mi k tomu oči,“ opáčil Easton s kamenným výrazem.

„Ale kvůli tomu bysme tě na pohotovost nevezli,“ svěřil se mi Reign na opačné straně postele. „Jenže ty ses po zápase rozhodl, že si dáš šlofíka, a my tě nemohli deset minut probudit. Easton tvrdil, že máš otřes mozku. Nakonec Tess, neboli moje holka, na kterou jsi byl hnusnej, rozhodla, že zavoláme záchranku. Naštěstí, protože máš zřejmě vnitřní zranění. Pořád jsi na ni nasranej?“

„Pořád,“ podařilo se mi zasípat. Rozesmál se a šťouchl mě do žeber. Zaklel jsem.

„Přeskočilo ti? Právě jsem si ty svině zlomil.“

„To máš za to, že jsi spal s mojí holkou.“

„V tom případě.“ Otočil jsem se k němu, popadl ho zápěstí a zkroutil mu ho, až skoro prasklo. Reign vykřikl. „To máš za to, že jsi urážel moji holku.“

Chovali jsme se jako dvanáctiletí kluci, ale jestli existovala doba, kdy jsme se mohli takhle chovat – pak teď, kdy jsem to mohl svést na sedativa.

„Naposled, St. Claire, už to není tvoje holka.“

„To se ještě uvidí.“

Podíval jsem se na Eastona. Nemusel jsem mu nic vysvětlovat. Zatraceně dobře věděl, na co se ptám.

Kde je?

Přijede za mnou?

Ví, co jsem udělal?

Proč jsem to udělal?

Eastovi poskočil ohryzek. Uhnul pohledem a začal z igelitáku vytahovat pochutiny, které mi přinesl, a pokládat je na noční stolek.

„Snažíme se ji sehnat. Určitě se brzy ozve.“

„Jo,“ dodal Reign vesele. „Je víkend. Lidi nesedí doma a nečučí na mobil.“

„Přijede. Udělá to.“ Easton mě popleskal po ruce.

„Tobě. Ještě mockrát. Uvidíš. Holky zbožňujou, když se kvůli nim necháš zmlátit. Skoro jsi kvůli ní zhebnul,“ podotkl Reign. „To si zaslouží aspoň dva orály, ne?“

Zavřel jsem oči, a když jsem usínal, přál jsem si, abych se nikdy neprobudil.

Kapitola dvacátá čtvrtá

West

Když jsem se probral příště, byl večer.

V pokoji byli moji rodiče a choulili se k sobě ve tmě. Stáli u okna a objímali se stejně jako tenkrát ráno na sněhu, když Aubrey umřela.

Důvěrně známý knedlík v krku se zvětšil. Chvilku jsem měl chuť předstírat, že pořád spím. Ale jestli mě Grace Shawová na tomhle světě něco naučila, pak to, že utíkat před problémy je špatný nápad a vždycky se to šeredně vymstí.

Napřímil jsem se na nemocniční posteli a hlasitě si odkašlal.

Oba se současně otočili. Máma se nezajíkla ani nevykřikla. Očima mi putovala po tváři jako prsty a něžně se mě dotýkala. Táta – který vypadal o deset let starší než před pěti lety, kdy jsem ho viděl naposled – sebou škubnul, jako by to on dostal od Appletona nakládačku.

„Synku.“

Jedno slovo, které znělo, jako by přicházelo ze dna oceánu, a rezonovalo mi celým tělem.

Naši vypadali vyčerpaně – oba zhubli o několik kilo. Skoro jsem je nepoznal, a přesto jsem věděl, že to, jak teď vypadají, je z velké části moje vina.

Táta se ke mně vrhnul jako první. Sklonil se nad nemocniční postelí, otřel se o mě celým tělem a objal mě tak jemně a opatrně jako ještě nikdy. Už pár let jsme se neobjali.

„Jen do toho, tati. Máš jedinou šanci mě obejmout, protože nemůžu utýct,“ zamumlal jsem. Cítil jsem, jak se třese, když mě objal pevněji. Smál se a současně brečel. Když se narovnal a couvnul, vystřídala ho máma.

Přešel jsem je očima a vrhnul na ně křivý úsměv.

„Klepali jste se strachy, když jsem tenhle tejden neposlal prachy, co?“

Bylo to tak nechutné, a přitom pro mě tak typické říct něco takového. Nikdo z nich sebou neškubnul ani se neomlouval. Máma se na mě přísně podívala. Od našeho posledního setkání se něco změnilo. Viděl jsem v jejím

výrazu víc z té mámy, kterou byla, než Aubrey umřela. Měla v pohledu odhodlání a slib, že mi udělá ze života peklo, jestli se budu chovat hnusně.

„Přijeli jsme ti říct, že ti nedovolíme, aby ses zabil kvůli tomu, co se stalo Aubrey. Chápeme, že se zlobíš. *My* se taky zlobíme. Všichni se budeme pořád zlobit. Ztratili jsme naši milovanou holčičku. Ale proboha, Weste Cadmene St. Claire, nechceme přijít o další dítě. Kvůli zármutku. Kvůli pocitu viny. Kvůli *všemu*. Už nikdy. Ty nás přežiješ a budeš si to zatraceně užívat.“

Napřímila se a podívala se na mě tak výhrůžně, až mi přejel mráz po zádech.

„Nenávidím se,“ přiznal jsem. „Strašně moc. A nevím, co s tím.“

„Není to tvoje vina.“ Táta mě vzal za ruku. Podíval jsem se jinam. Možnost, že se rozbřečím, byla moc reálná, než abych risknul oční kontakt. „A i kdyby byla – stejně bychom tě milovali, stejně bychom ti odpustili. Mohl jsi tenkrát udělat něco jinak? Mohl. Ale neudělal. Nespáchal jsi zločin, Weste. Důsledky tvých špatných rozhodnutí prostě skončily tragédií.“

„Porušil jsem slib, který jsem dal Aub.“

„Všichni občas porušíme slib.“ Máma mě vzala za druhou ruku, a teď jsem se neměl kam podívat, protože moji rodiče byli všude. Nemohl jsem se jim dál vyhýbat. Ignorovat je. Utíkat před nimi. Předstírat, že je můžu umlčet šekem.

„O ty peníze nikdy nešlo.“ Na ruku mi dopadla tátova teplá slza. „Nikdy jsme nechtěli, aby ses z toho vyplatil. Nejdřív jsme si mysleli, že je to možná tvůj způsob, jak se vyrovnat s bolestí, utišit démony. Než jsme to pochopili, bylo pozdě. Byl jsi daleko a my nevěděli, jak k tobě najít cestu zpátky.“

„Byli jsme na dně,“ pronesla máma. Otočil jsem se k ní. Taký brečela.

„To období, kterým jsme si prošli těsně po Aubreyině smrti –“

„Měli jste na to právo,“ přerušil jsem ji rozechvělým hlasem.

Nebreč. Neopovažuj se kurva rozbřečet.

Už tak dlouho jsem si nedovolil nic cítit, že jsem pochyboval, jestli bych to ještě vůbec dokázal, kdybych chtěl.

„Ne. *Neměli* jsme na to právo, Weste. Pořád ještě jsi nám zůstal ty, na koho jsme měli myslet, o koho se starat. A místo abychom řešili budoucnost, sklouzli jsme do deprese.“

„Nesklouzli jste do deprese. Popadla vás za nohy jako Pennywise a stáhla vás do hluboký, temný stoky plný sraček. Za depresi nikdo nemůže. Takže se za to neomlouvej.“

Už jsem to nedokázal zadržet. Oči a nos mě štípaly a po tváři mi stekla slza. Rychle jsem si ji setřel dlaní.

„Milujeme tě, Westie.“ Máma sklonila hlavu a zabořila mi ji do ramene. „Moc a moc tě milujeme. Ty peníze jsme nikdy nechtěli. Jen jsme s tebou chtěli mluvit. Chceme svého syna zpátky a odteď si od tebe nevezmeme ani cent. Když nám Easton prozradil, čím si vyděláváš, abys nám pomohl splatit půjčky, víš, co jsem udělala?“ zeptala se.

Okamžitě se svého syna zřekla, když je takovej idiot.

„Vyčetla jsem mu, že nám to neřekl. Že nás nevaroval. Každý pátek riskuješ svůj život, jen abys nám pomohl. Promiň mi, prosím, že jsem nevěděla, čím si těch posledních pět let procházíš.“ Vzala můj obličej do dlaní. Bolelo to jako čert, ale teď nebyla vhodná chvíle, abych ji na to upozornil. „Vím, že toho žádám hodně, ale jsem ochotná udělat všechno pro to, abych ti dokázala, jak mi na tom záleží.“

Po tváři se mi skutálela další zrádná slza.

Otevřel jsem pusu a řekl dvě nejvíc osvobozující slova na světě.

„Odpouštím ti.“

Grace

Než jsem zaparkovala pick-up na nemocničním parkovišti, slunce zapadlo za vysoké stromy a už byla skoro úplně tma. Byl příšerný provoz, cestou jsem narazila na dvě dopravní nehody a většina ulic byla uzavřená kvůli oslavám. Každý okamžik daleko od Westa mě vrhal do náruče zoufalství a tolik jsem se o něj bála, že veškerá nervozita z babiččina prvního dne v Heartland Gardens jako zázrakem zmizela.

Když jsem dorazila na místo, West byl při vědomí.

Tess mě uviděla jako první a vrhla se mi kolem krku. „Grace! Jsem tak ráda, že jsi tady. Právě se probral.“ Rozpačitě jsem ji popleskala po zádech. Připadalo mi divné s ní zase kamarádit po tom všem, co se stalo, ale jestli jsem se od seznámení s Westem něco naučila, pak to, že odpuštění by mělo vždycky vyhrát, i když je v boji citů outsiderem.

Easton s Reignem seděli na úzké lavici před Westovým pokojem a podřimovali v pozicích, které byly určitě nepohodlné. Tess o krok ucouvla a změřila si mě. „Easton říkal, že se po tobě ptal.“

Zaplavilo mě nadšení, ale přinutila jsem se ho potlačit.

„Má velký bolesti?“

Tess pomalu přikývla. „Já u něj ještě nebyla. Myslím, že po tom všem, co se stalo, by nejásal, kdyby mě uviděl. Ale Reign s Eastonem tvrdí, že už vypadá líp. Běž. Čeká na tebe.“

Otevřela jsem dveře, právě když odcházeli jeho rodiče. Jeho mámu jsem okamžitě poznala. Drobná snědá žena s nápadnými rysy. Objala mě a přitáhla k sobě.

„Grace. Děkuju, že jste se přišla na Westieho podívat.“

„Jasně.“ S nervózním úsměvem jsem ji pohladila po paži. „Přijela jsem, hned jak to šlo.“

„Každý večer jsem se modlila, abyste se usmířili. Jsem ráda, že se vám to podařilo,“ prohlásila Caroline. Ušklíbla jsem se, protože West a já jsme měli k usmíření tak daleko, jak jen to bylo geograficky možné.

West tiše zasténal z hlubin pokoje. Jeho rodiče mi blokovali výhled, takže jsem ho neviděla.

„To by stačilo, mami.“

Caroline přehnaně obrátila oči v sloup, což mi dodalo naději, protože jestli teď dokáže žertovat, možná na tom West není tak špatně, jak to podle hlasu vypadá.

„Starejte se mi o syna.“

Políbila mě na tvář a odešla.

Zavřela jsem za sebou dveře a otočila se k němu. Přejel mi mráz po zádech.

Vypadal příšerně.

Nos měl jinde, oči oteklé a fialové a připadalo mi, jako by ho pětkrát po sobě sešili a nacpali do nějakého Westa, kterého jsem stěží poznala a který byl úplně jiný než ten dokonalý Adonis z dřívějšíka.

Zmocnila se mě naléhavá potřeba odvrátit oči, ale došla jsem k posteli a podívala se na něj.

Miloval tě, i když věděl, jak vypadáš. Teď je načase mu dokázat, že ho miluješ stejně jako on tebe. S jizvami a úplně celýho.

„Jak vypadám?“ Ukázal na sebe rukou v sádře a beze stopy humoru na mě mrkl.

„Jako živý.“ Hlas se mi zlomil uprostřed slova. „Což je víc, než bych si vzhledem k situaci mohla přát. East mi do telefonu řekl, že jsi přišel na zápas opilý a vůbec jsi nebojoval. Co sis sakra myslel?“

S každým dalším krokem do pokoje jsem byla klidnější. Jeho kamarádi mu už přinesli colu, dobroty, kytky a iPad. Neměla jsem čas mu něco koupit. Rovnou z domova s pečovatelskou službou jsem jela do téhle venkovské nemocnice, která byla z Austinu dokonce ještě dál než Sheridan. Sakra, vždyť on ani neví, že babča Savvy je v Heartland Gardens. Za tu krátkou dobu, co jsme byli od sebe, se stala spousta věcí.

„Myslel jsem si, že tě musím za každou cenu ochránit.“ Zacukala mu čelist. „I kdybych za to měl zaplatit zlomeným srdcem.“

Sedla jsem si k jeho posteli a ani na okamžik z něj nespustila oči.

„Když Kade poslal do food trucku ty chlápky, bylo mi jasné, že jestli se roznese, že mám holku, zaměří se na tebe,“ vysvětlil West.

„Proč jsi mi to neřekl?“ zeptala jsem se a dávala si pozor, abych se ho nedotkla. Kdybych začala, nedokázala bych přestat. Objímala bych ho a líbala, až bych se v něm utopila, protože bych se nevyplavala nadechnout.

„Bylo vyloučený, abych to oznámil na policii. Přišly by na přetřes moje ilegální zápasy a všichni by si to odskákali. Šel bych sedět nejen já, ale i Max, East a Reign.“ Bloudil mi očima po obličeji, aby zjistil, co si myslím. „Rozhodl jsem se, že udělám cokoli, abych tě ochránil. Nejdřív jsem se pokusil zápas zrušit, jak jsi chtěla. Řekl jsem to Maxovi na tý Reignově párty. Max zavolal Shaunovi, ale ten o tom nechtěl ani slyšet. Víš, pro Kadea to byla věc cti. A tak jsem se rozhodl, že ten zápas vzdám, nechám toho idiota, ať si užije svých pár minut slávy, a tím ta noční můra skončí.“

Ale podcenil jsem, jak je Appleton šílený. Před zápasem mě skoro zabil. Poslal na mě ty dva chlápky do food trucku a jednou, když jsem jel od tebe, to do mě na křižovatce napálil kluk na harleyi. Už nešlo o prachy. Chtěl jsem prohrát, aby neublížil lidem kolem mě. Prostě jsem ti nemohl všechny ty sračky vyklopit. Musela ses starat o babču, najít pro ni pečovatelku a nad hlavou ti visela výhrůžka profesorky McGrawové. A tak jsem se rozhodl, že ti to neřeknu, Tex. Prostě jsem si to chtěl vyřešit sám.“

Vzal mě za ruku. Jeho kůže byla na dotek zvláštní. Studená a suchá, jako hlína. V tu chvíli mi došlo, že není nesmrtelný. Otřásl to se mnou, jako by do mě narazila demoliční koule.

Mohl umřít.

Skoro umřel.

„No, stačí, když řeknu, že to nedopadlo tak, jak jsi chtěl.“ Popotáhla jsem a přejela mu palcem po kloubech ruky. „Strašně jsi mě ponížil, Weste. Vzal jsi ten slib, cos mi dal, a před všema lidma, který známe, ho pošlapal.“

Pevně zavřel oči a nadechl se. Jizvy z toho dne mě bolely víc než ty, co jsem měla na tváři a paži. Protože mi je způsobil člověk, kterého jsem milovala ze všech nejvíc.

„Řekla jsi, že jsi moje holka, a *byla* jsi moje holka. Kurva, jsem takovej zoufalec, že doufám, že pořád jsi, ale nedokázal jsem myslet na nic jinýho než na to, jak ty grázlové utíkají za Kadem Appletonem a vyprávějí mu o hezký blondýně, která mi ztropila scénu. Věděl jsem, že by se zaměřil na tebe. Musel jsem tě vymazat ze svého života. Zařídít, aby se o tebe přestal zajímat. A jedinej způsob, jak to udělat, byl, že tě ten tejden donutím, abys mě nenáviděla a držela se ode mě co nejdál.“

„Mise splněna. Ale pořád jsi jezdil k našemu domu. Špehoval mě.“

Pokrčil rameny a po tváři se mu mihl smutný náznak úsměvu.

„Nikdy jsem nepředstíral, že mám obdivuhodnou sebekontrolu, když jde o tebe, Texas Shawová. Proto to takhle dopadlo. Kéž bych tě dokázal ignorovat.“

„Stejně by to skončilo takhle. Appleton tě chtěl zničit, protože jsi lepší. A tys mu to dovolil.“

V pokoji se rozhostilo ticho. Konečně se ke mně otočil. „Zlato –,“ vítězoslavně se usmál, „– ty nemáš make-up.“

Spadla mi čelist. Zvedla jsem ruku k popálené straně obličeje a přimhouřila oči. *Panebože*. Nebyla jsem nalíčená. Celý den jsem strávila v Heartland Gardens bez jediné kapky make-upu a nevšimla si, že by na to lidi reagovali. Žádné významné pohledy. Žádné znechucené výrazy. Žádné děti, které by na mě ukazovaly a smály se mi. Žádné tiché špitání nebo kritické poznámky.

Cože?

„Jsem na tebe pyšnej, Texas.“

„Budeš ještě pyšnější, až uslyšíš tohle – víš, kde jsem dneska byla?“

Zavřel oči a předstíral, že se tiše modlí.

„Ať to bylo kdekoli, doufám, že v tý historce nefigurují nějaký atraktivní chlápci.“

Se smíchem jsem protočila panenky. „Pomáhala jsem babče vybalit věci. Přestěhovala se do domu s pečovatelskou službou kousek od Austinu. Do toho z brožury, kterou jsi mi nechal na stole – do Heartland Gardens. Zatím se jí tam líbí a má spolubydlící, která je stejně potřeštěná jako ona.“

„Do hajzlu,“ vykřikl tak nahlas, že do pokoje vběhla paní St. Clairová, aby se ujistila, že je všechno v pohodě.

„Westie? Jsi v pořádku?“

„Jo, mamí. Jsem potlučeněj, ne šestiletej. Zavři dveře.“

Když uviděla jeho úsměv, rozesmála se, potřásla hlavou a znovu zavřela dveře, abychom měli soukromí.

„Jsem na tebe neskutečně pyšnej. Máš roli v tý hře. Pro babču jsi udělala to nejlepší, cos mohla. Jsi moje hvězda, Tex. Můžu dostat autogram?“

„Jasně.“ Rozesmála jsem se.

„Kamkoli na tělo?“ Zakýval obočím. Vzala jsem ho za ruku v sádře a políbila ho na prsty.

Bylo pozdě večer a potřebovala jsem jet. Ne, protože jsem chtěla, ale protože jsem *musela*. Lákalo mě zůstat s Westem, ale součástí mého léčebného procesu bylo sníst si to, co jsem si nadrobila. Musela jsem dnešní den dotáhnout do konce. Byla to moje první noc, kdy budu sama doma, bez babči. Moje první noc, kdy budu sama, *tečka*. Musela jsem si na to zvyknout.

„Jsem ráda, že jsi v pořádku, Weste. Určitě si potřebuješ odpočinout, takže už půjdu.“ Vstala jsem a chtěla vytáhnout ruku z jeho. Sevřel ji pevněji.

„*Nechod’.*“

Mlčky jsem ho studovala.

„Neopouštěj mě. Moc dobře poznám, když se někdo loučí, a jakmile vyjdeš ze dveří, už nikdy se sem nevrátíš.“

Nemýlil se. Tohle bych už nedokázala udělat. Nabídnout mu svoje srdce a doufat, že mi ho nezlomí. Ne, když se k němu předtím zachoval tak krutě.

„Přežiješ beze mě,“ zašeptala jsem a po tváři mi stekla slza. Vklouzla mi do pusy a já ucítila na jazyku její slanou chuť.

„Přežívání problém nevyřeší. Přežíval jsem pět let, než jsem tě poznal. Nestačilo to.“

Zhluboka se nadechl a zasténal. Každý nádech ho bolel a já byla důvod, proč takhle dopadl.

„Nemůžu změnit svoje pocity, zapomenout, jak jsme se spolu smáli, vymazat všechno, co se mezi náma stalo.“ Potřásl hlavou. „Nemůžu tě přestat milovat, Grace Shawová. Mám tě vepsanou do své DNA tak moc, že nedokážu jasně uvažovat. Jednu chvíli jsem se s tebou líbal, a vzápětí tě odstrčil, protože jsem nechtěl, abys byla zatažená do mého průseru. Nadbíhal jsem ti, provokoval tě, pronásledoval tě, ubližoval ti a zbožňoval tě všemi možnými způsoby, protože jsem nedokázal říct ty podělaný slova, hned když mě napadly. Miluju tě.“

Nemohla jsem dýchat.

„Ty mě miluješ?“

„Sakra, Tex. Pro to, co k tobě cítím, žádný slovo neexistuje. Ta první noc, když jsme si spolu vyrazili? Když se babča ztratila? Poprvý jsem se zase cítil jako předtím, než Aubrey umřela. Bylo na tom něco bezstarostného, zábavného a prostě... *skutečného*.“ Povzdychl si. „Byla jsi vystresovaná a ustaraná a já najednou potřeboval něco udělat. Po dlouhý době jsem zahlídnul špetku svého starého já. Asi proto, že jsem ti byl ukradenej.“ Rozesmál se a zakryl si oči předloktím. „Kašlala jsi na to, kdo jsem. Co moje jméno v tomhle městě znamená. Přitahovalo mě to. A od toho večera jsem se tě nemohl nabažit. Líbila ses mi po všech stránkách – jako kámoška, přítelkyně, spolubydlící, kolegyně, vrstevnice. Prostě jsem tě potřeboval. Pořád. Snažil jsem se tomu bránit. Zkoušel jsem si namluvit, že o nic nejde. Ale pokaždý, když jsem z toho chtěl vycouvat, ty, Easton nebo Reign – *úplně každé v mém životě* – jste mi připomněli, kde je moje místo, abych pochopil, že jsem posedlej Grace Shawovou.“

Sklonila jsem hlavu a skousla si ret, abych nezačala bulet jako mimino. O tomhle okamžiku jsem každý večer snila už spoustu týdnů. Dokonce měsíců. Přesto teď, když mi konečně vyznal lásku, mi ta slova připadala jako krásné, prázdné nábojnice.

Ublížil mi.

Ne jednou.

Ne dvakrát.

Nebyla jsem tak naivní, abych si tím prošla počtvrté bez nějaké záruky. Náznaku, že se mě aspoň pokusí ochránit před sebou samým, až se to příště zvrtně.

„Taky tě miluju. Weste. A proto mě musíš nechat jít. To, co nabízíš, mi nestačí. Já chci všechno. Pohádku. Romantickou lásku. Chci kluka, který se se mnou bude chlubit, jako bych byla ta nejkrásnější holka na světě – právě proto, že já si taková *nikdy* připadat nebudu. Potřebuju někoho, o koho se můžu opřít.“ Vymanila jsem mu ruku a sledovala, jak se přerývaně nadechl, až se mu málem roztrhl hrudník. „A strašně se bojím, že ten někdo nejsi ty.“

Zavřel oči. Vzdával to. Skoro jsem viděla, jak ho opouští odhodlanost.

Chtěla jsem se vrhnout na kolena a prosit ho, ať bojuje.

Přesvědčit ho, ať mi dá všechno, co potřebuju, abychom mohli být zase spolu.

Ale to nezáleželo na mně.

Tohle si musel rozhodnout West.

Byl to jeho boj.

Otočila jsem se a odešla.

Tentokrát, když jsem nechávala za sebou svoji životní lásku a svoji starou, nejistou Grace, jsem se neohlédla.

Bylo zvláštní vlézt si tu noc do postele.

Skličovalo mě, že v domě neslyším zvuky, které babča obvykle vytvářela. Jak přendává věci, pochrupuje, povídá si, *dýchá* – všechno tohle mi chybělo a ohlušující ticho mi pronikalo do kostí jako jed.

Před chvílí mi psala Karlie, jestli nechci přijet a přespat u ní. Můžeme si prý pustit nějaké filmy z devadesátých let, dát si levné víno a zahrát si *bud', anebo*. I když mě to lákalo a i když jsem chtěla uniknout chaosu, který jsem měla v hlavě, věděla jsem, že moje nové já to zvládne a nemusí takhle utíkat.

Potřebovala jsem tenhle večer dotáhnout do konce – a vyjít z něj posílená.

I když pořád zlomená.

A rozechvělá.

Asymetrická.

Ale současně kompletní.

A nezávislá.

Silnější, než jsem kdy byla.

Ujistila jsem se, že jsou zamčené dveře, pustila si televizi, jejíž světlo mi tančilo po obličeji, abych se necítila tak sama, a jak jsem se převalovala a zmítala na posteli, která mi bez Westa připadala divná, měla jsem dojem, že jsem na správné cestě.

Bude hrbolatá, jasně, ale ať mě zavede, kam chce – jsem připravená.

Kapitola dvacátá pátá

Grace

Další týden jsem se ponořila do práce a školních povinností.

Premiéra *Tramvaje do stanice Touha* se blížila, vrhala stín na celý můj život.

Westa propustili z nemocnice tři dny potom, co jsem ho navštívila. Poslala jsem mu tam jídlo a přání k uzdravení, ale nenašla jsem odvahu se za ním znovu zastavit. Míček byl teď na jeho straně hřiště.

O dva dny později se West vrátil do Sheridanu a ukázal se uprostřed divadelní zkoušky. Byl pořád zafačovaný, tvář měl oteklou a pár kilo shodil, ale stejně se mi zadrhl dech v krku, když se se svým typickým arogantním úsměvem a lízátkem v koutku úst objevil mezi velkými dvoukřídlymi dveřmi sálu.

Když jsem ho zahlédla, stála jsem právě na jevišti. Aiden přišel na scénu s falešným balíčkem masa. Ten výstup bylo naše první setkání jako Stanley a Blanche. I když jsem věděla, že se nesmím rozptylovat, stejně jsem sledovala, jak se West uvelebil přímo pod jevištěm, v první řadě, a upřel na mě klidný, pozorný pohled.

„Zdravím. Tak kde ji máme?“ spustil Aiden.

Konečně mi došlo, jak se West cítil, když jsem se tenkrát přišla podívat na jeho zápas. Nemohli jsme být ve stejné místnosti a ignorovat jeden druhého.

Když jsem předstírala, že si zapaluju cigaretu a potáhnu z ní, odtrhla jsem pohled od Westa a soustředila se na roli.

„V koupelně.“

Aiden odříkal svůj text a já mu hned odpověděla. Na jevišti nám to skvěle klapalo. Čím víc času uplynulo, tím víc jsem zapomínala, že je tam West, a ponořila se do sladkého kouzla herectví.

Když výstup končil a Tess pronesla svoje řádky, Finlay v první řadě, vedle Westa, zatleskal a vstal.

„Nemůžu uvěřit, že to říkám, ale bylo to dokonalý. Udělejte si krátkou pauzu. Grace – nechod' nikam daleko, prosím.“

Přikývla jsem a seskočila z jeviště. West ke mně došel. Zrychlil se mi pulz, takže jsem cítila srdce až v krku. Stáli jsme proti sobě. Čekala jsem, až něco řekne, cokoli, aby mě zbavil té příšerné bolesti, která mě přepadla vždycky, když jsem na něj myslela.

Už se zase měnil v toho dřívějšího, krásného Westa.

„Tex.“

„Maine.“

Usmál se. Říkala jsem mu tak zřídka, ale když jsem to udělala, vždycky to na něj mělo úžasný účinek a já se cítila jako žena-vamp, která si poprvé svléká oblečení.

„Páni!“ zašeptal ohromeně.

Zrudla jsem a sklonila hlavu. „Snažíme se. Díky.“

„My? Viděl jsem jen tebe. Byl tu ještě někdo jinej?“ zeptal se lehce majetnickým tónem.

Pozvi mě na rande.

Řekni, že beze mě nedokážeš žít.

Že nejsem jediná, kdo má pocit, jako by mu chyběla polovina srdce.

Vrazil si ruce do předních kapes a přešlápl z nohy na nohu.

„Nešla bys pak na kafe? Jako kamarádi,“ dodal chvatně. Bodlo mě u srdce. *Kamarádi*. Jasně. Řekla jsem mu, že chci všechno, a on usoudil, že za to nestojím. To je fér. Musím se s tím smířit. Nemůžu po něm chtít něco, co mi nedokáže dát.

„Fajn.“ Matně jsem se usmála. „To zní skvěle.“

„Za dvě hod'ky tě vyzvednu.“

Otočil se a odešel. Obrátila jsem se zpátky k jevišti a zachytila Tessin pohled. Vypadala nešťastně. Tváře mi hořely, když mi došlo, že slyšela náš rozhovor.

Říká se, že kdo létá vysoko, padá nízko.

Nervózně jsem čekala, kdy uslyším ránu, jak Westova láska ke mně dopadne na zem, až konečně přemůže jeho tvrdohlavost.

West

Odplata a karma mají jedno společné – obě jsou to mrchy.

Dneska je musím doručit Kadeu Appletonovi, převázané otrávenou mašlí.

Snažil jsem se sprovodit ze světa jeho mindrák. Vážně snažil. Šel jsem do krajnosti, abych minimalizoval škody. Zaťal jsem zuby a nechal ho, ať si užije svých pět minut slávy, ale co platilo, už neplatí.

Chtěl jsem si být jistý, že už nikdy nepůjde po mně ani po tom, na čem mi záleží.

Nejen proto, že jsem se s jeho kecy nehodlal smířit, ale taky proto, že jsem chtěl zpátky svoji holku.

Tentokrát bude v bezpečí.

Před ním.

Přede *mnou*.

Před každým, kdo by jí chtěl ublížit.

Zaparkoval jsem svoji poničenou motorku před Maxovým domem. Christina byla spoustu dní v opravně, ale pořád vypadala na prd.

U Maxe jsem ještě nikdy nebyl. Když už jsme u toho, ani jsem nevěděl, s kým bydlí. Podle úhledného, pečlivě udržovaného domu a upraveného trávníku bych se vsadil, že bydlí u rodičů. Ajaj, určitě nepotřeboval, aby mu v cestě za ztrátou panictví stály další překážky.

Cestou ke dveřím mi pod nohama šustilo suché listí. Max otevřel s ponurým výrazem a podíval se mi přes rameno, aby zjistil, jestli jsem přivedl posily.

„Je tady?“ Bez pozvání jsem vešel dovnitř.

Max rychle přikývl. „Řekl jsem ti, že to zařídím.“

„*Sám?*“ ujistil jsem se.

Stáhl si triko přes sádelnatý pupek. „Nejsem idiot. Nechci, abys mě zabil.“

„To první není pravda a to druhý je pořád kurevsky pravděpodobný.“ Vešel jsem do načančaného obýváku plného nábytku s květovanými potahy a rodinnými fotkami, které naznačovaly, že Max není jediný člověk v rodině, kdo je totálně nešukatelný.

Kade se rozvaloval na pohovce, hulil špeka a s plechovkou piva na klíně sledoval na ploché TV obrazovce záznam fotbalového zápasu.

„Něco tu smrdí.“ Nasál do sebe vzduch, ale dál civěl na obrazovku.

Posadil jsem se na křeslo po jeho pravici a studoval ho. Ošil se a poklepal prsty na plechovku. Všiml jsem si, že mu cuká pravé oko.

„Prej jsi byl v nemocnici.“ Předstíral, že si protahuje svaly, a změnil polohu. „Připadáš mi v pohodě.“

„Díky za odborné lékařské názory, doktore Sráči.“

Napil se piva a snažil se tvářit klidně, ale podupával nohou a třásl se mu spodní ret. Věděl stejně dobře jako já, že bych ho mohl přímo tady a teď zmlátit a ukončit celou tu záležitost tak, jak mohla dopadnout, kdybych chtěl. Nepochybně jsem byl lepší rváč. Faktem bylo, že jsem zápas vzdal a on se rozhodl, že mě skoro zabije, trest za to, že jsem lepší.

Beze slova jsem na něj zíral a čekal, co z něj vypadne.

„Proč jsi mě sem vlastně pozval?“ zahučel. „Kvůli omluvě?“

Max se vedle něj nahnul a strčil si obličej mezi kolena.

„Jen chci, abyste věděli, že naši by se měli za hodku vrátit, takže zamazat koberec od krve...“

„Tak to vyklop, St. Claire.“ Kade odtrhl oči od obrazovky a civěl na mě. „Chtěl sis to vyřídit bez našich kámošů. To znamená, že to, co se stane, by mělo zůstat mezi námi. Vybal, proč jsem tady.“

Možná nebyl blbej jako tágo. Možná byl jen tupej jako majzík na beton. Pořád věc, ale ani zdaleka tak nebezpečná.

„Chci půlku prachů ze zápasu – a slib, že nikdy nepůjdeš po mně, mých kámoších, mých rodičích a hlavně...“ Zvedl jsem hlas a můj tón prořízl vzduch jako nůž. „Po mojí holce.“

Grace a já jsme spolu nebyli, ale kluk může snít.

Kade si opřel hlavu o pohovku a zachechtal se.

„Z mých prachů neuvidíš ani cent. Vyhrál jsem spravedlivě, a i když máš moje slovo, že jí nic neudělám, nemůžu ti slíbit, že po ní nevyjedu. Je to fakt kočka. A já slyšel, že je teď singl. Chceš něco slyšet? Přišel jsem o svůj kontrakt ve Vegas a přesunul se sem natrvalo. Neumím si představit lepší zábavu než ošukat tvoji sexy bejvalku.“

„Kade, nech toho –,“ začal Max, jenže Appleton mrštil poloprázdnou plechovku piva na televizi. Stekla po ní hustá, bílá tekutina a na podlaze syčela pěna.

„Drž hubu, Riviero, teď mluví chlapi.“

„Já...“ vykoktal Max.

„Uklid' to,“ vyštěkl Kade. „Pan a paní Fuglyovi určitě nechtějí mít pivo na koberci a už vůbec ne krev.“

Sevřel jsem opěrky a cítil, jak mi zacukala čelist. Musel jsem zachovat klid, i když jsem měl chuť toho hajzla na místě zabít. Nechat se

vyprovokovat by bylo vzhledem k tomu, o co mi šlo, amatérské a nekonstruktivní.

„Třeba si to budeš chtít rozmyslet, Applestone,“ pronesl jsem klidně.

„Fakt? A proč bych to dělal?“ Vrhнул na mě nevraživý pohled.

Vylovil jsem z přední kapsy telefon, našel, co jsem hledal, a strčil mu ho pod nos. Neochotně se naklonil a podíval se.

Bylo to jeho video se Shaunem, jak proti sobě vypouští dva pitbuly. Psi se do sebe zuřivě pustili a Kade se svým manažerem je povzbuzovali, smáli se a dělali grimasy. Kolem zkrvavených psisek stál hlouček lidí. Jejich tváře byly zřetelně vidět a na první pohled bylo jasné, že nikdo z těch pitomců neví, že je někdo natáčí.

Jeden pes se zakousl druhému do krku, vyvalila se spousta krve; zraněný pitbul zakňučel, svalil se na bok a svíjel se v křečích. Vítězící pes ho dál cupoval na kusy.

Jeden pitbul požíral druhého zaživa, zatímco ten volal o pomoc.

Bylo to tak brutální, že se na to nedokázalo dívat ani moje bezcitné já. Když Kadeova bejvalka souhlasila, že mi ta videa pošle, slíbil jsem jí, že ty jeho psí zápasy jednou provždy zarazím. Tenhle slib jsem neměl v úmyslu porušit. Naopak jsem byl odhodlaný, že odteď splním každý slib, který někomu dám.

„Kdes to sebral?“ Vsedě se napřímil a zatvářil se ostražitě. Pokusil se mi mobil vyškubnout z ruky, ale já ho rychle strčil zpátky do kapsy.

„Do toho ti kurva nic není. A teď, abysme si to ujasnili, organizoval jsi psí zápasy s lidským odpadem známým taky jako Shaun, navíc v podmínce, kterou máš za mlácení svojí bejvalý holky? Jo, to je hromada přestupků. Řekl bych, že se ti v lapáku tvoje zkušenosti z ringu šiknou, ledaže by ti nevadilo, když jim budeš dělat děvku.“

„Já už v tom neje–“

„Ušetři mě těch keců. Na cloudu mám těchhle videí spoustu. Jsou z poslední doby. Tohle je tvůj nověj kšeft, když teď nesmíš do ringu. Jestli mě teď nebudeš pozorně poslouchat, postarám se, aby to všechno bylo do večera na YouTube a u šerifa na stole. Opakuju – půlku prachů ze zápasu a slib, že se nepřiblížíš k mým lidem. Nikdy. Tohle platí obzvlášť pro Grace Shawovou. Jestli se dozvím, že ses na ni třeba jen podíval, šestadvacetkrát tě zabiju, smrt za každěj rok tvýho života. Je to jasný?“

Ohryzek mu poskakoval, čelist se pohybovala sem tam. Jestli byl z něčeho zhulenej, teď to z něj totálně vyprchalo. Úplně vystřízlivěl a došlo mu, jakou hromadu sraček jsem mu hodil k nohám.

„Myslím to vážně,“ zavrčel jsem. „Nechal jsem ti jeden zápas. Tím moje velkorysost končí. Jestli se jí dotkneš, *zabiju* tě.“

„Když na to přistoupím, chci zpátky ty videa.“ Zabodnul prst do stolu.

Copak ten idiot neví, jak funguje internet?

„Nechám si je jako záruku,“ opáčil jsem bez obalu.

„Jak můžu vědět, že mě nepodrazíš?“

„Za A – protože jsem člověk, kterej drží slovo.“ Přinejmenším budu.

Zatím se mi to moc nedařilo, ale to se změní. „A za B – protože nechci, aby tvoje čerstvě narozená dcera vyrůstala s tím, že má tátu v base, i když přesně tam patříš. Takže se dohodneme, že si najdeš pořádnou práci, přestaneš s psíma zápasama, budeš posílat prachy svojí bejvalce a necháš mě a moje lidi na pokoji, a já odsud vypadnu.“

Zněl jsem jako mravnostní policie, ale faktem bylo, že kdyby vyšlo najevo, co se během těch několika minulých let odehrávalo v Plaze, všechny by nás to dostalo do průseru, a já v hloubi duše věřil ve druhé šance.

Za Kadea Appletona bych ruku do ohně nedal. Ale proto jsem měl Maxe. Dá na něj pozor. Dohlédne na to, jestli dodržuje svoji část dohody.

Kade uhnul pohledem. „Fajn. *Do prdele*.“

„Ty prachy budou u mě ve schránce do dvanácti hodin. Jo, a Kade?“

Vstal jsem. Neochotně se na mě podíval. Ušklíbl jsem se.

„Myslím to vážně. Jestli se doslechnu o psím zápase, ve kterým jsi měl prsty, nebo že ses přiblížil k mým lidem, zabiju tě, a ten slib dodržím.“

Grace

Ten týden jsme chodili s Westem na kafe každý den. Vždycky na stejné místo – do malého bistra na předměstí, kam se vydala babča ten den, kdy mi ji pomohl hledat.

Ani neměli ten druh kafe, jaké mám ráda. Miluju cappuccino, které nebylo v nabídce. Všimla jsem si, že ani West nepije svoji filtrovanou kávu. Jen jsme drželi hrnky v rukou a povídali si.

Mluvil o všem kromě nás.

O tom, jak ho rodiče přinutili přísahat, že už nikdy nebude zápasit, a on souhlasil – tentokrát vážně.

O mojí blízcí se sobotní návštěvě u babči. Že se jí v domově líbí, i když má svoje špatné dny. Že to byl boj dostat ji na CT, ale sestra Aimee mi volala, že babča byla potom tak vyčerpaná, že si šla lehnout v sedm, jenže druhý den se probudila jako vyměněná a při snídani si s Ethel prozpěvovala v jídelně.

Brala teď léky, ačkoli bude nějakou dobu trvat, než najdou ty správné pilulky a dávkování, co jí zabere, byl to začátek.

Strašně ráda jsem s Westem trávila čas. Jen jsme si povídali a smáli se, znovu budovali to, co se tenkrát v bufetu pokazilo. A nebylo to jen naše každodenní kafe, co mě hrálo u srdce. West mě každý den vozil do školy – dokonce i tehdy, když měl každý z nás jiný rozvrh – a pak na mě čekal před posluchárnou.

Nový divadelní sál byl konečně hotový a my přesunuli závěrečnou přípravu do nově postavené budovy.

West mi nosil batoh a smál se mým vtípkům, i když nebyly vtipné. Když jsem přišla do bufetu a sedla si vedle Karlie, zčistajasna se objevil a přisedl si k nám. Jako by mu ani nevadilo, že se bavíme jen o pořadech z devadesátých let. Byl prostě spokojený, že je se mnou.

Bylo to nádherné.

A romantické.

A měla jsem chuť ho kvůli tomu zabít.

„Asi ho zaškrťm,“ přiznala jsem Karlie den před premiérou *Tramvaje do stanice Touha*. A myslela jsem to vážně. Naprosto upřímně. Což bylo směšné, protože jsem byla hrůzou bez sebe, když ho skoro zabil Kade Appleton.

„Musíš být konkrétnější. I když ho zrovna nemusím, v poslední době přece nic neprovedl. Rozhodně ne nic, za co by zasloužil zavraždit.“ Karlie listovala tlustými skripty a skoro všechno v nich zvýrazňovala.

Sedla jsem si vedle ní na postel a odfoukla si z obličeje pramen vlasů. Kšiltovky jsem už nenosila. Jen rozumné množství make-upu. Byla to obrovská úleva jak pro moji tělesnou teplotu, tak pro kůži na hlavě.

„Chová se jako dokonalý kluk.“ Zaúpěla jsem.

„Fuj!“ Karlie předstírala, že se jí zvedl žaludek. „Co si to dovoluje? Ten hajzl.“

„Ale *není* můj kluk. Nepozval mě na rande. Od té doby, co ho propustili z nemocnice, jsme se o našem vztahu nebavili. Je to mezi náma... platonický.“

To slovo mi v puse chutnalo jako kyselina. Nelitovala jsem, že jsme se rozešli. Ale nechápala jsem, proč se mnou tráví čas a neudělá nic proto, aby se stal něčím víc. Míček byl teď na jeho straně hřiště. On si musí ujasnit, jestli je na tenhle závazek připravený, a já mu to dala v nemocnici jasně najevo.

„Možná postupuje opatrně. Když jste byli spolu, děsně to přece podělal,“ prohodila Karlie, nasadila víčko na žlutý fix a otevřela zelený. Měla zvýrazňovací systém, díky kterému její skripta vypadala jako duha.

„Třeba se mi to jen snaží vynahradit. Třeba se teď ke mně chová mile, než dokončí školu a odstěhuje se.“

West měl před sebou poslední semestr. V podstatě mohl ze Sheridanu za měsíc odejít. Už ho tu nic nedrželo.

Z té představy mi vyrazil na čele studený pot.

Karlie si toho všimla, zavřela skripta, přitulila se ke mně a objala mě kolem ramen.

„Sakra, ty ho fakt miluješ, co, Shawová?“

Zavřela jsem oči a přikývla.

„Nevím, co mám dělat, Karl,“ zašeptala jsem. „Nemůžu odejít daleko od Austinu. Je tady babča. Jenže kdyby odjel...“ Snažila jsem se nadechnout, ale nedokázala jsem dostat do plic dost vzduchu. „Kdyby odjel, nepřežila bych to.“

Karl mě hladila po paži a položila mi bradu na rameno.

„Promiň, Gracie-Mae. Takhle to končí, když si člověk zahrává s ohněm.“

Kapitola dvacátá šestá

Grace

Dopoledne před velkou premiérou mě probudila zpráva od Westa.

West: Koukni na verandu. Vecer se uvidime (mam misto v prvním rade).

V euforii jsem došla bosa ke dveřím a otevřela je. Na verandě stál koš se sladkým pečivem, čerstvým kafem a kytkami. Nevím, kde to všechno sehnal. Určitě to nekoupíte tady v Sheridanu. Buď si to nechal přivést ze sousedního města, nebo to všechno připravil sám. Odnese jsem koš dovnitř, postavila ho na stůl v kuchyni a všimla si, že je v něm štos kartiček.

Vytáhla jsem první.

Jsem na tebe moc pyšná, zlatíčko.

Tenkrát. Ted'. Vždycky. Držím ti palce.

Marla

Otočila jsem kartičku. Na druhé straně byla fotka Marly s oběma vnoučaty na klíně, jak se s palmami a oceánem v pozadí usmívá do objektivu. Usmála jsem se. Určitě se jí na Floridě líbí.

Podívala jsem se na druhou kartičku.

Sundala sis ohnivý prsten a začala jsi hořet sama.

Díky, že jsi mě naučila být silná.

Karlie

Obrátila jsem kartičku. Byla to naše fotka, kde se objímáme a usmíváme. Nejvíce ze všeho se mi na ní líbilo, že byla pořízená *po* požáru. Vlastně to byl jediný snímek, který jsem si s Karlie nechala udělat od té doby, co mám jizvy. Na hlavě jsem měla svoji starou šedou kšiltovku. Věděla jsem, proč Karlie tu fotku vybrala. Bylo na ní moje nové já, než jsem se upgradovala do současné verze.

Jo, byla jsem zjizvená a vypadala trochu jinak, ale nebyla jsem o nic horší.

Zvedla jsem další kartičku.

Kam se na tebe hrabe Vivien Leighová.

Natři jim to!

Tess

A další.

Hodně štěstí večer, Grace.

Váš přítel ví, jak udělat velké gesto.

Skutečnost se přeceňuje. Prostě řekněte kouzlu ano.

Profesorka McGrawová

Moje slzy a radost se smísily, otírala jsem si obličej a nos a přitom se smála.

Nezklamala jsi mě, Shawová.

(Pro upřesnění, věděl jsem, že máš herecký vlohy, od toho dne, kdy jsi předstírala, že tě zajímám, aby ses pomstila tomu idiotovi St. Clairovi.)

Easton

A taky tahle překvapivá kartička.

Grace,

promiň, choval jsem se jako kokot.

Díky, že ses nad to povznesla.

Reign

Zbývala poslední kartička. Byla to ta, na kterou jsem čekala. Vyprostila jsem ji z croissantů, muffinů a koláčků.

Skočím pro tebe do ohně.

Miluju tě.

West

Otočila jsem kartičku. Byla to moje fotka, kterou jsem neznala. Možná proto, že jsem si nevšimla, že mě West vyfotil. Byli jsme ve food trucku. Měla jsem na hlavě růžovou kšiltovku, smála se se zavřenýma očima, držela ledovou tříšť a z pusy mi trčelo brčko.

Ten okamžik jsem si pamatovala. West ležel na podlaze a díval se na mě, jako by pozoroval hvězdy na obloze. Připadala jsem si krásná. Plná energie. Živá.

Proč ses s ním rozešla? Co provedl?

Opláchla jsem si obličej ve dřezu, natáhla na sebe něco pohodlného a skočila do pick-upu. Měli jsme poslední zkoušku před premiérou. Lístky byly vyprodané a profesorka McGrawová s Finlaym byli na pokraji nervového zhroucení.

Zkouška proběhla bezchybně, a když jsme se vrátili domů, abychom se osprchovali a přichystali na večer, čekal na mě u dveří další košík, tentokrát plný pochoutek, které příšerně vypadaly i voněly, a tak jsem si tipla, že se je West pokusil upéct sám. Tentokrát byla v košíku jenom jedna kartačka.

Zkusil jsem něco nového.

Moc se to nepovedlo.

Ale objednal jsem ti pizzu.

S láskou West

„Nenakukuj do hlediště. Nosí to smůlu.“ Když šla Tess v zákulisí kolem, pleskla mě po zadku. Neposlechla jsem ji. Strčila jsem obličej do škvíry v oponě a rozhlédla se. Hlediště bylo narvané. Úplně plné. Devadesát procent tváří jsem neznala. Pravděpodobně přespolní, kteří chtěli to představení vidět. Ale v první řadě seděli vyučující ze Sheridanské univerzity včetně profesorky McGrawové a byli tu i lidi, co jsem s nimi chodila na střední školu a na základku. Tihle všichni za pár minut uvidí moji novou tvář.

Moji opravdovou tvář.

Moji zjizvenou tvář.

Zvláštní, ale byla jsem na to připravená.

Nebyla jsem však připravená na to, že nedorazí West. Nikde jsem ho neviděla.

Tess za vínovou oponou strčila svůj obličej vedle mého a našpulila rty. „Probůh, Grace, co tam vidíš?“

„West tady není,“ hlesla jsem. Popadla mě za šaty a zatáhla dovnitř.

„Určitě se brzy objeví. Reign tvrdil, že kupoval lístky.“

„Lístky? Jako že jich kupoval víc?“

Pokrčila rameny. „Jo. A prej spoustu. Zřejmě s sebou přivede svůj věčný doprovod, Easta Brauna, a vím, že Reign přijde taky.“

Rozesmála jsem se, ale pak jsem zvažněla. „Přece by ty lístky nekoupil jen proto, aby pomohl hře?“

Tess se na mě dívala, jako by mi přeskočilo. „Ta hra je skvělá. Žádnou pomoc nepotřebujeme. Koupil ty lístky, protože se tebou chce pochlubit, ty trdlo.“

Než jsem se zhroutila z toho, že West není v sále, představení začalo a já musela vytěsnit nervozitu a soustředit se na roli Blanche. Bylo to překvapivě snadné. Úplně jsem zapomněla, jak moc jsem milovala, když na mě všichni upírají oči. Jak jsou návykové reakce lidí na to, co se odehrává na jevišti.

Každé zasmání, zajíknutí, zatleskání publika se mi usadilo v žaludku a dodalo mi energii.

Během mého druhého výstupu se dveře sálu otevřely, dovnitř vešel West a vypadal senzačně – neměl na sobě nic míň než smoking a byl do něj zavěšený jeho doprovod.

Nebyl to Easton Braun.

Byla to babča Savvy.

V patách jim kráčela sestra Aimee, kterou vedl Easton Braun.

Následovala Marla, která sem přiletěla až z Floridy, a tu doprovázel Reign.

Srdce jsem měla až v krku, když jsem pronášela svůj text, pohybovala se po jevišti, dělala všechny ty věci, co dělala Blanche. Babča Savvy na sobě měla svoje milované šaty s pajetkami. S rozzářeným úsměvem mi zamávala.

Poznává mě.

West na mě mrknul, lehce se usmál a pochvalně mě přejel pohledem, aby mi dal najevo, že se mu líbí ten župánek, co mám na sobě – a má v plánu ho ze mě strhnout, až tenhle večer skončí. Než jsem dokončila výstup, málem jsem se vznášela nadšením. Ještě nikdy v životě jsem nebyla tak šťastná.

Zbytek představení proběhl bez zádrhelu.

Byla jsem fénix, co se vznáší ve vzduchu a čím dál víc se vzdaluje od popela, pod kterým jsem byla několik let pohřbená.

Věděla jsem, že si budu navždycky pamatovat, jak mě tížil na křídlech.

Ale že nikdy nedopustím, aby mě zase stáhl dolů k zemi.

A pořád stoupám.

West

Když představení skončilo, publikum nepřetržitě tleskalo celých deset minut.

Pokaždé, když jsem si myslel, že se potlesk a hvízdání utišily, začala nová vlna. Na jednu stranu jsem málem puknul pýchou, když jsem sledoval, jak Grace ovládla hru takovým způsobem, že jí Aiden s Tess nesahali ani ke kotníkům. Na druhou, chtěl jsem mít nadcházející část co nejdřív za sebou, protože jsem na ní usilovně pracoval od chvíle, kdy mě propustili z nemocnice.

„Tohle je moje vnučka Gracie-Mae!“ zahulákala babča do ucha Aimee, když na chvíli přestala tleskat, a ukázala na Grace.

Aimee tleskala dál. „Já vím. Byla báječná.“

„Je chytrá jako opice a krásná jako anděl. Dotkl se jí Bůh, takhle.“

Konečně herci začali mizet v zákulisí.

Na jeviště vstoupila profesorka McGrawová s mikrofonem, popleskala Grace po rameni a naznačila jí, aby neodcházela.

Tak jdeme na to, Tex. Nemůže mě potkat nic horšího než veřejný ponižení!

Vyměnily si pár slov. Potom McGrawová oslovila publikum.

„Moc děkuju, že jste se přišli podívat na naše představení *Tramvaj do stanice Touha*, americkou klasiku od Tennesseeho Williamse.“ Vyslovila uznání režisérovi, produkčnímu a hlavním představitelům a teprve pak přešla k věci.

„Když představení skončilo, jeden z našich studentů mě požádal, aby mohl pronést pár slov, která jsou podle mě v téhle době důležitá pro všechny. Jsem hluboce přesvědčená, že divadelní sál je myšlenkově podnětný a emociálně stimulující prostor, a potom, co jsem toho studenta vyslechla, jsem usoudila, že ve vás probudí stejné pocity. Projev odvahy, kuráže a lásky má mnoho společného s tím, co jste právě viděli. A tak, bez dalších okolků, chci pozvat na jeviště Westa St. Claira.“

Přestal jsem vnímat jásot kolem sebe a dal se do pohybu. Podíval jsem se na Grace a spatřil v jejích očích zmatek. Pochybnost zvedla svoji ošklivou hlavu. Jsem totální idiot, když tohle dělám?

Toužila po dokonalém klukovi. Po velkých gestech. Po věcech, díky kterým by se cítila krásná. Jestli to nevyjde, hodím ručník do ringu.

O deset vteřin později jsem byl na jevišti. Profesorka McGrawová mi podala mikrofon a stiskla mi rameno.

„Nandej jim to, zlato.“

Stál jsem vedle Texas. Dívala se na mě a čekala na vysvětlení téhle zvláštní scény. Místo toho jsem se otočil k publiku a spustil.

„Na začátku letošního semestru jsem hru *Tramvaj do stanice Touha* neznal. Upřímně? Myslím, že neznám většinu uměleckých děl, ve kterých chybí výbuchy a Megan Foxová.“

Pár chlápků v hledišti se zasmálo nebo zapískalo. Nešlo zrovna o vybrané publikum. To hrálo v můj prospěch.

„Ale tenkrát Grace Shawová, ta holka vedle mě, pracovala jako asistentka inspicienta týhle hry a já se zajímal o ni a ona se zajímala o tu hru, a tak jsem se rozhodl, že si ji přečtu. Chtěl jsem vědět, co ji na *Tramvaji do stanice Touha* fascinuje. A chápu to. Vážně. To, co se tu Tennessee Williams snažil sdělit. Palčivou touhu nazývat nějaký místo – jakýkoli místo – domovem. Nejsem odborník na literaturu, ale líbila se mi představa, že všichni občas jedeme po silnici tak temný, až někdy ani nepoznáme, že máme zavřené oči. Dokud se neobjeví paprsek světla.“

Zhluboka jsem se nadechl a chystal se k pointě.

„Několik posledních let jsem ve tmě utíkal z domova. Ne doslova – byl jsem tady, v Sheridanu. Nechtěl jsem ale patřit na místo, který jsem jednou hloupou chybou zničil. Potom jsem potkal Grace Shawovou. Obrátila mi život vzhůru nohama. Tomu, kdo vám řekl, že je to super, nikdy nikdo život *nezměnil*. Byl to totiž masakr.“ Potřásl jsem hlavou.

Všichni, včetně Texas, se rozesmáli. Chytila se za bok a hihňala se do dlaně. To mě uklidnilo. Nakoplo. Možná tenhle projev není až tak úplné fiasko.

„Vždycky, když jsme byli spolu, jsme si vzájemně rozbíjeli hradby kladivem, což byl asi důvod, proč jsem se do ní zamiloval. Bylo to drsný. Ona nastavila zrcadlo mně. Já ho nastavil jí. Viděli jsme jeden druhého v nejlepších i nejhorších okamžicích. Přinutili se navzájem čelit svým obavám, nejistotám a osamělosti. Nakonec jsem byl do ní tak totálně, trapně a zoufale zamilovaný, že jsem nedokázal jasně uvažovat. A podělal jsem to. Strašně.“

Tohle byla ta nejtěžší část. Část s přiznáním. Část, kterou jsem nenáviděl. Otočil jsem se k ní. Pohled měla zkoumavý, postoj uvolněný.

„Promiň, že jsem byl míň, než si zasloužíš, Tex, ale bohužel tě nemůžu nechat odejít. Bylo to totiž moc dobrý a vzácný na to, abych se tě vzdal. V bufetu jsem prohlásil, že nejsi moje holka, a nebyla jsi.“ Odmlčel jsem

se. „Byla jsi moje *všechno*. Pořád jsi, zlato. Chtěla ses vedle mě cítit krásná, ale na celém tomhle zatraceném světě není nikdo ani z poloviny tak hezký jako ty. Prosím...“ Zlomil se mi hlas a kleknul jsem si na koleno, jak jsem měl odjakživa v plánu.

„Nezlom mi srdce tak brzy potom, cos mi ho dala zase dohromady.“

Vzduch v sále se dal krájet, jak všichni zatajili dech. S každou další vteřinou, která uběhla bez její reakce, jsem byl přesvědčenější, že jsem ztratil rok svého života. Světlo na konci tunelu: jestli to potrvá celou minutu, trefí mě šlak a nebudu muset být svědkem vlastní veřejné ostudy.

Konečně Grace našla ztracenou řeč. „Vstaň, St. Claire,“ zašeptala. „Král se ostatním neklaní.“

Zvedl jsem se, vzal ji do náruče, aby se měli lidi v tomhle Bohem zapomenutém městě na co dívat a o čem dlouhá léta mluvit, vášnivě ji políbil a skoro jí přitom přerazil čelist.

„Dělá to pro svoji královnu.“

Doslov

Grace

O tři roky později

„Dámy a pánové, prosím potlesk pro obsazení *Krále Leara!*“

Udělám krok dopředu, držím se přitom za ruce se svými kolegy a ukloním se. Míří na mě reflektor, vrhá na mě ostré žluté světlo. Publikum si během představení určitě všimlo mých jizev.

Nevadí mi to. Raduju se ze své první placené práce herečky austinského divadla Paramount. Je to malá role, ale zaplatím díky ní účty a ještě něco zbyde.

Jsem profesionální herečka.

Dělám práci, kterou miluju.

Pro kterou jsem se *narodila*. I když chvíli jsem se snažila namluvit si, že to není pravda. Že to nezvládnou.

Když se ukloním potřetí, všimnu si, že sedí ve třetí řadě, tleská a hvízdá.

Moje životní láska. Kluk, který ve mě věřil, když já už si dávno věřit přestala. Vedle něj sedí Easton se svojí holkou Lilian. A... je to Karlie? Co tady dělá? Měla být v D. C., protože získala prestižní stáž v místních novinách.

Nemůžu si pomoci. Široce se usměju. Pošlu jim vzdušný polibek a skloním hlavu, protože vím, že jsem pod make-upem rudá jako pivoňka.

Potlesk slábne a všichni herci se vracejí do zákulisí, objímají se a navzájem si blahopřejí. Vklouznu do šatny a převleču se do civilu – už žádné mikiny s kapucí. Stačí přiléhavé džíny a triko s krátkým rukávem. Jdeme si s kolegy sednout na skleničku, ale doufám, že si nejdřív připiju jen se svým klukem, Eastonem, Karlie a Lilian.

Od té doby, co jsem se po promoci přestěhovala do Austinu, West a já trávíme spoustu času s Eastonem a Lilian. Nejdřív se sem přestěhoval West, protože dostudoval dřív. Spolu s Eastonem si otevřeli posilovnu. Vedou si skvěle a daří se jim. Lilian jim dělá sekretářku a okamžitě si s Eastonem padli do oka.

Pořád nemůžu uvěřit, že všechno dobře dopadlo.

West zůstal v Texasu a pronajal si byt ani ne patnáct minut od babiččina domova. Poslední rok studia jsem přes týden bydlela v Sheridanu a víkendy trávila u něj. Na začátku letošního roku jsem se k němu nastěhovala, přesně den po promoci.

Co nejrychleji vyjdu ze šatny. Mí přátelé na mě čekají před zákulisím, jak nejblíže k hercům to jde, než je zastaví ostraha.

„Karlie!“ Vrhnu se ke své nejlepší kamarádce. Se smíchem se obejmeme a zatočíme dokola. Trvá nám celou minutu, než se od sebe odtrhneme, i když byla pryč necelé čtyři měsíce.

„A co poděkovat mně? To já jí zařídil letenku z D. C. do Austinu,“ zabrblá West za jejími zády, takže přestanu po milionté objímat Karlie, skočím na něj a zasypu mu tvář polibky.

„Promiň! Díky, díky, díky.“

„Vděk se nejlíp projeví činy.“

Protočím panenky a popleskám ho po hrudníku. „Odměním tě v noci.“

„To už je lepší.“ East si s Westem ťuknou pěsti.

Vyměníme si s Lilian shovívavý pohled a rozesmějeme se. West mě vezme za ruku, všichni se vyhrneme do krásného letního večera a zamíříme k místnímu baru. Všimnu si, že se West strašně loudá. Karlie svižně kráčí vedle Eastona s Lilian, několik kroků před námi. Jsme hodně pozadu.

„Co to do nich vjelo?“ zasměju se nervózně. „Skoro běží a my se za nima vlečeme jako hlemýždi.“

„Říká se tomu poskytnout lidem soukromí.“ West má napjatý, stísněný hlas. Není to ten samý West, kterého znám už tři roky. Ten bezstarostný kluk, na kterého jsem zvyklá. Ten kluk, jakým býval před tím, než Aubrey umřela. Tenhle kluk se vrátil, jakmile jsme se dali zase dohromady – tentokrát doopravdy – a já se do něj zamilovala ještě víc.

„Potřebujeme soukromí?“ podivila jsem se. „Jde o to, kde budeme na Vánoce? Vždyť jsem ti už řekla, že zase strávíme svátky s tvou rodinou a Nový rok s babčou.“

Takhle jsme to dělali poslední dva roky. Babiččin stav se za tu dobu zhoršil, takže mě už vůbec nepoznává. Ale je v pohodě a já ji pořád každý týden navštěvuji. Není to ideální, naučila jsem se s tím však žít – dělat pro ni maximum, i když situace má k dokonalosti daleko.

Babče je bohužel jedno, kde trávím Vánoce, ale pořád se jí ze všech sil snažím dělat společnost, povídat si s ní, držet ji za ruku.

„Nejde o Vánoce.“ West potřásl hlavou. „Musím ti něco říct.“

„Poslouchám.“

„S někým se vídám.“

Zastavím se a podívám se mu přímo do očí. Nevěřím tomu. Ne že bych tomu *odmítala* uvěřit, prostě tomu nevěřím. Přes všechny jeho chyby je to ten nejčestnější kluk, jakého jsem kdy v životě potkala. Nakloním hlavu na stranu a studuju ho.

„Je to pravda?“

„Bohužel.“

„Jaká je?“ pobídnu ho. Jsem ráda, že už na sebe nežárlíme. Prvních šest měsíců našeho vztahu jsem šilela, že mi uteče s Tess nebo Melanií, i když jediná holka, na níž mu záleželo, jsem byla já. Naši přátelé právě zahnuli za roh a jsou teď z doslechu.

„Je úžasná. Ohromně pozorná, chytrá, inteligentní...“ pokračuje a pátrá na mé tváři po stopách šoku. Žádné nenajde. „Ale utnul jsem to, když jsem od ní dostal to, co jsem chtěl.“

„A to je co?“ Povyťáhnou obočí.

Klekne si na koleno a vytáhne něco z kapsy. Čtvercovou krabičku, kterou otevře. Uvědomuju si, že se lidi kolem nás zastavili a zvědavě nás pozorují.

„Je to zlatnice a pomohla mi s tímhle. Doufám, že se ti líbí.“

Nakouknu do krabičky. Je to prsten.

Ne obyčejný prsten.

Ohnivý prsten.

Ohnivý prsten, který je úplně jiný než ten, co mi zůstal po mámě. Tenhle je vyrobený z bílého zlata a uprostřed má třpytivý rubín. Se zatajeným dechem se ho dotknu. Je překrásný. A co mě ohromí ještě víc – je přesně pro mě.

„Já... Tohle je...“

West ho vyndá a navlékne mi ho na prsteník.

„Před třemi lety jsem vešel do školního divadla a sledoval, jak jsi zazářila ve své první herecké roli. Teď hraješ se skutečnými herci, a víš co? Nikdy jsem nepochyboval, že to takhle dopadne. Chci s tebou strávit zbytek svého života, protože všechno před tebou byla totální ztráta času. Ty mě nedoplňuješ, Grace Shawová. Ty vytváříš můj lepší já.“ Ostře se nadechl

a potřásl hlavou. „Do hajzlu, tohle je moje kvóta klišé pro celý století. Jestli to nějak pomůže, každou z těch věcí, kterou jsem řekl, jsem osobně vymyslel. Ani *jednou* jsem se nepodíval na Pinterest pro inspiraci, jak navrhoval East.“

„Kecy, St. Claire. Na Pinterestu je spousta super nápadů!“ slyším zahulákat Eastona zpoza rohu cihlové budovy. Směju se a škytám vzrušením. Všichni se krčí za rohem a čekají, co odpovím.

„Co říkáš, Tex? Chceš se mnou snášet dobrý i zlý?“

Přikývnu a zatahám ho za ruku, aby vstal.

„Neznám nikoho lepšího, s kým bych chtěla strávit zbytek života.“

Zpečetíme tu záležitost polibkem a šťastná jako blecha ho obejmú. Jeho polibek je vášnivý, nádherný a dychtivý, ale než začne být pro přeplněnou ulici moc žhavý, West se ode mě odtrhne a pohladí mě po zádech.

„Sakra, Tex.“ Usměje se na mě. „A když si pomyslím, že to všechno začalo, když jsem ti položil na schody food trucku baletní piškoty, abych tě naštvál!“

„A když si pomyslím, že jsem jí řekla, že by byla padlá na hlavu, kdyby se do tebe zabouchla!“ Karlie se vynoří zpoza rohu a se širokým úsměvem míří k nám. S nadšeným výkřikem mě obejmú.

„A když si pomyslím, že jsem musel Grace pozvat na rande, aby se West probral!“ Easton se smíchem skočí Westovi na záda.

„A když si pomyslím...“ Lilian se odmlčí, zkrabatí obočí a chvílku dumá. „No, já nic nemám. Před třemi lety jsem nikoho z vás neznala.“

Všichni vybuchneme smíchy a vzápětí nám tleská celá ulice.

Nenechám si zkazit radost tím, že u toho není babča.

Jsem v sedmém nebi. Po hlavě se vrhnu do štěstí. Dovolím si ten okamžik vychutnat. Kdysi mi totiž kluk, který mě svezl na motorce, řekl, že se člověk může o někoho starat, aniž by se obviňoval ze všech jeho problémů.

Tenkrát svým slovům nevěřil, ale teď už ano.

A já taky.

West

Čekám na naše na mezinárodním letišti Austin-Bergstrom. Jsem tu s Tess a Reignem, kteří právě přiletěli z Indiany. Bydlí teď poblíž Reignových

rodičů. Reign pracuje jako pojišťovák a Tess je doma s maminou.

Malou Ramonu nechali u jeho rodičů.

Jak natahuju krk, abych zahlédl tátu s mámou, oba do mě šťouchají lokty. Koutkem oka zaregistruju Texas, která nám nese kelímky s kafem.

Tess ji krátce obejmě.

„Vypadáš skvěle, Grace!“

„Ty taky, Tess. Co Ramona?“

„Rostou jí zoubky. Což je fakt výživný.“ Tess si odfrkne. „Vážně, díky, že se berete. Nic jsem nepotřebovala víc než na víkend vypadnout a nechat ji u babi s dědou.“

„To mi bude stačit, abych tě znovu zbouchnul!“ Reign mrkne na manželku a obejmě ji kolem ramen. Tess protočí panenky a zase si odfrkne.

„To znamená tři minuty. Co budete dělat *zbytek* víkendu?“ utrousím. Všichni se rozesmějí. Chci, aby naši konečně vyšli z brány a mohli jsme odsud vypadnout. Na letišti je hlava na hlavě.

Davy lidí mi už nevadí. Od chvíle, co jsem začal chodit kvůli depresi a sebevražedným myšlenkám na terapii. Doktor Riskin tvrdí, že jsem introvertní extrovert. Já tvrdím, že jsem jen chlap, který se cítí dobře v menší společnosti. Hlavně snoubenky a nejlepší kamarádky.

„Páni, podívej, kdo je tamhle.“ Reign ukáže před sebe. Podívám se a přemítám, jestli jsou naši už tady a ještě mi nenapsali. Ale ne. Je to Kade Appleton. Ten opičák vzhledne a naše oči se střetnou. Když mě pozná, vrhne na mě překvapený pohled.

Nepřibližuj se sem.

Samozřejmě k nám zamíří.

Za minulé tři roky jsem vynaložil velké úsilí, abych se ujistil o tom, že Kade Appleton vede spořádaný život. Vím, že krátce po našem rozhovoru u Maxe vyhodil svého šupáckého manažera, protože bez ilegálních zápasů, na kterých se oba podíleli, mu byl k ničemu.

Appleton se přede mnou zastaví. Texas je vedle mě, proplete si se mnou prsty a vrhne na mě pohled, který můžu popsat jen jako: *Nikoho prosím nezabij. Už jsme ty šaty zaplatili.*

Beru na vědomí, zlato.

„Kurva. St. Claire. Jsi to ty. Vypadáš dobře.“

Proč tohle všichni říkají? „Vypadáš dobře?“ Proč to lidi vůbec zajímá? Nehodláme odsud jít rovnou na skupinové orgie.

„A ty jsi v pohodě?“ zeptám se a ochranně obejmu svoji snoubenku. Je to instinkt, kterého se nikdy nezbavím.

„To si piš, kámo. Mám se fajn. Sekal jsem dobrotu. Podmínka mi skončila, takže jsem zase zpátky v lize. První měsíc. Jsem tu s rodinou na dovolený.“

Neříká mi nic, co bych nevěděl. Sleduju ho. Ujišťuju se, že se chová dobře k mámě svého děcka. Sklouzne pohledem na Grace a já ztuhnu. Přívětivě se na ni usměje, jako mílius.

„Tvůj přítel...“

„Snoubenec,“ opraví ho mile.

Kade se zasměje. „Ať je to pro tebe, kdo chce, je do tebe blázen. Doufám, že to víš.“

„Jasně.“

„Westie! Gracie!“ uslyším z útrob brány a pustím Kadea z hlavy. Jdeme s Texas přivítat moje rodiče. Zvednu mámu do vzduchu a zatočím se s ní dokola. Trochu přibrala a konečně mi nepřipadá tak lehká, jako bývala Aubrey. Ani táta už nepůsobí tak sešle. Je oholený a má jasný pohled. Oba vypadají mladší, než když jsem v osmnácti odešel z Maine.

„Jsem ráda, že jste to stihli.“ Texas objímá tátu. „Vím, že v poslední době máte spoustu práce na farmě.“

„Vaši svatbu bychom si nenechali ujít za nic na světě,“ poznamená máma a mně dojde, že je to pravda.

Možná to vždycky pravda nebyla – ne těch pár let po Aubreyině smrti –, ale naši si zaslouží šanci.

Sakra, já ji dostal.

Grace ji dostala.

Nikdo z nás není dokonalý.

Protože nakonec jsme všichni jen fénixové, kteří se zvednou ze svého popela a s konečky křídel zakalenými ohněm letí k neznámému cíli.

Konec.

Poděkování

Kéž bych si mohla připsat zásluhy za *Hru s ohněm*, ale pravda je, že jsem jen napsala knihu. West s Grace ke mně přišli ve snu a ten příběh patří jim, ne mně.

Zejména Grace se zrodila z mé potřeby psát o ženě, která není ani zdaleka dokonalá, v žánru, kde... no, mnoho hrdinek vypadá dokonale. Miluju její divokost a snažila jsem se ji za každou cenu chránit, takže tahle kniha byla náročný proces, ale současně nádherné dobrodružství.

Ráda bych poděkovala lidem, kteří při mně stáli a pomáhali mi s ní. Svým redaktorkám a redaktorům: Angele Marshall Smithové, Tamaře Matayové, Maxu Dodsonovi a Paige Maroney Smithové. Moc děkuju, že jste věnovali Westovi a Grace lásku a pozornost, kterou si zasloužili!

Svojí osobní asistentce Tijuaně Turnerové, která přečetla tuhle knihu tolikrát, že se to ani nedá spočítat, a zná skrz naskrz mě a můj způsob práce. Jsi moje oblíbená a (jediná) mámažerka.

Svým testovacím čtenářkám Vanesse Villegasové, Amy Halterové a Laně Kartové. Zasloužíte si tisíceré díky!

Svým NEJLEPŠÍM PŘÍTELKYNÍM Charleigh Roseové, Avě Harrisonové a Parker S. Huntingtonové, které mě povzbuzovaly od postranní čáry, a svému úžasnému pouličnímu týmu a čtenářské skupině Drzí vrabčáci L. J. Shenové.

Obrovský dík patří mé agentce Kimberly Browerové a také návrhářkám obálky Letitii Hasserové a Bailey McGinnové a grafičce Stacey Ryan Blakeové. Všechny jste nesmírně kreativní, talentované a vynikající v tom, co děláte!

Dále bych chtěla poděkovat agentuře Social Butterfly a celému jejich týmu za propagaci. Jako vždycky vám patří můj obrovský dík.

Speciální výkřik pro blogerky a čtenářky, které mě na téhle cestě podporovaly. Máte to u mě!

Jestli se vám *Hra s ohněm* líbila (nebo jestli ne, ale zapůsobila na vás), velice bych ocenila, kdybyste mi napsaly svůj upřímný názor.

Moc děkuju, z celého srdce.

S láskou J. L. Shen

Kontaktujte mě

Facebook: www.facebook.com/authorljshen

Čtenářská skupina: www.facebook.com/groups/813953952051284

Webová stránka: www.authorljshen.com

Instagram: www.instagram.com/authorljshen